b i l l u r

JULIA QUINN

En Çok Beni Sev

Epsilon

b i l l u r

b i l l u r

Yazarınız 1814'ün olaylarla dolu bir sezon olacağına inanıyor, özellikle de bugüne kadar evlenmeyi düşündüğüne dair hiçbir işarette bulunmayan, Londra'nın en gözde bekârı Anthony Bridgerton için. Aslında neden evlensin ki? Söz konusu eksiksiz bir zampara gibi davranmak olduğunda, ondan daha iyisi bulunamaz...

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, NİSAN 1814

Ne var ki dedikoducu yazarımız bu defa yanılıyordu. Anthony Bridgerton sadece evlilik kararı kalmamış, bir eş adayı da seçmişti! Önündeki tek engel ise seçtiği kişinin ablası Kate Sheffield'dı, kendisi Londra balolarının o güne dek gördüğü en baş belası kişiydi. Nüktedan ve entrikacı Kate, bir yandan bu izdivacı engellemek konusundaki kararlılığıyla Anthony'yi deli ederken, diğer yandan çapkın vikontun erotik rüyalarının başmisafiri oluyordu.

Genel inancın aksine Kate, zampara beylerin zamanla *ıslah olup* iyi birer koca olabileceklerine inanmıyordu ve Anthony Bridgerton da bu zamparaların arasında en ahlaksız olanıydı. Kate kız kardeşini korumaya kesin kararlıydı fakat kendi kalbinin korunmasızlığı yüzünden de endişe içerisindeydi. Ve Anthony'nin dudakları kendi dudaklarına değdiği anda, Kate ona karşı koyamayacağını anlayıp korkuya kapılmıştı…

ISBN 978-9944-82-438-5
9 789944 824385
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

İllüstrasyon:
Elif Jülide Deroboy

b i l l u r

ÖNSÖZ

Anthony Bridgcrton, her zaman genç yaşta öleceğini biliyordu. Ahh. hayır, çocuk yaşta değil elbette. Anthony çocukken asla kendi faniliği üzerine düşünmemişti. Doğduğu günden itibaren çocukluk ve ergenlik dönemi dertten ve tasadan uzak geçmişti.

İşin aslı Anthony, büyük bir mirasın ve vikont unvanının varisi olarak dünyaya gelmişti.

Lord ve Leydi Bridgerton, diğer aristokrat ailelerin aksine, büyük bir aşkla birbirlerine bağlıydılar ve Anthony'nin doğumu onların gözünde varis sahibi olmaktan çok tam bir aile oluşlarının kanıtıydı.

Brigertonlar genç yaşta ebeveyn olmuşlardı - Edmund yirmilerinin başında, Violet ise henüz on sekizindeydi. Buna rağmen her ikisi de dirayetli ve mantıklı insanlardı. Evlatlarına, sosyal sınıflarında pek sık rastlanmayan biçimde tutku ve sadakatle bağlıydılar. Violet, annesinin verdiği dehşet dolu tepkilere rağmen, bebeği kendi emzirmek istemiş ve bunda ısrarcı olmuştu. Edmund ise çocuklarıyla ilgilenmeyen, hatta seslerini bile duymaya tahammül ede-

meyen babalardan değildi. Edmund bebekle birlikte Kent dışına uzun yürüyüşler yapar, Anthony daha sözcükleri bile anlayamayacak kadar küçük olsa da ona şiirler okur ve her gece yatmadan evvel masallar anlatırdı.

Vikont ve vikontesin yaşlan çok gençti ama birbirlerini delicesine seviyor olmalarından ötürü, Anthony'nin doğumundan iki yıl sonra Benedict'in dünyaya gelmesi kimseyi şaşırtmadı.

Edmund derhal gündelik yaşamını, iki oğlunu yanma alarak uzun geziler yapacak şekilde ayarlamıştı. Hatta bir haftasını ahırda geçirerek, Benedict'i kucağında taşırken Anthony'yi de sırtında kalmasını sağlayacak bir çeşit deri çanta tasarlamıştı.

Beraber düzlükleri ve akarsu kenarlarına giderlerdi. Edmund oğullarına rengârenk çiçekler, parlayan zırhları içinde şövalyeler ve asil leydiler hakkında muhteşem hikâyeler anlatırdı. Saçları rüzgârdan karmakarışık olmuş ve tenleri güneşten bronzlaşmış halde eve döndüklerinde ise Violet kahkahalara boğulurdu. Edmund ise, "Gördünüz mü? İşte bizim hüzünlü prensesimiz de burada. Onu da kurtarmak zorundayız," derdi. Bu arada Anthony kendisini annesinin kucağına doğru atar, kıkırdayarak köy yolunun aşağısındaki nefesinden alevler çıkan ejderhadan onu koruyacaklarına dair yeminler ederdi.

Violet ise hayretle, "Köy yolunun aşağısında mı? Şükürler olsun, beıı koruyacak üç tane güçlü kuvvetli adam var, yoksa ne yapardım ben?" diyerek onlara uyum sağlardı.

"Ama Benedict daha bebek," divc cevaplardı hemen Anthony.

Violet oğlunun saçlarını okşayarak, "Evet ama büyüyecek," derdi, "aynı senin gibi."

Edmund, çocuklarına her zaman eşit davranmış, aynı ilgi ve özveriyi göstermişti. Ne varki bir gün Anthony, Bridgerton ailesine ait antika cep saatini babasından aldığında (babası dokuzuncu yaş gününde hediye etmişti, babasına da dokuzuncu yaş gününde kendi babası hediye etmişti), babasıyla arasındaki ilişkinin biraz daha özel olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti. Tabii ki bunun nedeni Edmund'un en çok onu sevmesi değildi, Brigertonlar dört çocuklarım da çok seviyorlardı (Colin ve Daphne ardı ardına doğmuşlardı). Anthony'nin babasıyla arasında özel bir bağ olduğunu düşünmesinin sebebi, babasını diğerlerinden daha uzun süredir tanıyor olmasıydı. Benedict'in babasını ne kadar süreden beri tanıdığı çok da önemli değildi, Anthony her durumda ondan iki sene önde olacaktı. Colin'den ise altı yıl. Ve Daphne'den de öyle. Üstelik Daphne kızdı (ne korkunç!) ve babasını ondan sekiz sene daha geç tanıyordu. Anthony bunun daima böyle olacağını kendi kendisine hatırlatmaktan memnundu.

Edmund Bridgerton, Anthony'nin dünyasının tam olarak merkezindeydi. Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı ve sanki bir eyerin üzerinde doğmuş gibi iyi at binebiliyordu. Aritmetik sorularının cevaplarım her zaman biliyor (öğretmenleri bilemediğinde bile), oğullarının ağaç eve sahip olmalarında da hiçbir mahsur görmüyordu. Hatta onlar için kendi elleriyle bir tane yapmıştı. Ayrıca kahkahası insanı tepeden tırnağa ısıtırdı.

Aıithony'ye nasıl ata bineceğini ve ateş edeceğim Edmund öğretmişti. Gelecekte edineceği arkadaşlarının aileleri gibi, bir uşak eşliğinde faytona bindirip yollamak yerine Eton'a da bizzat kendisi götürmüştü. Okulda endişeyle etrafına bakımlığını gördüğünde ise ileride yuvası olacak

olan bu yer hakkında sıcak bir konuşma yapmış ve en büyük oğluna her şeyin yolunda gideceğini söylemişti.

Öyle de olmuştu. Olacağım biliyordu Anthony, çünkü babası asla yalan söylemezdi.

Annesini de severdi Anthony. Onun iyi ve güvende olması pahasına kendi kolunu bile verebilirdi. Ama yaptığı her şey, her başarı, her takdir, her bir umut ve hayal - hepsi babası içindi.

Sonra günlerden bir gün her şey değişiverdi. Hayat bir anda nasıl da tepetaklak olabiliyordu. Bir dakika her şey yolunda iken hemen sonra ikinci dakikada... kolayca mahvoluyordu.

***

Anthony on sekizindeydi. Yaz tatili için eve gelmişti, Oxford'da geçireceği ilk senesine hazırlanıyordu. Ali Soulis üniversitesi'ne gidecekti, babası da orada okumuştu.

Ve hayatı yaşıtları gibi keyifli ve baş döndürücü eğlencelerle doluydu. Kadınları keşfediyordu. Belki de daha da güzel olanı kadınların onu keşfediyor oluşuydu.

Ailesi mutluluk içindeydi ve genişlemeye devam ediyordu; Eloise, Francesca ve Gregory aralarına katılmıştı. Annesini koridorda sekizinci bebeğine hamile olduğunu görünce gözlerini devirmemek için elinden geleni yapmıştı. Onun yaşında çocuk sahibi olmak Anthony'niıı gözünde pek de yakışık almayan bir durumdu ama fikrini kendisine saklamıştı. Kim oluyordu da Edmund'un bilgeliğinden şüphe edebiliyordu? Hem belki kendisi de otuz sekiz yaşına gelince daha fazla evlat isteyecekti.

Eve geldiğinde ikindi vaktiydi. Benedict'le yaptık:arı. kıran kırana geçen bir at yarışından kısa süre önce dön-

müşlerdi. Bridgertonlar'a ata yadigârı olarak kalan Aubrey Hall'm ön kapısından içeriye henüz girmişti ki on yaşındaki kız kardeşini salonda, yere oturmuş halde buldu.

Benedict ise hâlâ ahırdaydı. Anthony ile tutuştuğu bahsi. kaybetmişti ve kaybeden atların her ikisini de tımar etmek zorundaydı.

Anthony Daphne'yi gördüğünde bir an durdu. Kız kardeşini» salonun ortasında oturuyor olması fazlasıyla garipti fakat daha da garip olanı ağlıyor olmasıydı.

Daphne asla ağlamazdı.

Anthony, "Daff," diyebildi tereddütle, ağlayan bir kadın, nasıl teselli edilir bilemeyecek kadar gençti ve hiçbir zaman öğrenememekten de endişeliydi. "Ne- " Sorusunu tamamlayamadan Daphne kafasını kaldırmıştı. Kocaman -kahverengi gözlerindeki bakışlar, Anthony'nin yüreğine bıçak gibi saplandı. Anthony sendeleyerek bir adım geriye gitti, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı. Çok kötü bir şeyler olmuş olmalıydı.

"O öldü," diye fısıldamıştı Daphne, "babam öldü."

Bir an için yanlış duyduğunu düşünmüştü Anthony. Babası öiemezdi. Elbette genç yaşta ölen başka kişiler olmuştu, mesela Hugo Amca. Ama o zayıf ve çelimsizdi, en azından babasına kıyasla zayıf ve çelimsizdi.

"Yımlıyorsun," diyebilmişti Daphne'ye, "yanılıyor olmak zorundasın!"

iCafasmı titrek biçimde salladı kardeşi. "Eloise söyledi. O... babam şeyden..."

Kardeşini ağlayana kadar sarsmamalıydı Anthony, bunun farkındaydı ama o an için kendisine hâkim olamamış- tı.

"Babam ne Daphne?"

"Bir arı," diye fısıldayabilmişti kardeşi. "Babamı arı sokmuş."

Bir an için hiçbir şey yapamamıştı Anthony, sadece boş gözlerle kardeşine bakakalmıştı. Nihayet konuşabildiğinde sesi boğuk ve derinden geliyordu. "Bir adam arı sokmasından ölmez Daphne."

Hiçbir karşılık vermemişti kardeşi, sadece yerde öylece oturmuştu. Gözyaşlarını durdurmaya çalıştıkça boğazı katılacak gibi titriyordu.

"Daha önce de arı sokmuştu babamı," diye devam etti Anthony, sesi yükselmeye başlamıştı. "Yanındaydım. Her ikimizi de soktu an. Kovanın karşı tarafındaydık. Beni omzumdan sokmuştu!" Gayr ihtiyari yıllar evvel arının soktuğu yere dokunmak içiıı elini omzuna götürdü. "Babamı da kolundan soktu," diye ekledi fısıltıyla.

Daphne cevap vermeksizin yüzünde ürkütücü biçimde boş bir ifadeyle bakıyordu.

"O iyiydi," diye diretti Anthony. Kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu, kız kardeşiyle kavga eder gibiydi ancak buna engel olamıyordu. "Kimse arı sokmasından ölmezî"

Daphne başını sağa sola salladı, koyu renk gözleri yüz yaşındaymış gibi görünüyordu. "Bir arıydı," diyebildi usulca, "Eloise görmüş. Bir dakika önce ayakta dikiliyormuş, sonra babam... babam..."

Anthony içinde bir şeylerin hareket ettiğini hissetti, sanki tüm kasları derisinden kurtulup bedeninden fırlayıp çıkıverecek gibiydi. "Sonra babam ne, Daphne?"

"Öldü." Kardeşi de söylediği kelimenin şaşkınlığıyla bakıyordu.

Anthony, küçük kızı oturduğu yerde öylece bırakıp üst katın merdivenlerini ikişer üçer atlayarak ailesinin yatak

odasına koştu. Babasının ölmediği kesindi. Arı sokmasından kimse ölemezdi. Mümkün değildi bu, düpedüz çılgınlıktı. Edmund Bridgerton genç ve sağlıklı bir adamdı. Uzun boyluydu, geniş omuzluydu ve bedeninden sağlık fışkırırdı. Ne olursa olsun bir arı onu yere seremezdi.

Fakat üst kata çıktığında, sessizliğe bürünmüş halde etrafta dolaşan düzinelerce uşak ve hizmetçinin hali durumu izah etmeye yetiyordu.

Yüzlerindeki merhamet ifadesi... ömrünün kalanında o yüzler Anthony'nin aklından çıkmayacaktı. Anne babasının odasına doğru gitmek için onları itmek zorunda kalacağını düşünmüştü ama o tarafa yöneldiği anda. hizmetliler Kızıldeniz'in ayrılması gibi iki yana çekilmişti. Ve Anthony odanın kapısını itip açtığında çoktan biliyordu.

Annesini yatağın köşesinde oturmuş, ağlamak bir yana ses bile çıkaramaz haldeydi. Sadece babasının elini tutmuş, ileri geri sallanıyordu. Babası sessizdi, tıpkı... Anthony o sözcüğü düşünmek bile istemedi.

Anthony boğuk bir sesle, "Anneciğim?" diyebildi. Yıllardır annesine böyle seslenmemişti; Eton'a gitmek için evden ayrıldığından beri daha resmiydi.

Annesi yavaşça ona doğru döndü, sanki onu çok ama çok uzun bir tünelin sonundan duymaya çalışıyormuş gibiydi.

Anthony fısıltıyla, "Ne oldu?" diye sordu.

Başını sallamıştı annesi, gözleri umutsuzluk içinde uzaklara bakıyordu. "Bilmiyorum." Dudakları sanki bir Spyter söyleyecekmiş ama bunu nasıl yapacağım unutmuş gibi bir süre aralık kalmıştı.

Anthony bir adım ilerledi, adımı sarsakça ve sıkıntı doluydu.

Violet sonunda, "Öldü," diye fısıldadı, "öldü ve ben... Tanrım, ben..." Tek elini, doğmamış bebeğini sakinleştirmek istercesine şişkin göbeğinin üzerine koydu.

"Ona söylemiştim, ahh, Anthony, ona söylemiştim..."

Annesi sanki paramparça oluyor gibiydi. Anthony gözlerini yakan birikmiş yaşları saklamaya çalıştı, boğazım temizledi ve annesine doğru ilerledi.

"Her şey yolunda anneciğim." Ancak o da hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyordu aslında.

"Bunun son olacağını söylemiştim ona." Oğlunun omzuna yaslandı, hıçkırıklara boğulmuştu Violet. "Bir tane daha doğuramayacağımı, dikkat etmek zorunda olduğumuzu söylemiştim ve... Ahh, Tanrım... Anthony, burada olması için neler yapmazdım. Anlayamıyorum. Ben anlayamıyorum..."

Anthony annesine sarılmış, gözyaşları dinene kadar öylece kalmıştı. Hiç konuşmamıştı. Öyle görünüyordu ki söyleyeceği hiçbir söz annesinin yiireğindeki yıkımı tamir edemeyecekti. Kendisi de anlayamıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde doktorlar gelmiş ve şaşkınlıklarını ifade etmişlerdi. Daha önce buna benzer şeyler duymuşlardı ancak bu denli genç ve güçlü birinin başına geldiğine şahit olmamışlardı. Babası çok canlı ve sağlıklı birisiydi, böyle bir şey olabileceği kimsenin aklına gelmezdi. Geçen sene vikontun küçük kardeşi Hugo aniden ölmüştü, doğruydu ama bu, ailede yaygın olduğu anlamına gelmezdi. Ayrıca Hugo kapının hemen dışında cansız halde bulunduğunda, kimse cildinde bir arı iğnesine rastlamamıştı.

işin aslı kimse bunu kontrol etmemişti.

Kimse bilemezdi, doktorlar bunu o kadar çok tekrarlamışlardı ki Anthony hepsinin gırtlağını sıkmak istemişti. Nihayet hepsi gittikten sonra annesini yatağına yatırdı. Başka bir yatak odasına götürmek zorunda kalmışlardı annesini. Bunca yıldır Edmund'la paylaştığı yatakta tek başına uyuma düşüncesi Violet'i endişelendirmişti.

Anthony diğer altı kardeşini de yataklarına yatırmış, sabah onlarla konuşacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Daha sonra, babasının cansız bedeninin olduğu odaya tekrar gitmişti. Babasına tekrar bakmış, sonra tekrar bakmıştı... Bomboş gözlerle saatlerce ve saatlerce orada durmuştu. Ve en sonunda odadan çıktığında artık hayatına bambaşka bir açıdan bakıyordu.

Edmund Bridgerton otuz sekiz yaşında bu dünyadan göçüp gitmişti. Anthony yıllar sonra bile babasının yerini nasıl dolduracağını bilemiyordu.

BÖLÜM 1

"Hovardalar hakkındaki tartışmalar, elbette bu sayfalarda daha önce de yer bulmuştu ve bu yazar hovardalardan başka bir de zamparalar olduğuna karar verdi.

Örneğin Anthony Bridgerton bir zamparadır.

Bir hovarda ***genç ve toydur. Gönül maceralarıyla etrafına hava*** *atar,* ***son derece aptalca davranır ve kendisini kadınlar için büyük bir tehlike olarak düşünür.***

Bir zampara ise kadınlar için tehlike olduğunu bilir. Gönül maceralarıyla ilgili asla hava atmaz, çünkü buna gerek duymaz. Erkeklerin tıpkı kadınlar gibi arkasından fısıldaştığını bilir fakat bundan hoşlanmaz, hatta kaçınmak ister.

Kim olduğunun ve neler yaptığının gayet farkındadır, hakkında söylenen diğer her şey ise gereksizdir. Bir aptal gibi davranmaz. Bunun sebebi çok basittir, çünkü aptal değildir (en azından erkeklerden beklenenden daha fazla değildir). Cemiyetin kusurlarına karşı sabırsızdır ve yazarınız da çoğu zaman bu sebeple onları suçlayamaz.

Ve eğer bu *kelimeler* ***sezonun en gözde bekan Vikont Bridgerton'****ü mükemmel* ***şekilde*** *tarif* ***etmiyorsa, bu yazar*** *tüy* ***kalemini derhal emekliye*** *ayıracaktır.*

Sorulması gereken tek bir soru bulunmakta: 1814 yılı, kendisinin dolu dolu medeni hayatının son sezonu mu olacak?

Yazarınız aslında pek de öyle olmadığını düşünüyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 20 NİSAN 1814

Kate Sheffield, "Sakın yine Vikont Bridgerton hakkında olduğunu söyleme," dedi geniş odadakilere.

Yaklaşık dört yaş küçük üvey kız kardeşi Edwina, tek sayfalık gazetesinin arkasından bakıp, Nerden bildin?" dedi.

"Delirmiş gibi kıkırdıyorsun."

Edwina öyle bir güldü ki ikisinin beraber oturduklar mavi koltuk bile sallandı.

"Gördün mü?" dedi Kate koluyla kız kardeşini dürterek. "Ne zaman ipsiz sapsız rezil adamlar hakkında yazm sen kıkırdıyorsun."

Ancak Kate gülümsüyordu. Kız kardeşini alaya almaktan hoşlanırdı ama iyi niyetliydi elbette.

Edwina'mn öz annesi ve Kate'in ise on sekiz yıldır üvey annesi olan Mary Sheffield, elindeki nakış işinden başını kaldırıp kızlara bir göz attı, gözlüklerim burnunun üzerindeki kemere kadar indirdi. "Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

"Kate huysuzluk yapıyor, çünkü Leydi Whistledown yine o zampara vikont hakkında bir yazı yazmış," diye açıkladı Edwina.

Kate kimse dinlemiyor olsa da, "Huysuzluk falan yapmadım," dedi.

"Bridgerton mı?" diye sordu Mary ilgisizce.

Başıyla onayladı Edwina. "Evet."

"Sürekli onunla ilgili bir şeyler yazıyor."

"Bence hovardalar hakkında yazılar yazmak hoşuna gidiyor," diye yorumladı Edwina.

"'Tabii ki hovardalar hakkında yazmak hoşuna gider," diye cevapladı Kate. "Eğer sıkıcı insanlar hakkında yazarsa kimse onu okumaz."

"Bu doğru değil. Geçen hafta da bizimle ilgili yazdı. Tanrı biliyor ya, biz Londra'daki en ilginç kişiler değiliz."

Kate, kız kardeşinin saflığı karşısında gülümsedi. Kate ve Mary, Londra'nın en ilginç kişileri değillerdi belki ama Edwina açık sarı saçları, ürkütücü biçimde soluk mavi gözleriyle 1814 sezonunun 'kıyas kabul etmez' kızı olarak adlandırılıyordu. Kate de düz kahverengi saçları ve gözleriyle 'kıyas kabul etmezin ablası' olarak biliniyordu. Daha beter lakaplar da olabileceğini tahmin ediyordu Kate. En azından henüz ona kimse 'kıyas kabul etmezin kız kurusu ablası' demiyordu.

Yirmisinde (hatta dürüst olmak gerekirse neredeyse yirmi bir) olan Kate, Londra'daki ilk sezonunda eğlenmek için birazcık geçkindi. Ancak başka şansı olmamıştı.

Kate babasını beş sene evvel kaybetmişti ve babası sağken bile Sheffîeldlar varlıklı bir aile değildi. Babalarının vefatından sonra da daha ileriki zamanlar için tasarruflu davranmaları şarttı. Yoksullar yurduna düşecek duruma gelmemişlerdi aslında fakat her bir peninin ve poundun hesabım yapmak zorunda kalmışlardı.

Kötüye giden maddi durumları ile Sheffîeldlar ancak Londra'ya tek bir gezi ayarlayabilmişlerdi. Bir ev ve fayton kiralamış fakat sezon giderlerinden ötürü hizmetçi sayısını sinirii tutmuşlardı. Ve buna rağmen bütçelerinin üzerine

çıkmışlardı. Londra'ya yapacakları bu seyahat için, zorlu geçen beş sene boyunca para biriktirmişlerdi.

Eğer kızlar bu sezon da evlenemezlerse... kimse onları borçlarından dolayı kapatıldıkları hapishanede hoş karşılamayacaktı ama Somerset'teki küçük kır evinde yaşadıkları fakir hayatı sona erdirebilmeleri için ileriye dönük adımlar atmaları şarttı.

Bu yüzden kızların her ikisi de aynı sene içinde izdivaçlarını gerçekleştirmek zorundaydılar. En doğru zamanın, Edwina'nın on yedi, Kate'in ise yirmi bir yaşında olduğu bu sezon olduğuna karar verilmişti. Evlilik işi için Edwina'nın on sekizine gelmesini ve birazcık daha olgunlaşmasını beklemek daha uygun olurdu ancak o zaman da Kate yirmi iki yaşında olacaktı ve o yaştan sonra Kate'le kim evlenmek isterdi ki?

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi Kate. Tek bir sezon bile istememişti. Etrafına insanları pervane eden o tiplerden biri hiç olmamıştı. Çeyizindeki eksiklerin önemsiz sayılacağı bir güzelliğe sahip değildi. Yapmacık tavırları, gülümsemeleri ve incelikleri de hiçbir zaman öğrenememişti. Diğer kızlar ise tüm bunları nasıl yapacaklarını daha beşikteyken öğrenmiş gibi görünüyorlardı. Bedeninde tek bir sinsi kemiği olmayan Edwina bile nasıl yürüyeceğini, ayakta duracağını ve iç geçireceğini biliyordu. Bu yüzden de erkekler, sadece caddede karşıdan karşıya geçmesine yardımcı olma onurunu erebilmek için bile rüzgâr gibi yanma koşuyorlardı.

Buna karşın Kate, hayatı buna bağlıymışçasına dimdik duruyor ve yarış edercesine hızla yürüyordu. Fakat bund;ı ne vardı ki? Eğer insan bir yerlere gidiyorsa mümkün olan en kısa sürede gitmesinde yanlış olan neydi?

Londra'da geçirdiği sezona gelince; kentten hiç hoşlanmamıştı. Yeterince iyi vakit geçirmişti ve oldukça kibar insanlarla tanışmıştı fakat yine de taşrada yaşamaktan gayet memnun olan bir genç kız için, şehirde olmak korkunç derecede müsrifçe geliyordu.

Oysa Mary bunların hiçbirini anlayamazdı. "Babanla evlendiğimde ona, seni çok seveceğime ve kendi kanımdan bir çocuğa verebileceğim tüm şefkati ve özeni göstererek seni büyüteceğime dair söz vermiştim."

Kate araya girmeye çalışarak, "Fakat- " demişti. Mary ise sözlerine devam etmişti: 'Ancak huzur içinde yatsın zavallı anneciğine karşı da mesuliyetim var. Ve bunun bir kısmı da mutlu ve güvenli bir yuva kurduğunu görmek."

"Taşrada da güvende ve mutlu olabilirdim," diye cevap vermişti Kate.

Mary ise karşı çıkmıştı. "Londra'da eş olarak seçebileceğin daha fazla adam var."

Edwina da sohbete katılıp ablası onunla Londra'da olmazsa üzüntüden hasta olacağını söylemişti. Kate kardeşini mutsuz görmeye dayanamazdı ve böylece kaderi belirlenmişti.

İşte bu yüzden, Londra'da kiralık bir evin pastel renklerdeki modern salonunda oturuyordu.

Afacan bir bakış attı ve uzanıp kız kardeşinin elindeki gazeteyi kaptı.

"Kate!" diye ciyakladı Edwina, baş parmağıyla işaret parmağı arasında kalan minik üçgen gazete parçacığına öfkeyle bakıyordu. "Daha bitirmemiştim!"

'Yeterince okudun" dedi Kate küstah bir gülümsemeyle, "üstelik bugünkü yazısında Vikont Bridgerton hakkında neler söylemiş okumak istiyorum."

Edwina'nın genellikle İskoçya gölleri kadar dingin olan gözleri şeytani bir ifadeyle parladı. "Vikontla son derece alakalısın Kate. Bize anlatmadığın bir şeyler mi var?"

"Saçmalama. Adamı tanımıyorum bile. Ve eğer tanısaydım da muhtemelen onu gördüğüm yerde tam aksi istikamette yürümeye başlardım. Ne pahasına olursa olsun, ikimizin de kendimizi korumamız gereken cinsten bir adam o. Muhtemelen bir buz dağını bile ayartabilir."

"Kate!" diye haykırdı Mary.

Kate yüzünü buruşturdu, üvey annesinin de dinlediğini unutmuştu. "Tamam ama doğru bu. Benim yaşımdan fazla sevgilisi olduğunu duydum."

Mary bir süre Kate'e baktı, cevap vermesinin doğru olup olmayacağını tartmaya çalışır gibiydi. En sonunda, "Bunu söylemem ne kadar uygun bilmiyorum ama *bütün* erkeklerin sevgilisi olur," dedi.

"Ahlı." dedi Kate, kıpkırmızı olmuştu. "O zaman, o diğerlerinden iki kat fazlasına sahipmiş. Ne olursa olsun, çoğu erkeğe kıyasla daha az seçici ve Edvvina'nın kendisine kur yapmasına izin vermemesi gerek."

"Bu sezonda sen de varsın," diye hatırlattı Mary.

Kate en alaycı bakışıyla Mary'yi süzdü. Hepsi gayet iyi biliyorlardı ki eğer vikont, Sheffîeldlar'dan birisini seçecek olursa bu kişi Kate olmazdı.

"Bence o yazıda fikrini değiştirecek fazla bir şey yok," dedi Edwina ve gazeteyi daha rahat görebilmek için Kate'e doğru yanaştı. "Ondan çok fazla bahsetmemiş. Daha ziyade zamparalar hakkında yazılmış bilimsel bir makale gibi."

Kate'in gözleri gazetedeki yazıya kaydı. "Hımm," dedi usulca, küçümsemek için kullandığı yegâne ifadeydi bu. "Bahse girerim haklıdır.[7]"

Mary gülümseyerek, "Sana göre Bayan Whistiedown kep haklı," diye mırıldadı.

"Genelde haklı," diye cevapladı Kate, "takdir etmelisin ki bir dedikodu yazarı için oldukça iyi önsezilere sahip. Londra'ya geldiğimden beri tanıştığım kişiler hakkında yaptığı tüm değerlendirmeler doğru çıktı."

"Kendi değerlendirmeni yapmalısın Kate," dedi Mary sakince. "Fikirlerini bir dedikodu yazarına dayandırıyorsun."

Kate üvey annesinin haklı olduğunu biliyordu fakat bunu itiraf etmek istemedi. Bu yüzden de sadece bir kere daha, "Hımm," dedi ve elinde tuttuğu gazete sayfasına geri döndü.

Leydi Wbistledown'm Londra'daki en ilginç yazar olduğu kesindi. Kate, yazılarının ne zaman yayınlanmaya başladığından tam olarak emin değildi - geçen sene olduğunu duymuştu. Bayan Whistledown'm asıl kimliğini bilen yoktu fakat o kişi her kimse, çevresi kesinlikle geniş biri olmalıydı.

Bayan Whistledown en yeni söylentileri yazardı ve diğer köşe yazarlarının aksine, insanların tam isimlerini kullanmak konusunda tereddüt etmiyordu.

Mesela bir önceki hafta, Kate giydiği sarı elbiseyle pek güzel görünmemişti ve Whistledown gün gibi aşikâr gerçeği şöyle yazmıştı: 'Sarı renk, esmer Bayan Katharine Sheffield'ı yanık bir nergis gibi göstermiş.'

Kate bu aşağılamaya aldırmamıştı. Bir davette birilerinin, Bayan Whistledown tarafından küçük düşürülene kadar kimsenin sosyeteye 'takdim edilmiş' sayılamayacağını dediğini duymuştu. Edvvina, çoğu kişinin gözünde sosyal anlamda başarılı olsa da Kate'in bu yazılardan birinde yer almasını kıskanmıştı.

Kate her ne kadar bir sezonu Londra'da geçirmek istemese de tamamıyla başarısız sayılmaması gerektiğine inanıyordu. Eğer bir dedikodu sütununda hakarete uğramak onun tek başarısı olacaksa da varsın olsundu.

Bayan Penelope Featherington, turuncu saten elbisesiyle 'zamanı geçmiş portakal' olarak adlandırıldığı için övündüğünde, Kate de gayet dramatik bir tavırla elini sallayarak iç geçirmiş ve, "Ben de yanık bir nergisim," demişti.

Mary gözündeki okuma gözlüğünü işaret parmağıyla iterek, "Bir gün," dedi hiç beklenmedik bir anda, "birileri o kadının gerçek kimliğini keşfedecek ve işte o zaman başı büyük bir belaya girecek."

Edwina merakla annesine baktı. "Gerçekten birilerinin onu gizlendiği yerden çıkarabileceğini mi düşünüyorsun? Bir seneden fazla zamandır saklı kalmayı başardı."

"Böylesine büyük bir sır sonsuza dek saklanamaz," diye cevapladı Mary. Elindeki iğnesini kumaşına sapladı, sarı ipinden uzunca bir parça çekerek işlemeye devam etti. "Bu sözümü iyi dinle, er ya da geç her şey ortaya çıkar. Ve o zaman geldiğinde, asla tanık olmak istemeyeceğiniz kadar büyük bir skandal patlak verecek."

"Pekâlâ, eğer kim olduğunu bilseydim, muhtemelen onu en iyi arkadaşım yapardım," dedi Kate elindeki gazete kâğıdını savurarak, okumak için ikinci sayfaya geçmişti. "Zalimce eğleniyor. Ve söylediklerinin hepsi de daima doğru."

O anda, Kate'in tombul Korgi cinsi köpeği Nevvtor. koşturarak odaya girdi.

"Şu köpeğin dışarıda kalması mümkün değil mi?" diye sordu Mary, önünde oturmuş hızla soluyan köpeği görünce çığlığı basmıştı.

"Newton! Derhal gel buraya!" diye emretti Kate.

Köpek gözlerini Mary'ye dikmiş olduğu halde, paytak paytak yürüyerek Kate gitti ve koltuğa zıplayıp ön patilerini kızın kucağına koydu.

"Her tarafını tüy yaptı," dedi Edwina.

Kate köpeğin koyu karamel rengi sırtını okşarken omuz silkti. "Önemli değil."

Edwina iç geçirdi ama yine de uzanıp Newton'ın sırtını okşadı. "Daha başka ne yazmış?" diye sordu merakla eğilerek. "Asla ikinci sayfaya bakmam."

Kate, kardeşinin sesindeki kinayeye gülümsedi.

"Pek bir şey yok. Hafta başında kente gelen Hastiıgs Dükü ve Düşesi'nden bahsetmiş. Leydi Danbury'nin balosundaki yemek listesini vermiş ve 'şaşırtıcı şekilde lezzetli' diye yazmış. Bir de Bayan Featherington'm pazartesi günü giydiği kıyafetle ilgili oldukça talihsiz bir yorumda bulunmuş."

"Kafayı Featheringtonlar'a fena takmış gibi görünüyor," dedi Edwina, bakışları sertleşmişti.

"Şaşırmamalı," dedi Mary, ayağa kalkarken elindeki dikiş işini kenara bırakmıştı. "O kadın, kızlarının kıyafetleri söz konusu olduğunda kör bir atın zevkine sahip."

"Anne!" dedi Edwina hayretle.

Kate gülmemeye çalışarak eliyle ağzını kapadı. Mary nadiren böyle sert beyanlarda bulunurdu ama her biri de muhteşem olurdu.

"Haklısın ama doğru. En genç olanına mandalina rengi giydirmiş fakat o kızcağızın mavi ya da nane yeşiline ihtiyacı olduğunu kim olsa anlar."

'Ama sen de bana sarı giydirdin," diye hatırlattı Kate.

"Ve bundan dolayı çok üzgünüm. Bu bana tezgâhtar

kızları dinlememem gerektiğini öğretti. Kendi yargımdan asla şüphe duymamalıydım. Onu Edwina'ya göre küçültmemiz şart oldu."

Edwina, Kate'ten bir kafa boyu daha kısa olsa da bu pek sorun olmayacaktı.

"Aklında olsun," dedi Kate kardeşine dönerek, "yakasındaki fırfırları çıkar. Oldukça sevimsiz. Ayrıca çok kaşındırıyor. Ashbourne balosunda, söküp atmamak için kendimi zor tuttum."

"Kendim dizginleyebilmiş olmana hem çok şaşırdım hem de minnettar oldum," dedi Mary gözlerini devirerek.

"Ben de şaşırdım fakat minnet duymadım," dedi Edwina muzip muzip gülümseyerek. "Leydi Whistledown bunu bilseydi ne eğlence olurdu düşünsenize."

"Ahh, evet," dedi Kate keyifle gülümserken, "gözümde canlanıyor. *Yanık nergis, taç yapraklarını parçaladı!"*

"Ben üst kata çıkıyorum," dedi Mary. "Ve siz ikiniz. Bu akşam katılmamız gereken bir parti olduğunu unutmamaya çalışın. Çıkmadan önce biraz dinlenmek istersiniz belki. Bu gece de geç döneceğiz."

Mary nakış işini toplayıp odadan çıkarken, Kate ve Edwina başlarıyla onayladılar ve unutmayacaklarına dair söz verdiler. Üvey annesi gider gitmez Edwina ablasına, "Bu gece ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

"Sanırım yeşil bürümcük. Beyaz giymem gerek biliyorum ama bana yakışmadığını düşünüyorum."

"Eğer sen beyaz giymeyeceksen ben de giymeyeyim. Mavi muslin giysem?" diye sordu Edwina samimiyetle.

Elindeki gazete sayfasına yeniden göz atarken kafa sallayarak onayladı Kate, bir yandan da kucağında yatan Newton'ı dengede tutmaya çalışıyordu.

"Daha geçen hafta Bay Berbrooke, mavi kıyafetin içinde melek gibi göründüğünü söyledi. Gözlerinin rengine de uyuyor olması çok güzel."

Edwina'nm gözleri parladı. "Bay Berbrooke öyle mi söyledi? Sana mı dedi bunu?"

Kate kardeşine bakarak, "Aynen öyle. Kavalyelerinin hepsi, sana iltifatlarım benim üzerimden gönderiyorlar," diye cevapladı.

"Öyle mi? Neden peki?"

Hoşgörüyle gülümsedi Kate. "Çünkü Edwina, Smyte-Smith müzikalindeki tüm dinleyicilere ablanın onayı olmadan asla evlenmeyeceğini duyurmandan sonra, bir şeyler yapmaları şarttı."

"Tüm dinleyicilere değil," diye geveledi Edwina, yanakları pembeleşmişti.

"Herkese olmayabilir ama haber yangından bile hızlı yayıldı. Ben odada bile olmamama rağmen iki dakika sonra öğrenmiştim."

Kollarım göğsünde kenetleyip ablası gibi, "Hımm," dedi Edwina,

"Evet, bu doğru ve kimin ne düşüneceği umurumda bile değil. Gayet parlak ve başarılı bir evlilik yapmam bekleniyor benden fakat bana kötü davranacak birileriyle de evlenmem. Seni etkileyebilecek kadar cesur birisi uygun olabilir."

"Ben etkilenmesi çok zor birisi miyim ki?"

İki kız kardeş birbirlerine baktılar ve aynı anda cevap verdiler. "Evet!"

Kate, kardeşi Edwina ile beraber kahkahalar atarken, diğer yandan içini sıkan bir suçluluk hissetti. Üçü de Edwina'nın bir asilzadeye kancaya takacağını ya da varlıklı

birileriyle evleneceğini biliyordu. Edwina ailesini bu yoksulluktan kurtarabilir ve hayatlarını ziyan etmelerine engel olabilirdi. Edwina güzeldi, Kate ise...

Kate ise Kate'ti.

Bu Kate'in hiç de umurumda değildi. Edwina'nın güzelliği hayatın basit bir gerçeğiydi. Uzun zaman önce kabul ettiği başka gerçekler de vardı. Kate gök gürültüsü ve şimşekten korkardı, ne zaman kendisinden bahsetse saçmalardı, ne giyerse giysin saçlarını nasıl toplarsa toplasın ve yanaklarına ne kadar allık sürerse sürsün asla Edwina kadar güzel olamayacaktı. Ayrıca kardeşine gösterilen tüm bu ihtimama maruz kalmaktan hoşlanacağını pek sanmıyordu. Dahası durumlarını daha iyi bir hale getirecek olan bir evlilik yapmak zorunda olma fikrinden de çok fazla hoşlanmayacağından emindi.

"Edwina?" dedi Kate yumuşak bir sesle fakat gözleri ciddiydi. "Asla sevmediğin birisiyle evlenmek zorunda değilsin."

Başını salladı kız kardeşi, sanki ağlayacakmış gibi bakıyordu,

"Yani eğer Londra'da sama uygun bekâr bir beyefendi olmadığını düşünürsen ki pekâlâ olabilir bu, yaz sonunda kasabamıza geri döneriz ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarırız. Senden daha fazla sevdiğim kimse yok."

"Benim de," diye fısıldadı Edvvina.

"Ama karşına ayaklarını yerden kesecek bir adam çıkarsa, hem Mary hem de ben buna çok seviniriz. Bizi bırakacağın için de endişelenmene gerek yok. Biz birbirimize bakarız."

Edwina bir anda, "Sen de evlenecek birisini bulabilirsin," dedi.

Kate dudaklarında asılı kalan gülücüğü fark etti. Bunun gerçekleşmeyeceğini bilerek, "Belki de," dedi. Ömrünün kalanında kız kurusu olarak kalmak istemiyordu ama burada, Londra'da kendisine bir eş bulabileceğinden de şüpheliydi. "Belki de taliplerinden biri, senin ulaşılmaz olduğunu fark eder de bana yönelir."

Edwina yastığıyla ablasına vururken "Saçmalama!" dedi.

"Saçmalamıyorum," diye itiraz etti Kate. Oldukça samimiydi de üstelik. Gerçekten de bu şekilde bir koca bulabileceğini düşünüyordu.

"Nasıl bir adamla evlenmek isterdim biliyor musun?" Edvvina'nm gözleri buğulanmıştı.

Kate başını iki yana salladı.

"Bir bilim adamıyla."

"Bilim adamı mı?"

"Evet," dedi Edwina emin bir tonla.

Kate boğazını temizledi. "Burada onlardan bulabileceğinden pek de emin değilim."

"Biliyorum," dedi Edwina hatif bir iç çekişle. "Ama herkesin içinde bunu belli etmesem de gerçek bir kitap kurduyum, bir kütüphanede vakit geçirmeyi Hyde Park'ta gezinmeye tercih ederim. Hem bence bilimsel araştırmaların peşinde olan bir erkekle de eğlenceli bir hayat sürebilirim.

"Doğru. Hımm..." Kate'in zihni hummalı bir çalışma içme girmişti. Edwina, muhtemelen yaz sonuna kadar bir bilim adamı bulamayacaktı.

"Edwina, biliyorsun ki üniversite kentleri dışında bir yerlerde bilim adamı bulman biraz güç ama senin gibi okumaya ve öğrenmeye meraklı birilerine razı olabilirsin."

"Bu harika olurdu," dedi Edwina neşeyle. "Öyle biriyle mutlu olabilirim.

Kate rahatlamayla karışık iç çekti. Londra'da okumayı seven birilerini bulabilecekleri kesindi.

"Ayrıca bir kitabı kapağına bakarak değerlendiremezsin," dedi Edwina. "Her türden insan okumayı sevebilir. Hatta Leydi Whistledown'ın hakkında yazdığı Vikont Bridgerton bile seviyor olabilir."

"Daha neler Edvvina! Vikont Bridgerton'la işin olamaz. Herkes onun Londra'daki, hatta tüm ülkedeki en berbat zampara olduğunu biliyor!"

"Biliyorum. Sadece örnek olarak kullandım. Ayrıca bu sene de evlenemeyecek gibi görünüyor. Leydi Whistledown da böyle söylüyor ve sen de onun daima haklı olduğunu söylemiştin."

Kate kardeşinin koluna hafifçe vurarak, "Endişelenme. Sana uygun bir eş bulacağız. Ama bu kişi Vikont Bridgerton olamaz, olamaz, olamaz!" dedi.

O esnada, iki kız kardeşin muhabbetlerinin öznesi olan kişi, üç erkek kardeşinin ikisiyle beraber White'ta öğlen içkilerini içip rahatlıyordu.

Anthony Bridgerton deri sandalyesinde oturmuş ve sırtını sandalyenin arkalığına yaslamıştı. Düşünceli bir ifadeyle viskisine bakıp bir yudum aldı ve hemen ardından, "Evlenmeyi düşünüyorum," dedi.

Benedict Bridgerton hafif sarhoşluk haliyle sandalyesinde kayarken - annesi bu alışkanlığından nefret ederdi - bir anda yuvarlandı.

Colin Bridgerton ise öksürüklere boğuldu.

Neyse ki Benedict kendisini toparladı ve kardeşinin sır-

tına hızla vurmaya başladı. Yeşil bir zeytin Colin'in ağzından fırladı ve masanın karşı tarafına uçtu.

Neredeyse Anthony'ye çarpacaktı.

Anthony, herhangi bir şey söylemedi ve bu rezaletin geçip gitmesine izin verdi, çünkü yaptığı beklenmedik açıklamanın bir miktar şaşkınlık yaratacağını tahmin etmişti.

Tamam, bir miktardan daha fazla da olabilirdi. 'Topyekûn', 'tamamen' ve 'büsbütün' kelimeleri kardeşlerin şaşkınlığım daha iyi tanımlıyordu.

Aklında yuva kurmak düşüncesi olan bir adam figürüne pek de uymadığının kendisi de bilincindeydi. Soıı on yılını berbat skandallarla geçirmiş, hayatın çok kısa ve sadece eğlenceden ibaret olduğunu düşündüğü için nerede sabah orda akşam yaşamıştı. Ancak son derece onurlu biriydi. Asla iyi terbiye almış genç bayanlarla oyalanmamıştı. İyi birer evlilik yapılabileceğini düşündüğü kişiler tamamen ilgi alanının dışında kalmıştı.

Anthony, kendi dört kız kardeşi de dâhil, iyi bir isme sahip asil hanımlara karşı büyük bir saygıya sahipti. Şayet biri, kız kardeşlerinden birinin haysiyetine dil uzatmaya teşebbüs ederse düello yapmaya hazırdı. Kendi gibi kötü şöhretli bir adamın, kardeşlerine bulaştığını düşünmek bile buz gibi terler dökmesine sebep oluyordu. Hayır, o hiçbir beyefendinin kız kardeşine musallat olmazdı.

Fakat diğer kadınlar, dullar ve nasıl giyindiklerinden ne istedikleri belli dansçılar... Anthony bunların arkadaşlığından keyif alırdı ve onları da eğlendirirdi. Oxford'da kaldığı zamanlardan beri, daima bir sevgilisi olmuştu. Hatta bazen aynı anda iki tane bile olurdu.

Davet edildiği tüm at yarışı topluluklarına katılmış, sayamadığı kadar çok kumar oyunu kazanmıştı (bazılarını da

kaybetmişti elbette ama onlar da pek önemli oyunlar değillerdi). Yirmili yaşlarını nafile zevklerin peşinde koşarak harcamış, sadık olduğu tek şey ise ailesine karşı duyduğu ezici sorumluluk hissi olmuştu.

Edmund Bridgerton'un ölümü ani ve beklenmedikti ve ölmeden önce en büyük oğluna son arzusunu bile dile getirememişti. Ama babasının bir şansı olsaydı, annesine ve kız kardeşlerine tıpkı kendisinin gösterdiği özen ve ilgiyle sahip çıkmasını isteyeceğinden emindi. Bu nedenle tüm o yarışlar ve partilerin arasında, erkek kardeşlerini Eton ve Oxford'a yollamış, kız kardeşlerinin ızdırap verici piyano resitallerine katlanmıştı. Bu oldukça zor olmuştu, dört kız kardeşten üçünde müzik kulağı hiç yoktu. İlgilenmesi gereken yedi kardeşin yanı sıra, bir de geleceklerini garanti altına alacak yatırımlarla ilgilenmişti.

Otuzlarına yaklaşırken, mali durumlarına ve ailesine harcadığı zamanın git gide arttığım, eski zevklerine ayırdığı zamanın ise oldukça azaldığını fark etmişti. Ne var ki bundan çok keyif aldığını da anlamıştı.

Hâlâ bir sevgilisi vardı ama artık aynı anda birden fazla kişiyle beraber olmuyordu. Üstelik her at yarışma katılmaya ya da son eli kazanana kadar kumar partilerinde kalmaya gerek duymadığım da fark etmişti.

Şöhreti ise elbette hep onunla beraberdi fakat o bunu umursamıyordu. İngiltere'nin en ünlü zamparası olarak tanınmak da bazı faydalar sağlıyordu aslında. Mesela neredeyse herkesin korktuğu birisiydi ve bu da iyi bir şeydi.

Şimdi ise evlenme zamanı gelmişti. Yuva kurmalı, bir oğul sahibi olmalıydı. Unvanını bir başkasına geçirmeliydi. Muhtemelen oğlunun büyüdüğünü, yetişkin olduğunu görebilecek kadar uzun süre yaşamayacaktı ve bu

sebeple büyük bir azap hissediyordu ya da daha ziyade suçluluk hissiydi bu. Ancak elinden ne gelirdi ki? Köklü Bridgertonlar'm sekiz nesildir ilk doğan erkek çocuğu onların ailesinden çıkmıştı. Birdgertonlar'ın çoğalmasından bizzat o sorumluydu.

Ayrıca, arkasında üç tane becerikli ve ilgili erkek kardeş bırakacak olduğunu bilmenin rahatlığı davardı. Onlar, oğlunu sevgi ve ilgiyle bakabilir, büyüdüğünü görebilirlerdi, kız kardeşlerinin de üzerine titreyeceklerinden şüphesi yoktu. Hatta belki de annesi onu şımartacaktı...

Anthony, kendi kalabalık ve gürültücü ailesini düşünürken gülümsedi. Oğlu. onu çok sevecek bir babaya ihtiyaç duymayacaktı.

Ne kadar çocuğu olursa olsun - o öldükten sonra onu hatırlamayacaklardı. Çok genç ve toy olacaklardı, bu kesinlikle daha iyiydi. Tüm kardeşlerinin içinde babalarının ölümünden en çok etkilenen kendisi olmuştu, bunun nedeni de ailenin en büyüğü olmasıydı.

Anthony, viskisinden bir yudum daha alıp omuzlarını dikleştirdi. Bu sevimsiz düşünceleri zihninden uzaklaştırıp önündeki konuya odaklanması gerekliydi; uygun bir eş bulma.

Akıllı ve düzenli bir adam olduğundan, evleneceği kişideki özellikleri düşünmeye başladı. Öncelikle, eşi olacak kişi çekici olmalıydı. Çok fazla güzel olmasına gerek yoktu (yine de hoş olabilirdi) ama madem onunla aynı yatağa girecekti, bunu daha keyifli hale getirmesi şarttı.

ikinci olarak, aptal olmamalıydı. İşte en zoru buydu. Londra sosyetesine takdim edilen kızlar arasında parlak zekâsından etkilendiği kimse olmamıştı. Gerçi geçenlerde okuldan yeni mezun olmuş, çekici bir genç kıza sohbet

etmek için not yollama hatasında bulunmuştu. 'Yemekten ve hava durumundan başka bir konuda konuşamamışlardı. Kız hiçbir şeyi doğru düzgün anlayamıyordu. Anthony hava şartlarının kötüleşip kötüleşmeyeceğini sorduğunda kız, "Kesinlikle bilmiyorum ve daha evvel Clement'te hiç bulunmadım," demişti.

Müthiş bir zekâya sahip olmayan bir eşle sohbet etmek zorunda olmadan yaşayabilirdi elbette ama aptal çocuklara sahip olmak gibi bir niyeti *hiç* yoktu.

Üçüncü koşul ise ki en önemli olan buydu, evleneceği kadın asla âşık olmayacağı bir kadın olmalıydı. Hiçbir şey bu koşulu bertaraf edemezdi.

Tamamıyla kötümser biri değildi elbette, gerçek aşkın varlığına da inanıyordu. Ailesiyle aynı odada bulunan herhangi birisi bile gerçek aşkın varlığım görebilirdi. Fakat aşk kaçındığı yegâne karmaşaydı. Hayatına bu mucizenin girmesini hiç istemiyordu.

Anthony istediği her şeyi elde etmeye alışkındı. Etkileyici, akıllı ve asla âşık olmayacağı bir kadın bulabileceğinden de hiç şüphesi yoktu. Hem bunda ne sakınca vardı ki? Her ne kadar aramış bile olsa, hayatının aşkını bulamamıştı. Çoğu adamın hayatının aşkını bulma imkânı olmazdı zaten.

"Tanrı aşkına Anthony, neden kaş çatıyorsun ki? Zeytindi sadece. Hem gördüm sana değmedi bile."

Benedict'in sesi daldığı derin düşüncelerden onu çıkardı, Anthony cevap vermeden önce gözlerini birkaç defa daha kırpıştırdı. "Hiç. Bir şey yok."

Elbette eceli hakkında düşündüklerini başka kimseyle paylaşmamıştı, erkek kardeşleriyle bile. Ortaya sermek isteyeceği türden şeyler değildi bunlar. Birileri gelip ona bu

tarz şeyler anlatsa muhtemelen o kişiyi kahkahalarla kapı dışarı ederdi.

Hiç kimse babasıyla arasında varlığını hissettiği derin bağı anlayamazdı. Ve muhtemelen lıiç kimse Anthony'nin nasıl olup ta babasından daha fazla yaşayamayacağını bildiğini, bunu iliklerine kadar hissettiğini de anlayamazdı.

Hep babası kadar iyi bir adam olabilmeyi istememişti. Her ne kadar işe yaramayacağını da bilse, onunla aynı şeyleri yapmayı, hatta aslında Edmund'dan da fazlasını yapabilmeyi denemişti ama bu hiçbir şekilde mümkün olamazdı. Babası, şimdiye dek tanıdığı en mükemmel kişiydi ve yaşayan en harika insandı. Biri bu sözlerini duysa kim bilir nasıl da kibirli bulurdu.

Babasının öldüğü gece, cansız bedeninin yanında saatlerce oturup paylaştıkları her anı çaresizlik içinde hatırlamaya çalıştığında Anthony'ye bir şeyler olmuştu. Küçücük şeyleri bile unutmak kolay olabilirdi - cesarete ihtiyacı olduğunda Edmund'un kollarından tutup onu nasıl sarstığını ya da hiç anlamlı bulmadığı halde sırfo seviyor diye *Kuru Gürültü*'den Balthazar'ın girişte söylediği 'Sigh No More' şarkısını ezberden okumasını...

Nihayet Anthony odadan çıktığında, batan güneşin ilk ışıkları gökyüzünü pembemsi bir renge boyamıştı ve tıpkı babası Edmund gibi günlerinin sayılı olduğunu bir şekilde biliyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı!" dedi Benedict, ağabeyinin düşüncelerini bir defa daha dağıtmıştı. "Ne düşündüğünü öğrenmek için sana tek peni bile teklifetmem, o kadar bile değeri olmadıklarına eminim. Ama ne hakkında düşünüyordun?"

Anthony bir anda daha da dikleştirdi oturuşunu. Dik-

katini yeniden önündeki konuya yönlendirecek gücü bulmuştu. Kendine bir eş seçmeliydi. Şu anda en önemli olan buydu.

"Bu sezonun gözdesi kim?" diye sordu Anthony.

Kardeşleri bir an tereddüt ettiler, cevap veren Colin oldu: "Edwina Sheffield. Muhtemelen onu görmüşsündür. Ufak tefek, sarışın ve mavi gözlü. Onu yavru kazlar gibi takip eden hayranlarından da hatırlayabilirsin."

Anthony, kardeşinin kinayeli tavrını görmezden geldi. "Zekâ sahibi mi?"

Sanki zeki bir kadınla daha evvel hiç karşılaşmamış gibi gözleri parladı Colin'in. "Evet, sanırım. Bir defasında mitoloji ve Middlethorpe hakkında konuşurken dinledim onu. Sanki bu konuda uzmanmış gibiydi."

"Güzel," dedi Anthony elindeki viski kadehini masaya vurarak. "Onunla evleneceğim."

b i l l u r

BÖLÜM 2

*Çarşamba akşamı **gerçekleştirilen Hartside** balosunda, Vikont Bridgerton birden **fazla bekâr** hanımla dans ederken görüldü. Bu **davranışı** 'şaşırtıcı' **olarak** nitelendirilebilir, çünkü Bridgerton uygun genç **hanımefendilerden** itinayla kaçınırdı. Keza bu durum aklında **evlilik** düşüncesi olan 'bekâr kız anneleri' için etkileyici olabilir.*

Vikont bu çok okunan köşe yazarının son yazısını okumuş olabilir mi? Yoksa sapkın davranışlar sergileyen tüm erkekler, yapılan telkinleri kabul edip bu yazarın yanıldığını mı ispat etmeye çalışıyor?

Belki de sevgili yazarınız kendisine çok fazla önem atfetmiş olabilir, malum erkekler çok ama çok daha azıyla bile fikirlerini değiştirebilirler.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 22 NİSAN 1814

O gece saat on birde, Kate'in korkusu gerçeğe dönüşmüştü.

Anthony Bridgerton, Edwina'yı dansa kaldırmayı teklif etmişti.

b i l l u r

Daha da beteri, Edwina'nm teklifi kabul etmiş olmasıydı.

Ve çok daha beteri, dans eden çifte hemen o dakikada düğünün yapılacağı kiliseyi ayarlamış gibi bakan Mary idi.

Kate üvey annesinin kaburgasını dürterek, "Kesecek misin şunu?" diye tısladı.

"Neyi kesecek miyim?"

"Öyle bakmayı!"

Gözlerini kırpıştırdı Mary. "Nasıl bakmayı?"

"Düğün davetini planlarmış gibi bakmayı."

"Alıh!" Mary'nin yanakları pespembe oldu, utancın sebep olduğu bir pembelikti.

"Mary!"

"Tamam. Öyle bakmış olabilirim," diye itiraf etti Mary. "Ama bunda ne yanlışlık var, sorabilir miyim? O bey Edwina için uygun bir talip.'"

"Bu öğlen oturma odasında konuştuklarımızı gerçekten dinliyor muydun sen? Edwina'nın etrafında dolanan zamparaların ve serserilerin ne kadar da fena olabileceğinden bahsettik. İyi talipleri kötülerden ayırmak için ne kadar zaman harcadığımdan haberin var mı? Bu Bridgerton!" Kate'in tüyleri ürpermişti. "Muhtemelen Londra'daki en berbat zampara. Edwina'nın böyle bir adamla evlenmesini mi istiyorsun?"

"Sakın neyi isteyip neyi isteyemeyeceğime karar vermeye cüret etme Katharine Grace Sheffield!" dedi Mary her bir kelimeyi vurgulayarak, sırtım dikleştirmiş ve neredeyse uzamış gibiydi. "Üvey de olsa hâlâ senin annenim. Ve bunun bir önemi var."

Kate bir anda sıcak bastığın ı hissetti. Kendisini bildi bileli Mary onun annesiydi. Bir kerecik olsun onu Edwina'dan

ayırmamıştı. Kate'i yatağına yatırmış, hikâyeler anlatmış, öpmüş, kucaklamış, çocukluktan genç kızlığa geçerken yaşadığı zorluklarda hep yardımcısı olmuştu. Yapmadığı tek bir şey vardı, Kate'ten ona 'anne' diye hitap etmesini istemek...

"Var," dedi Kate, sesi alçalmış ve bakışları utanç içinde ayaklarına inmişti. "Çok önemi var. Ve *sen* annemsin. Her şekilde önemli bu."

Mary bir dakika boyunca Kate'e baktı, yaşlardan dolayı gözlerini kırpıştırdı. "Ahh, canım," diyerek lııçkırdı ve çantasına uzanıp mendil aramaya koyuldu. "Sen de beni iyice sulu göz yaptın."

"Özür dilerim," diye mırıldadı Kate. "Hadi şu tarafa dön de ağladığını görmesinler."

Mary, çantasından kare şeklinde kesilmiş keten bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. Onun gözleri de aynı Edwina'nınkiler gibi maviydi.

"Seııi gerçekten çok seviyorum Kate. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum," dedi Kate heyecanla, bu hali Mary'yi bile şaşırtmıştı.

"Sen de biliyorsun, ben..."

"Biliyorum canım, biliyorum," dedi Mary, Kate'in sırtına hafifçe vurarak. "Emin ol biliyorum. Kendin doğurmadığın halde bir çocuk sahibi olmak, mesuliyetini iki katına çıkarıyor. Çocuğun mutluluğu ve refahı için iki kat endişeleniyorsun."

"Ahh, Mary. Seni çok seviyorum. Edwina'yı da çok seviyorum."

Edwina'nın adı geçtiği anda, her ikisi de dönüp salonun diğer ucunda vikontla dans eden genç kıza baktı. Edwina

her zamanki gibi narin ve sevimli görünüyordu. Sarı saçları başının üzerinde topuz şeklinde toplanmış ve birkaç bukle yüzüne düşmüştü. Dans ederken attığı her adımda, tüm bedeni zarafetin beden bulmuş hali gibiydi.

Kate vikonta baktığında huzursuz hissetti ama adam göz alıcı biçimde yakışıklıydı. Cemiyetteki tüm züppelerin son zamanlarda tercih ettiği cafcaflı tonlardan kaçınmış, siyah ve beyaz tonlarında giyinmişti. Uzun boyluydu, duruşu dimdikti ve gür, kestane rengi saçları, kaşlarının üzerine dökülmüştü. En azından görüntü itibariyle tam bir beyefendi gibiydi.

"İyi bir çift oldular, değil mi?" diye sordu Mary.

Kate dilini ısırdı, hem de tam anlamıyla.

"Edwina için biraz fazla uzun boylu fakat bir talip için pek de aşılamaz bir sorun değil, ne dersin?"

Kate ellerini birbirine kenetledi. Bunu o kadar kuvvetli yapmıştı ki eldivenlerinin üzerinden bile etine geçen tırnaklarını hissedebiliyordu.

Mary gülümsedi, Kate bunun muzipçe olduğunu düşündü. Şüphe dolu bakışlarla üvey annesine göz attı.

"İyi dans ediyor, değil mi?" diye sordu Mary.

"Edwina ile evlenmeyecek!" dedi Kate bir anda.

Mary'nin gülücüğü yüzünde asılı kaldı. "Sessizliğini ne kadar süre koruyabileceğini merak ediyordum."

"Elimden gelenden daha uzun süre korudum," diye cevapladı Kate, her sözcüğü vurgulayarak söylemişti.

"Evet. Belli oluyor."

"Sen de biliyorsun Mary. O adanı Edwina için istediğimiz gibi birisi değil."

Mary başını yavaşça onun tarafına çevirdi. "Asıl mesele,

Edwina'nın kendisi için istediği gibi bir adanı olup olmadığı bence."

"Öyle bir adam da değil," diye cevapladı Kate nefretle. "Daha bu öğlen bana bir bilim adamıyla evlenmek istediğinden bahsetti. Bir bilim adamı!" Kardeşiyle dans eden adamı başıyla işaret etti. "Bir bilim adamına benziyor mu?"

"Hayır ama yine de yetenekli bir suluboya ressamı gibi bakmayı bırak, gerçi öyle olduğunu biliyorum ama..." Mary hafifçe tebessüm etti. alaycıydı ve cevabını bekledi.

"Öyle yapacağım o zaman," dedi Kate dişlerini sıkarak. "Eminim sen de katılırsın ki dış görünüşüne bakarak birini yargılamamalıyız. Hakkında duyduklarımıza bakılırsa, öğleden sonralarını kütüphanede geçiren adamlardan olmadığını biliyoruz."

"Belki geçirmiyordur," dedi Mary, "ama bugün öğleden sonra annesiyle hoş bir sohbet ettik."

"Annesiyle mi? Bu ne işine yarayacak ki?" Kate konuşmanın nereye gittiğini merak ediyordu.

"Böylesine zarif ve akıllı bir kadının, öylesine kötü şöhrete sahip bir evlat yetiştirmiş olduğuna inanmak zor geldi bana," dedi Mary omuz silkerek.

'Ama Mary- "

"Anne olduğun zaman ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi Mary yumuşacık bir tonda.

"Fakat-"

"Yeşil elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" dedi Mary ses tonundan konuyu bilinçli olarak değiştirmek istediği anlaşılıyordu. "Neyse ki bu rengi seçmişiz."

Kate şaşkınlık içinde üzerindeki elbiseye baktı. Ne ol-

muştu da Mary bir anda konuyu değiştirmek istemişti acaba?

"Bu renk sana çok yakışıyor. Leydi Whistledown. cuma günkü yazısında senden biçilmiş çimen diye bahsedemeyecektir!"

Kate kaygıyla iivey annesine baktı. Belki de Mary'nin ateşi çıkmıştı. Balo salonu kalabalıktı ve içerideki hava da ağırdı. Hemen sonra. Mary'nin sol omzu üzerinden bir şeyleri işaret etmeye çalıştığını fark etti, muhtemelen birileri yaklaşıyordu.

"Bay Bridgerton!" Mary'nin sesi genç bir kız gibi neşeli çıkmıştı. "Sizi görmek ne hoş. Bu kızını Katharine."

Colin, Kate"in eldivenli elini tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarının eklem yerine bir öpücük kondurdu. Aslında o kadar hafif bir öpücüktü ki bu, Kate bir an hiç öpmediğinden şüphelendi.

"Bayan Sheffield." diye mırıldandı Colin.

"Kate. Bu da Bay Colin Bridgerton. Kendisiyle bu akşam, annesi Bayan Bridgerton ile sohbet ederken tanıştım," dedi Marv, sonra Colin'e dönerek ekledi: "Anneniz ne hoş bir hanım."

Gülümsedi Colın. "Biz de aynı kanıdayız."

Mary kıkırdadı. Kıkırdamak mı? Kate onun öğürmiiş olduğundan şüphelendi.

"Kate?" Mary'nin ilgisi yeniden kızma yönelmişti. Hiç gerek yokken, "Bay Bridgerton, Edwina'yla dans eden vikontun küçük kardeşi," dedi.

"Onur duydum," diye cevapladı Kate.

Colin, yan yan baktığını yakalamıştı ve muhtemelen sesindeki belli belirsiz alayı da fark etmişti.

Colin kibarca, "Sizi tanımak benim için zevktir Bayan

Sheffield," dedi. "Bu akşam bana bir dans lütfedersiniz umarım."

"Ben... elbette." Boğazım temizledi Kate. "Onur duyarım."

"Kate, Bay Bridgerton'a dans kartım göstersene," dedi Mary.

"Alili, evet, tabii." Kate yeşil bir kurdeleyle bileğine bağladığı dans kartını el yordamıyla buldu. Bedenine bağlı bir şeyi bulmaya çalışma işini abartmış ve Bay Bridgerton'un bir aıda yanında belirmesinden duyduğu huzursuzluğu bu şekilde saklamaya karar vermişti.

Colin, ismini dans listesinin en sonuna kaydetti ve Kate'e limonata masasına gidip içecek bir şeyler almayı önerdi.

Mary, Kate'in cevap vermesine fırsat vermeden, "Git, git," dedi. "Beni,merak etme. Gayet iyiyim."

Kate, üvey annesine ateş çıkaran gözlerle baktığını Bay Bridgerton'a fark ettirmemeye çalışarak, "Sana da bir bardak limonata getirilebilirim." dedi.

Mary elini aşırı heyecanla sallayarak, "Gerek yok. Ben dc diğer leydilcrin yanındaki yerimi alsam iyi olur," diye cevapladı. "Ahh, bak, Bayan Featherington. Gitmeliyim. Portia! Portia!"

Kate, üvey annesinin bir anda gözden kaybolmasına bakakaldı.

Hemen kendini toplayıp kupkuru bir sesle, "Sanırım limonata istemiyor," dedi Kate.

Colin'in zümrütyeşili gözlerinde muziplik pırıltıları belirdi. "Belki de kendi limonlarını toplamak için İspanya'ya kadar tüm yolu koşarak gitmek istiyordur."

Kate bütün gerginliğine rağmen güldü. Colin

Bridgerton'dan hoşlanmak istemiyordu. Aslında vikont hakkında gazetelerden okuduklarından sonra, hiçbir Bridgerton'dan hoşlanmak istemiyordu. Ancak ağabeyinin yaptığı hatalardan ötürü, bir adamı yargılamak doğru olmazdı. Birazcık daha sakinleşmeye çalıştı.

"Pekâlâ, siz gerçekten susadınız mı yoksa sadece nazik mi davranmak istediniz?"

Colin gülümseyerek, "Ben her zaman kibarımdır." diye cevapladı, "ama susadım da."

Kate, dayanılmaz yeşil gözlerle birleşen o ölümcül gülümsemeye baktı ve sızlanmayla karışık iç çekti. "Sen de o hergelelerdensin."

"Anlayamadım," dedi Colin, neredeyse boğuluyordu.

Kate nasıl olduğunu bilmiyordu ama yüksek sesle düşünmüştü ve bunu fark ettiğinde dehşete kapıldı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ben çok özür dilerim. Lütfen affedin beni. Büyük kabalık ettim."

"Hayır, hayır," dedi Colin çabucak. Gayet ilgili görünüyordu, ifadesinde alınganlıktan eser yoktu. "Lütfen devam edin."

Kate yutkundu, söylediklerini geri almasına imkân yoktu artık.

"Ben, sadece..." Boğazım temizledi. "Şey, açıkça söylemem gerekirse..."

Başıyla onayladı Colin, yüzündeki alaycı gülümseme Kate'in açık sözlü olmasından başka şansının olmadığını belli ediyordu.

Yeniden boğazını temizledi Kate. Durum iyice saçmalaşmaya başlamıştı. Yutkundu, konuştuğunda sesi kurbağa gibi çıktı.

"Sadece, sizin de kardeşiniz gibi olduğunuzu düşündüm."

"Kardeşim mi?"

"Vikont," diyebildi Kate, bunun yeterince açıklayıcı olduğunu düşünmüştü.

"Benim üç tane erkek kardeşim var."

"Alili." Şimdi de salak gibi hissetmişti kendisini. "Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim," dedi Colin bitmek bilmeyen bir anlayışla. "Çoğunlukla baş belalarıdırlar."

Kate, aniden ortaya çıkarı gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Ama en azından beni Gregory ile kıyaslamadınız. Henüz oıı üç yaşında," dedi Colin. dramatik bir iç çekişle. iMuzipçe Kate'e yan yan baktı.

Kate ise gözlerindeki keyfi gördüğünde, eti başından beri kendisini faka bastırdığını anladı.

"Ailenize oldukça sadıksınız, değil mi?" diye sordu Kate.

Konuşmanın başından beri neşeli olan Colin. bir anda tanı bir ciddiyete büründü.

"Elbette."

"Ben de öyle," dedi Kate.

"Bu ne demek?"

"Bu şu demek; kimsenin kız kardeşimin kalbini kırmasına izin vermem." Dilini tutması gerektiğinin farkındaydı fakat kendisine engel olamıyordu.

Bir süre sessiz kaldı Colin. Dansı henüz tamamlamış olan ağabeyine ve Edwina'ya doğru baktı. "Anladım," diye mırıldandı sadece.

"Anladınız mı?"

'"Kesinlikle anladım."

Limonata masasına ulaştılar. Colin uzanıp iki bardak aldı ve birini Kate'e uzattı. O akşam tam üç bardak limonata içmişti Kate. Aslında onu masaya yolladığında Mary de bunun farkındaydı. Ama balo salonu çok sıcaktı - balo salonları hep çok sıcak olurdu zaten - ve yeniden susamıştı.

Colin, acele etmeden bir yudum aldı limonatasından, bardağının üzerinden Kate'e bakıyordu.

"Ağabeyim bu sene içinde evlenme kararı aldı."

Bu oyunu iki kişi oynayabileceklerini düşündü Kate, konuşmadan evvel o da bir yudum içti.

"Öyle mı?"

"Bunu bilecek yegâne kişi benim."

"Ağabeyiniz çapkınlıklarıyla ünlü."

"Doğru," dedi Colin, takdirle bakıyordu Kate'e.

"Kötü şöhretiyle dile düşmüş birinin, tek bir kadınla evlenip mutluluğu bulabileceğini hayal etmek çok güç."

"Bu felaket senaryolarıyla fazlasıyla ilgili görünüyorsunuz, Bayan Sheffield."

Kate ona dimdik baktı. "Bay Bridgertoıı, ağabeyiniz kardeşime kur yapanlar arasında kişiliğinin sorgulanması gereken ilk kişi değil. Sizi temin ederim ki kardeşimin mutluluğunu hafife almıyorum."

"Eminim ki her genç bayan varlıklı ve soylu bir adamla yapacağı evlilikle mutluluğu bulabilir. Londra'da geçirilen bir sezon da bu amaçla değil midir?"

"Olabilir. Ancak bence bu şekilde düşünmek, asıl meseleden sapmamıza sebep olur."

"Neymiş o?"

"Bir eş, basit bir talipten çok daha fazla kalp kırar." Kate

gülümsedi, bu hafifama bilmiş bir gülümsemeydi. "Sizce de öyle değil mi?"

"Henüz evlilik yapmamış birisi olarak tahminde bulunmam doğru olmaz."

"Çok yazık Bay Bridgerton, bu şekilde baştan savmanız hiç uygun değil."

"Öyle mi? Bense çok uygun bir cevap olduğunu düşünmüştüm. Maalesef yeteneğimi kaybediyorum."

"O halde endişe duyulacak bir şey yok." Kate kalan limonatasını da bitirdi, bardaklar küçücüktü. Ev sahibesi Leydi Hartside, pintiliğiyle adı çıkmış birisiydi.

"Fazlasıyla yüce gönüllü birisisiniz."

"Böyle itham edildiğim pek nadir olmuştur, Bay Bridgerton." Kate tekrar gülümsedi, bu seferki gerçekti.

Colin. balo salonun orta yerinde öyle gürültülü bir kahkaha patlattı ki Kate, merak dolu onlarca bakışın bir anda üzerlerine çevrildiğini fark etti.

"Siz." ses tonu hâlâ aynı derecede keyifliydi Coün'in, "kardeşimle mutlaka tanışmalısınız."

"Vikontla mı?"

"Yani, aslında Gregory'nin arkadaşlığı da eğlenceli olurdu ama söylediğim gibi, daha on iiç yaşında ve muhtemelen oturacağınız sandalyeye kurbağa koyacaktır."

"Peki vikont?"

" Onıuı kurbağa koyacağını sanmam." Colin'in yüz ifadesi aniden gerilmişti.

Kate kahkahalarla gülmemek için kendisim nasıl tutacağını bilemedi. Yüzünü ciddi tutmaya çabalayarak, "Anladım. Onu önerdiğinize göre takdire şayan özellikleri olmalı," dedi.

"O kadar da kötü birisi değildir," dedi Colin gülümseyerek.

"Çok rahatladım. Hemen düğün yemeğini planlamaya başlamalıyım."

Colin'in ağzı açık kalmıştı. "Öyle demek istemedim. Yani... söylemek istediğim şu ki... böyle bir şey için biraz erken değil mi?"

Kate, "Sadece şakaydı," dedi.

Colin'in yüzü yavaşça kızarmaya başlamıştı, utanmıştı. "Şey. Elbette şakaydı."

"Şimdi eğer müsaade ederseniz, gitmem gerekiyor."

"Bu kadar erken mi ayrılıyorsunuz Bayan Shiffield?" Colin'in kaşları havaya kalkmıştı.

"Aslında tam olarak öyle değil." diyebildi Kate, tabii dört bardak limonata içtikten sonra bedenini rahatlatması gerektiğini söyleyemezdi. "Bir arkadaşıma yanına uğrayacağıma dair söz vermiştim de."

"Sizinle tanışmak benim için onurdu," dedi Colin zarif bir baş selamıyla. "Sizi geçirmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kendi başıma gidebilirim." Kate omzunun üzerinden Colin'e gülümseyerek ilerledi.

Colin Bridgerton. yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu giderken seyretti, ardından da duvara yaslanmış ve neredeyse kavga edecekmiş gibi sert bir tavırla bekleyen ağabeyine doğru yöneldi.

"Antlıony!" Colin ağabeyinin sırtına bir şaplak indirdi. "Sevimli Bayan Sheffield'la dansınız nasıldı?"

"Olmuş bil." Her ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

"Gerçekten mı?" Colin'in dudağı hafiften seğirmişti. "Ablasıyla da tanışmaksın."

"Anlamadım?"

"Ablası." dedi Colin, gülmeye başlamıştı, "diyorum ki ablasıyla tanışmalısın."

Yaklaşıkyirmi dakika sonra Anthony, Edwina Sheffield'la ilgili her şeyi Colin'den öğrendiğinden kendinden emindi. Öyle görünüyordu ki kızın kalbine giden yol ve evlilik planlan, doğrudan ablasının önünden geçiyordu. Ablasının onayı olmadan, Edwina'nin evlenmeyeceği aşikârdı. Colin bunu herkesin zaten bildiğini söylemişti ve bir hafta önce de Edwina sezonun müzikali olan Smyte-Smith'te bu durumu alenen ilan etmişti. Bridgerton kardeşler ise bu önemli aıı kaçırmışlardı, çünkü tıpkı Bach'tan, Mozart'tan ya da müziğin bu çeşidinden hoşlanan diğer herkes gibi onlar da Smyte-Smith müzikallerinden vebadan kaçar gibi kaçıyorlardı.

Edwina'nin ablası Katharine Sheffield - cemiyette Kate ismiyle anılırdı - en az yirmi bir yaşında olduğu söylense de sosyeteye bu sene takdim edilmişti. Bu zamanlama, Sheffieldlar'm sosyetenin pek de zengin olmayan kişilerinden olduklarını düşünmesini sağlamıştı. Bu durum Anthony'rıin işine gelirdi. Çeyizi muazzam ya da her şeye sahip bir kıza ihtiyacı yoktu.

Anthony bunu avantajına kullanabileceğini düşündü.

Ablası Kate, Edwina gibi büyük fırtınalar koparmamıştı sosyetede. Colitı'e bakılırsa oldukça iyi terbiye almış bir kimseydi ama Edwina'nin göz alıcı güzelliğinden yoksundu. Edwina ufak tefekti, o ise daha iriydi. Edwina açık tenliydi, o ise esmerdi. Üstelik Edwina'nin sahip olduğu zarafetten de yoksundu. Yine Colin'den öğrendiği kadarıyla (Londra'da her çeşit dedikodu ve gerçek ondan sorulur-

du) birden fazla beyefendi aynı şeyi söylemişti; Katharine Sheffield ile yapılmış bir dansın sonunda elde kalan tek şey ezilmiş bir ayaktı.

Tüm bu durum, Anthony'ye biraz gülünç göründü. Hepsinden beteri de evlenmek için ablasından onay alma gereği duyan bir genç kız olmasıydı. Böyle bir şeyi daha evvel duymamıştı. Bir baba, bir ağabey ya da anne... peki bir abla? Bu akıl almaz bir şeydi. Ve dahası Katharine, cemiyetteki hususlardan bihaberken, Edwina kalkmış ondan kendisine rehberlik etmesini bekliyordu. Bu durumu daha da acayip hale getiriyordu. Demek ki ailesi Edwina için çok önemliydi ve bu da onu, Anthony'niu gözünde kusursuz bir eş adayı haline getiriyordu.

Böylece geriye tek bir şey kalıyordu, o da ablayı etkilemek. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Onu ikna edip kendi tarafına çekmen hiç de zor olmayacak." dedi Colin, yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirmişti. "Hiç zor olmaz. Sonuçta utangaç ve kız kurusu bir abla, değil mi? Muhtemelen senin gibi bir adamın dikkatini daha evvel çekmemiştir. Neye uğradığını anlamayacaktır."

"Bana âşık olmasını istemiyorum," diye terslendi Anthony. "Beni sadece kız kardeşine önermesini istiyorum."

"Başarısız olman imkânsız. Güven bana. Bu akşam onunla birazcık sohbet ettim. Hakkında pek bir şey söylemedi."

"Güzel." Anthony yaslandığı duvardan doğruldu ve kararlı bir havayla etrafa bir göz attı. "Şimdi nerede? Bizi tanıştırman lazım."

Colin, bir süre salonu gözleriyle taradı. "Ahh, işte ora-

da. Aslında tam da bu tarafa geliyor. Ne muhteşem bir rastlantı."

Anthony, küçük kardeşinin beş metre yakınındaki hiçbir şeyin tesadüf olamayacağını bildiğinden bakışlarını o tarafa çevirdi. "Hangisi?"

"Yeşil elbiseli olan," dedi Colin, çenesiyle belli belirsiz Kate'in olduğu tarafı işaret etmişti.

Kate kalabalığın içerisinde kendisine yol açarken. Anthony onun hiç de beklediği gibi biri olmadığını fark etti. Hiç de öyle çirkin falan değildi. Sadece, beş adım ötelerindeki Edwina'ya kıyaslandığında fazlaca uzun boyluydu. Aslında Katharine Sheffield, gür saçları ve koyu renk gözleriyle oldukça güzel bir bayandı. Cildi açık renkti, dudakları da pespembeydi. Kendine güveni ise tamdı ve Anthony aksini düşünmek istese de onu etkileyici bulmuştu.

Kız kardeşi gibi birinci sınıf bir pırlanta sayılamazdı fakat neden bir koca bulamadığını anlayamamıştı Anthony. Belki de Edwina ile evlendikten sonra, onun çeyizine destek olurdu. Bu çok az sayıda adamın yapacağı türden bir yüce gönüllülüktü.

Yan tarafındaki Colin, ileri doğru atılıp uzun adımlarla kalabalığı yardı. "Bayan Sheffield! Bayan Sheffield!"

Anthony de Colin'in peşi sıra azametle yürümeye başladı, neticede Edwina'nm ablasını etkilemeliydi. Değeri bilinmeyen kız kurusu, öyle mi? Göz açıp kapayana kadar, Kate'in dizginlerini eline alacaktı.

"Bayan Sheffield," dedi Colin, "sizi yeniden görebilmek ne büyük mutluluk."

Kate bir parçacık şaşırmış görünüyordu ve Anthony onu bu yüzden suçlayamazdı. Colin, kızın olduğu tarafa ulaşabilmek için en az yarım düzine insanı resmen ezip

geçmişti. Herkes bunun farkındaydı ama yine de Colin sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi konuşuyordu.

Kate birazcık alayla, "Sizi yeniden görmek de öyle, efendim." dedi. "Son karşılaşmamızdan kısa süre sonra yeniden görüşmemiz oldukça beklenmedik."

Anthony hafifçe gülümsedi. Bu kız beklediğinden çok daha keskin bir zekâya sahipti. Colin, zafer edası içinde sırıtıyordu. Anthony kardeşinin beklenmedik ve sarsıcı bir şeyler yapacağım hissetti.

"Nedenini açıklayamam ama sizi ağabeyimle tanıştırmak bir mecburiyet gibi göründü bana."

Kate, birden Colin'in sağ tarafına baktı ve bakışları Antlıony'nin üzerinde durdu.

Anthony'nin düşünceleri karmakarışık olmuştu, bu kız niye onu öldürecek gibi bakıyordu?

Kate dişlerini sıkarak, "Ne kadar naziksiniz," diye mırıldandı.

"Bayan Sheffield," diye devam etti Colin neşe içinde, Anthoıy'yi işaret ederek, "ağabeyim Anthony, yani Vikont Bridgerton. Anthony, bu da Bayan Sheffield. Kız kardeşiyle de bu akşam tanıştın sanırım."

"Kesinlikle" dedi Anthony, içinde kardeşinin gırtlağını oracıkta sıkıvermek için karşı konulmaz bir arzu, hayır, ihtiyacın büyüdüğünü hissediyordu.

Kate dizlerini kırarak ve çabucak bir reveransta bulundu. "Lord Bridgerton, sizi tanımak benim için onurdur."

Colin, o anda şüpheli bir ses çıkardı. Homurtu gibi. Ya da kahkaha gibi. Ya da her ikisi birden.

Anthony kardeşinin yüzündeki ifadeye bir an bakmış ve o anda olan biteni anlamıştı. Bu kız, utangaç, silik ve değersiz bir kız kurusu değildi ve önceki karşılaşmaların-

da Colin'e, Anthony hakkında ne söylediyse iltifatlar içermediği kesindi. İngiltere'de kardeş katli yasaldı, değil mi? Eğer değilse de mutlaka yasal hale getirilmeliydi.

Anthony, neden sonra. Kate'ın kendisine uzattığı elini fark etti. Tutup dudaklarına götürdü ve eldivenli parmaklarının eklem yerlerine hafif bir öpücük kondurdu,

Hiç düşünmeden, "Bayan Sheffield," diye mırıldandı, "siz de en az kız kardeşiniz kadar güzelsiniz."

Eğer daha evvelden rahatsız olduğu bir şey varsa da artık Kate'in tavrı büsbütün düşmanca olmuştu. Anthony o anda yanlış bir laf ettiğinin farkına vardı. Elbette onu kız kardeşiyle kıyaslamamalıydı. Asla inanmayacağı yegâne komplimandı bu.

"Siz de Lord Bridgertoıı," diye cevapladı Kate buz gibi bir sesle, "en az erkek kardeşiniz kadar yakışıklısınız."

Colin yeniden homurtular çıkardı, bu defa sesi daha boğuktu.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Kate.

"O iyi," diye cevapladı Anthony.

Kate aldığı cevabı hiçe sayarak dikkati hâlâ Colin'in. üzerinde, "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu.

Colin evet dercesine başım salladı. "Boğazım. Gıcık sanırım."

"Belki de vicdan azabındandır," dedi Anthony.

Colin hırıltıyla, "Galiba bir bardak daha limonata içsem iyi olacak," diyebildi.

"Ya da belki, daha sert bir şeyler," diye cevapladı Anthony. "Mesela katran."

Kate, elleriyle ağzını kapadı hemen, patlatmak üzere olduğu kahkahayı engellemek istemişti.

"Sadece limonata yeterli olur," dedi Colin yumuşak bir

"Gidip sizin için bir bardak getirebilirim?" diye atıldı Kate. Anthony; bunun kaçmak için atılan bir adım olduğunu anlamıştı.

Colin başını hayır anlamında salladı. "Hayır, hayır. Ben kendim alabilirim. Ancak bir sonraki dans için bana sözünüz vardı Bayan Sheffield."

"Sizi zorlamak istemem." dedi Kate elini sallayarak.

"Ama sizi burada tek başınıza, böyle refakatsiz bırakıp gidemem." diye cevapladı Colin.

Anthony, Colin'in gözlerinde beliren şeytani pırıltılar sebebiyle Bayan Sheffield'm nasıl endişelendiğini görebiliyordu Anthony de bundan acımasızca zevk almaya başlamıştı. Tepkisinin orantısız olduğunun farkındaydı ama bu Bayan Katharine Sheffield'daki bir şeyler. Anthony'nin sinirine dokunmuştu, içinden bir ses onunla mücadele etmesi için teşvik ediyordu.

Ve birden bir şey oldu.

"Anthony," dedi Colin. ses tonu öylesine ağırbaşlı ve masumdu ki Anthony onu oracıkta öldürebilirdi. "Sıradaki dans için kimseye söz vermedin, değil mi?"

Tek bir cevap vermedi Anthony, sadece gözlerini Colin'e dikmiş halde bekledi.

"Güzel. O halde Bayan Sheffield'la sen dans edebilirsin."

Kate pat diye. "Bence buna hiç gerek yok." dedi.

Anthony kardeşine sanki on bakireye saldırmış gibi gözlerinde ateş saçarak bakıyordu, neyse ki Kate'ten yeterince uzaktaydı.

Colin gözlerinden atılan hançerleri görmezden gelerek, "Ahh, hiç olur mu?" dedi dramatik bir biçimde. "Bir hanımefendiyi, en muhtaç olduğu anda yalnız başına bırakıp

gitmek kabul edilemez. Ne büyük bir kabalık olurdu bu." Son. sözcüklerini yalandan bir iirpcrmeyle söylemişti.

Anthony'nin aklından, hiç de centilmence olmayan düşünceler peş peşe geçiyordu. Colin'in suratının tam orta yerine bir yumruk indirmek gibi mesela...

"Emin olun, Yalnız kalmayı- "

Yeter, Anthony'ninin. düşündüğü buydu işte. Öz kardeşi onu aptal yerine koymuştu, burada öylece dikilip Edwina'nın sivri dilli ablasının hakaretlerine katlanmaya hiç niyeti yoktu. Kate'in koluna bir anda kuvvetle yapıştı. "Müsaade edin de sizi korkunç bir hata yapmaktan kurtarayım, Bayan Sheffield."

Kate ürpermişti. Anthony nasıl olduğunu bilmiyordu ama Kate'in sırtı bir tüfek gibi dimdik olmuştu. "Anlayamadım?"

"Bence," dedi Anthony yumuşacık bir sesle, "pişman olacağınız şeyler söylemek üzeresiniz."

"Hayır," diye cevap verdi Kate, oldukça ciddiydi. "Geleceğimde pişmanlıklar olacağım hiç sanmıyorum."

"Evet olacak."

Hemen ardından Anthony, Kate'in kolunu yakaladığı gibi onu balo salonunun dans pistine götürdü.

BÖLÜM 3

Vikont Bridgerton, güzeller güzeli Edwina Sheffield'm ablası Bayan Katharine Sheffield ile de dans ederken görüldü. Bunun tek bir anlamı olabilir ve elbette yazarınızın gözünden kaçmaz. Edwina Sheffield, geçtiğimiz hafta Smythe-Smith müzikalinde o beklenmedik ve tuhaf açıklamayı yaptığından beri, Bayan Kate Sheffield dans pistinde en çok rağbet gören kişi.

Genç bir kızın, evlenmek için ablasından onay aldığı nerede duyulmuş?

Ve belki de üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir konu daha var; "Smythe-Smith" isminin, "müzikal" sözcüğüyle aynı cümle içinde kullanılabileceğine kim karar vermiş? Yazarınız, geçmişte yapılan bu gösterilerden birine katıldı ve bunun "müzik" olarak isimlendirilmesinin pek ahlaklı bir tavır olmadığı kanaatinde.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET ***GAZETESİ,*** *22 NİSAN 1814*

Kate umutsuzluk içinde, gerçekten yapılabilecek bir şey olmadığını fark etti. O bir vikonttu, kendisi ise Somersetli sıradan biriydi. Aslında tam olarak hiç kimseydi ve şimdi

her ikisi de kalabalık bir balo salonunun ortasmdaydılar. Eğer onu gördüğü anda nefret etmemiş olsaydı sorun olmazdı. Ne var ki onunla dans etmek *zorundaydı.*

"Beni sürüklemenize gerek yok," diye söylendi Kate.

Anthony kolunu tutuşunu gevşetti.

Kate dişlerini birbirine adeta kenetleyerek, içinden bu adamın kız kardeşini eş olarak asla alamayacağına dair yemin etti.

Vikontun tavırları soğuk ve kibirliydi. Ve çok da yakışıklıydı, bunun haksızlık olduğunu düşündü Kate. Kadife kahvesi gözleri, saçları ile kusursuz biçimde uyumluydu. Uzun boyluydu, bir seksenden uzun olmalıydı ama iki metre de değildi. Ve klasik güzellikteki dudakları (Kate bu yargıya varabilecek kadar yeterli süre sanat eğitimi almıştı), sanki nasıl gülüneceğini bilmiyorlarmış gibi köşelerden gerilmişti.

Ayaklan bildik adımlarla hareket etmeye başladı. "Pekâlâ, şimdi neden benden nefret ettiğinizi söyler misiniz?"

Lordun ayağının üzerine bastı Kate.

"Efendim?"

"Sakatlamanıza hiç gerek yok Bayan Sheffield."

"Sizi temin ederim ki kazara oldu." Ve öyleydi de, tabii Kate gerçekten umursasaydı daha iyi olurdu.

"Size inanmamam neden bu kadar tuhaf?" dedi Anthony

Dürüstlük, en doğru stratejiyi belirleyerek hızla karar vermişti Kate. Madem vikont açık sözlü davranmıştı, kendisi de aynı şeyi yapacaktı.

"Muhtemelen, adımımı kasten ayağınızın üzerine denk getirdiğimi düşündünüz," diye cevapladı Kate. "Ve öyle de yaptım."

Vikont başını geriye savurup kahkahalarla gülmeye

başladı. Kate'in beklediği ya da almayı umduğu tepki bu değildi. Bir an düşündüğünde, aslında ne tepki vermesini beklediğini de tam olarak bilmiyordu ama bunu kesinlikle beklemiyordu.

"Duracak mısınız lordum?" diye fısıldadı Kate. "Salondaki herkes gözlerini dikti bizi izliyor."

"İnsanlar son iki dakikadır zaten bizi izliyordu," diye cevapladı Anthony. "Benim gibi bir adamın sizin gibi bir hanımla dans etmesi pek sık rastlanan bir durum değil."

Olta atılmış ve doğru yere de nişan alınmıştı ama maalesef yamlıyordu.

"Bu doğru değil." dedi Kate fütursuzca, neşesi yerindeydi. "Edwina'nın şaşkın hayranları arasında, onun takdirini benim üzerimden kazanmaya çalışan ilk kişi değilsiniz."

"Şaşkın mı?" diyerek gülümsedi Aıithony.

Kate, vikontun bakışlarını üzerinde yakaladı ve gözlerinin içinde pırıltılar gördüğünde şaşırdı. "Herhalde böyle bir yemle beni avucunuza alacağınızı düşünmediniz, değil mi lordum?"

"Henüz yemi yutmadınız."

Kate başını aşağı indirip baktı, vikontun ayağına yeniden basmamak için ihtiyatlı olmalıydı.

"Çizmelerim oldukça kalın Bayan Sheffield."

Kate şaşkınlık içinde başını yeniden kaldırdı.

Vikontun dudağının tek köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ve gözlerim de oldukça keskindir."

"Öyle olduğu belli. Ama yine de etrafınızdayken adımlarımı takip etmek zorundayım."

"Tanrım! Bu bir iltifat mı?" Vikont sözcükleri uzata uzata söylüyordu. "Bu şaşkınlık beni öldürebilir."

"Eğer öyle farz etmek isterseniz yapabileceğim bir şey yok. Ancak muhtemelen daha fazlasını alamayacaksınız," diye cevapladı Kate kurumla.

"Beni yaralıyorsunuz Bayan Sheffîeld."

"Bu derinizin çizmeleriniz kadar kalın olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Alıh, neredeyse hiç kalın değil."

Kate eğlendiğini fark etmiş, kendisini gülümserken bulmuştu. "Buna inanması oldukça güç."

Vikont, yüzündeki gülümsemenin silinmesini bekledi. "Hâlâ soruma cevap vermediniz. Neden benden nefret ediyorsunuz?"

Kate'in dudaklarından bir telaş kıpırtısı belirdi. Vikontun aynı soruyu tekrar sormasını beklemiyordu ya da eıı azından sormamasını umuyordu.

"Sizden nefret etmiyorum lordum," diye cevapladı Kate, sözcüklerini özenle seçiyordu. "Sizi tanımıyorum bile."

"Nefret etmek için tanımak ön koşul değildir aslında." Gözleri Kate'in gözlerinde ölümcül bir sarsılmazlıkla çakılı kalmıştı. "Hadi ama Bayan Sheffîeld, bana pek de korkak birisi gibi görümnediniz. Soruma cevap verin."

Kate bir süre boyunca sessiz kaldı. Söylediği doğruydu, bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Edvvina'ya kur yapmasına kesinlikle müsaade etmemişti. Çapkın birinin, günün birinde iyi bir eşe dönüşebileceğine bir an olsun inanmıyordu. Daha da fazlası, bir zamparanın asla tam anlamıyla ıslah olabileceğinden emin değildi.

Anthoıy Kate'in önyargılarını bertaraf edebilirdi. Etkileyici, samimi ve açık sözlü birisi olabilir ve Kate'i Londra'nın gördüğü en berbat serseri olmadığı hakkında,

Leydi Whistledown'm köşesinde yazılan hikâyelerin abartılı olduğuna ikna da edebilirdi... Tabii onu Edwina ile kıyaslamamış olsaydı.

Bundan daha berbat bir yalan olamazdı. Kare her şeyin farkındaydı. Bedeni ve yüzü yeterince güzeldi ama yine de bu açıdan Edwina ile kıyaslanması veya ona denk olması mümkün değildi. Edwina ıssız sulardaki bir inci gibiydi, Katc ise vasattan fazlası olamazdı. Özelliksizdi. Eğer bu adam tam aksini söylüyorsa, ya gizli bir sebebi vardı va da kördü.

Daha sıradan, boş iltifatlarda bulunmuş olsaydı, Kate o zaman bunu bir beyefendinin nazik sohbeti olarak kabul edebilirdi. Eğer söyledikleri gerçeğe birazcık bile yakın olsaydı. gururu okşanmış bile olabilirdi ama Edwiıia ile kıyaslanmak. ..

Kate kız kardeşine tapardı, bu doğruydu. Ve herkesten daha iyi bilirdi ki Edwina'nın asıl yüreği güzeldi, yüzü gibi ışıl ışıldı. Kendisini kıskanç biri olarak düşünmek hoşuna gitmemişti ama nasıl olduysa bu sözler onu bıçak gibi yaralamıştı.

Kate, "Sizden nefret etmiyorum," diye cevap verdi en sonunda. Gözleri Anthony'nin çenesinde geziniyordu ama içindeki korkak yana karşı sabrı tükenmişti. Bu yüzden vikontun bakışlarına karşılık vermek için kendisini zorladı. "Ama sizden hoşlanamıyorum da."

Adamın gözlerindeki bir şeyler, Kate'e bu dürüstlüğünü takdir ettiğini söylüyordu. Anthony, "Peki, neden?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

"Gerçeği söylememi ister misiniz?"

"Lütfen."

"Şu anda benimle dans ediyorsunuz, çünkü kız karde-

şimle flört etmek istiyorsunuz. Bu beni rahatsız etmiyor, çünkü Edwina'nm taliplerinin benimle ilgilenmelerine alışkınım."

Aklı ayaklarından tamamen uzaklardaydı. Anthony dans ederken yeniden bir kazaya kurban gitmemek için adımlarını Kate'in yolundan çekiyordu. İlgiyle kızın söylediklerini dinliyordu, çünkü onları şaşkın değil talip olarak isimlendirmeye başlamıştı,

"Devam edin lütfen," diye mırıldandı Anthony.

"Siz, kız kardeşimin evlenmesini isteyeceğim yapıda bir adam değilsiniz," dedi Kate doğrudan. Açık sözlüydü ve zekâ dolu kahverengi gözleri Anthony'nin gözlerinden hiç ayrılmamıştı. "Siz bir zamparasınız. Siz bir hovardasınız. Aslında, her ikisiyle de nam salmış birisisiniz. Kız kardeşimin size oıı adımdan fazla yaklaşmasına izin verememem."

"Ama yine de bu akşamın başında onunla vals yaptım," dedi Anthony alaycı bir gülümsemeyle.

"Emin olun, aynı şey ikinci defa olmayacak."

"Ed\vina'nıtı kaderine karar vermek sizin işiniz mi?"

"Kız kardeşim benim yargılarıma güvenir," diye cevap verdi Kate bilmişçe.

"Anladım," dedi vikont, amacının ne olduğunu anlamak güçtü. "Bu çok enteresan. Ben de Edwina'nm bir yetişkin olduğunu zannetmiştim."

"Edwina bir yetişkin fakat daha on yedi yaşında."

"Bu durumda siz oldukça yaşlı oluyorsunuz, yirmi yaşında mıydınız?"

"Yirmi bir." Kate bir parça bozulmuştu.

"Bu da sizi erkekler konusunda daha deneyimli kılıyor ve tabii kısmeti de kocalar hakkında da. Evlendiğinizden bu yana değil mi?"

"Benini evli olmadığımı biliyorsunuz," dedi Kate dişlerini sıkarak.

Anthony gülme isteğini bastırdı fakat Bayan Slıeffıeldİa uğraşmak çok keyifliydi.

"Bence," sözcükleri yavaş ve keyifle söylüyordu Anthony, "kız kardeşinizin kapısını çalan adamların çoğunu idare etmek oldukça kolay olmalı. Doğru mu bu?"

Kate, duvar gibi sessiz bekliyordu.

"Öyle değil mi?"

Nihayet sert bir baş hareketiyle onayladı vikontun sözlerini.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Anthony "Siz bunu becerebilecek yegâne kişisiniz."

Kate, gözlerinden ateşler çıkarak bakıyordu vikonta. Bakışları o kadar derindi ki Anthony gülmemek için kendisini zor zapt etti. Eğer dans ediyor olmasaydı, derin düşüncelerin etkisiyle çenesini sıvazlıyor olurdu ama her iki eli de meşguldü ve kıpırdatamadığı için sadece tek kaşını kaldırıp, başını birazcık eğerek sözlerine devam etti: "Eğer beni idare edebileceğinizi düşünüyorsanız, ömrünüzün hatasını yapmış olursunuz."

Kate'in dudakları kederle büküldü ve hemen bir çizgi halini aldı. "Sizi idare etmek gibi bir amacım yok lordum. Tek istediğim kardeşimi sizden uzak tutabilmek."

"Erkekler hakkında ne kadar az şey bildiğinizin göstergesidir bu. Bayan Sheffield. En azından zamparalık ve hovardalık hakkında." Anthony konuşurken başını o kadar eğmiş ve Kate'in yüzüne o kadar yaklaşmıştı ki sıcak nefesi kızın yüzünü pembeleştirdi. Kate iirperdi. Anthony bunu fark etmişti, yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. "Bizler için, düellodan daha keyifli pek fazla bir şey yoktur."

Müzik sona ermek üzereyken, Kate ve Anthony balo salonunun ortasında yüz yüzeydiler. Anthony Kate'i odanın diğer tarafına götürmeden evvel kolundan tutup kulağına iyice yaklaştı. "Ve siz Bayan Sheffield, siz benim için en nefis meydan okuma olacaksınız."

Kate bilerek ve isteyerek olağanca gücüyle vikontun ayağına bastı. Anthony acıyla viyakladı, içinde hovardalıktan ve zamparalıktan eser olmayan bir viyaklamaydı. Anthony bakışlarını ona yönelttiğinde ise Kate sadece omuz silkip, "Bu da benim tek savunmamdı," dedi.

Anthony'nin gözleri adeta kararmıştı. "Siz Bayan Sheffield, gerçek bir baş belasısınız."

"Ve siz Lord Bridgerton, kendinize daha kalın çizmeler alsanız iyi edersiniz."

Kate'in kolunu tutan eli daha da sıkılaştı. "Sizi nedimelerin ve kız kurularının yanına geri götürmeden evvel, açıklığa kavuşturmamız gereken tek bir konu var." Anthony'nin ses tonundan hoşlanmamıştı Kate, nefesini tuttu. "Kız kardeşinize talip olacağım ve eğer onun Leydi Bridgerton olmak için uygun kişi olduğuna karar verirsem kardeşinizle evleneceğim."

Kate, kafasını kaldırıp vikontun yüzüne baktı, gözlerinden alevler çıkıyordu. "Sanırım, bu durumda Edwma'nm kaderine karar vermek sizin işiniz oluyor. Ama unutmayın ki lordum, siz Edwina'mn Leydi Bridgerton olmak için 'uygun' kişi olduğuna karar verseniz bile." üzerine basa basa söylüyordu Kate, "o tanı tersine karar verebilir."

"Edwina'ya sorduğumda bana hayır demeyecek," Yüzünde asla reddedilmemiş bir adamın özgüveni vardı.

"Hiçbir kadının size karşı koyamayacağım mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Anthony cevap vermedi, sadece kibirli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve Kate'in bu konuda kendi karar vermesini istedi.

Kolunu kurtarıp üvey annesini yanına .döndüğünde Kate, sinir, kin ve birazcık da korkunun etkisiyle titriyordu. Anthony'nin yalan söylemediğinin farkındaydı ve bu yüzden kendisini berbat hissediyordu. Eğer vikont gerçekten de karşı konulamaz bir adama dönüşürse... Ürperdi, o ve Edwina çok büyük bir belanın içine düşmüşlerdi.

Ertesi gün öğleden sonrası tipik bir balo sonrasıydı. Sheffieldlar'm oturma odası, çiçek buketleriyle tıka basa dolmuştu ve her birinin üzerinde 'Edwina Sheffield' yazan beyaz kartlar vardı. Basitçe Bayan Sheffield yazsalardı da yeterli olurdu aslında, diye düşündü Kate ve kederle gülümsedi. Ama Edwina'nm hayranlarından hiçbirisi, çiçeklerin yanlış Bayan Sheffield'a gitmesi riskini almak istememişti. Bu nokta da kimse hataya mahal bırakmak istemezdi. Gerçi bu konuda bir hata ihtimali yoktu, son bir aydır Sheffieldlar'a gelen tüm çiçekler Edwina için yollanmıştı.

Kate son gülen olduğunu düşünerek keyiflendi, çünkü çiçekler Edwina'yi hapşırttığından, eninde sonunda Kate'in odasına taşınmaları gerekecekti.

"Sen ne kadar güzel bir şeysin," dedi Kate güzel bir orkideyi parmağıyla okşarken. "Başucu konsolumda çok güzel duracaksın. Ve sen de tuvalet masasında harika görüneceksin." Eğilip güzel bir buket beyaz gülü kokladı.

"Çiçeklerle konuşur musunuz hep?"

Kate erkek sesinin geldiği yöne doğru döndü. Tanrı aşkına, bu Lord Bridgerton'dı! Mavi renkli ceketi içinde

oldukça yakışıklı görünüyordu. Lanet olsun, burada ne işi vardı ki?

Eıı iyisi sormaktı.

"Ne halt etmeye bura- " Tam zamanında susmayı başarmıştı. Zihninin içinde bunu defalarca yapmasına rağmen ona hakaret etmemeliydi, karşısındaki adamın onu aşağılamasına müsaade edemezdi. "Burada ne işiniz var?"

Anthony'nın kolunun altına sıkıştırdığı buketi fark etti Kate. Pembe güller getirmişti. Çok güzellerdi. Zarif ve gösterişsiz. Kate'in kesinlikle kendisi için seçeceği çiçekler.

"Taliplerin hanımları ziyaret ederken çiçek götürmeleri adettendir, değil mi?" diye mırıldandı Anthony. "Yoksa ben adabı muaşeret kurallarını rnı karıştırdım?"

"Demek istediğim içeriye nasıl girdiniz?" diye homurdandı Kate. "Hiç kimse sizin geldiğinizi haber vermedi."

Anthony koridora doğru başını eğerek, "Geleneksel yollarla. On kapının zilini çalarak," diye cevapladı. "Uşağınız kapıyı açtı. Ona kartımı verdim. Karta bir göz attıktan sonra beni oturma odasına aldı. Her ne kadar şeytani ve el altından işleyen dalaverelere meyilli birisi olsam da," vikontun sesi kibirle doluydu, "bu oldukça dürüst ve doğrudan bir yol oldu."

"Beceriksiz uşak," diye mırıldandı Kate, "sizi içeriye almadan önce uygun olup olmadığımıza bakmalıydı."

"Belki de gelen kişi ben olduğum takdirde, her durumda evde olacağınız hususunda daha evvelden bazı talimatlar almıştır?"

"Ben böyle bir emir vermedim." Kate'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Ben de öyle düşünmemiştim zaten." Kendi kendisine kıkırdadı Anthony.

"Edwina'nm da yapmadığını biliyorum."

"Belki de annenizdir?" Vikont gülümsedi.

"Mary." Kate keyifsizce ot"!adı.

"Annenize ilk adıyla mı hitap ediyorsunuz?" diye sordu Anthony nazikçe.

Kate başıyla onaylayarak, "Kendisi benim üvey annemdir. Babamla evlendiklerinde ben dalıa iiç yaşınıdaydını. Hâlâ ona neden Mary diye hitap ettiğimi ben de bilmiyorum." Umursamazca omuzlarını silkti. "Öyle söylüyorum işte."

Anthony'nin kahverengi gözleri Kate'iıı yüzünde sabitlenmişti. Kate dudaklarından dökülen sözcükleri zorlukla fark etti: "Özür dilerim..." İstemsiz bir davranış olmalıydı bu fakat bu adamdan hiçbir şey için özür dilemek istemiyordu. Bu yüzden sözlerine, "Edwina dışarıda, maalesef ziyaretiniz boşa gitti," dedi.

"Alili, bundan haberim yoktu," diye cevapladı Anthony. Elinde tuttuğu buketi diğer eline alırken, Kate bunun yalnızca tek bir çiçek demeti olmadığını, üç küçük buketten oluştuğunu gördü.

Anthony çiçek buketlerinden birini yan taraftaki masaya bırakırken. "Bu Edwina için," dedi ve bir diğer buketi masaya bırakırken, "bu da anneniz için," diye ekledi. Elinde tek bir buket kalmıştı. Kate pembe çiçeklerin güzelliği karşısında şaşkınlıktan donakalmış halde dikilmiş, gözlerini onlardan alamıyordu. Vikontun bu jestinin tek sebebi Edwina'yı etkilemekti ama daha önce kimse, ne sebeple olursa olsun Kate'e çiçek getirmemişti ve Kate ancak şimdi fark ediyordu ki aslında birilerinin bunu yapması için can atıyordu.

Anthony en sonunda. "Bunlar da sizin için." dedi ve buketi uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Kate, nefes nefese kalmıştı. Uzanıp çiçekleri aldı ve üzerlerine doğru eğilip kokularını içine çekti. Esansın yoğunluyla iç geçirdi. Başını kaldırıp vikonta baktı yeniden. "Mary ve beni de düşünmeniz çok ince bir davranış."

Başıyla zarifçe selamladı Anthony. "Benim için zevkti. İtiraf etmeliyim ki aynısını kız kardeşimin taliplerinden biri annem için yapmıştı ve annemi daha mutlu eden başka bir şey görmedim."

"Annenizi mi? Kız kardeşinizi mi?"

"Her ikisini de." Soru gülümsetmişti vikontu.

. "Peki, o damat adayına ne oldu?"

Anthony'nin yüzündeki tebessüm, muzip bir sırıtmaya dönüşmüştü,

"Kız kardeşimle evlendi."

"Hımm. Aynı hikâyenin tekrarlanacağını sanmayın ama- " Kate öksürdü, bu adama karşı dürüst olmak istemiyordu ancak yapabileceği başka da bir şey yoktu. "Çiçekler gerçekten çok güzeller ve bu yaptığınız zarif bir jestti." Yutkundu. Bu kadarı onun için yeter de artardı bile.

"Nazik bir cümle." Anthony'nin koyu renk gözleri keyifle bakıyordu. "Doğrudan beni kastettiniz hem de. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Kate koklamak için eğildiği çiçeklerin üzerinden rahatsızca doğruldu. "Özellikle yanlış şeyler söylemek hususunda ayrı bir beceriniz var sanırım."

"Böyle düşünen tek kişi sizsiniz, sevgili Bayatı Shiffield. Diğer kadınlar tek bir lafıma bakıyorlar."

"Evet, okudum, öyleymiş" diye homurdandı Kate.

Gözleri parladı Anthony'nin. "Benim hakkımdaki fikirlerinizi nereden edindiniz? Elbette! Saygıdeğer Leydi

Whıstledown! Bilmeliydim! O kadını ellerimle boğabilirim!"

"Ben o hanımı akıllı ve yazdıklarını da oldukça isabetli buluyorum."

"Öyle mı?"

"Lord Bridgerton, eminim buraya bana küstahlık etmek için gelmediniz. Sizin adınıza Hdwina'ya iletmemi istediğiniz bir not var mı?"

"Sanmam. Aynı şekilde ona ulaşacağından pek de emin değilim."

Bu gerçekten çok fazla olmuştu. "Başka insanların haberleşmelerine karışmaya tenezzül edecek değilim!" Katc, her nasılsa sözcüklerini toparlamayı başarmıştı. Tüm bedeni öfkeyle titriyordu, eğer kendisine hâkim biri olmasaydı, çoktan karşısındaki adamın gırtlağına yapışmış olurdu. "Nasıl olur da aksini ima edersiniz?"

"Tüm o söylediklerıniz ve yaptıklarınız Bayan Shiffield." Sinir bozucu bir sakinlikle karşılık veriyordu Antlıony. "Sizin iyi birisi olduğunuza gerçekten emin değilim. Kardeşinize on adımdan fazla yaklaşamayacağıma dair yaptığınız o ateşli konuşma yeter de artar bile. Şimdi bana söyler misiniz, eğer benim yerimde olsanız bıraktığım notun iletileceğine dair güvende hissedebilir miydiniz?"

Kate buz gibi bir tavırla, "Kardeşimin iyi niyetini beıı kullanarak kazanabileceğinizi düşünüyorsanız, inanın berbat bir iş çıkarıyorsunuz," diye cevapladı.

"Bunun farkındayım. Sizi kışkırtmam alıyım, değil mi? Ama korkarım kendime hâkim olamıyorum." Elini çaresizlikle tutmuş, arsızca sırıtıyordu Aıithony "Ne diyebilirim ki Bayan Shiffıeld?"

Gülümsemesi, Kate kaygı içinde fark etmişti ki bu

adamla uğraşmak güç gerektirecekti. Aniden bayılacağını sandı. Oturacak bir yer... evet... oturacak bir yere ihtiyacı vardı.

"Lütfen oturun," diyebildi Kate, eliyle mavi renkli koltuğu gösterdi ve kendisi de güçlükle odanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru ilerledi. Vikontu oyalamak istemiyordu fakat oturacak yer göstermeden oturması uygun olmazdı. Bacaklarına korkunç krampların saplandığını hissediyordu.

Anthony, her ne kadar bu beklenmedik nezaket gösterisini garip de bulmuş olsa hiçbir şey söylemedi. Kendisine önerilen koltuğun üzerinde duran siyah kutuyu masanın üzerine koyup koltuğa oturdu.

"O kutudaki bir müzik aleti mi?" diye sordu Kate'e.

Başım salladı Kate. "Evet. Bir flüt."

"Siz mi çalıyorsunuz?"

Önce hayır anlamında başım salladı Kate, sonra kafasını hafifçe yana eğip yine bir baş hareketiyle onayladı. "Öğrenmeye çalışıyorum."

Anthony de başıyla onayladı ve konuyu hızla kapadı. "Edwina ne zaman döner?"

"Bir saatten önce döneceğini sanmam. Bay Berbrooke onu faytonıiyla gezintiye çıkardı."

"Nigel Berbrooke mıı?" Anthony adamın ismini zikrederken boğulacaktı sanki.

"Evet. Ne oldu kı?"

"O adamın kafasında akıldan çok saç var. Hem de bir sürü."

"Ama kelleşiyor." Kate belirtmeden edemedi.

"Eğer bu durum da benim tezimi doğrulamıyorsa daha ne doğrular bilemiyorum." Anthony yüzünü buruşturdu.

Kate, Bay Berbrook'un zekâsı (ya da zekâ yoksunluğu) hakkında, benzer birçok tartışma yapmıştı ve bir tanesine daha girmiş oldu. "Talip olan hemcinslerinizden birini aşağılamak için kötü bir yol değil mi bu?"

Anthony küçük bir homurtu çıkardı. "Aşağılama değil, bu doğru. Geçen sene de benim kız kardeşime kur yapmıştı. Ya da yapmaya çalışmıştı. Daphne cesaretini kırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bir arkadaş olarak yeterince iyi ama size garanti ederim, ıssız bir adaya düşseniz sizi kurtarmasını isteyeceğiniz son insan bile olamaz."

Vikontun ıssız ada benzetmesi, Kate'in zihninde tere bulanmış elbiseler ve güneşten yanmış bir teni hayal etmesine neden oldu ve birden rahatsız hissetti. Aniden sıcak basmıştı.

Anthony, başını biraz yana eğmiş, soran gözlerle Kate'e bakıyordu. "Bayan Sheffield... siz iyi misiniz?"

"İyiyim." Hemen cevap vermişti Kate. "Niçin?"

"Biraz kızarmış görünüyorsunuz da." Biraz daha eğildi ve ona doğru yaklaştı. Kate gerçekten iyi görünmüyordu.

Kate yelpazeyle kendini serinletmeye çalıştı. "Sizce de burası biraz fazla sıcak olmadı mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Anthony, başını yavaşça iki yana sallayarak.

Yardım beklercesine koridora doğru baktı Kate, "Mary nerede kaldı acaba?"

"Onu mu bekliyordunuz?"

"Bu kadar uzun süre beni şaperonsuz bırakmazdı."

Şaperonsuz mu? Anthony, bir anda büyük Bayan Sheffield ile evlenmesi için tuzak kurulduğunu hayal etti. Bunu düşünmek bile buz gibi terler dökmesine sebep olmuştu. Kate vikontun tanıştığı diğer sosyetik kızlara hiç benze-

mediği için, o da yanlarında bir şaperona gerek olduğunu tamamen unutmuştu. Anthony hemen, "Belki de burada olduğumu fark etmemiştir," dedi.

"Evet. Öyle olmuş olmalı." Kate ayağa fırlayıp odanın diğer ucundaki zile doğru ilerledi ve hızla ipini çekti. "Birilerine çağırayım, Mary'ye haber versinler. Eminim sizi kaçırmak istemez."

"İyi olur. Hem kız kardeşinizin dönmesini beklerken de bize eşlik eder."

Kate, sandalyesine geri dönerken yarı yolda donup kaldı. "Edvvitıa gelene kadar beklemeyi mi düşünüyorsunuz?"

Verdiği rahatsızlık Anthony'nin hoşuna gitmişti, omuz silkti. "Bugün öğleden sonrası için başka bir planım yok."

"Ama dönüşü saatler alabilir."

"Eminim en fazla bir saat sürer. Üstelik- " Kapıda beliren hizmetçiyi görünce sözlerini yarıda kesti vikont.

"Zili mi çaldınız hanımefendi?" diye sordu genç kız.

"Evet, Annie. Lütfen Mary'ye bir misafirimizin olduğunu haber verir misin?"

Hizmetçi kız, dizlerini bükerek selamladı ve odadan ayrıldı.

"Eminim Marv hemen aşağıya gelecektir," diye söylendi Kate, bu arada tek ayağını yere vurmaya bir son veremiyordu. "Burada olması an meselesi. Eminim."

Vikont ise bu rahatsızlık karşısında sadece gülümsedi. Garip bir sessizlik çökmüştü odaya. Kate gergince gülümsedi vikonta, Anthony ise karşılık olarak sadece tek kaşım kaldırdı.

"Eminim Marv- "

"Hemen aşağıya inecektir," diyerek sözünü tamamladı Antlıony sesinden ne kadar eğlendiği belliydi.

Kate, sandalyesinin arkasına yaslandı yeniden. Yüzünü ekşitmemek için çabalamıştı ama muhtemelen başarılı olamamıştı.

Hemen sonrasında, koridorda ufak çapta bir arbede patlak verdi; arka arkaya gelen havlama sesi ve sonrasında bir feryat.

"Newton! Newton! Derhal kes şunu!"

"Newton?" diye sordu vikont.

Kate ayağa fırlarken, "Köpeğim." diye açıkladı ve iç çekti. "O Mary ile pek anlaşamıyor, maalesef."

"NEWTON!"

Kapıya doğru hareketlendi Kate. "Mary? Mary?"

Kate ayağa kalktığında Anthony de kalkmıştı. Kopek peş peşe üç defa daha kulak tırmalayan bir sesle havlayınca irkildi. Havlama sesini, Mary'nin korkutucu feryatları izledi.

"Cinsi ne?" diye mırıldandı vikont. "Çoban köpeği mı?"

Çoban köpeği olmalıydı. Abla Sheffield, adam yiyen bir çoban köpeği besleyecek yapıda birine benziyordu, arka bahçelerinde beslediği köpeği çağırmış olmalıydı.

"Hayır." diye cevapladı Kate koridora doğru aceleyle koştururken. O arada Mary'den bir feryat daha geldi. "O bir- "

Ama Anthony ne söylediğini duyamamıştı. Çok da önemli değildi, çünkü bir-iki saniye sonra, karamel rengi kürkü ve neredeyse yere değecek kadar sarkmış karmyla, Anthony'nin o güne dek gördüğü eıı sevimli Korgi odanın orta yerinde beliriverdi.

Şaşkınlıktan olduğu yerde kalan Anthony, "Koridordan sesi gelen korkunç yaratık bu mu? Merhaba köpek," dedi kararlı biçimde.

Köpek odanın ortasında durdu, olduğu yere oturdu ve...

Gülümsedi?

BÖLÜM 4

Geçen perşembe, Hyde Park'taki Serpentine Nehri'nde, Vikont Bridgerton, Bay Nigel Berbrooke, Bayan Sheffield ve ne ismi ne de cinsi belirlenemeyen bir köpeğin de dâhil olduğu karmaşa hakkındaki tüm ayrıntıları sizlerle paylaşamadığı için yazarınız çok üzgün.

Maalesef yazarınız görgü tanıklarından birisi değildi ama tüm bilgiler, isimsiz köpeğin galip olduğunu gösteriyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 25 ***NİSAN 1814***

Kate misafir odasına doğru ilerledi, Mary ile aynı anda odanın kapısından geçmeye çalıştıklarından ikisi de sıkıştı. Odaya girdiklerinde, Newton'ı odanın ortasında son derece mutlu bir halde oturmuş vikonta bakarken buldular.

"Bence sizi sevdi," dedi Mary, sesinde suçlar gibi bir hava vardı.

"Seni de seviyor Mary. Mesele şu ki, sen onu sevmiyorsun," dedi Kate.

"Eğer holde beni her gördüğünde ısırmaya kalkışmasa onu sevebilirdim."

"Söylediklerinizden anladığım kadarıyla, siz ve köpek pek anlaşamıyorsunuz galiba Bayan Sheffield," dedi Lord Bridgerton

"Anlaşamıyorlar," diye cevapladı Kate. "Yani... anlaşıyorlar. Aslında... hem anlaşıyorlar hem de anlaşamıyorlar."

"Bu gayet anlaşılır oldu," diye mırıldandı Anthony.

Kate bu bariz alayı duymazdan geldi.

"Newton, Mary'ye bayılıyor. Ama Mary ona pek bayılmıyor."

"Eğer beni daha az sevseydi, ben de onu daha fazla sevebilirdim," dedi Mary.

Kate inatçı bir tavırla devam etti: "Zavallı Newton, Mary'yi kendisine bir çeşit meydan okuma olarak algılıyor. Bu yüzden de onu gördüğü anda..." Omuz silkti çaresizce. "Korkarım Newton, Mary'yi daha fazla seviyor."

Anlamış gibi, köpek Mary'nin tarafına dönüp havladı ve ayaklarına doğru seğirtti.

Mary, "Kate!" diye feryat etti.

Kate aceleyle üvey annesinin yanma gidene kadar Newton, ön patilerini Mary'nin dizlerine dayamıştı bile.

"Newton, aşağı in! Seni kötü köpek!" diye azarladı Kate.

Köpek hemen aşağı atladı.

Mary oldukça sert bir sesle, "Kate, o köpek bir yürüyüşe çıkarılmalı. Derhal!" dedi.

"Vikont geldiğinde, ben de tam olarak bunu planlıyordum," dedi Kate. Gerçekten de eğer kafaya koymuş olsaydı, elinde bu katlanılmaz adamı suçlayabileceği kadar çok malzeme vardı.

"Ahh!" diye ciyakladı Mary, "size hoş geldiniz demedim. Kabalığımı bağışlayın lütfen, lordum."

"Önemli değil. İçeriye geldiğinizde birazcık kaygılıydınız," diye cevap verdi Anthony.

"Evet. Şu çirkin köpek... Size içecek bir şeyler ikram etmedik, değil mi? Çay içer miydiniz? Ya da yiyecek bir şeyler alır mıydınız? Bizi ziyarete gelmeniz ne kadar da nazik bir davranış."

"Hayır, teşekkür ederim. Bayan Edwina'nın dönüşünü beklerken kızınızın canlandırıcı arkadaşlığı beni eğlendiriyordu."

"Ahh, sanırım Edwina. Bay Berbrooke ile beraber çıktı, değil mi Kate?

Kate taş gibi sert bir ifadeyle başını salladı. 'Canlandırıcı' kelimesinden hiç ama hiç memnun olmamıştı.

"Bay Berbrooke'u tanıyor musunuz Lord Bridgerton?" diye sordu Mary.

Anthony, Kate'in ne kadar sessiz olduğunu düşünerek, "Evet," diye cevapladı. Bu oldukça şaşırtıcıydı. "Evet tanıyorum."

"Edwina'nın onunla bir gezintiye çıkmasına müsaade etmekle doğru şeyi yaptığımdan emin olamadım. O iki kişilik faytonları kullanmak bir hayli zor, değil mi?"

"Bence Bay Berbrooke faytonuna koştuğu atlara hâkim olmakta sorun yaşamayacaktır."

Mary rahatlayarak iç çekmişti. "İçimi rahatlattınız."

Nevvtoıı. odadakilere varlığını fark ettirmek istermişçesine kısa ama kuvvetle havladı.

"Tasmasını bulup biraz gezintiye çıkarsam iyi olacak," dedi Kate aceleyle. Biraz temiz hava almaya ihtiyacı vardı aslında ve vikonttan kurtulması kesinlikle hoş olurdu.

"Eğer müsaade ederseniz- "

"Bekle Kate!" diye seslendi Mary. "Lord Bridgerton'u burada benimle bırakamazsın. Eminim sıkıntıdan patlar."

Kate yavaşça geriye döndü, Mary'nin son sözlerinden dolayı dehşete kapılmıştı.

"Beni asla sıkmazsınız Bayan Sheffield," dedi vikont, olabildiğince şirindi. "Elbette sıkılırsınız," diye temin etti Mary, "benimle hiç uzun uzadıya sohbet etmediniz. Edwina'nın dönüşü de nereden baksanız bir saati bulur zaten."

Kate üvey annesine gözlerini sabitledi, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Mary ne yaptığını sanıyordu?

"Neden siz de Kate'le beraber Newton'ı gezdirmeye gitmiyorsunuz?" diye önerdi Mary.

"Ama Bay Brıdgerton'dan böylesine sıkıcı bir işte bana eşlik etmesini isteyemem," dedi Kate hemen, "bu kabalığın da ötesinde."

Mary, vikontun ağzından tek kelime bile çıkmasına fırsat vermeden, "Saçmalama!" diye cevapladı. "Eminim kendisi bunu sıkıcı bir iş olarak görmez, değil mi lordum?"

"Elbette," dedi Anthony içten bir tavırla. Fakat başka ne diyebilirdi ki?

"İşte. Gördün mü?" dedi Mary, sesinden kendinden ne kadar memnun olduğu belliydi. "Kim bilir, belki de Edwina'ya rastlarsınız. Ne güzel olur, değil mi?"

"Elbette," dedi Kate usulca, kız kardeşine taliplerini götürmek en son istediği şeydi.

Edwina henüz çok gençti ve kolay etkilenebilirdi. Ya vikontun gülümseyişine karşı koyamazsa? Ya tatlı dilinden etkilenirse? Kate bile bu adamdan hiç hoşlanmamış olmasına rağmen, hatırı sayılır derecede yakışıklı olduğunu kabul ettiyse Edwina şaşkına dönerdi.

Kate, "Bana eşlik etmek zorunda olduğunuzu hissetmeyin, lordum," dedi.

"Memnun olurum," diye cevapladı Anthony, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kate bu gülümsemeden, onunla gelmeyi kabul etmesinin yegâne sebebinin onu sinir etmek olduğu izlenimine kapıldı. "Üstelik annenizin de dediği gibi, belki Edwina ile de karşılaşırız. Hoş bir rastlantı olmaz mı?"

"Harika olur," dedi Kate buz gibi bir ifadeyle.

Mary neşe içinde ellerini birbirine vurarak, "Harika!" diye atıldı. "Newton'ın tasmasını koridordaki masanın üzerinde görmüştüm. Senin için gidip getiririm."

Anthony, Mary'nin odadan çıkışını izledi ve hemen sonra Kate'e döndü. "Oldukça özenli bir iş,"

"Bence de," diye cevapladı Kate.

"Sizce çöpçatanlığı Edwina için mi yapmaya çalışıyor yoksa sizin için mi?" diye sordu Kate'e doğru eğilerek.

"Ben mi? Dalga geçiyor olmalısınız."

Anthony dalgınca çenesini sıvazladı, Mary'nin az önce çıktığı kapıya doğru bakıyordu. "Tam olarak emin değilim ama- " Mary'nin ayak seslerini duyunca konuşmasını yarıda kesti.

"İşte burada," dedi Mary elindeki tasmayı Kate'e uzatırken. Newton hevesle havlayıp sanki Mary'ye doğru aniden atlayacakmış gibi geriye çekildi. Nahoş sevgisini tüm varlığıyla Mary'ye göstermek niyetindeydi ama Kate o arada köpeği ensesinden yakaladı.

Mary hemen vikonta dönerek tasmayı ona uzattı. "Alın. Kate'e neden bunu siz vermiyorsunuz? Ben o tarafa çok yaklaşmak istemiyorum da."

Newton yeniden havladı ve özlemle Mary'ye doğru ha-

reketlendi, kadın yeniden birkaç adım geri gitme ihtiyacı duydu.

Anthony buyurgan bir sesle, "Sen! Hemen otur ve sessiz ol!" dedi köpeğe.

Newton emre itaat etti ve bu Kate'i oldukça şaşırttı. Newton anlamsız bir hevesle, şişko poposunu halıya yerleştirip öylece oturdu.

Vikont elindeki tasmayı Kate'e uzatırken, "İşte," dedi, "bu şerefe siz mi nail olmak istersiniz yoksa ben mi yapavım?" Ses tonuna bakılırsa bundan pek memnun olmuştu.

"Ahh, devam edin lütfen," diye cevapladı Kate, "köpekler konusunda oldukça beceriklisiniz anlaşılan."

"Kesinlikle." Başını kaldırıp Kate baktı, Mary duyamasm diye sesini alçaltarak, "Köpekler de aynı kadınlar gibi, tek bir sözümle hizaya geliyorlar," dedi.

Kate bir adım attı ve köpeğin boynuna tasmayı takmak için eğilmiş olan Anthony'nin elinin üzerine bastı. Samimiyetsiz bir tonda, "Ahh. Affedersiniz," dedi.

"Sevecenliğiniz beni neredeyse kötürüm bırakacaktı. Gözlerim yaşardı doğrusu." Anthony hızla ayağa kalktı.

Mary'nin kafası bir sağa bir sola dönüyor, bir ona bir öbürüne bakıyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordu ama büyülenmiş gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

"Pek değil," diye cevapladı Anthony ama Kate aksice, "evet," dedi.

"Güzel. O halde sizi kapıya kadar geçireyim," dedi Mary ama o anda Nevvton'ın havlaması üzerine bu fikrinden vazgeçti. "Belki geçirmesem de olur. O köpeğe on adımdan fazla yaklaşmak istemiyorum. Ama size el sallayabilirim."

Kate yanından geçerken, "Bize el sallamasaydın halimiz ne olurdu?" dedi.

Mary yüzüne yerleşen saçma gülücükle, "Bilmiyorum Kate. İnan bilmiyorum," diye cevapladı.

Kate midesine yerleşen acayip duyguyla evden ayrıldı. Belki de Lord Bridgerton haklıydı. Belki de Mary bu defa Edwina'dan ziyade Kate için çöpçatanlık yapmanın peşindeydi. Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Mary koridorda dikilirken. Kate ve Anthony kapıdan çıktılar ve Milner Sokağı'nm batısına doğru yöneldiler.

"Genellikle daha mütevazı sokaklardan gidiyorum ve Brompton Yolu'na çıkıyorum," diye izah etmeye başladı Kate, Anthony'nin şehrin bu kesimlerine pek de aşina olmadığını düşünmüştü. "Oradan da Hyde Park'a ulaşıyorum. Fakat eğer dilerseniz, doğruca Sloane Sokağı'ndan f gidebiliriz."

Anthony karşı çıkmayarak, "Siz nasıl isterseniz, peşinizden gelirim," dedi.

"Çok güzel." Kate, Miler Sokağı'ndan Lenox Gardens'a doğru yürümeye başladı. Eğer gözünü yoldan ayırmaz ve hızlıca yürürse Anthony'nin de konuşmaya cesaret edemeyeceğine karar vermişti. Aslında Newton'la yaptığı günlük yürüyüşler, onun için kendisine ait bir zaman ekmekti. Kendi derin düşüncelerini dinleyebildiği bir zaman dilimiydi. Şu anda yanında birinin olmasından lıiç memnun değildi.

Uyguladığı taktik birkaç dakika boyunca işe yaradı. Hans ile Brompton Yolu'nun kesiştiği yere kadar sessizce yürüdüler. Ama ansızın Anthony konuşmaya başladı: "Erkek kardeşim geçen gece her ikimizi de aptal yerine koydu."

Duydukları Kate'i bir an için durdurdu, "Anlayamadım?" diyebildi sadece.

"Bizi tanıştırmadan önce bana ne anlattı biliyor musunuz?".

Kate başını hayır anlamında sallamadan önce tökezledi. Newton, önden gidiyor ve Kate'i çılgın gibi peşinde sürüklüyordu.

"Benimle ilgili pek konuşamadığınızı söyledi."

"Aslında," durakladı Kate, "yanlış sayılmaz."

"Benim hakkımda pek de iyi konuşmadığınızı ima etmiş aslında," diye ekledi Anthony.

Kate gülümsememeliydi. *"Bu* doğru değil."

Muhtemelen Anthony de gülümsememeliydi ama Kate gülümsediğini fark etti.

"Bence de değil."

Brompton Yolu'na dönüp Knightsbridge'e doğru yöneldiler.

"Neden böyle bir şey yapmış olabilir?" diye sordu Kate.

"Bir erkek kardeşiniz yok, değil mi?" Anthony göz ucuyla Kate'e baktı.

"Hayır. Sadece Edwina. Korkarım kendisi kesinlikle bir bayan."

"Yaptı, çünkü bana eziyet etmek istedi," diye devam etti Anthony.

"Ne asil bir meşgale," dedi Kate alçak sesle.

"Söylediğinizi duydum."

"Tahmin ediyordum."

"Ve bence size de eziyet etmek niyetindeydi."

"Bana da mı? Neden? Ona ne yapmış olabilirim ki?"

"Muhtemelen, dünya iyisi ağabeyini hafiften kötülemekle onu kışkırtmış oldunuz."

Kate'in kaşları kalktı. "Dünya iyisi mi?"

"Hayran olduğu da diyebiliriz," dedi Anthony.

Kate hayır anlamında başını salladı. "Bu da inandırıcı olmadı."

Anthony keyifle gülümsedi. Her ne kadar insanı çileden çıkaran tavırları da olsa Bayan Sheffield'ın kıvrak zekâsı takdire şayandı.

Knightsbridge'e varmışlardı. Ana caddeden geçerlerken Kate'in koluna girdi, dar yollardan birine yönelip Hyde Park'm içinden South Carriage Yolu'na ulaştılar.

Newton aslen bir taşra köpeğiydi ve çimenlerle bezeli alanlara geldiklerinde adımları süratlendi. Böyle tombul bir köpeğin hızla hareket etmesi şaşırtıcıydı.

Köpek, etraftaki çiçeklerle, küçük böceklerle ve gelen geçenlerle eğlenirken onlar da yollarına devam ettiler. İlkbahar havası ılıktı ama güneş sıcacıktı. Yağmurdan sonraki tipik Londra havasıydı bu, gökyüzü şaşırtıcı şekilde berrak ve maviydi. Anthony'nin kolundaki hanımefendi, her ne kadar eş olarak almayı düşündüğü kişi olmasa da - aslında onunla hiçbir şey yapmayı düşünmeyeceği bir kadındı - memnuniyet hissi içini kaplamıştı.

Kate'e, "Rotten Row tarafına geçelim mi?" diye sordu.

"Hımm." Anthony'nin aldığı cevap bu olmuştu.

Kate yüzünü güneşe doğru dönmüş, sıcağın tadını çıkarıyordu ve hiç beklenmedik bir anda, Anthony içinde ona karşı özlem hissetti. Başını hafifçe iki yana salladı. Bu arzu olamazdı. Bu kadına karşı arzu duyuyor olamazdı!

"Bir şey mi söylediniz?" diye mırıldandı Kate.

Anthony boğazını temizleyip derin bir nefes aldı. Bu-

nun zihnini temizleyeceğini ümit ediyordu. Fakat onun yerine, Kate'in bedeninden yayılan hafif sabun ve zambak kokusunu aldı.

Anthony zorlukla konuşarak, "Güneş hoşunuza gitmiş gibi görünüyor," dedi.

Kate zekâ dolu bakışlarla Anthony'ye bakıp gülümsedi. "Aslında bunu demek istemediğinizi biliyorum ama evet güneş hoşuma gitti. Son günlerde hava hep yağmurluydu."

"Genç hanımların yüzlerine güneş vurmasına müsaade etmediklerini zannederdim," dedi vikont, sesinde hafiften alay vardı.

Kate omuz silkti, yüzünde oluşan mahcubiyetin iziyle cevap verdi. "Vermezler. Yani vermeyiz. Ancak insan cennetteymiş gibi hissediyor." Hafifçe iç çekti, yüzünü keyifle yeniden güneşe çevirdi. O kadar çekiciydi ki Anthony içinin eridiğini hissetti. Kate istekle, "Keşke şapkamı çıkarabilsem," dedi.

Anthony de şapka hakkında aynı fikirdeydi, başıyla onayladı. "Kimse fark etmeden birazcık geriye itebilirsiniz bence."

"Öyle mi dersiniz?" Önerinin etkisiyle Kate keyifle canlandı. Anthony yeniden midesine saplanan bir şeyler hissetti.

Kate şapkanın ucuna doğru uzanarak, "Elbette," diye mırıldandı. Kadınların çok beğendiği, danteller ve kurdelelerle süslenmiş, biçimsiz şeylerden birisiydi bu şapka. Erkeklerin hiçbir anlam veremedikleri türden bir şeydi. "Bir saniye kıpırdamayın, sizin için halledeceğim."

Kate istediği gibi hareketsiz kaldı ama vikontun parmakları kazara bir an şakaklarına değdiğinde nefesi kesildi.

Çok yakındaydı ve sanki onda garip bir şeyler vardı. Kate, Anthony'nin bedenindeki sıcaklığı ve sabun kokusunu alabiliyordu. Bedeninde bir karıncalanma oldu. Aslında ondan nefret ediyordu. En azından hiç hoşlanmıyor ve yaptıklarını onaylamıyordu ama şimdi bedenleri arasındaki mesafenin ortadan kalkmasını diliyordu. Bu olabilecek en saçma şeydi. Yutkundu ve kendisini zorlayarak doğruldu. Yüce Tanrım, ona neler oluyordu böyle?

"Bir saniye kıpırdamayın. Neredeyse bitti," dedi Anthony.

Kate kusursuz parmaklarım başlığına uzatıp, "Eminim olmuştur. Uğraşmanıza gerek yok," dedi.

"Güneşi daha iyi hissedebiliyor musunuz?"

Başıyla onayladı ama doğru olup olmadığını bile anlayamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

"Evet, teşekkür ederim. Gayet iyi oldu. Ben... ahh!"

O anda Newton şiddetle havladı ve bir anda ileriye atılıp tasmasını tutan Kate'i olanca kuvvetiyle çekti.

Kate elindeki tasmayla birlikte aniden ileriye savrulunca, "Newton!" diye bağırdı. Köpek yakınlarında bulunan bir şeyi fark etmişti ve Kate daha bunun ne olduğunu bile anlayamadan Newton ileriye doğru hevesle sıçradı. Kate bir an tökezledi ve yay gibi gerilerek öne doğru eğildi. Kate çaresizlikle, "Nevvton! Newtoıı dur!" diye bağırdı.

Anthony neşeyle köpeğin hareketlerim izliyordu. Kısacık tombul bacaklarına rağmen, umulmadık bir hızla hareket ediyordu. Kate var gücüyle tasmayı tutmaya çalıştı fakat Newton artık çılgın gibi havlıyor ve koşturmaya çabalıyordu.

"Bayan Sheffield, müsaade edin de tasmayı ben tutayım!" dedi Anthony, uzun adımlarla peşlerinden gelmiş-

ti. Kahraman rolünü oynamak için pek de gününde değildi ama neticede gelecekteki eşinin ablasını etkilemek için yapması gerekenlerden biri de buydu. Anthony tam tasmayı alacaktı ki Newton daha da hırçınlaşıp tasmasına asıldı ve Kate'in elinden kendisini kurtardı. Kate bir feryat koparıp ileriye doğru atıldı ama köpek peşinde tasmasını sürükleyerek çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Anthony gülsün mü sızlansın mı bilemedi. Newton'm yakalanmaya niyeti olmadığı belliydi. Kate ise eliyle ağzını kapatmış halde bir an donakaldı. Hemen sonra gözleri Antlıony'nin gözleriyle birleşti. Vikont, Kate'in ne yapmak üzere olduğunu anlayarak derhal rahatsız oldu. "Bayan Sheffield," dedi çabucak, "eminim ki- "

Daha sözünü bitirme imkânı bulamadan, Kate nezaketten tamamen yoksun bir halde köpeğin peşinden koşmaya ve, "Newton!" diye bağırmaya başlamıştı bile. Anthony de ıç çekip peşlerinden koşmaya başladı. Elbette köpeği tek başına kovalamasına izin veremezdi, neticede hâlâ kendisini bir centilmen olarak nitelendiriyordu.

Anthony, Kate'i ellerini kalçasına koymuş ve nefes nefese kaldığı halde etrafına bakımrken yakalayabildi.

"Nereye gitti?" diye sordu Anthony, kadınların bu halde ne kadar tahrik edici oldukları düşüncesini zihninden çıkarmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum." Nefes almak için bir an duraksadı Kate. "Sanırım bir tavşanın peşine düştü."

"Çok iyi. O halde köpeği bulmamız kolaylaşacak demektir. Biliyorsunuz tavşanlar hep yürüyüş yollarında gezinirler."

Kate, vikontun alayı üzerine kaşlarım çattı. "Siz ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Evinize dönün ve gerçek bir köpek edinin." Fakat Kate öylesine endişeli baktı ki Anthony dilini ısırdı. Aslında daha yakından incelediğinde, Kate endişeliden ziyade alınmış gibiydi ama elbette bu karışımda endişe de vardı.

"Birileri çığlık atana kadar bekleyelim derim," diye önerdi Anthony, "eninde sonunda genç bir bayanın ayakları dibine yuvarlanacak ve çığlığı basmasına sebep olacaktır."

"Öyle mi dersiniz?" Kate pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Çünkü ilk görüşte pek de korkutucu bir köpek değil. Gerçi o kendisinin korkutucu olduğunu zannediyor ama aslında- "

"AAAAAAAAAİ!!"

"Sanırım sorumuzun cevabını aldık," dedi Anthony kuru bir şekilde ve çığlığın geldiği yere doğru yöneldi.

Anthony önünde koşuyordu ve Kate'in o anda tek düşünebildiği şey onun Edwina ile evlenmek istediğiydi. Çünkü mükemmel bir atlet olduğu gerçeğine rağmen, parkın içinde şişko bir Korgi kovalayacak kadar mütevazıydı.

Kötü olan ise ikisinin Rotten Row'dan aşağı koşuyor olmalarıydı, çünkü bu bölge sosyetenin büyük çoğunluğunun yürüyüş yapmak ya da at binmek için tercih ettikleri yerlerden biriydi. Herkes onlara bakıyordu. Daha az kararlı bir adam olsaydı çoktan bu işten vazgeçmiş olurdu,

Kate, etrafta son moda kıyafetleriyle atlarını alıp gezintiye çıkan hanımefendiler ve beyefendilerle mümkün olduğunca göz temasından kaçınmaya çalışarak, vikontun hemen peşi sıra koşmaya devam etti fakat geride kalmıştı. Binici pantolonlarından hiç giymemişti ama onlardan birini giyseydi bu etekli halinden çok daha hızlı koşuyor olurdu. Hem etekte olduğu gibi koşarken kenarından kaldırmak zorunda da kalmazdı.

Yeniden çimenlik araziye ulaştığında bir-iki dakika duraklayıp derin derin nefes aldı. Ancak korkuya kapıldı, çünkü neredeyse Serpentine Nehri'ne ulaşmışlardı.

Ahh, *hayır.*

Ne\vton için göle atlamak oldukça cazip bir fikirdi. Üstelikte güneş, bu fikri daha da cazip kılacak kadar havayı ısıtmıştı. Vücudu kalın tüylerden oluşan bir kürkle kaplı ve son beş dakikadır olanca hızıyla durmadan koşmuş şişko Korgi için harika bir ödüldü. Aslında Kate'in bile ilgisini çekmişti.

Etraftan kendisine bakanlar için titizlenecek vakti yokta Kate'in, eteğini biraz daha yukarıya topladı ve yeniden koşmaya başladı. Yeterince hızlı koşsa bile Newton'ı yakalayamayacağı kesindi ama onu öldürmeden önce vikontu yakalayabilirdi belki.

Şu anda adamın aklında olan tek şey muhtemelen cinayetti. Bu köpeği öldürmek istememesi için bir insanın aziz olması gerekirdi ve eğer Whistledown'ın onun hakkında yazdıklarının yüzde biri bile doğruysa, Antlıony'nin bir aiziz olmadığı muhakkaktı.

Kate yutkundu ve, "Lord Bridgerton!" diye seslendi, köpeği yakalama çabasına son vermesini söylemek niyetindeydi. Newton'm kendi kendisine bitkin düşmesini beklemekten başka seçenek kalmamıştı. On beş santim uzunluğundaki bacaklarıyla koşmaktan yorulması çok da uzun sürmezdi. "Lord Bridgerton! Yapmamız gereken tek- "

Kate bir an tökezledi. Serpentine Nehri'nin diğer tarafındaki kişi Edwina değil miydi? Gözlerini kısıp o tarafa baktı. Evet, Edwina'ydı. Ellerini göğsünde kenetlemiş, huzur içinde dikiliyordu ve öyle görünüyordu ki talihsiz

Bay Berbrooke da faytonu üzerinde bir takım tamir işleri yapmaya çalışıyordu.

Newton kısa bir an için durdu, Kate'le aynı anda o da nehrin karşısındakinin Edwina olup olmadığını anlamaya çabaladı ve bir anda yönünü değiştirip neşe içinde havlayarak çok sevdiği Edwina'ya doğru koşmaya başladı.

"Lord Bridgerton!" diye seslendi Kate yeniden. "Bakın! Gördünüz mü?"

Seslendiğini duyan Anthony, önce Kate'e sonra da parmağıyla işaret ettiği yöne yani Edwina'ya doğru baktı. Böylece lanet olasıca köpeğin, neden doksan derecelik dönüş yapıp yönünü değiştirdiğini de anlaşılmış oldu. Anthony aynı hızla dönmeye çalışırken çamura bastı, neredeyse kayıp poposunun üzerine oturacaktı.

O köpeği kesinlikle öldürecekti.

Hayır, Kate Sheffîeld'ı öldürecekti.

Hayır, belki de...

Anthony'nin sinsice kafasında kurduğu planlar Edwina'nın aniden çınlayan sesiyle darmadağın oldu. "Newton!"

Vikont kendisini, savaşın neticesini belirleyen kışı olarak nitelendirmekten memnundu fakat köpeğin havaya fırlayıp kendisini Edwina'nın kucağına attığını gördüğünde, şaşkınlıktan dona kaldı. Bizzat Shakspe re bile bu komediye bundan daha uygun bir son yazamazdı, yaşananlar bir tiyatro oyunundan farksızdı. Köpeğin koşup Edwina'nın kucağına atlamasıyla, kız geriye devrildi ve doğruca Serpentine'in soğuk sularına doğru uçtu.

"Haaayyyyıııırrrrrrrr!!!!" diye haykırdı Anthony amaa o anda yapacağı tüm kahramanlık girişimlerinin faydasız kalacağını biliyordu.

"Aman Tanrım!" Bay Berbrooke heyecanla bağırmıştı. "Sırılsıklam oldu!"

Anthony olay mahalline ulaştığında, "Öylece dikilip durma!" diye azarladı adamı ve suya doğru yöneldi. "Yardım et, bir şeyler yapalım!"

Bay Berbrooke'un kendisine söylenenin ne olduğunu anlamadığı belliydi. Anthony yetiştiğinde gözleri fal taşı gibi açılmış, olduğu yerde dikiliyordu. Anthony, Edwina'mn elinden yakalayıp ayağa kalkmasına yardım etti ve, "İyi misiniz?" diye sordu hemen.

Başını salladı Edwina. Cevap veremeyecek durumdaydı, öksiirüyor ve ağzına dolan suları püskürtüyordu.

Kate'in kenarda durduğunu görünce. "Bayan Sheffield!" diye gürledi Anthony ama dikkati kendisine yönelmiş olan Edwina'ya, "hayır, siz değil, ablanız," diye ekledi.

Gözlerindeki suları temizlemeye çalışan Edwina, "Kate mi?" diye sordu.

"Kıyıda kuru bir kemik gibi dikilen ablanız" diye homurdandı Anthony, ardından da Kate'in olduğu tarafa doğru bağırdı: "Şu kahrolası köpeğinizi yakalayın!"

Newton neşe içinde Serpentine'in sularından çıkmış, çimenlerin üzerinde oturuyordu. Dili ağzından dışarıya sarkmış, keyifle onlara bakıyordu. Kate hızla köpeğe doğru kosıp tasmasını kaptı.

Güzel, diye düşündü Anthony acımasızca. Bu lanet kadının çenesini kapalı tutmayı becerebileceğini hiç düşünmemişti. Edwina'ya döndü yeniden, sırılsıklam olmasına rağmen bir şekilde sevimli görünüyordu.

"Müsaade edin sizi çıkarayım," dedi Anthony huysuzca ve kız daha cevap vermeden kucaklayıp onu kuru zemine taşıdı.

Berbrooke kafasını sallayarak, "Böyle bir şeyi daha evvel görmedim," dedi.

Anthony cevap vermedi, o salağı suların içine gömmeden tek bir kelime bile sarfedemeyeceğini biliyordu. Edwina, köpek tarafından nehre savrulurken yanında dikilmiş ne düşünüyordu acaba?

Kate, Newton'm tasmasının müsaade ettiği kadar yanlarına yaklaşarak, "Edwina? Sen iyi misin?" diye sordu.

Anthony aralarında tek adımlık mesafe kalana dek üzerine yürüyerek, "Bence yeterince şey yaptınız," diye terslendi.

"Ben mi?" Kate'in nefesi kesildi.

Anthony tüm dikkati Kate'in üzerinde olmasına rağmen parmağıyla Edwina'yı göstererek, "Şu haline bir bakın!" diye azarladı.

"Ama bu bir kazaydı!"

"Ben gerçekten iyiyim!" diye seslendi Edwina. Ablası ve vikont arasında sinirlerin gerildiğini fark etmiş, endişelenmişti. "Üşüdüm ama iyiyim."

"Gördünüz mü?" diye cevapladı Kate, kardeşinin pejmürde haline bakıp yutkundu. "Sadece bir kazaydı!"

Anthony kollarını kenetleyip tek kaşını kaldırdı.

"Bana inanmıyorsunuz! İnanamıyorum, bana inanmıyorsunuz!"

Hiçbir cevap vermedi vikont. Tüm o kıvrak zekâsına rağmen Kate Sheffield'm kız kardeşini kıskanıyor olması Anthony için akıl almaz bir durumdu. Bu aksiliği önlemek için yapabileceği hiçbir şey olmasa bile, kardeşi bir sıçan gibi görünürken kendisi kuru ve rahat olduğu için memnun olmuş olmalıydı.

Kate'le karşılıklı konuşma yapılamayacağı belliydi.

"Her şey bir tarafa, ben Edwina'yı incitecek hiçbir şey yapmam. Nasıl olur da bu rezaletin sorumluluğunu bana yüklersiniz?!" dedi Kate tepeden bakan bir tavırla. Serbest elini yanağına koyup, alayla devam etti konuşmaya: "Ahh, evet. Aslında köpeklerin gizli lisanını biliyorum! Newton'a elimden kurtulup yönünü değiştirmesini, Edwina'nm kucağına atlamasını ve onu göle düşürmesini emrettim! Tabii bu arada zihin yoluyla irtibata geçtim, cünkii sesimi duyabilecek kadar yakınımda değildi ve elbette Edwina'mn da Serpentine'in kenarında dikildiğinden haberim vardı!"

"Dalga geçmek size hiç yakışmıyor Bayan Sheffield."

"Size ise hiçbir şey yakışmıyor Lord Bridgerton."

Anthony biraz öne eğildi, çenesi oldukça tehditkâr bir ifadeyle ileriye doğru çıkmıştı. "Bence kadınlar sahip çıkamadıkları evcil hayvanları beslememeliler!"

"Erkekler de eğer sahip çıkamıyorlarsa, kadınları evcil hayvanlarıyla beraber parkta yürüyüşe çıkarmamalılar!"

Öfkeden kulaklarına kadar kızardığını hissetti Anthony. "Siz hanımefendi, siz toplum için bir tehditsiniz!"

Kate tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki vazgeçti, onun yerine yüzüne yerleşen şeytani bir gülümsemeyle köpeğe döndü ve emretti: "Silkelen Newton!"

Newton, Kate'in işaret eden parmağına bakıp kendisine emredileni yerine getirmek için vikontun tarafında doğru bir-iki adım yaklaştı ve tüm bedenini silkeleyerek her taralı su içinde bıraktı.

Anthony Kate'in gırtlağına doğru uzanarak resmen haykırdı: "Seni... ellerimle... ÖLDÜRECEĞİM!"

LKate başını eğerek çevik bir hareketle Edwina'nın olduğu tarafa geçti ve kardeşinin arkasına saklanarak kendisini kurtardı, "Hayır, Lord Bridgerton, güzel Edwina'nın önünde kendinizi kaybetmemelisiniz."

"Kate?" diye fısıldadı Edwina. "Neler oluyor? Neden kabalık ediyorsun vikonta?"

"O bana neden kabalık ediyor?" diye homurdandı Kate.

Bay Berbrooke aniden, "O köpek beni ıslattı," dedi.

Kate kendisini de dâhil ederek. "Hepimizi ıslattı," diye cevapladı. O şişko aristokratın yüzündeki şaşkınlık ve öfke dolu ifadeye rağmen buna değerdi.

"Sen!" diye gürledi Anthony işaret parmağını Kate'e doğrultarak, "sesini kes!"

Kate sessiz kaldı, onu daha fazla öfkelendirmek aptallık olurdu. O kadar öfkelenmişti ki sanki kafası o an patlay -- cakmış gibi görünüyordu. Sabahki temkinli halinden eser kalmamıştı. Kıyafetinin sağ kolu. Edwina'yı sudan çıkarır- ken sırılsıklam olmuş, çizmeleri de berbat olmuştu ve ar- tık geriye kalanı da ıslanmıştı. Newton'ın silkelenmekteki maharetine minnettardı Kate.

"Size ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi Anthony, sesi alçak ve ölümcüldü.

Bay Berbrooke neşeyle, "Benim yapmam gereken fay- tonumun tamirini bitirip Bayan Sheffield'ı eve bırakmak," dedi. Anthony'nin ilk ağzını açan kişiyi neredeyse öldür- mek üzere olduğunun farkında bile değildi. Edwina'yı kast etmişti ama kimse hangi Bayan Sheffield'dan bahsettiğini anlayamamıştı.

"Bay Berbrooke bir fayton nasıl tamir edilir, biliyor musunuz?" diye sordu sabırla Anthony.

Bay Berbrooke anlamsızca gözlerini kırptı.

"Bay Berbrooke, *sorunun* nerede olduğunu bulabildiniz mi?"

Berbrooke'un ağzı birkaç defa açılıp kapandıktan sonra,

"Birkaç fikrim var. Problemin ne olduğunu anlayıp halletmem çok uzun sürmez," dedi.

Anthony'nin boğazında atan damarı görünce, Kate'in ağzı açık kaldı. Daha önce bir adamın sabrının sınırına geldiğine şahit olmamıştı. Her an olabilecek nahoş olaylardan endişe duyarak Edwina'nın arkasında birkaç adım daha geriledi. Hiçbir zaman korkak birisi olmamıştı ama kendini korumak başka bir şeydi.

Ama her nasıl olduysa, vikont kendisini kontrol etmeyi başardı ve üç çift göz üzerine dikilmiş halde konuşmasına devam etti: "Şimdi şunu yapacağız; oraya gideceğim," yaklaşık yirmi adım ötelerinde durmuş, onlara bakmamak için büyük çaba harcayan ama başaramayan beyefendiler ve hanımefendileri işaret etti, "ve Montrose'a birkaç dakikalığına faytonunu ödünç alabilir miyim diye soracağım."

"O Geofrey Montrose mu?" diye sordu Berbrooke. "Onu yıllardı görmedim." Kate bu defa da Anthony'nin şakağında atan başka bir damar fark etti. Edwina'mn elini sıkıca tutup cesaretini toplamaya çalıştı.

Ama Bridgerton, zorlukla Berbrooke'un bu yersiz çıkışım görmezlikten gelerek devam etti konuşmaya: "Eğer olur derse- "

Kate pat diye, "Emin misiniz?" diye sordu.

Vikontun kahverengi gözleri buz gibi olmuştu, öfkeyle, "Neyden emin miyim?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Kate, "lütfen, konuşmanıza devam edin."

Dediğim gibi, kendisi benim bir arkadaşımdır ve tam bir beyefendidir." Anthony doğruca Kate'e baktı. "Faytonunu ödünç almama müsaade edecektir ve ben Bayan Sheffield'ı evine bırakacağım, oradan da kendi evime gi-

deceğim. Sonra adamlarımdan birisi Montrose'un faytonııyla geri dönecek."

Kimse hangi Bayan Sheffıeld'dan bahsettiğini sormaya lüzum görmedi.

"Kate ne olacak?" diye sordu Edwina, faytonun sadece iki kişilik olduğunu biliyordu.

Kate avcundaki kardeşinin elini sıktı. Sevgili Edwina, ne kadar da düşünceliydi.

Anthony, Edwina'ya doğru döndü. "Bay Berbrooke ablanıza eve kadar eşlik eder."

"Edemem," dedi Berbrooke, "faytonumu tamir etmek zorundayım, biliyorsunuz."

"Siz nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Anthony.

Berbrooke şaşırmıştı ama yine de adresini verdi.

"Evinizin önünde durup hizmetlilerinize haber veririm. Siz Bayan Sheffıeld'a eve kadar eşlik ederken geiip tamir işinizi hallederler. Anlaşıldı mı?"

Anthony bir an tereddüt etti, köpek de dâhil olmak üzere hepsinin yüzüne sert bir ifadeyle baktı. Edwina hariç elbette. Sinirini alt üst edecek şeyler yapmayan tek kişiydi o.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı vikont.

Herkes başını salladı ve plan uygulanmaya baklandı. Dakikalar sonra Kate, uzaklaşmakta olan Edwına ve Lord Bridgerton'u izliyordu. Aynı odada bile baş başa kalmamaları için elinden geleni yaptığı iki kişi. Daha da beleri, kendisi Bay Berbrooke ve Newton'la yalnız kalmıştı. Anılarında seçim yapması ise sadece iki dakikasını aldı, elbette köpeği Newton çok daha iyi bir sohbet arkadaşıydı.

BÖLÜM 5

Aldığım duyumlara göre Bayan Katharine Sheffield, pek kıymetli köpeğinden 'ne ismi ne de cinsi belirlenemeyen' diye bahsetmeme oldukça içerlemiş.

Yazarınız yapmış olduğu bu berbat hatanın utana ve üzüntüsiden ötürü perişan oldu ve siz sevgili okuyucudan bu sefil özrü kabul etmesini rica etmekte. Ayrıca dikkatinizi çekmek isterim ki bu yazarın tarihinde ilk defa bir düzeltme yapılmıştır.

Bayan Kate Sheffield'ın köpeği Korgi cinsi ve adı da Newton'dır. ingilizler için dünyaca ünlü bu bilim adamının isminin, şişko, kısa ve sefil bir köpeğin varlığında ölümsüzleştirildiğine inanmak nasıl da zor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 27 NİSAN 1814

Yaşanan olayın akşamında, Edwina'nın çilesinin, henüz sona ermediği ortaya çıktı. Sadece bir an bile olsa şişmiş suratına ve sulanan gözlerine bakan biri bile çok ciddi hastalanmasa da fena halde üşüttüğünü anlardı.

Edwina yatağa gömülmüş, ayakları arasına sıcak su şi-

şesi konmuş ve aşçı tarafından hazırlanan iyileştirici çayı yatağının yanına yerleştirilmiş olduğu halde, **Kate** onunla konuşmaya çok hevesliydi.

"Eve gelirken sana ne söyledi?" diye sordu Kate, kardeşinin yatağının yanına ilişmişti.

Edwina ilaç olarak verilen içeceği koklarken, "Kim?" diye cevapladı. "Şuna baksana, dumanlar çıkıyor."

"Vikont," diye homurdandı Kate, "eve gelirken **başka** kim seninle konuşmuş olabilir? Ayrıca saçmalama. O duman değil, **sadece buhar."**

Edwina içeceğini bir defa daha kokladı ve başını çekti. "Ama hiç **de** buhar **gibi kokmuyor."**

"Buhar işte," dedi Kate, yorganı kardeşinin **üzerine doğru** çekerken. "Ne söyledi?"

"Lord **Bridgerton** mı?" **diye sordu** Edwina keyifle. "Sıradan şeyler. **Bilirsin, kibar muhabbetler işte."**

"Sen **sırılsıklam** ıslanmışken, kibarca **muhabbet mi etti** yani?" **Kate** şüpheye kapılmıştı.

Edvvina elindeki içecekten **koca** bir yudum aidi **ve** hemen arkasından **öğürdü. "Bunun** içinde ne **var böyle?**

Kate eğilip ilacı kokladı. "Meyan **kökü** gibi **kokuyor.** Sanırım dibinde de kuru üzüm var."

Ama içeceği koklarken Kate, cama vuran damlalarının **sesini duydu** ve ayağa kalktı. "Yağmur **mu** yağıyor?"

"Bilmiyorum, olabilir. Hava bulutlanmaya başlamıştı," dedi **Edwina.** elindeki fincana şüphe dolu bir bakış **daha** attıktan sonra aldığı yere **geri bıraktı.** "Eğer o şeyi içersem daha fazla hasta olacağımı biliyorum."

"Peki, başka ne dedi?" diye üsteledi Kate, ayağa kalktı **ve** dışarıyı kontrol etmek için pencereye yanaştı. Perdeyi kenara çekip etrafa **bir** göz attı. **Yağmur** çiseliyordu ama gök

gürültüsü ya da şimşek olur mu diye tahminde bulunmak için erkendi.

"Kim? **Vikont** mu?"

Kate, kardeşinin budalalılığı karşısında sinirlenmediği için bir azize olduğuna karar verdi. "Evet. Vikont."

Edwina omuz silkti, sohbetle Kate kadar yakından ilgilenmediği **belliydi.**

"Pek bir şey söylemedi. Hal hatır sordu işte. Kayda değer tek konu, **Serpentine'in** sularına düşmemdi. Sefil haldeydim, **ıslanmam bir** yana su da **pek** temiz değildi."

Kate boğazım temizledi ve **tekrar** yerine **oturdu.** Kafasında bulunan daha fena sorulardan birini sormaya hazırlandı. **Zihninde** dolaşan merakı uzaklaştırıp sesini tamamen duygusuz tutmaya **çalıştı.** "Sana karşı **herhangi bir** münasebetsiz teşebbüsü **oldu mu?"**

Edvviıa hayretle iç **çekti,** gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, "Elbette hayır!" dedi heyecanla. "Vikont kusursuz bir beyefendi. **Neden bu** kadar endişelendiğini gerçekten anlamadım! Çok da ilginç bir muhabbet değildi. Söylediklerinin yarısını **bile** hatırlamıyorum."

Kate gözlerini kardeşine **dikip** öylece baktı. **O** iğrenç herifle tam on dakika sohbete mahkûm olmuştu ve üzerinde unutulmaz bir intiba bırakmamıştı.

"Bu arada senin Bay Berbrooke'la vaktin nasıl geçti? **Dönüşünüz** neredeyse bir saati buldu," dedi Edwina.

Kate sadece omuz silkti.

''O kadar mı kötü?

''O adam beyni olmayan kadınlar için mükemmel bir eş olurdu."

Edwina kıkırdadı. "Kate, çok kötüsün."

Kate iç geçirdi. **"Biliyorum, biliyorum.** Berbat biçimde

kabayım. Zavallı adamda nazik olmayan tekbir kemik yok. Sadece-"

"Zekâdan da eser yok," diye tamamladı sözünü **Edwina**.

Kate kaşlarını kaldırdı, Edwina'dan böylesi **cümleler** duymaya hiç de alışkın değildi.

"Biliyorum," dedi **Edwina** uykulu uykulu gülümseyerek. "Şimdi de ben nazik olmuyorum. Tek kelime söylememem gerekir fakat fayton gezimizde neredeyse ölecektim."

Kate endişeyle gerildi. "Tehlikeli mi **kullanıyordu?**"

"Tam olarak öyle değil. Mesele sohbeti."

"Sıkıcı mı?"

Edvvina başıyla onayladı, mavi gözleri sıkıntıyla **do!uydu.**

"Takip etmesi zor. Kafasının nasıl çalıştığını **anlamaya** çalışmak neredeyse **büyüleyici."** Biraz öksürdü **ve devam** etti **Edwina: "Ama** beynimi **yordu."**

Kate hoşgörü **dolu bir** gülümsemeyle, "Senin **idealindeki** bilgili eş değil yani," dedi.

Edwina biraz daha öksürdü. "Korkarım değil."

"Şundan biraz daha içsen iyi olacak galiba," dedi Kate.. yanlarındaki masada duran fincana uzandı. "Aşçı **bunun iyi** geleceğine inanıyor."

Edwina yüzünü buruşturdu. "Tadı berbat."

Kate bir an duraksadı ve hemen sonra tekrar sordu: "Vikont benim hakkımda herhangi bir şey söyledi mi?"

"Senin hakkında mı?"

"Yok, başkasının hakkında!" diye terslendi Kate, "elbette *benim* hakkımda. Ben diye bahsedebileceğim kaç **farklı** kişi **var?"**

"Bunun için sinirlenmene gerek yok.

"Ben sinirli değilim- "

"Ama aslım istersen senden hiç bahsetmedi."

Kate bir anda üzüldüğünü fark etti.

"Ama Newton hakkında baya bir şey söyledi."

Kate'in dudakları kaygıyla aralandı. Bir köpek tarafından gölgede bırakılacağını hiç düşünmemişti.

"Newton'ın mükemmel bir ev hayvanı olduğu konusunda ona teminat verdim. Ben ona kızgın değilim. Vikontun da benim durumum için üzülmesi çok hoştu."

"Çok hoş," diye homurdandı Kate.

Edwina bir mendil kapıp burnunu sildi. "Söylediğim gibi Kate, onunla çok yakından ilgileniyorsun."

"Tüm bir öğleden sonramı onun muhabbetine mahkûm halde geçirdim," dedi Kate, sanki bu söylediği her şeyi açıklıyordu.

"Güzel. O halde ne kadar nazik ve etkileyici olabileceği hakkmda bir fikrin var demek ki. Üstelik varlıklı da." Gürültüyle burnunu çekti Edwina ve uzanıp el yordamlarıyla yeni bir tane mendil daha aldı. "Birisini sadece servetine göre eş olarak seçmek doğru değil ama durumumuzu hesaba katmazsam da hatalı karar verebilirim. Sence de öyle değil mi Kate?"

"Açıkçası..." Kate lafı dolandırdı. Edwina'nm tamamen haklı olduğunu biliyordu ama Lord Bridgerton'u onayladığı yorumuna neden olacak tek bir laf etmek istemiyordu. '

Edwina elindeki mendili yüzüne yerleştirdi ve pek de kibar olmayan bir biçimde burnunu sildi.

"Bence onu da listemize eklemeliyiz," dedi Edwina, burnunu çeke çeke konuşuyordu.

"Listemiz," diye tekrarladı Kate. sesi boğuktu.

"Evet, olası eşler listesi. Bence o ve ben gayet uygun oluruz."

"Ama bir bilim adamı istediğini sanıyordum."

"İstiyordum. İstiyorum. Ancak öyle birini bulmamın güç olduğunu söyleyen de sendin. Lord Bridgerton yeti. - rince akıllı görünüyor. Sadece okumayı sevip sevmediği! keşfetmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

"O hödüğün okuyabilmesi beni şaşırtır," diye homurdandı Kate.

"Kate Sheffield!" Edwina hayretle karışık bir kahkaha attı. "Duyduğumu sandığım şeyi mi söyledin?"

"Hayır," diye cevapladı Kate, çünkü vikont okumayı biliyor olabilirdi. Tabii diğer her konuda berbat olduğu kesindi.

"Söyledin," dedi Edvvina gülümseyerek. "Kate sen çok *korkunçsun.*"

Uzaklardaki fırtınanın gümbürtüsü gecenin içinde yankılandı. Kate gülümseyebilmek için kendisini zorl ıdı. korkmamaya çalışıyordu. Fırtına ve şimşekler yakınlarda değilken genellikle sakin olurdu ama yaklaştıkça Kate sanki derisi yüzülüyormuş gibi hissederdi.

"Edwina" dedi Kate, zihnini fırtına düşüncesinden uzaklaştırmaya çalışıyordu, "Vikontu aklından çıkarmalısın. O adanı seni mutlu edebilecek bir koca olamaz. Cemiyetin en rezil zamparalarından biri. Eminim ki birden fazla sevgilisi- "

Edwina'nın memnuniyetsiz bakışları, Kate'in sakin konuşmasını yarıda kesip her şeyi açıkça konuşmaya karar vermesine sebep oldu. Dramatik bir tavırla, "Öyle bakma, vardır!" dedi. "Whistledown'ın yazılarını okumadın mı?

Ya da diğer kızların annelerinin söyledikleri hiç mi kulağına gelmedi? O kadınların her biri yıllardır cemiyetteler ve neyin ne olduğunu gayet iyi biliyorlar. Hepsi de vikontun çok çapkın olduğunu söylüyor. Tek bir iyi yanı var, o da ailesine karşı gösterdiği lütuf."

"Tamam, bu da onun iyiliğini gösteren şeylerden birisi işte," diye **vurguladı** Edwina, "eş de ailenin bir parçası değil mi sonuçta?"

Kate adeta inledi. "Bir eş, kan bağına sahip olduğu kişiler gibi değildir. Annesinin önünde tek bir kötü söz söylemeyeıı erkekler, eşlerinin duygularını her gün ayaklar altı**na** alırlar."

"Nereden biliyorsun?" diye karşı **çıktı** Edwina.

Kate'in ağzı açık kaldı. Kız kardeşinin böylesi önemli **bir** konuda, onun yargılarını en son ne zaman sorguladığını hatırlamıyordu **ve** maalesef bu soruya **verebileceği tek hır kısa** cevabı vardı. **"Biliyorum** işte." Gerçi **bu** konuda **deneyimi** olmamıştı.

"Edwina," **dedi** Kate **telkin edici bir** sesle, konuşmayı **başka bir** tarafa **sürüklemeye** karar vermişti, "tüm bunlar **bir tarafa, inanıyorum ki** vikontu tanısaydm ondan hiç hoşlanmazdın."

"Beni eve bırakırken oldukça tatlı görünüyordu."

''Aman, en iyi tavrını takınmıştır!" diye çıkıştı Kate. ''Elbette hoş görünmek zorundaydı. Seni kendisine âşık etmek istiyor."

Edwina gözlerini kırpıştırdı. "Sence hepsi rol **müydü?"**

"Kesinlikle!" Kate tam istediği noktaya ulaşmıştı. **"Edwina, dün** gece ve bu öğlen arasında onunla çok zaman **geçirdim ve** seni **temin ederim ki bana** karşı **en iyi** tavrını **takınmamıştı."**

Korkudan nefesi kesildi **Edwina'nın.** "Yoksa seni öptü mü?"

"Hayır!" Kate şaşkınlıkla haykırdı. "Elbette öpmedi! Nasıl olur da böyîe bir şeyi düşünürsün!"

"En **iyi tavrını** takınmadığını sen söyledin!"

"Demek istediğim nazik olmadığıydı. Hem de hiç. Aslında, çekilmez derecede kibirli, kaba ve küstahtı."

"Bu çok enteresan," diye mırıldandı Edwina.

"Hiç de enteresan değildi, korkunçtu!"

"Hayır, demek istediğim o değildi," dedi Edwina ve dalgın dalgın çenesini kaşıdı. "Sana o kadar kaba davranması oldukça anlaşılmaz. Bir eş seçeceğim zaman, senin düşüncelerini göz önünde bulunduracağımı duymamış olamaz. Sana hoş görünmeye çalışması gerekirdi. Neden o kadar kabalaşmış olabilir?"

"Kendisine hâkim olamadığını söyledi." Kate'in yüzii kıpkırmızı olmuştu ama şükürler olsun, odanın içinde yana mumlar etrafı çok fazla aydınlatmıyordu da hali belli olmuyordu.

Edwina'nın ağzı açık kaldı. İki dakika boyunca donmuş gibi hiç kıpırdamadan öylece oturdu, sonra da kahkahalar atarak arkasındaki yastığa yaslandı. **"Ahh,** Kate! Bu şahane! Ne karmaşa ama! Ahh, **buna** bayıldım!"

Kate kardeşine bakakaldı. "Hiç de komik değil"

Edwina gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Son bir **aydır** duyduğum en komik şey bu. Hatta son bir yıldır! **Aman** Tanrım!" **Kahkahaları** kısa **bir** öksürük **taşlıyla** kesildi. **"Ahh.** Kate, sanırım burnumun içini tamamen temizledin."

"Edwina **bu iğrençti."**

Edwına elindeki mendilini yüzüne götürüp burnunu **gürültüyle sildi.** "Ama **öyle."**

"Geçmedi," diye homurdandı Kate, "sabah kalktığında hasta olacaksın."

"Muhtemelen haklısın," diye katıldı .Edwina. "Ne eğlenceydi! Kendisine hâkim olamadığını söyledi demek. Bu çok hoş."

"O kadar da üzerinde durulacak bir şey değil," diye söylendi Kate.

"Biliyor musun, o adam tüm sezon boyunca karşılaştıklarımızın içinde idare etmeyi beceremediğin tek beyefendi."

Kate yüzünü buruşturdu ve dudak büktü, vikont da aynı şeyi söylemişti. Aslında tüm sezonu erkekleri yönetmekle harcamıştı - yani Edwina için. Ancak bir anda, saplanıp kaldığı bu anaç tavuk rolünden aslında hiç hoşlanmadığım fark etti. Ama belki de bu işe kendi kendisini mahkûm etmişti.

Edvvina ablasının yüzünde beliren hüznü fark etti ve hemen özür dilemeye çalıştı. "Canım," diye mırıldandı, "özür dilerim, Kate. Dalga geçmek için söylemedim."

Kate tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, dalga geçmek için söyledim fakat amacım duygularını incitmek değildi. Lord Bridgerton'un seni üzdüğünü bilmiyordum."

"Edwina, o adamdan gerçekten hoşlanmıyorum ve bence sen de onunla evlenme ihtimalini aklından çıkarmalısın. Seni ne kadar hevesle ya da ne kadar ateşli kovaladığı umurumda bile değil. Ondan iyi bir koca olmaz."

Edwina bir an için sessiz kaldı, ardından muhteşem gözlerine tamamıyla ılımlı bir hava yerleşti. "Eğer öyle diyorsan doğrudur. Daha önce yargılarında yanıldığını hiç görmedim. Söylediğin gibi, sen onunla benden daha fazla

vakit geçirdin ve bu yüzden de benden daha fazla şey biliyor olmalısın."

Kate, rahatlamanın **etkisiyle,** uzun ve sıkıntısını gizle**meyen** bir iç çekiş koyuverdi.

"Güzel. Sen kendini daha iyi hissettiğinde, daha uygun bir izdivaç için adayları yeniden gözden geçiririz."

"Belki sen de bir koca bakabilirsin," diye önerdi **Edwi**na.

"Elbette, bakıyorum zaten. Yoksa bir Londra sezonunu boşa geçirmiş olurdum, değil **mi?"**

Edwina kuşku dolu bir ifadeyle ablasına baktı. **"Bence bakınmıyorsun Kate.** Bence **tek yaptığın, benim için** muhtemel adaylarla görüşmek. Senin **de** bir eş bulamaman için hiçbir sebep yok. Kendine ait bir ailen olmalı. **Senden** daha iyi anne olabilecek bir kadın olduğunu düşünmüyorum"

Kate, Edwina'nın söylediklerine cevap vermek istemediği için dudaklarını ısırdı. Çünkü o güzel mavi gözlerin ve o mükemmel yüzün ardında, Edwina bugüne dek tanıdığı en anlayışlı kişiydi ve haklıydı da. Kate kendisi içıtı bir eş aramamıştı. Ama neden arasındı ki? Kimse onu evlenmek için dikkate almazdı. Gözlerini pencereye **dikip** iç geçirdi. Görünüşe göre fırtına, Londra'nın bu kesinime uğramadan geçip gidecekti. Küçük güzellikler için minnettar olması gerektiğini düşündü.

"Neden öncelikle sana bakmayalım ki?" **dedi en sonunda** da Kate, "senin benden önce evlilik teklifi alma **ihtimalin** daha yüksek, ondan sonra da benim muhtemel **adaylarım** üzerinde **düşünürüz."**

Edwina cevap vermek yerine omuz silkti, Kate kardeşinin bu kasti sessizliğinin sebebinin aynı fikirde olmaması **olduğunu** gayet **iyi biliyordu.**

Kate, "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarken, "seni bırakayım da dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır.

Cevaben öksürdü **Edwina.**

Kate kapıya doğru yöneldiğinde, "Ve ilacını da iç!" diye **ekledi. Kapıyı arkasından kapatırken,** kız kardeşinin arkasından seslendiğini duydu.

"Ölmeyi tercih ederim!"

Dört gün sonra Edwina, görev bilinciyle hiç huysuzluk etmeden ve sızlanmadan, aşçının hazırladığı karışımı içer olmuştu. Sağlığı **yerine gelmeye** başlamıştı **ama hâlâ** yatakta **yatıyor, öksiirüyor ve bu yüzden de durmadan söyleniyordu.**

Mary, kızının **salı gününe dek herhangi bir sosyal etkinliğe** katılamayacağını önceden bildirmişti. Kate bunu hepsi **için bir** mola olarak **değerlendirmişti, çünkü Edwina** yan**larında** olmadan bir baloya katılmanın herhangi bir amacı olamazdı. Cuma, **cumartesi ve** pazar **günlerini, Newton'ı yürüyüşe çıkarmak ve kitap okumak** dışında **hiçbir** macera **olmadan** geçirdikten sonra, Mary aniden ikisinin beraber **Leydi Bridgerton'un** pazartesi **günkü opera davetine** katılacaklarını söyledi. Kate bunun yanlış bir karar olduğunu **hararetli bir** tartışmayla izah **etmeye** çalıştıysa **da son karar verilmişti.** Bu yüzden teslim oldu, neticede daha fazla mü**nakaşa etmeye gerek yoktu. Özellikle de Mary topukları üzerinde** arkasına **dönmüş** odadan **çıkıyorken, "Konu kapanmıştır,"** dedikten sonra. **Kate**'in belirli prensipleri vardı **ve kapılar kapandıktan sonra tartışmaya** devam **etmemek de bunlardan bir tanesiydi.**

Pazartesi akşam olduğunda ise kendisini buz mavisi ipek bir elbisenin içerisinde, elinde bir yelpaze, Mary

ile beraber Londra sokaklarında pek de gösterişli olmayan faytonlarıyla Grosvenor Meydanındaki Bridgerton Malikânesi'ne doğru giderlerken buldu.

Kate sol eliyle, üzerine giydiği siyah pelerinin pililerini düzeltirken, "Bizi yanımızda Edwina yokken görmek herkesi çok şaşırtacak," dedi.

"Sen de bir koca arıyorsun," diye cevapladı Mary.

Kate bir süre sessiz kaldı, her şeyden önce bu konuda tartışmak istemiyordu çünkü doğruydu.

"Pelerininle uğraşmayı da bırak," diye ekledi Mary, '"akşam zaten kırışacak."

Kate sol elini aşağı indirdi ama sağ eliyle, oturduğu koltuk üzerinde tempo tutmaya başladı.

"Tanrı aşkına Kate. sabit duramaz mısın?"

"Duramam, biliyorsun."

Mary sadece iç geçirdi.

Uzun bir sessizliğin ardından, bu defa da Kate'in ayrığının yere vurarak çıkardığı sesler araya girdi. "Edwina biz yokken tüm akşam yalnız kalacak."

Mary cevap verirken Kate'in tarafına bakmadı bile. "Edwina'ıım elinde okuyacağı bir romanı var. Austen • uıien o kadının son romanı. Bizim nereye gittiğimiz onun umurunda bile değil."

Bu da fazlasıyla doğruydu. Eğer yatağı ateşin kenanndaysa ve bir de kitap okuyorsa, Edwina hiçbir şeyi umursamazdı.

"Müzik muhtemelen berbat olacaktır. Smythe-Smith müzikali fiyaskosundan sonra- "

"Smythe-Smith müzikali, Smythe-Smith kızları tarafından sergilendi," diye cevapladı Mary, sesinin tonundan sabrının sınırlarında olduğu belli oluyordu. "Leydi Brid-

gerton, İtalya'dan ziyarete gelen profesyonel bir opera sanatçısı tutmuş. Bizler de bu davete iştirak etmekten onur duyuyoruz."

Kate bu davetin sadece **Edwina** için olduğundan çok emindi, kendisi ve Mary sadece nezaketen davet edilmişlerdi. Mary'nin dişleri sanki birbirine kenetlenmiş gibiydi, bu sebeple Kate yolun kalan kısmında dilini tutacağına dair kendi kendisine söz verdi.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

Malikâneye vardıklarında Kate faytonun penceresinden bakmış ve şaşkınlıktan ağzı açık kalarak, "Devasa," diyebilmişti.

Mary inmek için hazırlanırken, "Değil mi?" dedi. "Anladığım kadarıyla Lord Bridgerton burada yaşamıyor. Aslında bu mülk ona ait ama annesi ve kız kardeşleri burada ikamet edebilsinler diye kendisi bekâr evinde kalıyor. Ne düşünceli değil mi?"

Düşünceli olmak ve Lord Bridgerton, **Kate'in** aynı cümle içerisinde kullanmayı aklından dahi geçirmeyeceği iki şeydi fakat yine de Mary'nin sözlerine itiraz etmedi. Karşılarında duran taş yapının ihtişamı ve büyüklüğü karşısında yapılabilecek pek de fazla yorum yoktu.

Faytonları inmeleri gereken yere ulaştığında, aceleyle gelip kapılarını açan Bridgertonlar'ın üniformalı uşakların yardımıyla indiler. Kapıdaki uşaklardan biri, davetiyelerine bakıp onları içeriye buyur etti ve bir diğeri pelerinlerini üzerilerinden alıp koridorun sonundaki müzik odasını gösterdi. Kate, eski Londra evlerinde daha önce de bulunmuştu ama hiçbirinin dekorasyonunda bu denli hayret verici detaylara ve gösterişli mobilyalara rastlamamıştı. En çok da içerisinin Adam tarzı, zarif ve ölçülü dekorasyonu

onu büyülemişti. Tavan bile bir sanat şaheseriydi - beyaz alçı üzerine yayılmış mavi ve kırmızının soluk gölgeleri o kadar karmaşıktı ki dantelin daha sert bir şekli gibi görünüyordu.

Müzik odası da bir o kadar çarpıcıydı. Duvarlar limon sarısına boyanmış, sandalye sıraları dinleyiciler için oluşturulmuştu. içeriye girdiklerinde Kate, üvey annesini ça-: bucak arka taraflara doğru sürükleyiverdi. Aslında fark edilemeyeceği bir yere saklanması için çaba harcamasına hiç gerek yoktu. Lord Bridgerton'un da dinleyenler arasında olacağı kesindi - tabii eğer ailesine düşkünlüğü hususunda , anlatılan hikâyeler doğruysa - ve eğer Kate yeterince şanslıysa vikont onun varlığından haberdar dahi olmazdı.

Elbette olay bundan tamamen farklıydı. Anthony, Kate'in faytondan inip ailesinin evine adını attığı anı bile tam olarak biliyordu. Annesinin geleneksel müzikal davetine iştirak etmeden önce, çalışma odasında tek başına bir şeyler içiyordu. Hâlâ bekârken, bir özel hayatı varken, Bridgerton Malikânesi'nde yaşamarnayı tercih etmişti ama çalışma odası buradaydı. Ciddi sorumluluklar üstlenmiş birisi olarak, Bridgerton ailesinin reisi konumundaydı. Ailesinin huzuru için, bu sorumluluklarını yakın çevrele rıtıdeyken yerine getirmeyi daha kolay bulmuştu.

Çalışma odasının penceresi Grosvenor Meydanı'na bakıyordu ve bu sebeple pencerede durup gelen faytonları izlemekten kendince bir keyif alıyordu. Kate Sheffield in diğinde. başını kaldırıp evin ön cephesine bakmıştı. Tavrı aynı Hyde Park'taki o güneşli gündeki gibi neşe doluydu. On kapının her iki tarafındaki büyük duvar şamdanlarından yayılan ışık tenine vurmuş ve onu ışıltılara boğmuştu.

O anda Anthony'nin nefesi kesilmişti. Elindeki kadehi, ağır bir tak sesiyle pencerenin geniş pervazına koydu.

Bu durum çok saçmaydı. Tüm kasları gerilmişti ve bunun nedeni ona karşı duyduğu arzudan başka bir şey değildi. Kahretsin. Bu kadından hoşlanmıyordu bile. Aşırı **hükrnedici,** dik başlı ve fazlasıyla tartışmayı seven bir kadındı. Yeterince güzel bile değildi - en azından bu sezonda **flört** etiği kadınlarla kıyaslandığında, kız kardeşi de dâhil, pek güzel **değildi. Yüzü fazla** uzun, **çenesi** gereksiz biçimde sivri ve **gözleri** haddinden fazla iriydi. Onunla **ilgili her** şey aşırıydı. Bitmek bilmeyen aşağılamaları **ve Anthony'yi sinir eden** düşüncelerini kustuğu ağzı bile fazlaydı.

Dudaklarını kapalı tutup Anthony'ye bir sessizlik bahşetmesi **o** kadar nadir olan bir şeydi ki. Şu saniyede ona baktığında (bundan **daha** fazla süre sessiz kalamayacağı kesindi de), tek görebildiği **dolgun** ve tamamen öpülesi dudakları...

Öpülesi mi?

Anthony irkildi. Kate Sheffield'ı öpme fikri korkunçtu. Aslında tam olarak bunu düşünmek bile kendisinin ilelebet bir manastıra kapatması için yeterli olmalıydı.

Anthony sandalyelerden birinin üzerine yığıldı. Hâlâ Kate'in hayali vardı gözlerinin önünde. Bu durum Ser**penrine** Nehri'ndeki fiyaskodan beri böyleydi. Kate'e karşı o kadar öfkeliydi ki Echvina ile eve dönerken söyleyecek birkaç kelime bulabilmiş olması bile mucizeydi. Gerçi sadece nazik bir sohbet gelmişti elinden; düşünmesine gerek kalmadan, ezberler gibi ağzından dökülen sıradan sözcüklerdi işte.

Aklı aslında olması gereken yerde, müstakbel eşi Edwina'da değildi. Ahh, daha onunla evlenmeyi kabul et-

memişti ki Edwina. Aslında Anthony de daha sormamıştı. Bir eşte arayacağı her şeye sahipti. Nihayet evlenmeye **karar** verdiğinde, **bunu** gerçekleştirebileceği tek kişiydi. Güzeldi, akıllıydı ve dengeli birisiydi. Birlikte eğlenceli yıllar geçirebilirlerdi ve ona asla âşık olmazdı. Gerekli olan her şeye tam olarak sahipti yani.

Ama...

Anthony içki kadehine uzanıp içinde kalanın hepsini tek yudumda bitirdi. Yine de hâlâ Kate'in hayalini kuruyordu.

Unutmaya çalıştı. O rüyanın ayrıntılarım unutmsyr; çalıştı - sıcaklığını ve nasıl terlettiğini - ama bu gece içeceği tek içki bu olacağından, hafızasını zayıflatmaya yetmeyeceği kesindi. Yine de bilinçsizlik haline kayma fikri cazip gelmeye başlamıştı.

Unutmasını sağlayacak olduktan sonra her şey cazip olabilirdi.

Yine de içki içmek istemedi. Yıllardır küfelik olocak kadar sarhoş olmamıştı. Bu genç adamların eğlencesi **gibi görünüyordu,** otuzuna **yakın** birisi için o kadar **da** etkileyici değildi. **Ayrıca tek bir** şişeyle **geçici** bilinç kaybına uğ**ramaya** niyetli olsa bile, yine de beyninden onun **hatırasını** yeterince çabuk silemevecekti.

Hatırasını? Hah! Gerçek bir anı bile değildi bu. Sadece bir rüya, diye hatırlattı kendi kendisine. Sadece bir rüya.

Serpentine Nehri'nde olanlardan sonra, **o** gece **eve** döndüğünde kolayca uykuya dalmıştı. Gelir gelmez ilk iş kendisini sıcacık banyoya atmak olmuş **ve** kemiklerine kadar **işleyen soğuğun etkisinden kurtulabilmek için** bir saat **küvette** kalmıştı. Serpentine'in sularına tamamen **bulanmamıştı** ama bacakları **ve kıyafetinin tek kolu** ıslanmıştı.

Sonrasında Newton'm silkelenmesi, faytonla eve doğru giderlerken bedeninde tek bir **santimetrekarelik** alanın bile sıcak kalmamasını garantilemişti. Banyo faslından sonra, havanın hâlâ aydınlık olmasını hiç umursamadan yatağına gömülmüştü. Bitkindi ve tek istediği derin, rüyasız bir uykuya dalıp ertesi günün ilk ışıklarına dek uyanmamaktı.

Ancak gecenin bir yarısı, huzursuzlaşmış ve güvenilmez zihni en berbat hayallerle dolmuştu. Sanki ruhu bedeninden yükselmiş, tavanda yüzüyormuş gibi aşağıdaki bedenini izliyordu. Aynı zamanda her şeyi hissediyordu; bedeni çıplaktı ve kıvrak bir kadın bedeni üzerinde kımıldanıyor, elleri o alev alev bedeni okşuyordu. Kolları ve bacakları **birbirlerininkilerle** düğümlenmiş gibi olan iki beden tutkuya teslim olmuştu - her şey oradaydı işte, sıcak **ve** capcanlı. Ardından siluetsiz kadın bedeninin kulağım öpmek için biraz kenara kaydı, çok azıcık, ilk önce kadının kahverengi gür saçları göründü, yumuşacık bukleleri omuzlarına dökülmüştü. Sonra kendi bedeni biraz daha **hareket** etti... **Ve bövlcce onu tamamen görebildi...** Kate **Shcffield.**

Anthony aniden uyanıp yatağında oturmuş **ve** dehşet **içerisinde** titremeye başlamıştı. Şimdiye kadar gördüğü, **en gerçek** erotik rüyaydı **bu.** Ve en **beter kâbusuydu** da.

Tek eliyle çarşaflan yoklamıştı, ihtirasına dair bir kanıt bulmaktan korkmuştu. Tanrı korusun, **ya** şimdiye dek **gördüğü en** çirkin kadının rüyasıyla rahatladıysa...

Neyse ki çarşaflar temizdi. Kalbi **hızla** attığı **ve** nefes **nefese** kaldığı halde, yeniden yastığına uzanmıştı. Rüyanın **kaldığı** yerden devam **etmesi** ihtimalinden **korkarcasına hareketleri yavaş** ve dikkatliydi. Saatlerce tavana bakmış, **Latin** sözcüklerinin ilk çekimlerini tekrarlamış, bine kadar

saymış, zihnini Kate Sheffield'dan başka bir şeye yönlendirmek için her şeyi yapmıştı ve en sonunda bir şekilde beynindeki görüntüden kurtulup uykuya dalabiîmişti.

Ama işte şimdi Kate geri gelmişti. Buradaydı. Evindeydi.

Düşünmesi bile korkunçtu.

Lanet olsun peki Edwina neredeydi?

Yaylı çalgıların ilk notaları kapısının altından süzülmeye başlamıştı artık. Gelen sesler akortsuz ve karmakarışıktı. Belli ki aşağıdaki müzisyenler, annesinin eşlik etmesi için kiraladığı Maria Rosso için ısınıyorlardı. Londra'da fırtınalar estiren son soprano Maria.

Anthony elbette bu konuda annesiyle hiç konuşmamıştı ama Maria'nın Londra'ya son gelişinde onunla bir hayli eğlenceli ve zevkli bir macera yaşamışlardı. Belki de arkadaşlığımızı tazelemeliyiz, diye düşündü Anthony. Eğer bu ihtiraslı italyan güzeli de onu tedavi edemezse hiçbir şey edemezdi.

Ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. Muhtemelen bir meydan muharebesine hazırlanıyormuş gibi göründüğünü fark etti. Kahretsin! Tam da böyle hissediyordu. Belki de şansı varsa, Kate Sheffield'ı tamamen aklından atabilirdi. Kate açık şekilde belli ediyordu; Anthony onun karşısında kendisini nasıl güç zapt ediyorsa, Kate de onun karşısında aynı durumdaydı.

Evet. Ne yapması gerektiği ortadaydı; kızı kendisinden uzak tutacaktı. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

BÖLÜM 6

Leydi Bridgerton'un operası, şüphesiz ki yılın müzik olayı oldu (müzikallerin standartlarında olmadığı konusunda yazarınız sizleri temin etmekte). Konuk sanatçı, ilk defa iki sene önce Londra'da sahneye çıkan ve bir süredir Viyana sahnelerinde arz-ı endam eden İtalyan soprano Maria Rosso'dan başkası değildi elbette.

Gür, simsiyah saçları ve ışıl ışıl siyah gözleri ile Bayan Rosso, sesi kadar güzel olduğunu da ortaya serdi. Gösterisi bittikten sonra bile birden fazla (aslında bir düzineden fazla) sosyetik beyefendi gözlerini ondan alamadılar.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, ***27 NİSAN*** *1814*

Kate onun odaya girdiği dakikayı **bile** biliyordu.

Kendi kendisine, bir adamın onun farkında olup **olmamasının** ruh haliyle ilgisi olmadığım telkin ediyordu. **Dayanılmaz derecede** yakışıklıydı; **bu bir** yorum değil gerçekti. **Bir** kadının onu fark etmemesinin mümkün olma**dığını** düşündü Kate.

Geç gelmişti. Çok fazla değildi aslında, soprano **parça-**
larından birini tamamlamamıştı bile. Fakat ailesinin yakı-
nma bir sandalye çekerken sessiz olmaya çalışmasını ge-
rektirecek kadar gecikmişti. Kate arka tarafta milim dahi
hareket etmeyerek öylece kaldı. **Anthony'nin** gösteriyi
izlemek için oturduğu yerden onu göremeyeceği kesindi.
Onun tarafına bakmıyordu zaten, üstelik yakılan mumlar
sayesinde oda romantik bir loşluk içerisindeydi. Bu gölge-
lerin arasında yüzünü seçebilmesi imkânsızdı.

Kate program **boyunca gözlerini** Bayan Rosso'da tut-
maya çalıştı. Oturduğu yer fazla iyi değildi ama **şarkıcının**
bakışlarım Lord Bridgerton'dan alamadığını fark etmiş-
ti. İlk başta Kate, Bayan Rosso**'nun** vikonta olan **ilgisinin**
kendisinin hayal ürünü olduğunu düşündü lakin **soprnno**
gösterisinin yarısına geldiğinde artık şüphesi kalmamıştı.
Maria Rosso, bakışlarıyla vikonta ihtiras **dolu bir** davette
bulunuyordu.

Bu neden **Kate'in** canını bu kadar sıkmıştı, bilmiyor-
du. Bu durum, onun da bildiği üzere, Anrhony'nin şehvet
düşkünü bir zampara olduğunun bir başka kanıtıydı. Kate
şimdi kendisiyle gurur duymalıydı, haklılığı kanıtlanmıştı.
Ancak bunun yerine tek hissettiği, sandalyesinde omuzla-
rının düşmesine sebep olan cinsten bir hayal kırıklığı oldu.
Yüreğine **saplanan** duygu ağır **ve** rahatsız **ediciydi.**

Gösteri sona erdiğinde, kendisine hâkim olamadı ve
sopranoya baktı. Kadın nezaketle alkışları kabul ettikten
sonra, vikonta doğru **yürüdü** ve o baştan çıkarıcı **gülücük-**
lerinden birini sundu. Bin **tane** opera sanatçısı öğretmeye
çalışsa biîe, **Kate'in** asla **beceremeyeceği cinsten bir gü-**
lücüktü. Şarkıcı kadının bu gülümsemeyle ima ettiği şey
gayet açıktı. Tanrı aşkına! Vikontun kadım kovalamasına

gerek bile kalmamıştı, o zaten kendiliğinden ayaklarına kapanmıştı.

iğrençti bu! Gerçekten iğrençti ama **Kate** o tarafa bakmaktan kendisini alamıyordu.

Lord Bridgerton da kadına o muazzam çarpık gülümsemelerinden birini sundu. Hemen ardından da eliyle uzanıp onun siyah buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra da öne doğru **eğilip** kadının kulağına bir peyler fısıldamaya başladı.

Kate konuşulanları duyamayacak kadar uzak bir mesafede olmasına rağmen, onların tarafına doğru kulak kabarttığını fark etti. Böylesine iştah içerisinde merak etmek suç muydu?

Ve-

Tanrım, vikont onun boynunu mu öptü? Yok artık, annesinin **evinde de** böyle **bir** şey yapmazdı herhalde. Ger**çi.** Bridgerton Malikânesi teknik olarak onun **eviydi** fakat annesi ve bekâr kız kardeşleri burada yaşıyordu. O bunu daha iyi biliyor olmalıydı. **Ailesinin** önünde biraz daha edep hiç de fena olmazdı.

"Kate? Kate?"

Minnacık bir öpücük olabilirdi, hatta opera şarkıcısının tenine hafifçe dudakları da değmiş olabilirdi ama neticede öpücüktü işte.

"Kate?"

"Efendim?" Mary'nin belirgin bir alınganlıkla bakan yüzüne dönerken nerdeyse ayağa fırladı Kate.

"Vikontu seyretmeyi bırak," diye tısladı Mary.

"Ben izlemiyordum... şey yani izliyordum ama gördün **mü** ne yaptığım?" diye fısıldadı Kate. "Utanmaz herif!"

Mary hafifçe arkasına **dönüp vikontun** olduğu yere

doğru baktı. Hâlâ Maria Rosso ile flört etmeye devam ediyordu ve açıkçası kimin gördüğü umurunda bile değildi. **Mary** dudakları gergin **bir** ifadeyle aralanmış **okluğu** halde konuştu. "Ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmez.

"Elbette ilgilendirir. **O Edwina** ile evlenmek istiyor."

"Bundan emin değiliz."

Kate, Lord Bridgerton ile daha önce yaptığı sohbeti düşündü. "Kesinlikle ve kesinlikle istiyor."

"Olsun. Sen yine de o tarafa bakmayı bırak. Hyde Park'taki **rezaletten sonra,** seninle işi olacağını sanmam. **Hem** etrafta yığınla **beyefendi** var. **Sürekli Edvvina** için düşünmeyi bırakıp biraz da kendin için bakınmaya başîasan hiç de fena olmaz."

Kate ümitsizliğin onu ele geçirdiğini hissetti. Taliplerini **etkilemeye** çalışmak **heyecan** verici **olabilirdi. Ancak** hepsi **Edwina** ile **ilgileniyorlardı.** Aslında **her ne** kadar vikontla ilgili **bir** düşüncesi olmasa **da** Mary, **'Seninle** işi olacağını sanmam,' **dediğinde** yüreğine **bir** sızı saplanmıştı.

Mary itiraz kabul etmeyen **bir** bakışla **koluna** yapıştı, "Haydi Kate. **Gidip** ev sahibesini **tebrik** etmemiz lazım," dedi çabucak.

Kate **bir** an aptallaştı. **Leydi Bridgerton mu? Leydi** Bridgerton'la tanışması mı gerekiyordu? Vikontun annesiyle?

Onun **gibi** bir yaratığın **bir** anneye sahip olabileceğine inanmak o kadar **zordu ki. Ama** adet **adetti ve Kate'in** hole **doğru** sessizce **gidip** buradan **ayrılabilmeyi rıc kadar da çok istediğinin hiçbir önemi yoktu. Ev sahibelerinin yanına** gidip sahneledikleri bu güzel gösteriden dolayı teşekkür **etmeleri** şarttı. **Gösteri gerçekten çok güzeldi. Kate** aslında **bunu itiraf etmeye pek de gönüllü değildi** fakat **söz** konu-

su kadın, yani Maria Rosso - yani vikontu avucunun içine alan kişi - melekler kadar güzel bir sese sahipti.

Mary'nin kendisini çekiştiren kolu eşliğinde, ön taraftaki odaya geçti Kate ve vikontesle tanışmak sıranın ona gelmesini beklemeye başladı. Sevimli bir kadına benziyordu vikontes. Sarı saçları, açık renk gözleri vardı. Bu kadar iri yarı oğullan olmasına rağmen, kendisi ufak tefekti. Eski vikont uzuıı bir adamdı herhalde, diye karar verdi Kate.

Nihayet ufak kalabalığın yanına ulaştıklarında, vikontes gülümseyerek dönüp Mary'nin elini tuttu. Sıcacık bir ifadeyle, "Bayan Sheffield" dedi, "sizi yeniden görmek ne kadar güzel. Geçen hafta Hartside'daki baloda, eşliğiniz sayesinde çok güzel vakit geçirmiştim. Davetimi kabul etmeye karar vermeniz beni çok mutlu etti."

"Bu akşamı başka nerede geçirmeyi düşünebilirdik ki?" diye cevapladı Mary. Hemen arkasında biraz huysuzca dikilmiş halde bekleyen Kate'i göstererek. "Kızımla tanışmış mıydınız?" diye devam etti.

. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Sheffield," dedi vikontes.

"O şeref bana ait," diyerek yanıtladı Kate.

Leydi Bridgerton hemen yan tarafında duran genç bir hanıma doğru yöneldi. "Bu da kızım Eloise."

Kate sevecenlikle gülümsedi genç kıza, Edwina ile hemen hemen aynı yaşta gibi görünüyorlardı. Eloise Bridgerton da ağabeyiyle aynı renk saçlara sahipti. Gülümserken yüzünde cana yakın bir ifade belirdi. Kate ilk bakışta bu kızdan hoşlanmıştı.

"Nasılsınız Bayan Bridgerton?" dedi Kate. "bu sizin ilk sezonunuz mu?"

Eloise başını onaylamasına salladı. "Resmi olarak gele-

cek seneye kadar takdim edilmeyecektim ama annem evimizde yapılan programlara katılmama müsaade etti."

"Sizin için güzel bir fırsat. Keşke ben de geçen sene birkaç partiye katılmış olsaydım. Bu bahar Londra'ya geldiğimde her şey benim için çok yeniydi. Tanıştığım herkesin isimlerini hatırlamaya çalışırken kafam karışıyor."

Eloise gülümsedi. "Aslında kız kardeşim Daphne de Londra'ya iki yıl evvel gelmişti ve tanıştığı herkesi, gördüğü her şeyi en ince ayrıntısına kadar bana anlattı. Şu anda herkesi tanıyormuş gibiyim."

Mary, "Daphne büyük kızınız mı?" diye sordu Leydi Bridgerton'a.

Başıyla onayladı vikontes, "Geçen sene Hastings Dükü ile evlendi," diye cevapladı.

Mary gülümsedi. "Çok memnun olmuş olmalısınız."

"Gerçekten de öyle. Kendisi bir dük ama daha da önemlisi, iyi bir adam ve kızımı da çok seviyor. Tek dileğim, çocuklarımın kendi mutlulukları için iyi birer evlilik yapmaları." Başım yavaşça Kate'e doğru çevirdi. "Anladığım kadarıyla Bayan Sheffield, kız kardeşiniz bu geceye iştirak edemedi."

Kate inlememek için dişlerini sıktı. Leydi Bridgerton, kız kardeşi ve Anthony'yi çoktan kafasında eğleştirmiş olmalıydı. "Korkarım geçen hafta biraz üşüttü."

Vikontes **Mary** Ve **dönüp,** "Umarım **ciddi bir** şey değildir," dedi, anne-anneye bir konuşmaydı bu.

"Hayır, çok ciddi değil," diye cevapladı Mary. "Aslında neredeyse iyileşti sayılır. Fakat dışarı çıkmaya teşebbüs etmeden evvel, eski sağlığına iyice kavuşmalı. Durumunun daha da kötüleşmesini hiç istemem."

"Evet, elbette." Leydi Bridgerton bir an duraksadı ve

hemen **gülümsedi.** "Bu çok kötü. Onunla da tanışmayı çok isterdim. İsmi Edwina, değil mi?"

Kate ve Mary aynı anda başlarım salladılar.

"Çok güzel olduğunu duydum." Leydi Bridgerton bunu söylerken, bir yandan da italyan sopranoyla çılgınca flört eden oğluna doğru baktı ve kaşlarım çattı.

Kate midesinde hiç de hoş olmayan bir şeyler hissetti. Whistledown'ın sıklıkla yazdığı yazılara göre, Leydi Bridgerton da oğlunu evlendirmek niyetindeydi ve vikont annesinin bile istekleri karşısında boyun eğecek yapıda biri değildi (aslında kimsenin isteklerine boyun eğecek birisi değildi) ama Kate, yine de vikontesin sansı olsaydı, bu konuda ona elinden geldiğince baskı yapacak olduğunu fark etti.

Bir süre daha nazik sohbetlerine devam ettikten sonra, Mary ve Kate vikontesin yanından ayrıldılar, arkalarında uzun bir kuyruk vardı.

Hemen sonra Bayan Featherington yanlarına geldi. Bu **kadının** üç bekâr **kızı ve** her **daim Mary Ve anlatacağı** çeşitli konuları olurdu. Şişman **kadın** yanlarına yanaşır yanaşmaz, bakışlarını doğruca Kate'e yöneltti ve Kate o anda kaçış güzergâhlarını araştırmaya başladı.

"Kate!" dedi Bayan Featherington ama sesi resmen yankılanmıştı. Çok uzun zamandan beri ona Sheffîeld yerine ilk ismiyle hitap ediyordu. "Seni görmek ne kadar şaşırtıcı."

"O neden **Bayan** Featherington?" diye **sordu** Kate, şaşırmıştı.

"Eminim bu sabah Whistledown'ın yazısını okumuşsundur."

Kate zoraki biçimde gülümsedi. **Ya** da daha ziyade irkil-

di. "Köpeğimle ilgili o küçük hadiseden bahsettiği yazıyı mı ima ediyorsunuz?"

Bayan Featherington'm kaşları en az iki santim kalktı. "Duyduğum kadarıyla pek de *küçük bir hadise* değilmiş."

"Pek mühim bir şey değil," diye cevapladı Kate açık yüreklilikle. Aslında söylenenler doğruydu ama bu işgüzar kadına olanları izah etmek, o an için Kate'e çok zor gelmişti. "Ayrıca, köpeğimden ***cinsi belirlenemeyen*** *köpek* diye bahsetmesinden dolayı Whistledown'a da kızgınım. Sizi temin ederim o safkan bir Korgi."

Mary, Kate'in savunmasına yardım ederek, "Bu çok da önemli bir mevzu değil, bahsetmesine bile çok şaşırdım," dedi.

Kate, en nazik gülücüklerinden birisini sundu Bayan Featherington'a. Gülümserken hem onun hem de Mary'nin tüm dişleri görünüyordu. Edwina'nın (ve biraz da vikontun) Serpentine Nehri'nin sularına bulanması pek de 'küçük bir hadise' değildi elbette fakat Leydi Whistledown bıı konuda tüm ayrıntıları içeren bir rapor yayınlamadığına göre, Kate de boşlukları doldurmaya zahmet etmeyecekti.

Bayan Featherington ağzım açtı ve derin bir nefes alarak, ağır bir monologa başladı. Konuşmanın içeriği iyi davranışlar, iyi terbiye, iyi soy ve güncel olup iyi olan her şeydi. Kate bir anda konuşmasını böldü: "Size limonata getirmemi ister misiniz?"

Mary ve Featherington teşekkür ettiler ve Kate yanlarından hızla ayrıldı. Sonra geri döndü ve içten bir gülümsemeyle, "Ama sadece iki tane elim var, o yüzden kendime limonata almak için tekrar ayrılmam gerekecek." dedi, sözlerini bitirdiği anda da hemen uzaklaştı.

Limonata masasına vardığında kısa bir süre oyalandı - sadece dönüp Mary'ye bakacak kadar - hemen ardından da odadan çıkıp koridora geçti. Müzik odasından uzakta bulduğu rahat bir koltuğa kendini bıraktı, biraz temiz hava almaya ihtiyacı vardı. Leydi Bridgerton, müzik odasının arka bahçeye bağlanan geniş kapıları açık bırakmıştı ama dışarıdan esen serin rüzgâra rağmen içerisi havasızdı.

Kate oturduğu yerde birkaç dakika kaldı, diğer konukların müzik odasından dışarıya çıkmayı tercih etmemelerinden ötürü memnundu. Ama tam o anda, arkada bıraktığı kalabalıktan yükselen sesle zıpladı. Sesin arkasından gelen müzikal kahkaha, dehşete kapılmasına sebep oldu. Gelenler Lord Bridgerton ve muhtemelen İtalyan şarkıcıydı. koridordan geçiyorlardı.

"Hayır, olamaz," diye sızlandı Kate. sesini mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışmıştı. İstediği en son şey, tek başına oturduğu bu yerde vikontla karşılaşmaktı. Yalnız oturmak kendi tercihiydi ama muhtemelen Anthony bunu, Kate'in sosyal başarısızlığı sebebiyle topluluktan kaçması olarak yorumlayacaktı - zaten tüm sosyete de aynı tıkri paylaşıyordu. Topluma karşı münasebetsiz, çekilmez bir tehdit olduğunu düşünüyorlardı.

Toplum için tehdit mi?

Kate'in dişleri adeta kenetlendi. Vikontun bu aşağılamasından ötürü affedebilmesi uzun zaman almıştı. Denemişti ama o olaydan sonra, Anthony ile yüz yüze gelme fikri lıç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden, adımlarını yavaşlatmaması için eteklerini birkaç santim yukarıya kaldırdı ve hızlı oturduğu koltuktan, yan tarafındaki kapıya doğru geçmeye çalıştı. Vikont ve sevgilisi gelmeden önce oradan ayrılıp kimse fark etmeden yeniden müzik odasına kaçabilirdi.

Kate içeriye girdi, odanın kapısını kapamadan önce etrafına bakındı. Masanın üzerinde içeriyi zar zor aydınlatan bir yağ lambası vardı. Gözleri loş ortama alıştığında, burasının bir çeşit çalışma odası olduğunu fark etti. Duvarlar kitaplarla kaplıydı ama kütüphane olabilecek kadar çok kitap yoktu. Meşe ağıcmdan yapılmış oymalı bir çalışma masası, bütün odayı kaplıyor gibiydi. Masanın üzerinde düzenli şekilde istiflenmiş kâğıt yığınları, bir bloknot ile mürekkep hokkası ve tüy kalem vardı. Odanın sadece gösteriş için hazırlanmadığı belliydi. Burada çalışan mutlaka birileri olmalıydı.

Masanın etrafından yürüyerek diğer tarafına geçti Kate, merakı daha da artıyordu. Parmaklarını amaçsızca ahşap masanın kenarlarında dolaştırdı. Odada hâlâ mürekkep kokusu vardı, bir de muhtemelen önceden içilmiş pipo kokusu.

Bir bütün olarak ele alındığında, güzel bir odaydı burası. Kullanışlı ve rahat bir yerdi. Bir insan bu odada saatlerce hiçbir şey yapmadan düşünerek zaman geçirebilirdi. Kate arkasını masaya yaslamış yalnız olmanın tadını çıkardığı sırada, kapı kolundan gelen *korkunç* tıkırtı sesini işitti. Nefesi kesilmiş halde masanın altına girip küp şeklindeki boş alana sıkışıverdi. Şükürler olsundu ki masa yekpare oyma olanlardandı, şu dört cılız bacak üzerine oturtulmuşlardan değildi. **Güç** bela nefes alarak etrafını dinlemeye başladı.

"Ama duyduğum kadarıyla, ünlü vikont evlilik tuzağına düşmüş." Cilveli bir kadın sesi duydu Kate, dudaklarını ısırdı, *italyan* aksanıyla konuşan havalı bir kadın sesi.

"Bunu da nerden çıkardınız?" Bu vikontun sesiydi, tanımaması mümkün değildi. Sonra yine o korkunç kapı kolu sesini duydu.

Kate utançla gözlerini yumdu. İki âşıkla bu çalışma odasına hapsolmuştu. Daha kötü ne olabilirdi ki? Tabii orada olduğunu keşfedebilirlerdi. işte bu daha kötüsü olurdu.

"Tüm şehir bunu konuşuyor lordum," diye cevapladı \laria. "Herkes kendinize bir eş seçtiğinizden ve durgun bir hayata geçeceğinizden bahsediyor."

Bir sessizlik oldu ama Kate, vikontun omuz silktiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Ayak sesleri... muhtemelen âşıklar birbirlerine yaklaşıyorlardı, ardından Bridgerton mırıltıyla, "Eski haber bu," dedi.

"Kalbimi kırdığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Kate öğiireceğini zannetti.

"Benim tatlı *sinyoram."* Tene değen dudak seslerini duydu. "Her ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki yüreğiniz benim entrikalarımdan etkilenmez."

Hemen ardından bir hışırtı sesi geldi, büyük ihtimalle Mary naz yapmak için uzaklaşmış olmalıydı. "Eğlence peşinde değilim, lordum. Evlilik peşinde de değilim, bu aptalca olurdu. Fakat bir dahakine bir *koruyucu* seçersem bu uzun süreli bir ilişki olacaktır."

Ayak sesleri duydu. Belki de vikont, aralarındaki mesafeyi kapatmak için kadına yaklaşıyordu? Anthony'nin sesini duydu Kate, alçak ve boğuk sesle konuşuyordu: "Bunda bir sıkıntı görmüyorum."

"Ama eşiniz bir sıkıntı görebilir."

Bridgerton kıkırdadı. "Bir erkeğin metresinden ayrılması için tek bir geçerli sebep olabilir, o da eşini seviyor olması ve benim âşık olacağım bir kadınla evlenmeye hiç niyetim yok. Bu durumda sizin gibi güzel bir hanımla olmanın tadını çıkarmamak için bir sebep göremiyorum."

Ve Edwina ile de evlenmeyi mi düşünüyorsun? diye hay-

kırmamak için Kate kendini zor tuttu. Eğer bu biçimde çömelmiş durumda olmasaydı, çirkef bir kadın gibi vikontun üzerine atlar ve boğazım sıkardı. Sonra birkaç anlamsız ses işitti. İçinden bunun fazla mahrem şeylerin habercisi olmaması için dua etmeye başladı. Bir an sonra, Anthony'nin net sesi kulağına çalındı: "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Maria cevaben evet anlamında bir şeyler mırıldandı. Ayak sesleri duyuldu. Bridgertoıı'un net belirgin sesleri zeminde yankılanmaya başladı, yaklaştı, yaklaştı ve...

Hayır, ***olamaz.***

Kate. saklandığı masanın tam karşısına denk gelen pencerenin pervazına yerleştirilmiş içki şişelerini gördü. Vikont içkileri doldururken eğer pencereden tarafa bakarsa fark edilmezdi ancak azıcık da olsa dönerse...

Kate olduğu yerde donup kaldı, nefesini tutmuştu. Gözlerini kırpamayacak kadar açmıştı - eğer gözlerini kırparsa kirpikleri bile ses çıkartabilirdi - ve Bridgerton görüş alanına girdiği esnada tam bir dehşetle beklemede kaldı.- Adamın atletik vücudu, Kate'in tam olarak görebildiği bir noktada durdu. Bu hem şaşırtıcı hem de faydalı bir durumdu.

Vikont eline aldığı kadehleri, şişenin yanma koyduğun da hafifçe tangırdadı. Parmaklarıyla içki şişesinin kapağını açıp kadehlere kehribar rengi içecekten doldurdu.

Sakın arkana ***dönme.*** *Sakın* ***arkana dönme.***

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Maria.

"Mükemmel." diye cevapladı vikont ama belli belirsiz bir tıkırtı duymuştu.

Dolu kadehleri eline alıp kendi kendisine mırıldanarak, yavaşça dönmeye başladı.

Yürümeye devam et. *Yürümeye* ***devam et.***

Eğer dönerken yürümeye devam ederse Maria'ya doğru ilerleyecek ve Kate de tamamen güvende olacaktı. Ama eğer tam olarak döner ve yürürse Kate en iyi ihtimalle mahvolacaktı.

Vikont kesin Kate'i öldürürdü, bundan hiç şüphesi yoktu. Aslında geçen hafta Serpentine'de bunu yapmamış olması şaşırtıcıydı.

Yavaşça dönmeye devam etti Anthony. Döndü... ve yürümedi

Kate ise yirmi bir yaşında hayata veda etmek için bundan daha saçma bir sebep olup olmadığım düşünmeye çalıştı.

Anthony, Maria Rosso'yu çalışma odasına ne sebeple getirdiğinden gayet emindi. Kanı kaynayan hiçbir adam, bu kadının çekiciliğine karşı koyamazdı. Kadının bedeni muhteşem, sesi ilaç gibiydi ve Anthony deneyimlerine dayanarak biliyordu ki dokunuşları yakıcıydı.

Anthony, o simsiyah ipeksi saçları, dolgun dudakları ve ıvık ilindeki diğer ateşli kısımları düşündükçe her bir kası gerilse de Maria'yı sadece kullanıyordu ve bunu bilerek yapıyordu. Kendi zevkleri için onu kullanıyor olmaktan dolayı en ufak bir suçluluk da hissetmiyordu. Netice de kadın da onu kullanıyordu, bunun farkındaydı. Sırf bunun için bile ödüllendirilebilirdi Maria. Vikont onun önüne mücevherler serebilir, üç ayda bir ödenecek bir nafaka tahsis edebilir ve kentin gözde yerlerinden birinde (çok da gözde olmamalı) bir ev kiralayabilirdi.

Eğer şu anda kendisini kötü hissetmiyorsa, sinirli değilse ve lanet olası yumruğunu duvara vurmuyorsa, bunun

tek sebebi, zihninde Kate Sheffield'ia alakalı oluşan hayallerden kurtulmak için Maria Rosso'yu kullanıyor olmasıydı.

Yeniden işkenceler içerisinde uykudan uyanmak istemiyordu. Gördüğü rüyanın tüm ayrıntıları bir şuursuz! tık içerinde yok olup gidene kadar, başka bir kadının kollarında kendisini boğmaktı istediği. Tanrı şahidi olsun, o rüyanın etkisiyle hareket etmeyecekti. Kate'ten hoşlanmıyordu bile. Ona karşı tuhaf bir arzu hissediyor ama onuma yattığım düşünmek soğuk terler dökmesine sebep oluyordu.

O rüyanın gerçeğe dönüşmesinin tek yolu, Anthony'ni ateşler içerisinde kıvranırken bilincini yitirmesi olabilirdi. Belki de Kate de bilincini kaybederdi. Veya ıssız bir adada tek başlarına kalırlardı.

Anthony sendeledi.

Bu gerçek olamazdı. Lanet kadın kesinlikle ona büyü yaptırmış olmalıydı. O rüyanın, daha doğrusu o kâbusun başka hiçbir açıklaması olamazdı. Hatta şimdi, şu anda bile Kate'in kokusunu duyabiliyordu. Sabun ve zambak esansının karışımı, o delirtici koku... Geçen hafta Hyde Parkta oldukları zaman, yüzüne tokat gibi vuran o ayartıcı koku.

Tam burada, tanıştığı kadınlar arasında iyi kalite viskinin ve devamındaki sarhoşluğun değerini bilecek yegane kişi olan Maria Rosso ile beraberdi ve Kate Sheffield'ın kahreden kokusunu duyuyordu. Evin içinde olduğunu biliyordu - annesini bu sebeple öldürebilirdi - ama koku sunu alabilmesi imkânsızdı.

"Her şey yolunda mı?" diye yeniden seslendi Maria.

"Her şey harika," diye cevapladı Anthony, sesi kendi kulağına bile gergin gelmişti. Kendi kendisine mırıldan

maya başladı. Sinirli olduğu zamanlarda sakinleşmesini sağlıyordu bu.

Döndü ve ileriye doğru bir adım attı. Neticede Maria Rosso onun için bekliyordu.

İşte yine o koku. Zambak ve sabun. Zambak şaşırtıcıydı ama sabun mantıklıydı. Rate Sfaeffieid gibi akıllı bir kadın kendisini sabunla temizliyor olmalıydı elbette.

Anthony'nin ileriye doğru attığı adımı havada asılı kaldı. Normalde uzun adımlarla yürürdü ama bu defa adımı küçücük kalmıştı. Kokudan kendisini kurtaramıyordu. Dönmeye devam etti. İçgüdüsel olarak kokunun geldiği yöne doğru gözleri kaydı. O tarafta zambak falan olmadığını biliyordu ama her nasılsa kokusu geliyordu.

Ve bir anda onu gördü!

Masasının altındaydı!

Faka t bu mümkün değildi! Kesinlikle kâbus olmalıydı ve gözlerini kapatıp tekrar açtığında gitmiş olacaktı!

Anthony gözlerini kırpıştırdı ama hâlâ ordaydı işte.

ingiltere'nin en kaçık, en sinir bozucu, en şeytani kadını Kate Sheffıeld, çalışma masasının altında bir kurbağa gibi çÖmelmişti. Gördükleri viskiden kaynaklı olamazdı, henüz tek bir yudum bile almamıştı.

Göz göze geldiklerinde, Anthony kızın gözlerinin korku ve endişeden kocaman açıldığım fark etti. Güzel, diye düşündü zalimce, ürkmüş olmalıydı. Anthony, saklandığına pişman oluncaya, lanet olası derisi kana bulanmeaya kadar eziyet edecekti ona.

Kahrolası Kate! Masanın altında ne işi vardı? Anthony'yi Serpetine Nehri'nin pis sularına bulaması zalim ruhunu tatmin etmemiş miydi? Kız kardeşiyle flört etmesine engel olmak için yaptığı girişimler yeterince keyif vermemiş miydi? Bir de gözetleme işine mi başlamıştı?

Anthony yumuşacık bir sesle, "Maria," dedi. Masanın arkasına biraz daha ilerledi ve **Kate'in** eline bastı. Çok **sert** basmamıştı aslında ama kızın **ciyakladığım** duydu. Bundan muazzam bir keyif almıştı.

"Maria," diye tekrar etti, "bir anda hatırladım da işle ilgili halletmem gereken şeyler **var."**

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu kadın şüpheyle.

"Evet, korkarım öyle."

Maria"nın gözleri parladı. **"Beni** başından savmaya **mı** çalışıyorsun?"

"Hayır," **diye** yalan **söylemeye** çalıştı **Anthony, dişlerini sıkıyordu. Bu** arada Kate **eldivenini çıkarmış, elini vikontun bacağına** dolayarak **tırnaklarını var gücüyle dizme** geçirmişti. **En azından** tırnakları, **diye** düşündü Anthony. dişleri de olabilirdi.

"Ters giden bir şeyler olmadığına emin misin?" diye **sordu** Maria.

"Yok bir şey," diyebildi Anthony. Kate tırnaklarını **daha** da derine geçirmişti. Son sözcük ağzından daha ziyade bir inilti şeklinde çıkmıştı ve ayağını ileriye doğru savurdu. **Emin** değildi ama **galiba kızın midesine tekme** atmıştı. **Normalde, bir kadına vurmaktansa ölmeyi tercih ederdi** ancak bu defaki istisnai bir durumdu. Aslında bu lanet **kadına** vurmaktan garip bir haz bile almıştı.

Vikontun bacağını ısırmıştı şimdi de.

"Sizi kapıya kadar geçirmeme müsaade edin **lütfen." dedi** Maria'ya, **bu arada ayağını iyice salladı ve kendisini Kate'ten kurtardı.**

Ama Maria'nm **gözleri şüpheyle karardı ve vikonta doğru birkaç** adım **yaklaştı. "Anthony?** Masanın **altında bir hayvan mı var?"**

Anthony bir kahkaha patlattı. "Evet, onun gibi bir şey." O anda Kate'in yumruğu ayağının üzerine indi.

"Bir köpek mi?"

Anthony bu soruya bir an için olumlu cevap vermeyi düşünmüştü ama o kadar da kaba değildi. Kate de onu bundan dolayı takdir etmiş olmalıydı ki bacağım bıraktı. Anthony de bundan istifade edip hızlı adımlarla ilerledi.

Maria'ya yaklaşıp koluna girdi. "Sizi kapıya kadar görürsem ama beraber müzik odasına gelmesem, bu kabalığımı bağışlayabilir misiniz?"

Şehvetli bir kahkaha koyuverdi kadın, kesinlikle vikontu baştan çıkarmaya çalışıyordu,

"Ben yetişkin bir kadınım lordum. Şu kısacık mesafeyi tek başıma gidebileceğimden eminim."

"Beni affedebilecek misiniz?"

Kadm kapıya doğru ilerlerken Anthony onun için kapıyı açtı.

"Şu gülüşünüzle özrünüzü kabul etmeyecek bir kadının var olduğundan şüpheliyim"

"Siz eşine zor rastlanan bir hanımefendisiniz. Maria Rosso."

Kadm yeniden kahkahalarla güldü. "Ama belli ki yeterince eşsiz değilmişim."

Maria yavaşça odadan dışarıya sızdıktan sonra, Anthony tiet bir tıkırtı sesiyle kapıyı ardından kapadı. Sonra şeytan kulağına fısıldamış gibi kapının üzerindeki anahtarı bir defa çevirip yuvasından çıkardı ve cebine koydu.

"Sen!" Öyle bir bağırmıştı ki sesi odanın içerisinde ade-: ı yankılanmıştı, dört uzıın adımda yeniden masanın yanına ulaşmıştı. "Çık ortaya!"

Kate yeterince hızlı davranmadığı için aşağı eğilip ko-

lundan tuttu ve bir anda ayaklarının üzerinde dikilmesini sağladı.

"Açıkla!"

Kan yeniden dizlerine doğru hücum ederken, Kate'in bacakları **neredeyse tutmuyordu. Neticede on** beş dakikadır masanın altında, bacakları bükülü halde kalmıştı.

"Kazara oldu," diyebildi Kate, ayakta durabilmek için masanın kenarına tutunmuştu.

"Tuhaf, nasıl oldu da sözcükler dudaklarınızdan böyle şaşırtıcı bir süratle çıktı!"

"Ama bu doğru! **Koridorda oturuyordum ve- " Kate** yutkundu, vikont bir adım daha yaklaşmıştı ve artık çok ama çok yakımndaydı. "Koridorda oturuyordum," diye tekrarladı sözlerini, sesi çatlamıştı **ve** nefes nefeseydi, **"ve** geldiğinizi duydum. Sadece sizinle karşılaşmamaya çalışıyordum."

"Ve sen de benim çalışma odama daldın, öyle mi?"

"Sizin odanız olduğunu bilmiyordum bile, ben- " Derin bir nefes aldı Kate, vikont daha da yaklaşmıştı. Üzerindeki **ceketin** geniş yakası, neredeyse **Kate'in elbisesine** değe**cekti.** Bu yaklaşmanın kasti olduğunu biliyordu. Adamın amacının onu baştan çıkarmak olmadığının farkındaydı ama yine de kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu.

"Bence, buranın benim şahsi ofisim olduğunu gayet iyi biliyordunuz," diye mırıldandı Anthony ve işaret parmağını kızın yanağında dolaştırmaya başladı. "Aslında belki de istediğiniz benimle karşılaşmaktı."

Kate yalpaladı, soğukkanlılığını koruyabilmek için bir hayli çabalaması gerekmişti.

"Hımm?" Vikontun parmağı kızın **çenesine** doğru **indi. "Ya buna ne diyeceksiniz hanımefendi?"**

Kate'in dudakları aralanmış halde öylece kaldı, hayatı buna bağlı bile olsa ağzından tek kelime çıkmıyordu. **Anthony'nin ellerinde** eldiven **yoktu** - Maria ile **oynaşırken** çıkarmış olmalıydı - **ve dokunuşu o** kadar **kuvvetliydi ki** Kate'in tüm bedenini **kontrol** ediyor gibiydi. Tereddütle nefes alabildi Kate, kalbinin onun **nabzıyla** aynı anda attığından hiç şüphesi yoktu.

"Belki de," **diye** fısıldadı **Anthony. o kadar yaklaşmıştı** ki nefesi **Kate'in** dudaklarına **değiyordu, "beraber** başka **şeyler** yapmayı arzu ettiniz."

Kate başım sallamaya çalıştı ama sanki bedeni komutlarına karşı **geliyordu.**

"Emin misiniz?"

Bu defa **sözü** geçmişti, başını hafifçe **iki** yana **sallayabildi** Kate.

Vikont gülümsedi, her ikisi de kazanan kişinin kim olduğunun farkındaydı.

BÖLÜM 7

Leydi Bridgerion'un ***müzikal davetine*** *katılanlar* ***arasında*** *Bayan* ***Featherington*** *ve* ***yaşı geçmiş*** *üç kızı (Prudence, Philippa ve* ***Penelope;*** *elbiselerinin renkleri tenlerinin uygun değildi), Bay Nigel Berbrooke (her zamanki gibi söyleyecek çok sözü vardı, ta-****bii Philippa Featherington dışında*** *dinlemeye* ***can*** *atan hiç kim-se* ***yoktu)*** *ve* ***elbette ki*** *Bayan* ***Sheffield*** *ile kızı Bayan* ***Katharine*** *Sheffield vardı.*

Yazarınız, ***Sheffieldlar*** *davet edilirken Bayan* ***Edwina Sheffield'ın*** *da buna dâhil olduğunu düşünüyor ama kendisi ora-da* ***bulunmuyordu.*** *Genç Bayan* ***Sheffield'ın*** *yokluğuna rağmen, Anthony Bridgerion'un keyfi yerindeydi, heyhat annesi Bayan Bridgerton* ***ise hayal kırıklığına uğramış gibiydi.***

Ancak Leydi ***Bridgerton 'un*** *çöpçatanlık marifet dillere destan-dır ve artık kızını da Hastings Dükü ile evlendirdiğine göre, su* ***anda boş*** *durduğu için canı çok sıkılıyor* ***olmalı.***

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, *27 NİSAN* ***1814***

Anthony çıldırmış olmalıydı, bunu **biliyordu. Duru-**

mun başka bir izahı olamazdı. Amacı onu korkutmak, işlerine keyfince burnunu sokamayacağım kafasına sokmaktı ama bunun yerine...

Onu öpmüştü.

Aslında gözdağı vermek istemişti ve Kate, onun varlığı altında masumca sinene kadar ona yaklaşmaya devam etmişti. Kızcağızın bir erkeğe vücut ısısını hissedecek kadar yakın durmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. O kadar yakınlardı ki nerede kendi nefesi bitiyor nerede Anthony'ninki başlıyor anlaması mümkün değildi.

Kate, ne arzudan kaynaklanan karıncalanmaları, ne de kendisinden yavaşça taşan ateşi fark edebilmişti. Ama o ateş tanı oradaydı ve Anthoııy bunu onun yüzünde görebiliyordu.

Ancak Kate öyle masumdu ki bu adamın deneyimli gözlerinin tek bakışta neler görebileceğini asla tahmin edemezdi. Tek bildiği kendisinden daha kuvvetli olan vikontun üzerine üzerine geldiği ve özel mekânına girmekle ne büyük bir hata yaptığıydı. Anthoııy onu oracıkta nefessiz bırakacak ve boğacak sanmıştı. Ama aralarındaki mesafe neredeyse bir parmak kadardı ve aralarındaki çekim dayanılacak gibi değildi.

Kate'in kokusu fazlasıyla ayartıcı, nefesi tahrik ediciydi. Anthony'nin içinde kıpırdanmaya başlayan tutku kıvılcımları, bir anda tutuşmuş ve arzunun kıskaçları parmak uçlarına kadar ulaşmıştı. Ve Kate "in yanağında dolaşan parmağının yerini - sırf ona işkence etmek için dokunmuştu ona - aniden eli almıştı. Sonunda Kate'i başının arkasından kavrayıp öfke ve arzuyla öpmüştü.

Anthony'nin öpüşü karşısında nefes nefese kaldı Kate.

Dudakları aralandığında ise **Anthony** dilini onun ağzına kaydırdı. Kollarının arasında kaskatı kaldı Kate, **Anthoııy** ise tek elini onun sırtından aşağı indirip yavaşça kalçalarını kavradı.

Anthony "Bu delilik," diye fısıldadı Kate'in kulağına ama hareket etmesine olanak verecek kadar bile gevşetmedi kollarını.

Kate'in cevabı sadece anlaşılmaz mırıltılar şeklinde oktu fakat vikontun kollarındaki bedeni yavaşça uysallaşmaya başladı. Kendi bedenini Anthony'nin sert vücuduna biraz daha yaklaştırdı ve onu eritmesine izin verdi.

Anthony durması gerektiğini biliyordu, hatta bu **hiç** başlamamahydı. Ama **arzuyla kan dolaşımıhızlanmıştı** ve Kate çok...

Çok iyi hissettiriyordu.

Anthony inledi, dudakları hafif tuzlu teninin tadına bakmak için **Kate'in dudaklarından boynuna yöneldi. Bu** kadında, daha önce tanıdığı kadınların hiçbirinde olmayan, kendisine çok uygun bir şeyler vardı. Sanki bedeni., zihninin tamamen görmezden geldiği bir şeyleri keşfetmiş gibiydi.

Bu kadında... doğru olan bir şeyler vardı.

Hep istediği gibi hissettiriyor, istediği gibi kokuyor vc hep aradığı o tadı veriyordu. Ve **Anthoııy** çok iyi biliyordu ki tam şu anda, tüm kıyafetlerini üzerinden sıyırıp çalışına odasının halısı üzerinde Kate'e sahip olsaydı her şey onun için tam olacaktı.

Onunla çekişmediğinde bu kadın, bu lanet olası kadın, ingiltere'de ki en güzel kadın olmuştu.

Sarılmasıyla hapsolmuş halde duran Kate, ellerini Anthony'nin sırtında tutarak yavaşça yükseldi. Hemen

sonra dudaklarını Anthony'ye yaklaştırdı. Kate onun alnına, bir kelebeğin dokunuşuyla ancak kıyaslanabilecek şekilde bir öpücük kondurdu - ona karşılık veriyordu.

Anthony'nin dudakları yeniden Kate'in dudaklarına doğru yol alırken, ağzından muazzam bir homurtu döküldü. Başladığı şeye devanı etmesine cesaretlendirmek için Kate'i hararetle öpmeye başladı.

"Ahh, Kate" diye mırıldandı Anthony, onu masanın kenarına yaslayana kadar hafifçe iteledi. "Tanrım, çok tatlısın."

"Bridgerton?"' Kate'in sesi titriyordu.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı Anthony, "ne yaparsan yap ama hiçbir şey söyleme"

"Ama- "

"Tek kelime bile!" Parmağını dudaklarına yerleştirerek Kate'in sözünü kesti. İsteyeceği en son şeyi bu harika anı, münakaşa etmeye başlayarak mahvetmesiydi.

"Ama ben- " Kate elini vikontun göğsüne yaslayıp kendisini uzaklaştırdı, Anthony'yi dengesini kaybetmiş ve nefes nefese kalmış bir halde bırakmıştı.

Anthony lanet okudu, hem de en ağırından bir tane.

Kate uzaklaştı, odanın öbür ucuna kadar gitmemişti ama vikontun kollarının uzanamayacağı bir mesafede olan tek kişilik koltuğun arkasına geçmişti. Koltuğun yüksek sırt yaslama kısmını sımsıkı tuttu ve biraz ileriye iteledi. Anlarında katı bir nesnenin olması iyi bir fikir gibi gelmişti.

Vikont iyi bir ruh hali içerisinde görünmüyordu.

"Bunu neden yaptınız?" diyebildi Kate, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu.

Anthony omuz silkti, daha az öfkeli ve kayıtsız göründü aniden. "Çünkü yapmak istedim."

Kate sadece bir an **bakakaldı** vikonta. Ne olduğuna dair böylesine karmaşık bir soruya rağmen, bu kadar basit bir cevap verdiğine **inananıyordı.**

Kate en sonunda, "Ama yapmamalıydınız," diyebildi.

"Ama yaptım," diye gülümsedi vikont hafifçe.

"Ama benden hoşlanmıyorsunuz!"

"Doğru."

"Ve ben de sizden hoşlanmıyorum!"

"Yani bunu söylemeye çalışıyordunuz," dedi Anthony yumuşacık bir sesle, "birkaç saniye önce oldukça belirsizlerdi, neredeyse sözcükleri ağzınızdan söküp almak zorunda kalacaktım."

Kate'in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Bu mahrem olayı başlattığı için ondan ne kadar nefret ediyorsa, o günahkâr öpücüğüne karşılık verdiği için de kendisinden o kadar nefret ediyordu. Ama yine de vikontun onunki alay etmesi haksızlıktı. Bu aşağılık bir hareketti.

Parmak eklemleri bembeyaz olana dek koltuğun **sırtlığını** sıktı. Bridgerton'a karşı **koltuğu kullanmayacağından ya da gırtlağını** sıkmamak **için** kendisine **hâkim** olabileceğinden pek de emin değildi artık.

Kate alçak sesle, "Edwina ile evlenmenize müsaade etmeyeceğim," dedi.

"Evet," diye mırıldandı vikont, koltuğun diğer tarafına kadar ağır adımlarla ilerledi. "Edeceğini düşünmemiştim zaten."

"Benim de sizinle evlenmeyeceğim kesin." Kate çenesini ileriye doğru çıkarmıştı.

Aıthony ellerini koltuğun kol yaslamak için **yapılan** kısımlarına dayayıp yüzünü Kate'in yüzüne iyice yaklaştırdı. "Size teklifte bulunmadım zaten."

Kate **geriye doğru sendeledi.** "Ama **beni** öptünüz!"

Vikont kahkahayı patlattı. "Öptüğüm her kadına evlen**me teklif** etseydim, çok eşlilikten **yıllar** önce hapsi **boyla**mış olurdum,"

Kate bedeninin titremeye başladığım fark etti ve koltuğun arkalığına daha **da** sıkı **yapıştı.** "Siz bayım! **Siz** onursuzsunuz!" **Sözleri neredeyse haykırarak söylemişti.**

Anthony'nin gözleri alev aldı, **tek eliyle Kate'in** çenesi**ne** yapıştı **ve kendisine** bakmasını sağlamak için **saniyelerce o** şekilde **kaldı**

Anthonıy, "Bu," **dedi ölümcül bir sesle,** "bu **doğru değil ve eğer erkek olsaydın, söylediğin şey yüzünden seni düelloya davet ederdim"**

Kate uzunca bir süre hareketsiz **kaldı. Gözleri Anthony'nin gözlerine** kilitlenmiş, **kuvvetli parmaklarıyla sıkıca** tuttuğu **çenesindeki** deri yanmaya başlamıştı. En sonunda, bu adam karşısında asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi yaptı.

Ona yalvardı.

"Lütfen" diye fısıldadı, "bırakın gideyim"

Anthony çenesini **bıraktı,** çenesini kavrayan eli beklenmedik **bir** biçimde gevşeyivermişti.

"Özür dilerim" dedi Anthony. sesi birazcık... şaşkın **mıydı?**

Hayır, **bu mümkün değildi, bu** adamı hiçbir şey şaşırtanı azdı,

"Sizi incitmek istemedim," diye ekledi yumuşak bir sesle.

"İstemediniz mi?"

Anthony yavaşça başını **salladı. "Hayır. Belki biraz** kor**kutmak** ama canınızı yakmak **istemedim."**

Kate titreyen bacaklarım zorlukla kontrol ederek geriye çekildi. "Siz hergelenin tekisiniz!" Sesinin daha az titremesi ve daha küçümseyici olmak için neler vermezdi o an.

"Biliyorum." diye cevapladı vikont pek de umursamayarak, gözlerindeki ateş yerini neşe dolu ışıltılara batmıştı. "Bu benim doğamda var."

Kate bir adım daha geri çekildi. Vikontun halindeki ani değişikliğe ayak uydurabilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendisini. "Ben gidiyorum."

Vikont elini kapıya doğru sallayarak, "Git," dedi.

"Beni durduramazsınız."

"Bu aklımdan bile geçmedi." Haince gülümsedi Anthony.

Kate yavaşça uzaklaşmaya başladı, geriye doğru bir adım attı. Gözlerini bir an bile bu adamdan ayırırsa üzerine çullanmasından korkuyordu,

Kate, "Ben çıkıyorum," diye tekrar etti lüzumsuzca. Tam kapının koluna uzanmıştı ki Anthony konuştu: "Sanırım bir dahakine, Edvvina'yı ziyarete geldiğim zaman görüşürüz."

Kate'in rengi bembeyaz oldu. Elbette kendi kendisinin yüzünü görebildiği için değil ama ömründe ilk defa tüm kanının çekildiğini hissetmişti. "Onu rahat bırakacağınızı söylemiştiniz," dedi suçlarcasma.

"Hayır," diye cevapladı Anthony, koltuğun diğer tarafından küstahça eğilerek, "Edwina ile evlenmeme *izin* vereceğinizi düşünmediğimi söyledim. Ancak bu, hayatımı idare edebileceğiniz anlamına kesinlikle gelmez. "

Kate boğazına bir top güllesi oturmuş gibi hissediyordu. "Ama bu olandan sonra, onunla evlenmek istemiyorsunuzdur herhalde, yani şeyden sonra..."

Vikont, birkaç adım yaklaştı, hareketleri bir **kedininki kadar** sinsi ve yavaştı. "Beni **öpmenizden sonra** mı?"

"Ben sizi **öpmedim!"** Fakat sözcükler ağzından **dökülürken** boğazının yandığını hissetti Kate, çünkü bu tam bir yalandı. Başlatan kendisi değildi ama sonunda bu işin bir parçası olmuştu.

"Hadi **ama** Bayan Sheffîeld." **Anthony tam karşısında dikilmiş,** kollarını **kenetlenmişti. "Bunu** denemeyin bile. Birbirimizden hoşlanmadığımız doğru fakat size karşı garip **bir** saygım var, **sapkın bir** saygı ve **biliyorum ki** siz **bir** yalancı değilsiniz."

Kate hiçbir cevap **veremedi. Ne diyebilirdi ki?** 'Saygı' ve **'sapkın'** sözcüklerini bir arada olduğu bir cümle karşısında **a nasıl** bir cevap verilebilirdi?

Vikont hafifçe sırıtarak, "Siz **de** beni **öptünüz." diye devam** etti. "itiraf etmeliyim ki büyük bir coşkuyla değil ama **o da an meselesi."**

Kate **başını iki yana** salladı, **duyduklarına inanamıyordu.** "Kardeşime **kur** yapma **niyetinizi ilan ettikten sadece** bir **dakika** sonra, nasıl **olur da böyle** konuşabilirsiniz?"

"Doğru, bu planlarımı gerçekleştirmeme mani olur." diye cevap verdi vikont, sesi alçak ve düşünceliydi, sanki **yeni bir at** satın alıp almamayı ya da o gün hangi kravatı **takacağım** düşünüyor gibiydi. Ancak Kate'in içinde fitil **alan bir** şeyler, sarfedilen sözlerin **ruhunda biriktirdiği tüm** örkeyle **beraber hiç düşünmeden ileriye** atlamasına **ve Anthony'nin çenesine yumruğunu indirmesine sebep oldu.**

"Kız kardeşimle asla evlenemezsiniz! Asla! **Beni duydunuz mu?"**

Anthony yüzünü korumak için kolunu kaldırarak gar-

dını **almıştı. "Duymamak** için sağır olmam gerekir!" Hemen ardından Kate'i dirseğinden yakaladı, bedeni öfkeden titrerken ve göğsü hızla inip kalkarken onu sımsıkı kavradı.

"Onu mutsuz etmenize müsaade etmeyeceğim! Hayatını mahvetmenize izin vermeyeceğim!" Kelimeler Kate'in boğazında tıkanıp kalıyordu. "Edwina tamamen dürüst ve saf bir kız, sizden çok daha iyisini hak ediyor."

Anthony ona şimdi daha yakından bakıyor, tüm yüzünü inceliyordu. Her nasıl olduysa öfkesinin şiddeti *yüzünü* daha da güzelleştirmişti. Yanakları daha da pembeleşmişti, gözleri yaşlarla dolu doluydu ve yüzündeki ifadeyi kontrol edebilmek için büyük çaba harcıyordu. Anthony kendisini olabilecek en aşağılık kişi olarak hissetti. Sakince, "Kardeşinizi çok sevdiğinize ikna oldum, Bayan Sheffield," dedi

"Elbette onu seviyorum! Aksi takdirde, sizden uzak kalmasını sağlamak için bu kadar çaba sarfeder miydim? Tüm bunları sırf eğlenmek için mi yaptığımı düşünüyorsunuz? Çünkü sizi temin ederim ki lordum, odanızda mahsur kalmaktan çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim!"

Anthony; Kate'in kolunu hızla bıraktı.

Kate burnunu çekti ve acıyan kolunu ovdu. "Sanırım benim **hakkımda** net olarak anlayabileceğiniz **tek şey Edwina'ya** karşı duyduğum sevgidir! Sanırım siz de ailenize aynı **sevgiyle** bağlısınız!"

Anthony cevap **vermedi.** Sadece Kate'e baktı **ve** bu kadına sandığından çok daha fazla ilgi duyuyor olabileceğini düşündü.

"Eğer siz **Edwina'nın** ağabeyi olsaydınız, sizin gibi **bir** adamla evlenmesine müsaade eder miydiniz?" Kate'in sesinde ölümcül bir netlik vardı.

Cevaben uzunca bir süre sustu Anthony. O kadar uzun sürmüştü ki bu sessizliği kendine bile acemice geldi. En sonunda, "Bunun konumuzla bir alakası yok," diyebildi.

Kate gülümsemedi, ne böbürlendi ne de karşısındakiyle alay etti. Konuşmaya başladığında sözler ağzından çabucak döküldü ve hepsi de tamamen doğruydu. "Cevabımı aldığımı düşünüyorum." Topukları üzerinde arkasına dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Benim kız kardeşim," diye konuşmaya başladı vikont, sesi Kate'in daha fazla uzaklaşmasını engelleyecek kadar yüksek çıkmıştı. "Hastings Dükü ile evli. Namını duydunuz mu?"

Kate durakladı ama arkasına dönmeden, "Eşine duyduğu sadakatle ünlü birisi," dedi cevap olarak.

Anthony kıkırdadı. "Demek ki namını duymamışsınız. Yani evlenmeden öncekini duymamışsınız."

Kate yavaşça geriye döndü. "Eğer zamparaların iyi birer kocaya dönüşebilecekleri konusunda beni ikna etmeye çalışıyorsanız, emin olun bunu başaramazsınız. Daha elli dakika önce, bu odada, Bayan Rosso'ya bir eşin yanı sıra bir hanım arkadaşa sahip olmakta hiçbir sakınca görmediğinizden bahsediyordunuz."

"Bence bu eşine aşık olmayan erkekler için geçerli."

Kate'in burnundan minicik gülünç bir ses çıktı - tam olarak homurtu değildi, daha ziyade nefes gibiydi ama bu adama saygı duymadığını belli ediyordu. Kate gözlerinde belirgin bir alay ifadesiyle sordu: "Kız kardeşime âşık mısınız Lord Bridgerton?"

"Elbette hayır." diye yanıtladı Anthony, "aksini söyleyerek zekânızı aşağılamak niyetinde değilim. Kardeşinizi sadece bir haftadır tanıyorum ama onu sevmemem için hiçbir sebep göremiyorum, harika yıllar geçirebiliriz."

Kate kollarım göğsünde kenetledi. 'Acaba neden ağzınızdan çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum?"

Umursamazca omuz silkti Anthony "Emin olun nedenini bilmiyorum." Ne var ki nedenini çok iyi biliyorduv Edwina'yı kendisine eş olarak seçmesinin tek nedeni ona asla âşık olamayacağını biliyor olmasıydı. Ondan hoşlanıyor, ona saygı duyuyor ve hatta oğulları için harika bir anne olacağına emindi ama ona asla âşık olamazdı. Ortada bir kıvılcım olmadığı kesindi.

Kate başını iki yana salladı, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Bu ifade, Anthony'nin kendisini aşağılık bir adam gibi hissetmesine sebep oldu.

"Sizin bir yalancı olduğunuzu düşünmemiştim," dedi Kate, "bir hovarda ya da zampara olabilirsiniz ama yalancı değildiniz."

Kate'in dudaklarından dökülen sözcükler Anthony'nin yüreğini sıkıştırdı - Kate'e kendisini üzemeyeceğini, en azından incitemeyeceğini ya da üzerinde bir gücü olmadığım haykırmak istedi. "Ahh, Bayan Sheffield, bu olmadan bir yere gidebileceğinizi sanmıyorum." Anthony'nin sesi zalimdi ve sözcükleri üzerine basa basa söylemişti.

Daha Kate herhangi bir tepki veremeden elini cebine sokup odanın anahtarını çıkardı ve Kate'in olduğu tarafa ayaklarına doğru fırlattı. Birdenbire yapmıştı bunu ve Kate'in de refleksleri pek güçlü değildi. Anahtarı yakalayabilmek için ellerini uzattıysa da başaramadı. Anahtarların hantalca halıya düşmesinden hemen önce, Kate'in yakalamak için uzattığı elleri gülünç biçimde birbirine çarptı.

Kate yerdeki anahtara bakarak bir an olduğu yerde kaldı. Vikont bir adım bile hareket etmemişti, anahtarı onun için yerden almak niyetinde olmadığını anlamıştı Kate.

Kaskatı olduğu yerde kaldı, karşısındaki adamın gözlerine baktı. Vikont onun gözlerinin nefretle ve hatta daha beter bir şeyle yandığını gördü.

Küçümseme.

Anthonv midesine yumruk yemiş gibi hissetti. İleriye atlayıp anahtarı yerden almayı, dizlerinin üzerinde Kate'e takdim edip kabalığından ötürü onu affetmesi için yalvarmayı istemek gibi saçma sapan bir dürtüyle mücadele etmeye başladı.

Ne var ki bunlardan hiçbirisini yapamadı. Yaptığını telafi etmeyi ya da bu kızın hakkındaki iyi düşüncelerini istemedi. Çünkü evlenmeye niyetlendiği kız kardeşiyle aralarında olmadığı kesin olan kıvılcım bu odada fazlasıyla vardı, öyle ki sanki odanın içerisi gün gibi aydınlanmıştı. Ve başka hiçbir şey Anthony'yi bu kadar dehşete düşüremezdi.

Kate, sandığından daha uzun süre hareketsizce dikil-

Anahtarı yerden alarak hemen odadan kaçabilirdi ama onun önünde diz çökme fikrinden tiksiniyordu.

Anthony sadece gülümsedi, bakışlarını önce yerde duran anahtara ardından da Kate'in yüzüne çevirdi. Kibarca, "Gitmek istemiyor muydunuz Bayan Sheffield?" diye sordu, Kate'in öfkeden titreyen çenesini ve zorlukla yutkunduğunu fark etti.

Kate eğilip anahtarı yerden kaptı ve usulca, "Kız kardeşimle asla evlenemeyeceksiniz," dedi. Anthony zehir saçan ses tonu yüzünden iliklerine kadar ürperdi. "Asla."

Hemen ardından da kapının kilidinden gelen belirgin tıkırtı sesini duydu, Kate en sonunda çıkmıştı.

iki gün sonra, Kate hâlâ öfkeliydi. Müzikalin ertesi

günü öğleden sonra Edwina için gelen koca bir buket de durumu hiç kolaylaştırmada Üzerine iliştirilen kartta, 'Bir an evvel iyileşmeniz dileğiyle. Dün geceki gösteri, varlığınızın pırıltısı olmadan sönük geçti - Bridgerton' yazıyor du.

Mary notu gördüğü anda ahlayıp ohlamaya başladı- çok sevimli sözcükler olduğuna ve gerçekten vurgun bir adamdan geldiklerine emindi. Ancak Kate işin aslını biliyordu. Bu not, Edwina'ya iltifattan ziyade Kate'e hakaret içeren bir nottu.

Kate tam anlamıyla burnundan soluyordu, çiçekle vazoya yerleştirilmiş ve oturma odasına konmuştu. Eğer birileri vazoyu paramparça olmuş halde bulursa, bunu nasıl kaza gibi gösterebileceğini düşündü. Erkeklerin kadınlara karşı gösterdikleri düşkünlüğe ya da gönül ilişkilerine pek aklı ermezdi Kate'in ama hayatı üzerine bahse girebilirdi ki vikont o gece çalışma odasında ne hissetmiş olursa olsun bu memnuniyetsizlik değildi.

Ama yine de ziyarete gelmemişti. Edwina'yı gezintiye çıkarması, çiçeğe iliştirilen notla kıyaslandığında, suratına indirilmiş daha kuvvetli bir şaplak olurdu. Aslında doğru olmadığını biliyordu ama vikontun ondan korktuğu için gelmediğini hayal ederek keyifleniyordu. Tabii gerçekte bu adam kimseden korkmazdı. Hele de muhtemelen öfke, acıma ve zalimlik duygularıyla karmakarışık olmuşken öptüğü, yaşı geçmiş ve gösterişsiz bir kız kurusundan hiç korkmazdı.

Kate, pencerenin kenarına gidip kollarım göğsünde kenetledi ve dışarıya bir göz attı. Burası Londra'nın en harika manzarasına sahip değildi fakat en azından notu görmesine engel oluyordu. Öfke ya da zalimlik... öpücüğün sebebi

ne olursa olsun, en ağır gelen acıma hissiydi. Anthony'nin ona acıması fikrine katlanamazdı.

Ama Kate, bu öpüşmenin ne anlama geldiği ya da aslında herhangi bir anlama gelip gelmediği konusunda çok da fazla süre düşünmedi, çünkü o öğleden sonra Lord i Sridgerton'un bizzat yaptığı daha da rahatsız edici bir davet **eve** ulaştı. Bu, Sheffîeldlar'ın da iştirakiyle, **ev salıibeliğini** Leydi **Brıdgerton'un** üstlendiği ve bir hafta sürecek **olan bir kır evi partisi davetiydi.**

Bizzat şeytanın annesi tarafından **hcrıı** de.

Kate'in ise dışarıya çıkmasını sağlayacak **hiçbir yol** yoktu, Ancak hortumla karışmış bir fırtına bile - gerçi bunlar Büyük Britanya'da pek de mümkün olmayan şeylerdi **ama** Kate yine de bir kasırga için dua ediyordu - Mary'yi, **Bridgertonların bu kır partisinde** Edwina **ile boy** göstermekten alıkoyamazdı. Kate'in de **evde tek başına** kalmasına müsaade etmeyeceği kesindi. Zaten Kate de **Edwina'nın** onsuz **gitmesine** izin veremezdi.

Vikont vicdan azabı **içerisinde değildi.** Muhtemelen E**dwina**'yı da aynı kendisini öptüğü gibi öpecekti ve muhtemelen **Edwina** kendisini koruma imkânı bulamayacaktı. **Matta** bunu romantik bulacak ve o anda vikonta âşık olacaktı.

Kate bile dudaklarının birbirlerine değdiği o anı düşünmemekte **güçlük çekiyordu.** Tek **bir mutluluk** anı yine de **her** şeyi unutturmuştu. **Sevilmekten ve arzu** edilmekten **daha güzel bir** şey olamazdı. Hatta **neredeyse bir** kadına, **kendisini** öpen adamın aslında **işe** yaramaz **bir hödük olduğunu bile** unutturacak **kadar** güzeldi.

Neredeyse... **ama** tamamen değil.

BÖLÜM 8

Siz sürekli okuyucuların ***bildiği*** *üzere, Londra'da, daima* ***rekabet*** *içerisinde olan iki grup vardır: Hırslı Anneler ve* ***Müzmin*** *Bekârlar.*

Hırslı Anneler ***evlilik çağında*** *kızlara sahiptir.Müzmin Bekârlar* ***ise*** *kendileri* ***için bir*** *eş istemezler. Bu* ***ihtilafın*** *çözük-* ***meyişinin*** *sebebi ise iki tarafında çok inatçı olmalarından kaynaklanmakta.*

Yazarınız Leydi Bridgerton'un kır evi partisine ***kimlerin davıt*** *edildiğinin listesine henüz* ***ulaşamadı*** *ama güvenilir kaynaklardan* ***aldığı bilgilere göre,*** *evlenme yaşına gelmiş tüm zarif****hannnekmii****ler önümüzdeki hafta Kent'te toplanacaklarmış.*

Bu kimseyi şaşırtmadı elbette. Leydi Bridgerton'un ***tüm oğul****larının* ***kayda*** *değer evlilikler* ***yapması hususundaki ısrart bir sır*** *değil. Bu ısrarı onu 'Hırslı Anne' oğullarını da 'Müzmin* ***Bekâr' haline getirmekte.***

Bahis defterlerine güveniyorsanız eğer, yılsonundan önce, ***Brid****gerton* ***kardeşlerden*** *en az bir* ***tanesi için düğün*** *çanlarının* ***çaldığı-na tanıklık edeceksiniz demektir.***

Bahis ***defterleriyle*** *aynı fikirde* ***olmak*** *yazarınızı* ***incitse de tah-minlerle*** *hemfikir* ***(bu*** *defterler erkekler tarafından yazılır* ***ve bu***

b i l l u r

yüzden de doğal olarak kusurludurlar). Leydi Bridgerton kısa süre sonra kayınvalide olacak. Ama bu kız kim ve hangi Bridgerton erkeği ile evlenecek? Ahh, sevgili okur, işte bunu henüz bunu tahmin edebilen kimse yok.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 29 NİSAN 1814

Bir hafta sonra, Anthony Kent'teki odasının çalışma kısmındı annesinin kır partisinin başlamasını beklemekteydi. Davetli listesini görmüştü. Annesinin bu partiye ev sahipliği yapmak için tek bir sebebi olduğunu biliyordu: Oğullarından birisini evlendirmek ve bu oğul da muhtemelen kendisiydi.

Brigertonlar'ın ata yadigârı hanesi Aubrey Hall, her biri birbirinden güzel ama en az o kadar da boş kafalı genç ve zarif hanımefendiyle ağzına kadar doluydu. Leydi Bridgerton, sayıları denkleştirebilmek için bir o kadar da beyefendi davet etmişti ama bu adamlardan hiçbiri kendi oğulları kadar varlıklı ve iyi aileden gelen kişiler değillerdi. Hatta bazıları evliydi.

Anthony keder içinde annesini düşündü, cin fikirliliğiyle tanınan birisi değildi kesinlikle. Tabii çocuklarının esenliği (yani onun tabiriydi bu; esenlik) söz konusu olduğu zamanlarda öyle olurdu.

Bayan Sheffield'a da davet yollanması vikont için şaşırtıcı bir durum olmamıştı. Annesi defalarca ondan ne kadar hoşlandığından bahsetmişti. Üstelik daha evvel pek çok kez dinlediği, annesinin 'iyi ailelerin iyi evlatları olur' teorisini bir kez daha dinlemek zorunda kalmıştı.

Davetli listesinde Edwina'nın adını gördüğünde ra-

b i l l u r

hatlatıcı bir memnuniyet duymuştu. Ona evlenme teklif etmek konusunda oldukça hevesliydi. Kate'le arasında geçenlerden için bir kez daha rahatsızlık duydu fakat evlenme teklif etmek için yeni bir eş bulma sıkıntısına girmek istemiyorsa şayet, bu işi hemen halletmesi şarttı.

Bir karar vermişti ve **bunu** geciktirmeye gerek yoktu. Şimdiye **kadarki** oyalanmaları ve ağırdan almaları, hayatını biraz daha yaşamak için zaman kazanmak için olmu Anthony aslında bir on sene daha rahibin önünde olmaktan kendisini koruyabilirdi ama artık evlenme zamanımı! geldiğine karar vermiş ve oyalanmak saçma görünmüştü.

Evlenmek, üremek ve ölmek. Asil bir ingiliz erkeği **gibi.** babası ve amcası sırasıyla otuz sekiz ve kırk üç yaşlarında beklenmedik biçimde ölmüşlerdi. Şu durumda yapması gereken tek şeyin Kate Sheffield'dan uzak kalması yör**ün**de kafası netti. Bir özür usule uygun **olurdu** ama bu da kolay **olmazdı ve Anthony'nin eıı** son isteyeceği şey, **hır** kadının karşısında kendini aşağılamaktı. Lakin vicdanının fısıltıları bir homurtuya dönüşmüştü ve biliyordu ki bu kız en azından kuru bir özrü hak ediyordu. **Muhtemelen** daha fazlasını da hak ediyordu fakat Anthony bunun daha fazlasının ne olabileceği hakkında düşünüp **taşınmaya pek** de niyetli değildi. **Kate. Edwina** ve onun arasında son **ne**fesini verene dek bir engel olarak kalacak gibi görünüyordu, bu durumda gidip onunla konuşması söz **komisi-** bile olamazdı.

Şimdi harekete geçme zamanıydı. Evlenme teklifinde **bulunulabilecek** romantik **bir** yer varsa, orası Aubrey Hall'dan başka bir yer değildi. 1700'lerin sarı kum **taşla**rından inşa edilmişti, yeşil kırlar ve rengârenk çiçektendirilmiş bahçelerle kaplı altmış dönümlük bir araziye **sahip-**

ti. Yaz sonunda güller açmaya başlardı ama şimdi her taraf sümbül ve annesinin yurt dışından özel olarak getirttiği lalelerle doluydu.

Anthony odanın köşesine yürüdü ve camdan dışarıya **bir** göz attı. Evin etrafında çok **yıllık** karaağaçlar tüm gör**kemleriyle** yükseliyorlardı. Ağaçların **gölgeleri** uzayıp gi**derken**, bu yerin insan yapımı, güç, konum ve zenginlik **göstergesi bir** anıt **gibi** değil **de** doğanın bir parçası olarak düşünmekten keyif **aldı.** Etrafta yığınla gölet, **sayısız tepe ve oyuk vardı** ve hepsiyle çocukluğundan bir anısı vardı.

Babasının da dahil olduğu anılar.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Aubrey Hall'a **gelmeyi hep** sevmişti, tanıdık **kokular** ve manzaralar, **babasına** dair tüm anılar net biçimde zihninde canlandığında acı **verirdi.** Edmund Bridgerton'un ölümünün .üzerinden **neredeyse yirmi** yıl geçmişti fakat Anthony **hâlâ** köşeyi döndüğünde, babasını küçük kardeşleriyle kahkahalar atarak atçılık oynarken **göreceğini umuyordu.**

Bu düşünceler onu **kedere** boğdu. Babası iş atçılık **oynamaya** geldiğinde, Edmund çocukları arasında asla **cinsiyet** ayrımı yapmazdı. **"Ahh,** baba," **diye** fısıldadı **Anthony,** babasının şöminenin üzerinde asılı tablosuna bakarak, "nasıl olur da senin başarılarına erişebilirim?'

Edmund **Bridgerton'un** sayısız başarıları **olduğuna** şüphe etmemek gerekirdi. Neticede koskoca bir aileyi sevgiy**le, kahkahalarla** doldurmuş **ve** aristokrat hayattan **mümkün** mertebe uzak kalmış **bir** babaydı.

Anthony babasının tablosundan pencereye **doğru** dön**dü ve** yaklaşmakta olan faytonları izlemeye **başladı. Öğleden sonra** olmuştu ve davetliler durmaksızın geliyorlar**dı. Gelen her bir fayton,** Bridgertonlar'dan gelen davetin

mutluluğu içerisinde gözleri ışıl ışık **genç hanımlar** taşıyordu.

Leydi Bridgerton, kır evini konuklarla doldururken seçici davranmazdı ve ne zaman **bunu** yapsa **yılın olayı bu** olurdu.

Aslında Bridgertonlar'dan neredeyse kimse, uzun zamandan beri Aubrey Hall'da vakit geçirmemişti. **Anthony,** annesinin **de** kendisiyle **aynı dertten** muzdarip olduğunu düşünüyordu - her bir köşede Edmund'un anıları vardı. Daha genç **olan** kardeşleri, mekânla ilgili az sayıda **anıya** sahipti, çünkü daha ziyade Londra'da büyümüşlerdi. Uzun **ve** engebeli arazi yürüyüşlerini, balık tutma fasıllarım **vn** da ağaç evini kesinlikle **hatırlayamazlardı.** ?

Şu anda **on bir** yaşında **olan** Hyacinth'i **babası** kucağına almamıştı **bile. Anthony, elinden geldiği** kadarıyla **onun** yokluğunu gidermeye çalışmıştı ama babasına kıyasla nedenli **yetersiz** kaldığının farkındaydı.

Derin **bir** iç **çekerek pencerenin** koluna yaslandı, **bir** içki alıp almaması konusunda karar vermeye çalıştı. Bahçelerin ilerisine baktı, bakışları inanılmaz eskilikteki bir **faytona** takıldı. **Gelen faytonun** bayağı **bir** yanı **yoktu,** hatta kaliteli **ve** sağlamdı da. **Ama diğer faytonları süsleyen altın** yaldızlı **sorgucu** eksikti **ve** sanki **rahatlık için yeterince esnetilmemiş gibiydi.**

Bu gelenlerin Slıeffıeldlar olabileceğini fark etti Anthony Listede adı yazılı diğer konuklar, kayda değer **bir mal** varlığına **sahiptiler. Sadece Slıeffıeldlar. bu sezon için** fayton kiralamış **olabilirlerdi.**

Nitekim Bridgertonlar'ıu dönemin moda rengi pudra mavisi üniforma giymiş uşaklarından **biri faytonun** kapısını açmak **için ileri atıldı ve** sarı **renkli** seyahat elbisesiyle

ona uygun bir şapka giymiş olan Edwina Sheffield araçtan indi. Anthony, kızın yüzünü görebilecek kadar yakın bir mesafede değildi ama tahmin etmek hiç de güç olmamıştı. Yanakları yumuşacık ve pembe olmalıydı, o harikulade gözleri muhakkak bulutsuz gökyüzünü yansıtıyordu.

Hemen ardından alelacele anne Bayatı Sheffield indi. Ancak Edwina'nın yanındaki yerini aldığında ne kadar benzediklerini fark edebildi Anthony Her ikisi de oldukça ikileyin ve güzeldiler. Konuştuklarında aynı tavırlar içinde olduklarını görebiliyordu. Tıpkı duruşları ve görüntüleri gibi. başlarının eğimi bile aynıydı.

Edwina'nın güzelliği her zaman bir şekilde kalacaktı. İki bir eşte olması gereken iyi özelliklerdendi, yine de - babasının duvarda asılı portresine kederli bir bakış daha attı Anthony - muhtemelen yanında olup yaşlılığını göremeyecekti.

Nihayet Kate Sheffield faytondan indi ve o anda nefesini tuttuğunu fark etti Anthony. Kate diğer iki Sheffield gibi davranmıyordu. Onlar narin kişilerdi, uşağın eline uzanıp inmelerine yardım etmesine izin vermişlerdi, oysa Kate araçtan kolayca atlamıştı. Uşağın kendisine teklif ettiği. kolu kabul etmemişti, çünkü yardımına ihtiyacı olmadığı her halinden belliydi. Ayağı yere değer değmez, duruşunu dikleştirdi ve Aubrey Hall'm ön cephesine bakmak için başını kaldırdı.

Kate'ie ilgili her şey ikirciksiz ve dobraydı. Anthony, eğer görebilecek kadar yakında olsaydı, bu kızın gözlerinde samimiyet bulacağından adı gibi emindi.

Fakat Kate ile son karşılaşmalarında o gözlerde kibir ve kin vardı. Aslında Anthony'nin de hak ettiği tam olarak buydu. Bir beyefendi bir bayana, onun Kate Sheffıeld'a

davrandığı gibi davranıp da ardından iyi niyet beklemesi mümkün olmazdı.

Kate, annesine ve kız kardeşine dönüp bir şeyler söyledi. Söyledikleri her neydiyse, **Edwina**'yı **kahkahalara** boğarken Mary'yi sadece hoşgörü ile gülümsetmişti.

Anthony üçünü daha **evvel hiç** yan **yana** görmediğini fark etti. Bu üç hanım birbirlerinin varlığından güven duyan ve sohbet etmeye başladıklarında yüzlerine yayılan sıcaklığı net şekilde görebildiğiniz gerçek **bir aileydi. Bu** durum, Kate ve Mary arasında kan bağı olmadığını bildiği **için Anthony ye daha da büyüleyici** gelmişti.

Aralarında kan bağından daha kuvvetli bir bağlılık **olduğunu** fark etti **Anthony. Kendisinin hayatında** olmasına izin **vermediği** cinsten bir bağdı **bu.** Zaten evlendiğinde, **duvağın ardındaki** suratın Edwina Sheffield'a **ait olması** zorunluluğu da bu sebepten kaynaklanıyordu.

Kate, Aubrev Hall'dan etkilenmeyi bekliyordu elbette ama mest olmak hiç beklediği bir şey değildi. Ev **tahmin** ettiğinden daha küçüktü fakat bu eve **davet** edilmiş **olmak** Kate için çok büyük onurdu.

Bu **yer.** Ortaçağdan kalma **kaleler gibi yükselen** dev bir yaratığa benzemiyordu. Aubrey Hall çok daha sıcak **bir yerdi.** Yaklaşık **elli** odası **olan bir yer için kale kelimesi bile** yetersiz **kalabilirdi. Öğlen** güneşi **sarı** tuğlalı **duvarlara** vurduğundan kızılması bir renk vermişti, sevimli **küçük kuleleri ve manzaralı siperleri ile bu yer peri masallarından** fırlamış gibi görünüyordu. Malikânede ciddi manada gösterişli bir hal yoktu, Kate bir anda bundan memnun olmuştu.

"Güzel **değil** mi?" **diye fısıldadı Edwina.**

Kate başını sallayarak onayladı. "O korkunç adamın eşliğinde geçirilecek bir haftayı katlanılır hale getirebilecek kadar güzel."

Edwina kahkaha atarken Mary derhal onu azarladı ama bunu hoşgörülü bir gülümsemeyle gizledi. Hemen arkalarında bavullarını taşımak için yardım eden uşakları da gözleyerek konuşmaya başladı Mary: "Kate. böyle şeyler söylememelisin. Yerin kulağı var ve ev sahibimiz hakkında böyle konuşman uygunsuz kaçar."

"Korkma, beni duyamaz. Üstelik ev sahibimizin Leydi Bridgerton olduğunu sanıyordum."

"Bu ev Lord Bridgerton'a ait."

"Çok iyi." Kate, Aubrey Hall'a doğru ilerlerken kolunu heyecanla salladı. "İçeriye girdiğim andan itibaren sevimli ve nazik olmaktan başka bir şey yapmayacağım."

"Eminim," diye fısıldadı Edwina.

Mary, Kate'e kurnaz bir bakış attı. "Sevimli ve nazik olma hali bahçe için de geçerli."

Kate ise sadece gülümsedi. "Ciddiyim Mary, mümkün olduğunca nazik olacağım. Söz veriyorum."

"Sadece vikonttan uzak durmak, için elinden geleni yap."

' Yapacağım," diye söz verdi Kate. *Tabii o Edwina 'dan uzak durmak için elinden geleni yaptığı sürece,* diye geçirdi aklından.

Hemen yanlarında bir uşak beliriverdi, kolu abartılı biçimde girişe doğru uzanmıştı.

Sheffield ailesinin üç ferdi de kapıya doğru ilerlediler. Ustiinkörü adımlarla giderken Edwina ablasına dönüp muzipçe gülümsedi. Fısıldayarak, "Sevimli ve nazik olmaya tam burada başlayacaksın ablacığım," dedi.

"Eğer halka açık bir yerde olmasaydık seni pataklardım," diye cevapladı Kate, onun sesi de fısıltı halindeydi.

İçeriye girdiklerinde Leydi Bridgerton ana salonda yerini almıştı. Kendilerinden önce gelenlerin içeride olduğunu gördü Kate. Onlara tahsis edilen odalara gitmek için merdivenlerden çıkarlarken elbiselerinin kurdeleli etekleri gözden kayboldu.

"Bayan Sheffield!" Yanlarına gelirken Leydi Bridgerton'un sesi çınladı. "Sizleri görmek ne kadar güzel. Ve siz Leydi Kate, bize katılabilmiş olmanıza memnun oldum."

"Davet etmiş olmanız büyük nezaket," diye cevapladı Kate, "ayrıca şehirden bir hafta bile olsa kaçabilmek gerçekten çok keyifli."

"Aslında siz de bir taşra kızısınız, değil mi?" dedi Leydi Bridgerton gülümseyerek.

"Korkarını öyleyim. Londra heyecan verici ve her daim ziyaret edilmeye değer bir yer ama ben daha ziyade kırsal yerlerdeki yeşil arazileri ve temiz havayı tercih ederim."

"Tıpkı oğlum gibisiniz. Ahh, aslında zamanının çoğunu şehirde geçirir fakat işin aslım ben biliyorum."

"Vikont mu?" diye sordu Kate şüphe içerisinde. Adam tam bir çapkındı ve herkes bu tip adamların doğal yaşam alanlarının kentler olduğunu bilirdi.

"Evet. Anthony. O çocukken burada yaşardık. Tabii sezon boyunca Londra'da kaldığımız olurdu. Ben de partilere ve balolar katılmaktan büyük keyif alırdım. Ama birkaç haftadan fazla kalmazdık. Eşimin ölümünden sonra, evimizi tamamen şehre taşıdık."

Kate mırıltı halinde, "Başınız sağ olsun," dedi.

Vikontes özlem dolu bir ifadeyle dolan mavi gözlerini

Kate çevirdi. "Çok tatlısınız. **Eşimi** kaybedeli yıllar oldu **ama** ben **onu her gün** ve **her an** özlüyorum."

Boğazına bir yumru oturdu **Kate'in: Mary** ve babasının birbirlerini ne kadar sevdiklerini hatırlamıştı. Şimdi ise gerçek aşkı tatmış bir kadınla daha tanışmıştı. Bir anda çok **ama** çok üzgün hissetti, çünkü Mary de vikontes de eşlerini kaybetmişti. Asıl üzüntüsünün sebebi, belki de kendisinin gerçek aşkın mutluluğunu asla tadamayacak olmasıydı.

"Çok fazla duygusallaştık," dedi vikontes **aniden. Yeniden** o parlak gülümsemesini takınıp **Mary** "ye döndü. "Diğer kızınızla **henüz** tanışmadık."

"Tanışmadınız mı?" dedi Mary kaşlarını kaldırarak. **"Ahh,** doğru ya, **Edwina** davetinize katılamamıştı."

Leydi Bridgerton, Edwina'ya bakarak, "Elbette kendisini uzaktan görmüştüm," dedi. Büyüleyici bir gülücük sundu kıza.

Mary, kızını **takdim** kısmım yerine **getirdi ve Kate** kendisine hâkim olamayarak vikontesin Edwina için biçtiği **değeri fark** etti. **Edwina'nın** aileye katılmasının harika olacağına **çoktan** karar **vermiş olduğu şüphe götürmezdi.**

Ayaküstü bir süre daha sohbete devam **ettiler. Leydi** Bridgerton çantaları **odalarına taşınırken birer** çay **içmeyi teklif** etti ama **Mary yorgun olduğunu** ve uzanmak istediğini söylediği için odalarına çıkacaklarım söylediler.

"Nasıl isterseniz," **dedi Leydi Bridgerton ve hizmetçilerden birine** işaret etti. **"Rose size** kalacağınız **odayı gösterecek.** Akşam yemeği saat **sekizde. Dinlenmeye çekilmenizden** önce sizler **için** yapabileceğim başka **bir** şey var mı?"

Mary ve Edwina başlarını hayır anlamında salladı-

lar ve Kate de tam aynı şeyi yapacaktı ki son anda Leydi Bridgerton'a döndü. "Şey, aslında, bir şey sormak istiyorum."

"Tabii elbette," **diye** cevapladı **vikontes** gülümseyerek.

"Buraya geldiğimizde geniş bir bahçeniz olduğunu gördüm. Müsaade ederseniz keşfe **çıkabilir miyim?"**

"Demek bahçıvanlığınız da var?"

"Çok iyi değilimdir," diyerek itirafetti Kate, "ama bahçenizin usta **ellerden** çıktığı **belli."**

Leydi Bridgerton'un yüzü kızardı. "Bahçeyi gezmeniz **beni memnun eder. Çiçeklerim benim eğlencem ve övün**cümdür. Artık pek alakadar olamıyorum ama Edmund sağken- " Bir anda sustu ve boğazım temizledi. "Şey. orada **bolca** zaman **geçirdiğim zamanlarda ellerimi dirseklerime** kadar **kirletir ve annemi deli ederdim."**

"Bahçıvanın da delirdiğini gözümün önüne **getirebili**yorum," dedi Kate.

Vikontesin gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Hem **de nasıl delirmek! En beterinden. Kadınların çiçekler** hakkında **tek bildikleri şeyin, kendilerine nasıl armağan edildiği olduğunu söylerdi hep. Ama hayal edebileceğin en yeşil parmaklara sahipti. En sonunda ona katlanmayı da öğr**dim."

"Peki, o size katlanmayı **öğrenebildi mı?"**

Leydi Bridgerton parlak bir gülümsemeyle, "Hayır. Asla öğrenemedi. **Ama bunun beni durdurmasına müsaade etmedim." diye cevapladı.**

Kate de gülümsedi. Bu yaşlı **kadına kanı** kaynamıştı

"Neyse, sizi daha fazla tutmayayım. Rose sizleri yukarıya çıkarsın da yerleşin. Ve siz Bayan Sheffield," dedi Kate'e bakarak, **"eğer isterseniz, ilerleyen günlerde size bahçeyi**

b i l l u r

bizzat **gezdirebilirim.** Maalesef **şu** anda gelen konukları karşılamakla çok fazla meşgulüm fakat daha sonra sizin için zaman ayırmaktan **mutlu** olacağım."

"Bu harika olur. Çok teşekkür ederim," diye cevapladı **Kate,** ardından Mary ve **Edwina** ile beraber, kendilerine eşlik **eden** hizmetçinin peşinden üst **kata** çıkan **merdivenlere yöneldiler.**

Anthony, olanca süratiyle hole açılan aralık kapıdan çıkıp annesinin **yanına geldi.** Onlar **olduklarını bildiği halde.** "Karşıladıkların Sheffieldlar **mıydı?" diye sordu.** Ama **çalışma** odası, bu dört hanımın bulundukları salonda konuştuklarım duyamayacağı kadar **uzak mesafedeydi.**

"Evet, ta kendileriydi," dedi Violet. "Ne kadar tatlı bir **aile,** sence **de öyle değil** mi?"

Anthony cevaben sadece homurdanmakla yetindi.

"İyi ki onları da davet etmişim."

Anthony yine hiçbir şey söylemedi ve homurdanmaya devam etti.

"Davetli **listesine isimlerini son** dakikada **eklemiştim."**

"Hiç fark **etmemişim." diye mırıldandı** Anthony.

Violet Bridgerton başım sallayarak **onayladı.** "Sayıyı eşitle**mek** için **şehirden üç beyefendi** daha davet **etmek** zo**runda** kaldım."

"Yani **bu** akşamki **yemeğe** papazın **da gelmesini mi** bek**lemeliyiz?"**

"Ve hani şu **ziyaretine gelen erkek** kardeşini **ve bir de oğlunu."**

"Papazın oğlu John daha on altısında değil mi?"

Violet omuz sükti. "Başka çarem **yoktu."**

Anthony bunun üzerinde biraz **düşündü. Annesi ger-**

b i l l u r

çekten de Sheffıeldlar'ın bu ev partisine katılmaları için. on altı yaşında bir çocuğu akşam yemeğine davet edecek kadar çaresiz kalmıştı. Tabii bir aile yemeği olsaydı çocuğu davet etmeyeceklerinden değildi, resmi bir davet olmadığında Bridgertonlar. standart kabul kurallarını görmezden gelerek yaşlarına bakmaksızın bütün çocukların yemek masasında oturmalarına izin verirlerdi.

"Anlayacağın, iki genç Sheffield için de birer ahbap ayarladım," dedi Violet.

Anthony onaylamak için başını salladı.

"Ben her ikisini de çok hoş buldum," diye sürdürdü sözlerini Violet, "Fazla varlıklı değiller ama bence iş hayat arkadaşı seçmeye geldiğinde, kişilik servetten çok daha önemli, tabii çaresiz durumda değilsen."

"Eminim çok önemli konulara değineceksin ama ben çaresiz falan değilim." diye terslendi Anthony.

Violet burnunu hafifçe kaldırdı ve oğluna mağrur bir bakış attı. "Alaylarına karşılık verebilecek kadar atik değilim oğlum. Sadece gerçeklere değindim. Bir varisle evlenmek zorunda kalmadığın için her gün diz çöküp şükretmelisin. Evlenme zamanı geldiğinde, çoğu erkek özgürce tercih yapma şansına sahip olamıyor biliyor musun"[1]"

Anthony gülümsedi. "Şükür mü etmeliyim? Kime, anneme mi?".

"Sen bir canavarsın."

Annesinin çenesinin altını okşadı Anthony. "Senin yetiştirdiğin bir canavar."

"Seni temin ederim hiç kolay bir iş değildi."

Bu defa da uzanıp yanaklarından öptü annesini, "Konuklarınla sana iyi eğlenceler anneciğim."

Violet kaşlarını çattı ama içten içe kızgın olmadığı o ka-

dar belliydi ki. Anthony hareket ettiği anda, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"'Yürüyüşe."

"Gerçekten mi?"

Annesinin bu olağandışı alakası Anthony'ye garip gelmişti. "Evet, gerçekten. Bunda bir terslik mi var?"

"Hayır yok. Sadece yıllardır sadece basit bir *yürüyüşe* çıkmamıştın da."

'Yıllardır buralara gelmemiştim ki."

"Haklısın. O halde çıkmışken çiçek bahçelerine de bir uğra. En nadide türler açmaya başlamıştır. Londra'da asla göremeyeceğin kadar güzeller."

Anthony başım olur anlamında salladı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Violet, oğlu bahçelere doğru giden yolda gözden kaybolana kadar pencereden onu seyretti. En büyük oğlunun Sheffîeldlar'a karşı beslediği bu alaka bir hayli ilginçti. Geriye sadece hangi Sheffield ile ilgilendiğini anlamak kalmıştı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Anthony annesinin çiçek bahçesinde havanın ve esen ılık rüzgârın tadını çıkarırken yakındaki yoldan gelen ayak seslerini duydu. Merak etmişti. Tüm konuklar odalarına yerleşme telaşmdaydı ve bahçıvanın da izin günüydü. Aslında bugün tamamen yalnız kalmayı ummuştu. Parmak uçlarında yürüyerek yaklaşan adımların geldiği yöne doğru ilerledi. Sağ tarafına baktı, kimse yoktu ve tam soluna döndüğünde gördü.

O.

Neden şaşırmış olduğunu merak etti Anthony?

Kate Sheffield, açık lavanta rengi bir elbise giymiş, zam-

bak ve sümbüllerden oluşan **büyüleyici bir demet yap** ' üzereydi. Pembe ve beyaz sarmaşık gülleriyle kaplı, dekorasyon için **bahçeye konmuş** ahşap **bir kemerin yan** : fında dikilmişti. Parmaklarım asla adını bir türlü hatırlayamadığı **bir çiçeğin** üzerinde gezdirişini izledi Anthony. Ar**dından** da Hollanda lalelerini koklamak için eğildi Kate.

"Onların kokusu **yoktur," diye** seslendi **Anthony ve ya**vaşça Kate doğru **ilerledi.**

Kate hemen doğruldu, dönüp vikonta bakmadan evvel tüm bedeni tepki vermişti. Onun sesini **tanıdığından emindi Anthony, hoşuna** gitmişti. Kate'in **yanına** ulaştı**ğında.** parlak kırmızı renkli çiçeklere uzandı. "Çok **güzel**ler. ingiltere bahçelerinde nadiren **rastlayacağınız türden** ama ne yazık ki kokusuzlar."

Kate, cevap vermek **için** Anthony'nin umduğundan daha uzun süre bekledi ve en sonunda, "Daha önce **hiç** lale görmemiştim," diye cevapladı.

Sözlerindeki bir şev Anthony "yi gülümsetti. "Hiç mi?"

"Hayır. **Yani** toprakta **görmedim,"** diyerek açıklamaya devam **etti** Kate. **"Edwina'ya bir** sürü **buket geldi,** özellikle ; soğanlı çiçekler yılın **bu** zamanında çok moda. Ama yeti**şirlerken görmemiştim."**

"Bunlar annemin gözdeleri." Uzanıp birini kopardı. "Bir de sümbüller elbette."

Kate merak içinde, "Elbette mi?" diye tekrarladı,

"En küçük kız kardeşimin adından **dolayı,** isminin **an- j** lamı sümbül." Elindeki çiçeği Kate'e uzattı. "Bilmiyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı **Kate. "Bilmiyordum."**

"Anladım," diye mırıldandı Anthony. "İsimlerimiz **alfabetik sıraya** göre verilmiş. En **büyük olarak ben Anthony,**

en küçüğümüz de Hyacinth'e. Ama muhtemelen siz benim hakkımda, benim sizin hakkınızda bildiğimden fazlasını biliyorsunuzdur."

Bu sevimsiz ima karşısında Kate'in gözleri kocaman açıldı ama kısa bir cevap vermekle yetindi: "Söylediğinizde gerçeklik payı olabilir."

Anthony şüphe içinde kaşlarım kaldırdı. "Çok şaşırdım Bayan Sheffield. Oysa zırhımı giymiş, 'Evet, fazlasıyla!' demenizi bekliyordum."

Kate. Anthony'nin kendisini taklit etmesi yüzünden surat asmamak için uğraştı ama cevap verirken yüzündeki küçümseme hali belirgindi. "Mary'ye söz verdim. En iyi tavrımı takınacağım."

Anthony sesli bir kahkaha attı.

"Çok acayip" diye mırıldandı Kate, "Edwina da aynı tepkiyi vermişti."

Anthony güllerin dikenlerine takılmamak için özen göstererek ahşap kemere kolunu yasladı. "En iyi halinizin içeriği hakkında karşı konulamaz bir merak içerisindeyim."

Kate elindeki laleyle oynarken omuz silkti. "Ben de gezinirken bunu düşünmeye çalışıyordum."

"Ev sahibinizle münakaşa etmemeniz gerekiyor, değil mi?"

"Sizin ev sahibimiz olup olmadığınız konusunda biraz şüpheliyim lordum. Daveti anneniz yaptı." Konuşurken kurnazca bir bakış atmıştı Kate.

"Doğru," diye kabul etti vikont, "ama burası benim evim."

"Evet. Mary de öyle söylemişti."

Anthony gülümsedi. "Bu sizi öldürüyor, değil mi?"

"Size karşı nazik olmak mı?"

Başını sallayarak onayladı Bridgerton.

"Yaptığım en kolay şey değil."

Anthony'niıı yüzündeki ifade değişmeye başlamıştı, sanki Kate'ie dalga geçmeye bir son verecek gibiydi. Sanki aklındakiler bambaşka şeylerdi. "Ama en zor şey de değil, doğru mu?"

Kate pat diye, "Sizden hoşlanmıyorum lordum," dedi.

"Hoşlanmadığınız belli zaten." Anthony'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Kate, kendisini çok garip hissetmeye başlamıştı tıpkı vikont onu öpmeden hemen önce olduğu gibiydi. Boğazı kurumuş, avuçları terlemişti. Ve içi... bunu tarif edebileceği sözcük yoktu, karnının içindeki o karıncalanma ve gerilme hissi, içgüdüsel olarak ya da belki de kendisini koruma isteğiyle bir adım geriye çekildi.

Anthony hâlâ eğlence dolu bir ifadeyle bakıyordu ona, sanki aklından geçenleri okuyordu.

Kate elindeki çiçekle bir süre daha oyalandıktan sonra, "Bunu koparmamalıydınız," dedi.

"Sizin de bir laleniz olmalıydı." Vikont mantıklı bir biçimde konuşuyordu. "Tüm çiçeklerin Edwina'ya gelmesi haksızlık."

Kate'in midesi kasıldı ve karıncalandı, adeta bir fiske yemiş gibiydi. En sonunda ağzını açtığında, "Yine de bahçıvanınız bahçenin bozulmasından memnun olmayacaktır," demeyi başardı.

Anthony şeytani bir gülümsemeyle, "Kız kardeşlerimden birini suçlayacaktır," dedi.

Kate kendisine hâkim olamadı ve gülümsedi. "Sizden daha azmi beklememeliydim zaten."

"Yoksa bekliyor muydunuz?"

'Cate, başını iki yana salladı. "Ama yine de o kadar ileri gidebileceğinizi düşünmemiştim."

"Ahh!" Parmağını Kate'e doğru salladı Anthony. "En iyi tavrınızı takınacağınızı söylemiştiniz."

Kate etrafına bakındı. "Kimsenin beni duyamayacağı yerlerde geçerli sayılmaz, değil mi?"

Ben sizi duyabiliyorum ama."

'Siz sayılmazsınız."

Biraz daha yaklaştı Anthony. "Aslını isterseniz, sadece ben *sayılırım."*

Kate, vikontun gözleriyle karşılaşmak istemediği için hiçbir cevap vermedi. Ne zaman o kadifemsi derinlikle karşı karşıya kalsa, midesi yeniden karıncalanmaya başlıyordu.

'Bayan Sheffield?" diye mırıldandı Anthony.

Kate başını kaldırıp baktığı anda hayatının hatasını yaptığım fark etti, işte yine o karıncalanma hissi.

"'Neden beni aramaya çıktınız?" diye sordu Kate.

Anthony, yaslandığı ahşap kemerden destek alarak doğruldu. "Aslını isterseniz aramaya çıkmadım. Sizi gördüğüme en az sizin kadar şaşırdım." Oysa söylediklerinin tam tersini düşünüyordu, şaşırmamıştı. Hatta annesi yürüyüş yapması için bahçeye gitmesini teklif ettiği anda, bir şeylerin eşiğinde olduğunu fark etmişti. Acaba annesi, onu yanlış Bayan Sheffield'a yönlendirmiş olabilir miydi? Edwina dururken Kate'i gelin olarak seçmesi pek de olası değildi.

"Ama madem karşılaştık, size söylemek istediğim şeyler var Bayan Sheffield."

"Söylemek istediğiniz şeyler mi? Ne olduklarını hayal

dahi edemiyorum," dedi alayla Kate ama Anthony imayı duymazdan geldi.

"Özür dilemek istiyorum."

İşte bu Kate'i şaşırttı, ağzı şaşkınlıktan açık kaim gözleri kocaman açılmıştı.

Kate, "Efendim?" diyebildi ama sesi ciyaklar gibi mıştı.

"Geçen geceki davranışımdan ötürü size bir özür cum var. Fazlasıyla kaba davrandım."

"Öpücük için mi özür diliyorsunuz?" diye sordu hâla aynı şaşkın ifadeyle bakıyordu.

Öpücük? Öpücük için özür dilemek aklının ucundan geçmemişti Anthony'nin. Asla bir öpücük için özür bilememişti. zaten daha önce özür dilemesini gerektirecek birisini de öpmemişti ki. Aklından geçen, öpüşme faslından sonra yaptığı korkunç şeylerdi.

"Eee... evet," diye yalan söyledi Anthony, "öpüşme için, tabii bir de sonrasında söylediklerim için."

"Anladım," diye mırıldandı Kate, "zamparaların özür dileyecekleri hiç aklıma gelmezdi."

Anthony'nin eli kasıldı, ardından da sımsıkı bir yumruk haline geldi. Lanet olasıca kız onunla alay ediyordu. Bu alışkanlığı her defasında münakaşaya sebep oltıyordu.

Anthony dişlerini neredeyse kenetleyerek, "Bu zampara özür diliyor," diye cevapladı.

Kate elerin bir nefes aldı ve yavaşça geri bıraktı. "O halde, özrünüzü kabul ediyorum."

"Harika," dedi Anthony, en keyifli gülümsemelerinden biri vardı yüzünde. "Eve dönerken size eşlik edebilir miyim?"

Kate başıyla onayladı. "Ama sakın bundan sizin hakkınızdaki görüşlerimin değiştiği anlamını çıkarmayın."

'Aklınızın o kadar kolay gelinebileceğini hayal dahi edemem."

Kate, Anthony'ye doğru döndü, öylesin dik bir biçimde bakıyordu ki. "Neticede, beni siz öptünüz."

Anthony kendisini korumak için, "Siz de beni öptünüz." diye cevap verdi.

Kate'in yanaklarında harikulade pembe gölgeler oluştu. "Neticede," diye tekrar etti Kate kararlı bir tavırla, "bu oldu ve sizin ününüzü bir kenara bırakıp biricik kız kardeşimle evlenmenize izin vermemi benden beklemeniz- "

"Hayır," diye mırıldandı Anthony kadife gibi yumuşacık bir ses tonuyla Kate'in sözünü kesmişti, "bunu sizden bekleyemem."

Kate, Anthony'ye bir bakış attı. "Şöhretinizi bir kanara bıraksam da *bu* her zaman aramızda olacak. Olan oldu bir defa ve bumı yok sayamazsınız."

Anthony'nin içindeki kötü çocuk, üstü kapalı biçimde söylenen 'bu' kelimesini kıza tekrar ettirmek için yanıp tutuşmaya başladı.

Ancak onun yerine, merhamet edip gitmesine müsaade etti. Aslında önemli bir noktaya temas etmişti Kate. Bu hadise ebediyen aralarında olacaktı. Şimdi bile, yanakları utançtan pespembe olmuş, dudakları mcinmişlikle bükülmüştü. Anthony eğer onu kollarına alır ve dudaklarının izini diliyle takip ederse Kate'in nasıl hissedeceğini merak etti.

Kokusu bahçeninkine benziyor muydu acaba? Ya da o çıldırtın, zambak ve sabun karışımı tenini sarmış mıydı? Anthony onu kucakladığında eriyip gider miydi? Yoksa itip eve doğru kaçar mıydı?

Bunların cevabını alabilmesinin tek bir yolu vardı.

deneyip **Edwina** ile söz konusu geleceğini tamamen yok edebilirdi. Fakat Kate'in de söylediği gibi, **Edwina** ile evlenmesi birçok sıkıntıyı da beraberinde getirebilirdi. O baldızım ayartmaya çalışmıştı.

Belki de yeni bir gelin adayı bulmaya çalışmalıydı. da belki de şu an Kate **Sheffield'ı** yeniden öpmenin tazamanıydı. Aubrey **Hall'ın** kusursuz güzellikteki bahçesinde, ayaklarına dolanan çiçekler ve havada asılı kalsümbül kokuları arasında.

Belki de...

Belki de...

b i l l u r

BÖLÜM 9

*Erkekler ters varlıklardır. Kafaları ve yürekleri **asla** aynı fikirde **olmaz.** Ve kadınlar **çok iyi** bilirler ki davranışları genelde **bambaşka** bir dürtü tarafından yönetilir.*

*LEYDİ **TVHISTLEDOIVN'IN***
***CEMİYET GAZETESİ, 29 NİSAN** 1814*

Belki de yapmamalıydı.

Anthorıy'tüu tüm **dikkati** Kate'in **dudakları üzerinde** yoğunlaşmıştı ki olabilecek en korkunç sesi işitti; küçük kardeşi Colin'in sesi.

"Anthony!" **diye seslendi** Colin. "Demekburadasın!"

Kate, **neredeyse** aniden öpüleceğinin farkında **bile** ol**madan,** keyifle **dönüp yaklaşan Colin'e baktı.**

"Mir gün **onu öldürmek zorunda** kalacağım," **diye** mı**rıldandı** Anthony.

Kate arkasına **döndü. "Bir** şey **mi** söylediniz **lordum?"**

Anthony onu görmezden geldi. Bu en **doğrusuydu, yoksa Kate'e** karşı **hissettiği şiddetli** arzu, onu çok daha **çaresiz bir** duruma **sokacak ve olan biteni** bir **felakete** dö**nüştürecekti.**

b i l l u r

Aslında, verdiği bu zamansız rahatsızlıktan ötürü Colin'e teşekkür etse azdı. Sadece birkaç saniye sonra, Kate Sheffield'ı öpmüş olabilirdi ve o zaman bu ömrünün en büyük hatası olurdu.

Geçen defa çalışma odasındaki bir öpücük mazur gezilebilirdi, özellikle de Kate"in onu ne kadar kışkırttığı hesaba katılırsa. Ama ikincisi... şerefli bir adam olarak Edwina Sheffield'a kur yapmasına son vermesi anlamına gelirdi.

Edwina ile ilgili evlilik planlarını bir anda nasıl da önemsemediğine inanamadı. Ne düşünüyordu? O kız amaçları için ideal bir eşti. Sadece akıllara zarar kız kurusu ablası ortalıkta dolaştığı zaman aklı karışıyordu.

"Anthony," dedi Colin yeniden, yanların,a yaklaşmıştı, "ve Bayan Sheffield." Merakla her ikisini de süzdü, iyi geçinemediklerini gayet iyi biiiyordu.

"Annenizin bahçesini keşfe çıkmıştım ve ağabeyinize rastladım," dedi Kate.

Anthony onaylamak için başını salladı.

"Daphne ve Simon da buradalar," diye devam etti Co-Im.

Anthony, Kate bakarak, "Kız kardeşim ve eşi," diye açıkladı.

"Dük mü?" diye sordu Kate.

"Ta kendisi."

Colin, ağabeyinin tavrı karşısında kahkahalar atmaya başladı. "Anthony bu evliliğe karşıydı," dedi Kate'e, "mutlulukları onu kahrediyor."

"Tanrı aşkına!" diye terslendi Anthony, ağzından çıkmak üzere olan küfrü son dakikada durdurabilmişti. "Kız kardeşimin mutluluğu beni de mutlu eder." Ancak sesi pek de mutlu değildi. "Mutlu sona ulaşmadan önce, o rezil herifin posasını çıkarmak bir diğer seçenekti."

Kate de güldü. "Anladım." Yüzündeki ifadeyi korumaya çabalıyordu ama bunu başaramadığından emindi.

Colin ağabeyine dönmeden önce Kate'e gülümsedi.

"Daff, kriket oynamayı teklif etti. Sen ne dersin? Yıllardır oynamıyoruz. Hem hemen harekete geçersek annemin bizler için davet ettiği ağzı süt kokan kızlardan da kaçabiliriz." Aynı sırıtan ifadeyle Kate'e döndü, bu haliyle her türlü affa hak kazanabilirdi. 'Yanımızdaki güzel hanımlar hariç elbette."

"Tabii ki," diye mırıldandı Kate.

Colin öne doğru eğildi, yeşil gözleri muziplikle parıldıyordu. "Kimsenin sizi ağzı süt kokuyor diye tanımlamayacağından eminim."

Kate sözünü esirgemeksizin, "Bu bir iltifat mı?" diye sordu.

"Şüphesiz."

"O halde, iltifatınızı memnuniyet ve iyi niyetle kabul ediyorum."

Colin, "Ondan hoşlandım," dedi ve Anthony'ye doğru dönüp gülümsedi. Fakat Anthony pek de eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

"Daha evvel hiç kriket oynadınız mı Bayan Sheffield?" diye sordu Colin.

"Korkarım hayır. Hatta ne olduğundan bile tam olarak emin değilim."

"Kriket çimende oynanan bir oyun. Daha ziyade Fransa'da popülerdir. Orada *Paile Maille* diyorlar."

"Nasıl oynanıyor?" diye sordu Kate.

"Belli yerlere kaleler kurulur ve sopalarla ahşap toplara vurularak kaleye sokmaya çalışılır."

"Basit gibi görünüyor."

"Değildir," dedi Colin kahkahalar atarak, "Bridgertonlar'la oynuyorsanız hiç de basit değildir."

"Bu da ne demek?"

"Bu şu demek," diye araya girdi Anthony, "hiçbir zaman düzgün bir yere kale kurma gereği duymadık. Colin kaleleri ağaç kökleri üzerine kurar."

"Sen de kendi kaleni göl kenarına kuruyorsun," diye itiraz etti Colin. "Daphne göle attığından bu yana kırmız top bulmadık."

Kate tüm öğleden sonra vikontla olmaması gerektiğinin farkındaydı ama oyun eğlenceli görünmüştü.

"Fazladan bir oyuncu için yeriniz vardır belki?" diye sordu Kate. "Hem beni ağzı süt kokan kızlardan ayrı tutmamış mıydınız?"

"Elbette yerimiz var," dedi Colin. "Bence bizim entri-kacı ve hilebaz ya
rak dolduracaksınız."

"Sizden arta kalan mı?" Kate yeniden kahkahalara boğulmuştu. "Bunu da iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ahh, kesinlikle. Onur ve dürüstlüğün kendilerine ait yerleri ve zamanları vardır ama kriket oyunun da bunlara yer yok."

"Ve bence kız kardeşinizi de davet etmeliyiz." Yeniden araya girdi Anthony. yüzünde kendisini beğenmiş bir ifade vardı.

"Edwina'yı mı?" Kate zorlukla yutkundu. Lanet olsun! Tam da Anthony'nin istediğini yapmıştı. O ikisini birbirlerinden uzak tutmak için var gücüyle uğraşırken, kendi elleriyle beraber geçirecekleri bir öğleden sonra ayarlamıştı. Edwina'yı oyun için davet etmekten başka seçeneği yoktu artık.

Anthony kibarca, "Başka kardeşiniz var mı?" diye sordu.

'Oynamak isteyeceğini sanmam. Odasında dinleniyordur muhtemelen." Kaşlarını çattı Kate.

"'Ben de hizmetçiye, kapıyı çok hafif çalmasını emrederini," dedi Anthony, yalan söylediği her halinden belliydi.

"Harika!" Colin neşe içinde haykırdı. "Tam olarak eşleşmiş oluruz. Uç erkeğe, üç kadın."

"Takım halinde mi oynanıyor?"

"Hayır ama annem her zaman, her şeyin eşleşmesi hususunda titizlenir. Eğer olmayacak bir rakamla oynasaydık rahatsız olurdu."

Kate, sadece bir saat önce sohbet ettiği o neşe dolu hanımın kriket oyunu yüzünden üzüldüğünü hayal bile edemiyordu fakat bunun, hakkında yorum yapamayacağı bir şey olduğunun da farkındaydı.

"Gidip Bayan Sheffield'a bakacağım," diye mırıldandı Anthony. Yine o dayanılmaz kibir ifadesi yüzünde belirmişti. "Sen de Bayan Kate Sheffield'a araziyi gezdirsene Colin. Biz yaklaşık yarım saat sonra size katılırız."

Kate yarım saatin, bu araziyi geçmek için fazla uzun olduğunu söyleyerek karşı çıkmak için ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçti. Söylediklerini destekleyecek kadar mantıklı bahaneleri olmadığının kendisi de fark etmişti.

Anthony, Kate'in balık gibi bomboş bakan gözlerini ve tuhaf hareketlerini gördüğünde, dudaklarının kenarları sinsice kıvrıldı. "Benimle aynı fikirde olduğunuza memnun oldum Bayan Sheffield."

Kate sadece yutkundu. Eğer aklından geçenleri sözcüklere dökecek olsaydı, pek de kibar kelimeler olmayacağı kesindi.

"Harika! O zaman daha sonra görüşürüz," dedi Colin. Kate'in koluna girip Anthony'yi yüzüne yerleşen yapmaca gülümsemeyle arkalarında bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Colin ve Kate. yürüyerek evden yaklaşık üç yüz metre kadar gidip eğri büğrü yollardan geçerek bir gölün kenarına ulaştılar.

Kate göl suyuna eğilip bakarak, "Burası kırmızı top mezarlığı, değil mi?" dedi.

Colin gülmeye başladı ve başıyla onayladı. "Maalesef, eskiden sekiz oyuncuya yetecek kadar donanımımız vardı. Annem, tüm çocuklarına uyum sağlayan bir takım almak için ısrar etmişti." ,,

Kate gülümsemeli mi yoksa kaş mı çatmalı karar veremedi. "Aileniz birbirine çok düşkün, değil mi?"

"Çok düşkünüz," dedi Colin ve yakındaki bir barakaya doğru gitti.

Kate onu takip etti. gerginliğini atabilmek için elleriyle kalçasına vuruyordu. "Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

Colin duraksadı, cep saatini çıkarıp kapağını açtı. "Üçü on geçiyor."

"Teşekkür ederim." dedi Kate, zamanı zihninin bir yerine kaydetmişti. Anthony gittiğinde saat muhtemelen üçe beş vardı ve otuz dakika içinde, Edvvina'yı kriket sahasına getireceğine dair söz vermişti. Bu yüzden üçü yirmi beş geçe yanlarında olmalılardı.

Üç buçuk bile çok geç olurdu. Kate beklenmedik gecikmelere karşı cömert ve anlayışlı olmaya karar verdi. Eğer Edwina ve vikontun gelişi üç buçuğu geçerse, Kate bunu tartışma konusu yapmayacaktı.

Colin barakaya doğru ilerlemeye devanı ediyordu. Kate kapıyı zorlukla çekip açmaya çabaladığını görünce, "Paslanmış gibi sanki." dedi.

"Oynamak için buraya gelmeyeli çok zaman oldu."

"Gerçekten mi? Eğer Aubrey Hail gibi bir evim olsaydı, Londra'ya asla gitmezdim."

Colin eli kapıda arkasına döndü. "Anthony ile birbiriniize ne kadar benzediğinizi biliyor musunuz?"

Kate'in nefesi kesildi. "Şaka ediyor olmalısınız."

Colin başını iki yana salladı, dudaklarına minik bir gülümseme yerleşmişti. "Sebebi belki de her ikinizin de eıı büyük kardeşler oluşunuzdur. Anthony'nin küçük kardeşi olarak doğduğum için her gün şükrediyorum."

"Bu da ıie demek?"

Colin omuz silkti. "Yüklendiği sorumluluklarının yarısının bile bende olmasını istemezdim. Unvan, aile, servet. Bunlar tek bir adamın omuzlarına binen ağır yüklerden başka bir şey değil."

Kate, vikontun unvanını ne zorluklarla taşıdığını duymaya lıiç de can atmıyordu. Aslında onunla ilgili fikirlerini değiştirecek olan hiçbir şey duymak istemiyordu. Ama öğleden sonra özür dilerkenki samimiyetinden etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

"Aubrey Hall ile ne ilgisi var peki bunların?"

Colin bir süre boş boş Kate'e baktı, sanki sohbetlerinin bu kır evinin ne kadar güzel olduğunu söylemesiyle başladığını hatırlayamamış gibiydi. "Sanırım hiçbir şey ya da lıer şey. Anthony burasını çok seviyor."

"Ama tüm vaktini Londra'da geçiriyor, değil mi?"

"Evet. öyle. Çok acayip, ne dersiniz?"

Kate cevap vermedi, sadece kapıyı en sonunda açan Colin'i izlemeye devam etti.

"İşte," dedi Colin, içi sopalar ve toplarla dolu tekerlekli bir el arabasını çekip çıkardı. "Biraz küflü ama hiç yoktan iyidir."

"Kayıp olan kırmızı topu saymazsak," dedi Kate gülümseyerek.

"Bunun için Daphne'yi azarladım," diye cevap verdi Colin. 'Aslında ben her şey için Daphne'yi azarlarım. Bu hayatımı kolaylaştırıyor."

"Söylediğim duydum!"

Kate, sesin geldiği tarafa dönünce yaklaşmakta olan etkileyici genç çifti gördü. Karşısında koyu renk saçları ve çok açık renk gözleri olan, inanılmaz yakışıklılıkta bir adam ile Anthoııy ve Colin'le aynı kestane renginde saçlara sahip bir kadın vardı. Bu kadın ancak bir Bridgerton olabilirdi. Benzer kemik yapısı ve gülümsemeden bahsetmeye gerek bile yoktu. Kate. Bridgertonlar'ıı hepsinin birbirlerine benzediklerini duymuştu ama o ana kadar buna asla tamamıyla inanmıştı.

"Daff!" diye haykırdı Colin neşeyle. "Kriket kalelerini çıkarmamıza yardım etmek için tam vaktinde geldin.

Daphne, Colin'e çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Tek. başına kurmana izin vereceğimi düşünmedin herhalde." Eşine döndü ve, "Yenene kadar ona asla güvenmem." dedi.

Colin, Kate'e yan gözle bakıp, "Çok güçlüdür. Bahse varım, beni göle kadar savurabilir," dedi.

Daphne gözlerini devirdi ve Kate'e baktı. "Sanırım kardeşim bizi tanıştırmayacak. Bari ben kendimi tanıtayım. Adım Daphne, Hastings Düşesi ve bu da kocam Simon."

Kate dizlerini hafifçe kırıp Daphne'yi selamladı, "Majesteleri," diye mırıldandı hafifçe, sonra da Simon'a döndü.

Colin bir eliyle Kate'i işaret ederken diğer yandan da kriket arabasına eğilmiş sopalan çıkarıyordu. "Bu hanım da Bayan Sheffıeld."

Daphne kafası karışmış halde bakıyordu. "Gelirken Anthony ye rastladım, Bayan Sheffîeld'ı almaya gittiğini söyledi."

"Kız kardeşim," diyerek açıklama yaptı Kate. "Edwina. Ben de Katharine. Arkadaşlarım bana Kate diye hitap ederler."

"Güzel. Bridgertonlar ile kriket oynayacak kadar cesursan ben de kesinlikle seninle arkadaş olmak isterim," dedi Daphne gülümseyerek. "Bu durumda sen de bana Daff diye hitap et, eşime de Simon. Simon?".

"Elbette," diye cevapladı Simon. Ama Kate, Daphne gökyüzü turuncudur dese adamın onaylayacağı izlenimine kapılmıştı. Sebebi eşini dinlememesi değil, onu taparcasına çok sevmesiydi. Kate'in kız kardeşi Edwina için istediği de işte tam olarak buydu.

"Onların yarısını bana ver," dedi Daphne oyun kalelerine uzanarak. "Bayan Sheffıeld ve ben, şey yani Kate ve ben üç tanesini kurarız. Kalanları da sen ve Simon kurun." Bunları söylerken dostane bir ifadeyle Kate'e bakmıştı.

Kate düşünmeye bile fırsat bulamadan, Daphne koluna girip onu göle doğru sürüklemeye başladı. "Kaleleri öyle ayarlamalıyız ki Anthony'nın topunu suyun içinde kaybetmesi garanti olsun," dedi Daphne fısıldayarak. "Son oyundan sonra onu affetmedim. Colin ve Benedict'in gülmekten öleceklerini zannettim. En beteri ise Anthony'ydi.

Sırıtarak dikildi karşımda. Sırıtarak!" Yüzündeki gayet canı sıkkın bir ifadeyle Kate'e döndü. "Hiç kimse onun gibi yapmacık gülümseyemez."

"Biliyorum." diye homurdandı Kate alçak sesle.

Şükürler olsun ki düşes duymamıştı.

"Onu hemen oracıkta öldürebilirdim. Yemin ederim yapabilirdim bunu."

"Tüm toplarınız gölün içinde kaybolduğu zaman ne yapacaksınız?" Kate kendisini tutamamıştı. "Şimdiye kadar sizinle hiç oynamadım ama oldukça rekabetçi görünüyorsunuz ve öyle görünüyor ki- "

"Durum çaresiz, değil mi?" Daphne, Kate'in sözünü gülümseyerek tamamladı. "Muhtemelen haklısın. Kriket söz konusu olunca sportmenliğimizden eser kalmıyor. Bir Bridgerton oyun sopalarından birini eline aldığı anda, berbat biçimde yalancı ve hilebaz olur. Aslında amaç oyunu kazanmaktan ziyade, diğerlerinin oyunu kaybetmesini sağlamaktır."

Kate doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Kulağa çok şey geliyor- "

"Korkunç?" Daphne kıkırdadı. "Hiç değil. Seni temin ederim, ömrün boyunca bu kadar eğlenmemişsindir. Ama oyuna başladığımızda son set gölün yakınında oynanacak. Son sette topu Fransa'ya kadar yollanmak zorunda kalacağız bence." Elindeki kalelerden birini toprağa sapladı. "Çoktan yenilmişiz gibi görünüyor, biliyorum ama erkek kardeşlerim rezil edilmeyi hak ediyorlar."

Kate kahkahalarla gülmemek için kendisini tutmaya çalıştı fakat becermedi.

"Sizin erkek kardeşiniz var mı Bayan Sheffield?"

"Hayır, majesteleri, sadece kız kardeşim Edwina var."

Düşes, ona ilk ismiyle hitap etmeyi unuttuğu için Kate de resmi konuşmasının uygun olacağım düşünmüştü.

Daphne elini gözlerine siper ederek araziyi taradı. Amacı diğer kaleyi kurabileceği uygun bir yer bulabilmekti. Bir ağaç kökünün hemen sağında bir tane buldu ve ilerlemeye başladı. Kate de başka seçeneği olmadığı için arkasından gitti.

"Dört erkek kardeş muazzam bir eğitim sağlar," dedi Daphne diğer kaleyi toprağa saplarken.

Kate bir hayli etkilenmişti, "Öğrenmek zorunda kaldığınız şeylerle," dedi, "bir erkeğin gözünü morartabilir misiniz? Ya da tek yumrukta bir erkeği yere serebilir misiniz?"

Daphne kıkırdadı. "Kocama bir sor."

"Bana neyi soracakmış?" dedi dük. O ve Colin, kalelerden birini kızların tam karşılarında kalan bir ağacın köklerine kuruyorlardı.

Düşes tüm masurniyetiyle, "Hiçbir şeyi!" diye cevapladı. "Erkek kardeşlerimden bir şey daha öğrendim," diye fısıldadı Kate'e, "ne zaman ağzımı kapalı tutacağımı. Doğaları hakkında bazı temel şeyleri öğrendiğin zaman, erkekler idare edilmesi en kolay varlıklar haline geliyorlar."

"Neymiş o temel şeyler?" Kate merakla sordu.

Daphne ileriye doğru eğildi ve eliyle ağzını kapatarak fısıldamaya başladı: "Bizim kadar akıllı değiller. Yaptıklarımızın yüzde ellisini bile bilmelerine gerek yok." Etrafına bakındı. "Duymadı değil mi?"

Simon bir anda yanlarındaki ağacın arkasından çıkıverdi. "Her bir kelimesini duydum."

Kate, düşesin bir anda sıçramasıyla gülmeye başladı.

Düşes cilveli bir tavırla, "Ama doğru," dedi.

Simon kollarını göğsünde kenetledi, sonra da Kate dönüp, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Bunca yıldır kadınlar hakkında sadece bir belki iki şey öğrenebildim."

"Gerçekten mi?" Kate'in ağzı açık kalmıştı.

Simon başını sallayarak onayladı, çok önemli bir sır verecekmiş gibi Kate'e doğru eğildi. "Eğer erkeklerden daha akıllı ve sezgisel olarak daha becerikli olduklarına inanmalarını sağlarsan, kadınlar idaresi çok kolay varlıklar faaline geliyorlar." Karısına tatlı bir bakış attı dük. "Ayrıca yaptıklarının sadece yarısından haberdarmışız gibi davranırsak hayatımız çok daha huzurlu hale geliyor."

O esnada Colin elinde salladığı oyun sopasıyla yanlarına geldi. "Münakaşa mı ediyorlar?" diye sordu Kate'e:

"Münazara," diye düzeltti Daphne.

"Tanrı beni böyle münazaralardan korusun," diye homurdandı Colin. "Hadi renklerinizi seçin."

Kate, Colin'in peşinden kriket sahasına doğru ilerlemeye başladı, parmaklarını kalçalarına vuruyordu. Colin'e. "Saatiniz kaç?" diye sordu.

Colin, cebindeki saati yeniden çıkarıp baktı. "Uç buçuğu biraz geçiyor. Neden?"

Kate endişeli görünmemeye çalışarak, "Edwina ve vikont şimdiye kadar gelmiş olmalıydı, hepsi bu," dedi.

"Evet, gelmiş olmalıydılar," dedi Colin omuz silkerek ve Kate'in gerginliğine zerre ilgi göstermeyerek kriket oyununa geri döndü. "Siz misafirsiniz, önce siz seçin Hangi rengi istersiniz?"

Kate hiç düşünmeden uzanıp sopalardan birini kaptı ama bunun siyah renkli olduğunu ancak eline aldığında fark edebildi.

"Ölüm sopası," dedi Colin takdir dolu bir ifadeyle. "Başarılı bir oyuncu olacağını biliyordum."

Daphne yeşil olan alırken, "Pembe olanı Anthony için ayır," dedi.

Dük ise turuncu olanı aldı ve Kate'e dönüp, "Siz benim görgü tanığımsınız, Brigerton'ın pembe sopasına elimi dahi sürmedim. Gördünüz, değil mi?" dedi.

Kate arsızca sırıtarak, "Sizin pembe olanı seçmediğinizi gördüm," dedi.

"Elbette seçmedim." Dükün gülücüğü kesinlikle sinsi yakıştırmasını hak ediyordu. "Karım onu Anthony için ayırdığını söyledi. Ona itiraz edemem ya, değil mi?"

"Sarı olan benim," dedi Colin, "ve mavi olan da Bayan Edwina için. Ne dersiniz?"

"Ahh, evet. Edwına maviye bayılır," diye cevapladı Kate.

Dört kişilik grup geriye kalan iki sopaya baktılar, pembe ve mor.

"ikisinden de hoşlanmayacak," dedi Daphne. Colin başıyla onaylayarak, "Ama pembeyi daha az seviyor," dedi ve hemen mor sopayı barakaya attı, ardından da mor topu yolladı.

"Anthony nerede demiştiniz?" dedi dük.

"Bu çok iyi bir soru," dedi Kate ve ellerini kalçalarına turnaya başladı.

"Sanırım saatin kaç olduğunu öğrenmek istersiniz?" diye sordu Colin.

Kate'in yüzü kızardı, tam saati soracakken, "Ben böyle iyiyim, teşekkürler," demeyi başardı.

"Çok iyi. Sadece ellerinizi o şekilde kımıldatmaya başladığınızda saati sorduğunuzu fark ettim de." Kate'in parmaklan kalçalarında hareketsiz kalmıştı.

Kate kupkuru bir sesle, "Geçen bir saat içinde hakkımda ne kadar da çok şey öğrenmişsiniz," dedi.

Colin gülümsedi. "Ben gözlemci biriyimdir."

"Belli oluyor."

"Ama bu durumda bilmek isterseniz eğer, saat" dörde çeyrek var."

"Geç kaldılar."

Colin öne doğru eğilip fısıldadı: "Ağabeyimin, kız k deşinizin aklını başından aldığından lıiç şüphem yok."

Kate geriye bir adım attı. "Bay Bridgertoıı!"

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Daphne.

Colin keyifle gülümsedi. "Bayan Sheffîeld, Anthony'nin kız kardeşi Bayan Sheffield'a asılacağından endişe ediyor da."

"Colin! Hiç komik değil," diye terslendi Daphne.

"Üstelik doğru da değil," diye karşı çıktı Kate. Haki 7-dı, kısmen de olsa doğru değildi. Vikontun kız kardeşine asılacağını düşünmemişti fakat onu etkileyebilmek için en iyi tavrını takınacağından hiç şüphesi yoktu ve bu çok tehlikeliydi.

Kate elindeki sopayı ölçüp biçti ve vikontun kafasına indirdikten sonra olaya nasıl kaza süsü verebileceğini tasarlamaya çalıştı.

Ölüm sopası, öyle mi?

Anthony çalışma odasındaki şömine rafında duran saati kontrol etti. Neredeyse üç buçuk olmuştu. Geç kalıyorlardı. Gülümsedi. Ne yazık ki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Normalde dakiklik hususunda titiz davranan birisiydi ama geç kalması Kate Sheffield'a eziyet olacaktı ve bu her şeyden güzeldi. Kate Sheffıeld tam da şu anda,

pek kıymetli kız kardeşinin, onun şeytani pençeleri arasında olduğu düşüncesiyle ızdırap içerisinde kıvranıyor olmalıydı. Eğilip şeytani pençelerine baktı Anthony, eller diye hatırlattı kendi kendisine ve yeniden gülümsedi. Yıllardır bu kadar çok eğlenmemişti ve üstelik tek yaptığı çalışma odasında aylaklık etmekti. Çenesi kenetlenmiş ve kulaklarından dumanlar çıkan Kate Sheffield'ı düşündü. Bu hayal bile onu mutlu etmeye yetmişti.

Ama bu gerçekten Anthony'nin hatası değildi. Eğer Edwina'yı beklemesi gerekmeseydi. tam vaktinde yanlarına dönmüş olacaktı. Edwina, hizmetçisiyle haber yollamış, on dakika içerisinde yanında olacağını bildirmişti. Ancak bu yirmi dakika önceydi. Geç kalan kız kardeşiydi, yapılacak bir şey yoktu. Bir anda, hayatının kalan kısmı canlandı gözünde, geç kalmak alışkanlığı mıydı acaba? Eğer öyleyse bir süre sonra bu can sıkıcı bir hal alabilirdi. Birden koridorda yaklaşan ayak seslerini işitti. Başım kaldırıp baktığında, Edwina'nın kapı eşiğinde beliren narin bedenini gördü. Sadece bir hayal olduğunu sandı bir an. Her açıdan tamamen güzel bir hayaldi. Yüzü mükemmeldi ve duruşu zarafetin canlı bir örneğiydi. Gözleri ise mavinin eıı parlak tonundaydı, o kadar canlıydı ki gözlerini her kırpışında insan rengine şaşırmadan edemiyordu.

Anthony içinde büyüyen hislere kulak verip bir süre bekledi. Hiçbir erkeğin bu güzelliğe karşı koyamayacağı kesindi ama Edwina'yı öpmek için en ufak bir istek duymadı. Bu yaradılışının suçu gibiydi sanki fakat diğer yandan da belki de iyi bir şeydi. Her şeyden önce, âşık olabileceği bir eş istemiyordu Anthony. Arzulamak güzel olabilirdi ama tehlikeli de olabilirdi.

Edwvina kibarca, "Geç kaldığım için çok özür dilerim lordum," dedi.

"Hiç sorun değil," diye cevapladı Anthony, elinden geldiğince neşeli olmaya çalışmıştı. Edwina hâlâ eşi olmak için en uygun adaydı. Başka birilerini aramaya gerek yoktu. 'Ama yola koyulmamız gerek. Diğerleri oyun alamın çoktan hazırlamışlardır."

Kolunu. Edwina'va uzattı ve evden çıktılar. Antlıoı ; havalardan bahsetti, Edwina havalardan bahsetti. Anthony önceki günün hava durumundan bahsetti. Edwina söyle - diği her şeyle hemfikir oldu (tabii Anthony bir dakika önce söylediği tek bir kelimeyi dahi anımsamıyordu).

Hava durumuyla alakalı olabilecek her şeyden bahse - tikten sonra ikisi de sessizliğe gömüldüler. Tamamen sessizlik içerisinde geçen üç dakikalık süreyi Edwina bozdu. "Üniversitede ne okudunuz?"

Anthony şaşkın bir ifadeyle kıza baktı. Bugüne dek genç bir hanımdan böyle bir soru hiç gelmemişti. Kısaca, "Geleneksel şeyler," diye cevapladı.

Edwina kişiliğine hiç uymayan bir sabırsızlık haliyle, "Tamam ama ne?" diye üsteledi. "Geleneksel olan ne?"

"Çoğunlukla tarih. Birazcık da edebiyat."

"Ahh." Bir süre bunun üzerine düşündü Edwina ve, "Ben de okumayı çok severim," dedi.

"Öyle mi?" Anthony daha bir ilgiyle baktı, Edwina'nın entelektüel bir kadın olduğunu hiç fark etmemişti. "Neleri okumaktan hoşlanırsınız?"

Soruya cevap verirken gayet heyecansız ve rahat görünüyordu Edwina. "Eğer keyfim yerindeyse roman okurum. Kişisel gelişim havamdaysam da felsefe."

"Felsefe mi? O tip konulan hiçbir zaman hazmedemedim."

Edwina, kulağa müzik gibi gelen kahkahalarından birisini koyuverdi. "Kate de aynı durumda. Bana hep hayatım nasıl yaşayacağım bildiğini ve bunun için ölmüş bir adamın talimatlarına gerek duymadığım söyler."

Anthony, üniversitedeyken Aristo, Bentham ve Descartes okuma deneyimlerini anımsamıştı. Sonra da yine üniversitedeyken Aristo, Bentham ve Descartes okumaktan nasıl kaçındığım düşündü. "Sanırım ablanızla aynı fikirdeyim."

Edwina da gülümsedi. "Kate ile aynı fikirde misiniz? Sanırım bir defter bulup bu günün tarihini kaydetmeliyim. Eminim bu ilk olmuştur."

Anthony gözünün kenarından baktı. "Göründüğünüzden çok daha küstahsınız, değil mi?"

"Kate'in yarısı kadar bile değil."

"İşte bundan asla şüphe duymam."

Edwina'dan gelen hafif bir kıkırdamayı işitti Anthony. Son köşeyi de döndüler beraberce ve kendilerini bekleyen kriket maçı için düzenlenmiş alanı gördüler. Bekleyenler ellerindeki sopaları başıboş biçimde sallıyorlardı.

"Âhh, kahretsin!" Anthony'den usulca sövdü, evlenme niyetinde olduğu kadının yanında olduğunu tamamen unutmuştu. "Ölüm sopasını almış!"

BÖLÜM 10

Kır evlerinde verilen partiler çok tehlikelidir. Evli olanlar sık sık kendilerini, başkalarının hayat arkadaşlarına ***eşlik*** *ederken bulurlar ve bekâr olanlar ise şehre ya karı-koca olarak ya da* ***hızlı biçimde*** *nişanlanmış olarak* ***dönerler.***

Tabii en şaşırtıcı olanları, kır yaşamının büyüsüne kapılıp nişanlarını ilan ***eden zamparalardır.***

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 2 MAYIS 1814

Anthony ve **Edwina** gruba katılır katılmaz, **"Tam zamanında** geldiniz," dedi Colin. "Oynamaya hazırız. **Edwina** mavi olan senin." Sopalardan birini **kızın** eline tutuşturdu. "Sana da pembe olan kaldı **Anthony"**

"Bana pembe ve o, " parmağıyla Kate'i gösterdi, "ölüm sopasını aldı, öyle mi?"

"İlk **tercih** hakkını Kate'e **verdik," dedi Colin. "Neticede** bizim konuğumuz."

"Siyah sopayı **genelde** Anthony alır, **bu** ismi **de** o **sopaya kendisi** verdi," **diyerek** açıklama **yaptı Daphne.**

"Pembe olmak zorunda değilsiniz," dedi Edwina, "Gerçekten de size pek uygun değil." Kendi elindeki mavi sopayı uzattı. "Neden değiş tokuş etmiyoruz?"

"Saçmalamayın!" diye itiraz etti Colin. "Özellikle senin mavi olmanı kararlaştırdık. Gözlerine uysun diye."

Kate, Anthony'nin inlediğini duyduğunu zannetti.

' Pembeyi ben alacağım," dedi Anthony, Colin'in. elinden sopayı hızla çekip aldı. "Ve yine de ben kazanacağım. Haydi, başlamak için ne bekliyoruz?"

Dük, düşes ve Edwina birbirlerine takdim edilir edilmez, ellerindeki sopalarla toplarına hafifçe vurarak başlama noktasına gittiler.

"En genç olanımızdan en yaşlı olanımıza doğru oynamaya ne dersiniz?" Öneri Colin'den gelmişti, Edwina"nın tarafına cesur bir baş selamı verdi.

Edwina başını iki yana salladı. "Ben sona kalsam daha iyi olacak. Hem böylece benden daha deneyimli olanların nasıl oynadıklarını da gözlemleme şansım olur."

"Akıllı kız," diye mırıldandı Colin. "O halde en yaşlımızdan en gencimize doğru oynayalım. Anthony sanırım içimizde en yaşlı olanımız sensin."

"üzgünüm sevgili kardeşim ama dük benden birkaç ay büyük."

Edwina ablasının kulağına doğru eğilerek, "Neden kendimi bir aile münakaşasına izinsiz dahil olmuşum gibi hissediyorum?" dedi

"Sanırım Bridgertonlar kriket oyununu çok ciddiye alıyorlar," diye fısıldadı Kate. Üç Bridgerton kardeşin de yüzlerine en ciddi ifadeleriyle akıllarında sadece kazanmak olduğu belliydi.

"Hey!" dedi Colin parmağını sallayarak, "danışıklı dö-vüş yok.''

"Dolap çevirmeye nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz," dedi Kate. "Oyunun kurallarından bize kimse bahsetmedi."

"Sadece izlemeye devam et," dedi **Daphne,** "sıra **size** geldiğinde anlarsınız."

Kate yeniden kız kardeşine eğilip, "Bence amaç rakibinin topunu suya gömmek," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Ama sanırım Bridgertonlar oyuna böyle **bakıyorlar."**

"Hâlâ fısıldaşıyorsunuz!" Colin o tarafa bakmaya **lüzum** görmeden seslendi ve sonra da düke çıkıştı: "Hastings, vur şu lanet topa! Tüm gün bekleyemeyiz!"

"Colin kabalaşma!" Bu defa da Daphne Colin'e **çıkıştı. "Burada hanımlar** var!"

"Sen sayılmazsın."

"Benden başka iki hanım daha var."

Colin kızlara doğru bir bakış attı. "Sizin için Önemli **mı?"**

"Pek sayılmaz," dedi Kate, tam **anlamıyla hayran kal**mıştı. Edwina ise başını hayır anlamında salladı.

"Güzel." Yeniden düke döndü Colin. "Hastings **kımılda** haydi!"

Dük sopasının ucuyla topunu hafifçe dürttü ve bulunduğu kazıktan birazcık ileriye gitmesini sağladı. **"Daha** önce hiç kriket oynamadığım fark ediliyor mu?"

Daphne ilk kaleyi göstererek, "Sadece topa şu doğrul**tuda kuvvetle** vur sevgilim," **dedi.**

"Orası son kale değil mi?" **diye sordu Anthony.**

"O ilki."

"Ama sonuncu olmalıydı."

''Oyunun rotasını ben belirledim," dedi Daphne.

''Bence kan gövdeyi götürecek," diye fısıldadı **Edwina** yeniden.

Dük, **Anthony'ye** yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım ben **Daphne'nin** sözüne uyacağım."

Rotayı o belirledi," diyerek söze karıştı Kate.

Anthonv, Colin, Simon ve Daphne, hepsi şaşkınlık içinde **Kate**'e baktılar. Sanki hiçbirisi bu gergin sohbetin içne girebileceğini düşünmüyorlardı.

''Evet, **o** yaptı," **diye** devam **etti** Kate.

''Size tapıyorum Kate Sheffîeld." Daphne kollarını **Kate'e** doladı.

''Tanrım, bana yardım et," diye homurdandı Anthony.

Dük sopasıyla gerindi ve ileriye savurduğunda turuncu **top çimenler** üzerinde hızla **yükseldi.**

''Aferin Simon!" Daphne'nin haykırışı sahayı doldurdu.

Colin dönüp kız kardeşine küçümser bir tavırla baktı. **"Kriket** oynarken kimse rakibine tezahürat etmez."

"Daha önce hiç oynamadı ki kazanmak umurunda değil."

"Bunun önemi yok."

Daphne, Kate ve Edwina'ya bakarak, "Korkarım Bridgeıton kriketinin temel kuralı sportmen olmamak," diye açıkladı.

"Belli oluyor," dedi Kate dümdüz bir sesle.

"Sıra bende," **dedi Anthony. Elindeki pembe** topa **kibirli bir bakış** attı ve hemen ardından da sağlam bir şekilde topa **vurdu.** Top müthiş bir hızla çimenlerin üzerinde uçtu. **Ancak bir** ağaca çarpınca **durdu ve** pat **diye yere** düştü.

"Harika!" dedi Colin. Sıra ondaydı ve vuruşunu yap**mak için** hazırlandı.

Anthony alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama hiçbirisi söylediklerini duyabilecek kadar hassas kulaklara sahip değillerdi. Colin sarı topu doğruca kaleye yolladı ve **vuruşunu** yapması için Kate'e yer açtı.

"Deneme vuruşu yapabilir miyim?" diye sordu Kate.

"Hayır." Aynı anda üç farklı ağızdan gürültüyle çıkmıştı **bu** cevap.

"Tamam." Yutkundu Kate. "O halde bir adım ger çekilin. İlk denememde içinizden birinin yaralanmasından sorumlu olmak istemem." Sopasını tüm gücüyle geriye savurdu ve topa sağlam bir vuruş yaptı. Top havada bir yay çizerek yol aldı ve Anthony'nin topunun çarptığı ağaca çarpıp, hemen onun topunun yanma düştü.

Daphne topuna vurmak için sopasını ileri geri salarken. "Zavallıcık." dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu Kate endişeyle, düşesin merhamet dolu gülücüğünden dolayı içi rahat etmemişti.

Daphne ona bakarak, "Görürsün," diye cevapladı, c.onra da yeniden kendi topuyla ilgilendi.

Kate, dönüp Anthony'ye baktı. Vikont gidişattan çok ama çok memnun görünüyordu.

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordu Kate.

Anthony şeytani bir ifadeyle ona doğru eğildi. "Sana ne yapmayacağımı sorsan daha doğru olurdu."

"Sanırım sıra bende," dedi Edwina ve başlangıç noktasına ilerledi. Cılız bir vuruş gerçekleştirdi. Topunun sadece otuz adım ileriye kadar gidebilmesi üzerine de sızlandı.

Anthony yavaşça kendi topuna **doğru ilerlerken, "Bir** dahaki sefere daha kuvvetli vurun," dedi.

"Peki." diye mırıldandı Edwina arkasından. "Böyle olacağını düşünmemiştim hiç."

Anthony hiddetle seslendi: "Hastingsi Sıra sende!"

Dük, kendi topunu bir sonraki kaleye doğru savururken, Anthony kollarını göğsünde kenetleyip ağaca yaslandı. Tek elinde gülünç pembe sopasıyla Kate'i bekliyordu.

"Ahh, Bayan Sheffîeld," dedi Anthony, "oyunu herkes kendi topunun peşinden gider kuralına göre oynamalısınız."

"Başka bir arzunuz?" diye söylendi Kate.

"Bana karşı daha saygılı davranmalısınız," dedi Anthony alaylı bir gülümsemeyle.

"Kız kardeşimle bunca zaman oyalanmanızdan sonra mı?" dedi Kate tersçe. "Asıl yapmam gereken sizi dörde bölmek."

"Böylesine kana susamış genç bir kadın," diye mı tıkladı Anthony, "kriket oyununda da başarılı olur."

Kate'in yüzünün önce kırmızıya ardından da beyaza dönmesi Anthony'nin hoşuna gitmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Kate.

"Tanrı aşkına, Anthony," diye seslendi Coliıı. "Sıra sende!" .

Anthony ahşap topların çimenlerin üzerinde durdukları yere baktı. Kate'in siyah topu ve onun korkunç pembe topu ordaydı.

"Sevgili tatlı Colin'imizi bekletmek istemeyiz, değil rai?" Topuna doğru bir adım daha attı ve elindeki sopayı geriye savurdu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye haykırdı Kate.

Anthony topa sağlam bir vuruş yaptı. Kendi topu tam olarak çizmesinin altında, olduğu yerde duruyordu. Kate'inki ise ötedeki tepenin arkasına uçmuştu.

"Seni şeytan!" diye gürledi Kate.

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

"Seni geberteceğim!"

"Dene bakalım," diye kafa tuttu Anthonv, "ama önce beni yakalaman gerekli."

Kate önce ölüm sopasını tarttı elinde, sonra da Anthoıiy'nin ayağına baktı.

"Aklından bile geçirme," dedi Aıithony.

, "Bence fazlasıyla cazip bir fikir," dedi Kate.

Anthony tehditkâr bir tavırla öne doğru eğildi. "Görgü tanıklarımız var."

"Şu anda hayatınızı koruyan tek şey de bu zaten."

"Sanırım topunuz tepenin diğer ucuna düştü Bayan Sheffield. Eminim ona ulaştıktan sonra sizi görmemiz yarım saati alır, belki de daha fazla." Anthony keyifle sırıtıyordu.

Daphne kendi topunun peşinden geldi ve Kate'in yanına ulaştı. "Sana 'zavallıcık' dememin sebebini şimdi anladın mı?"

"Bunun hesabını vereceksin," diye homurdandı Kate ama vikontun yüzündeki yapmacık gülümseme birçok söze bedeldi.

Kate hızla tepeye doğru yürümeye başladı. Topunun çitlere takıldığım fark edene kadar, yüksek sesle ve bir bayana hiç de yakışmayacak sözler sarf ederek yoluna devanı etti.

Yarım saat sonra Kate, son oyuncunun hâlâ daha iki kale gerisindeydi. Anthony kazanıyordu ve bu durum Kate'i daha da fazla sinir ediyordu. Tek tesellisi ise o ukala yüzünü görmeyecek kadar uzakta olmasıydı. Kendi sırasının gelmesini beklerken parmaklarıyla oynuyordu, çünkü

yapabileceği başka bir şey yoktu. Bir anda Anthony'nin üzüntü dolu feryadını işitti. Ses dikkatini çekmişti. Vikontun öldüğünü umduğundan neşeyle bekledi ve pembe top ayaklarının hemen dibine düştü.

"Âhh!" Kate kıkırdadı, top ayakucuna çarpmadan hemen önce zıpladı. Arkasına baktığında havaya zıplayan Colin'i gördü. Sopasını keyifle havada çeviriyor ve sevinç içinde çığlıklar atıyordu.

Anthony ise hemen oracıkta kardeşinin karnını deşiverecekmiş gibi bakıyordu.

Kate de kendi kendisine minik bir zafer dansı yaptı; kazanamayacaktı belki ama onun da kazanma şansı yoktu artık. Ancak Anthony. kendisine sıra gelmesi için Kate ile beraber birkaç el beklemek zorunda kalacaktı. Sanki tek başına durmak yeterince eğlenceli değilmiş gibi bir de *onunla* sohbet etmek zorunda kalacaktı Kate.

Anthony yaklaşırken beynine fırtına bulutları yerleşmiş gibi sert bir ifadeyle bakıyordu.

"Kötü kader diyelim kordum," dedi Kate.

Anthony meşum bir bakış attı.

Kate içini çekti, elbette ki numaraydı. "Eminim bu durumda ikinci ya da üçüncü olacaksınız."

Anthony, Kate'e doğru tehditkâr bir ifadeyle eğildi ve homurtuya benzer bir sesle bir şeyler söyledi,

Tepenin üzerinden Colm'in sabırsızca haykıran sesini duydular: "Bayan Sheffield, sıra sizde!"

Kate olası vuruşunu hesap ederken, "Demek öyle," dedi. Bir sonraki kaleye vurabilirdi ya da Anthony'yı sabote edebilirdi. Ama ne yazık ki vikontun topu onunkine ieğmiyordu. bu yüzden de Anthony'nin oyunun başında ona yaptığı gibi topa ayağıyla basamazdı. Hangisi daha iyi

olurdu acaba? Şanslıysa ayağını kırmaz ve kendi topunu tamamen ıskalardı.

".Kararlar, kararlar," diye mırıldandı kendi kendisine.

Anthony ise kollarını göğsünde kenetledi. "Benim oyunumu mahvetmenizin tek yolu, kendi oyununuzu da mahvetmeniz, biliyorsunuz değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Kate. Eğer **Anthony'nin** topunu yollamak istiyorsa **kendininkini de** yollamak **zorundaydı.** Bu yüzden de diğer topu da hareket ettirmek için, **olan** gücüyle kendi topuna vurması şarttı. **Kcndisininkini hareket** ettirmeden bunu yapması mümkün olmadığına **göre.** bu iş kim bilir nerede son bulacaktı.

"Ama," dedi Kate Anthony ye bakıp sırıtarak, "neticede benim oyunu kazanmak için herhangi bir şansım yok."

"ikinci ya da üçüncü olabilirsiniz ama."

Kate başını iki yana salladı. **"Bu** çok şaşırtıcı **olurdu,** değil mi? En **yakmımdakine bile** çok uzağım **ve nerdeyse** oyunun sonuna geldik."

"'Bunu yapmayı gerçekten istemezsiniz, Bayan Sheffield," diyerek uyarıda bulundu vikont.

"Ahh! İsterim. Çok isterim hem de." Kate **yüzüne** yerleşen en şeytani gülümsemeyle içinden gelen tüm hislerle sopasını **savurdu** ve olanca **gücüyle** topuna **vurdu. Kendi** topu diğerine büyük bir hızla çarptı ve tepenin diğer tarafına kadar fırladı.

Uzağa...

Uzağa...

Doğruca gölün içine.

Kate'in ağzı keyiften açılarak göle düşen topu izledi. 0 anda Kate'in içinde bir his yükselmeye başladı, garip ve ilkel bir şeydi ve nevin eşiğine geldiğini anlayamadan he-

men evvel, çıldırmış bir kadm gibi zıplamaya ve çığlıklar atmaya başladı. "Evet! Evet! Evet! Kazandım!"

"Kazanamazsınız!" diye terslendi Anthony

' Ahh, evet fakat kazanmışım gibi hissediyorum," dedi Kate büyük bir zevkle.

Colin ve Daphne, alelacele koşarak tepeyi aştılar ve zorlukla durabildiler.

'Aferin Bayan Sheffield!" Colin heyecanla haykırmıştı. "Sızdekinin kıymetli ölüm sopası olduğunu biliyordum!"

"Harika!" Daphne de aynı fikirdeydi. "Tek kelimeyle harika!"

Anthony'nin ise kollarını kenetleyip kaşlarını çatmaktan başka seçeneği yoktu elbette.

Colin içten bir tavırla Kate'in sırtını sıvazladı. "Kılık değiştirmiş bir Bridgerton olmadığınızdan emin misiniz? Bu oyun için yaratılmış gibisiniz!"

Kate zarif bir tavırla, "Siz olmasaydınız başaramazdım," diye cevapladı. "Eğer siz topu tepenin arkasına savurmasaydınız... "

"Onu mahvetmek için dizginlerini elinize alacağınızı umdum." dedi Colin.

En son dük geldi yanlarına, Edwina da yanındaydı, "Oyunla ilgili çarpıcı bir tartışma var burada," dedi dük.

"Daha bitmedi," diye karşılık verdi Daphne.

Dük eğlenceli bir bakış attı karısına. "Oyunun devamı biraz umutsuz görünüyor, değil mi?"

Şaşırtıcı olan Colin'in de aynı fikirde olmasıydı. "Vuracak bir top kalmadı sonuçta."

Kate'in gözleri parladı.

Dük gökyüzüne baktı. "Dahası hava bulutlanmaya başladı. Yağmur başlamadan önce Daphne'yi eve götürmek istiyorum. Mevcut şartları sizler de biliyorsunuz."

Kate şaşırmış halde Daphne'ye baktı, düşesin yanakları kızarmaya başlamıştı. Ama hiç de hamile gibi **görünmüyordu.**

"Tamam," dedi Colin, "oyunu sona erdiriyorum ve Bayan Sheffıeld'ı galip ilan ediyorum."

"Sizden sonra yetişmem gereken iki kale daha vardı ama," dedi Kate.

"Ne olursa olsun," dedi Colin, "kriket oyununa **meraklı** olan tüm Bridegertonlar bilirler ki oyunu **kazanmak** için Anthony'nin topunu göle yollamak tüm kalelerden daha da önemlidir. Bu da sizi oyunun galibi yapmaya **yeter** Bayan Sheffield." Sonra **dönüp Anthony'ye** baktı. "İtirazı olan var mı

Hiç kimse itiraz etmemesine rağmen, Anthony öfke dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Harika," dedi **Colin.** "Bu **durumda,** galibimiz **Bayan** Sheffield ve Anthony sen de sonuncusun."

Kate'ten boğuk ve gülmeyle homurtu karışımı bir ses çıktı.

"Neticede **birilerinin sonuncu** olması **gerek.** Bu bir gelenek," dedi Colin sırıtarak.

"Doğru," dedi **Daphne.** "acımasız bir topluluk **olabiliriz** ancak **geleneklere** de sadığızdır."

"Hepiniz keçileri kaçırmışsınız," dedi dük **nezaketle.** "Ve artık **Daphne** ve ben sizlere veda etmek **durumunda Yız.** Yağmur başlamadan **önce karımı** eve yetiştirmek **istiyorum.** Oyun alanını toparlamanıza yardım **edemezsek** kusurumuza bakmayacağınıza eminim."

Elbette **ki** kimse **kusura bakmadı** ve **dük ile** düşes, **Aubrey** Hall'a **doğru** yola **koyuldular. Tüm bu hır** gür içerisinde sessizliğini koruyan Edwina - gerçi akıl hastanesin-

den kaçmış gibi davranan Bridgertonlar'ın bir birine bir diğerine bakıp duruyordu - sonunda boğazını temizledi. Tepeden göle doğru ilerleyerek, "Sizce de göle düşen topu bulmamız gerekmez mi?" diye sordu.

Grubun geri kalanı, daha önce böyle bir ihtimali hiç göz önünde bulundurmamışlar gibi şaşkın bir ifadeyle sakin göle gözlerini diktiler.

"İlerilerilere kadar gitmemiş gibi görünüyor," dedi Edwina. Hiç kimseden cevap alamadı ama sopasını göle daldırıp ileri geri hareket ettirdi. "Pekâlâ! Yaşlı aptal topu bulacağım."

Sözleri, bilincini kısmen kaybetmiş gibi bekleyen erkekleri harekete geçirdi ve hemen yardım için yanma geldiler.

Colin cesur bir tavırla tepeden aşağıya inerken, "Saçmalamayın Bayan Sheffield," diye seslendi. "Ben topu alırım."

"Ahh, Tanrı aşkına!" diye homurdandı Anthony, "o lanet topu ben alırım!"

Tepeden aşağıya ulaşıp Colin'i yan tarafa itti. Tüm öfkesine rağmen, yine de yaptığından ötürü Kate'i suçlayamıyordu, O da olsa aynı şeyi yapardı, hatta topa çok daha kuvvetli vurup gölün ortasına kadar uçmasını sağlardı. Yine de bir kadın tarafından, işin aslı Kate tarafından en berbat şekilde aşağılanmıştı.

Anthony gölün kenarına kadar gelip içine girdi. Parlak renkli pembe top renginden ötürü suyun içinde kolayca nabilirdi, oldukça sığ bir yere düşmüştü.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Colin, hemen arkasına gelip durmuştu.

Anthony kafasını **hayır** anlamında salladı. **"Aptal** şey işte, kimse pembe **olmak** istemez."

Colin sessizce onayladı.

Anthony kıyıda sağ tarafa doğru ilerlerken, **"Mor bile** daha **iyidir."** dedi.

Bir anda kafasını **kaldırıp** kardeşine **dik dik baktı. "Bu** arada mor sopaya ne oldu?"

Colin umursamaz **bir** tavırla, "Emin ol **hiçbir** fikrim yok," **dedi.**

"Ve ben de eminim ki yarın akşamki kriket turnuvasında bir anda ortaya çıkacaktır," diye homurdandı Anth

"Muhtemelen haklısın." Colin gözlerini gölden ayırmadan ağabeyinden birazcık uzaklaştı. "Hatta şansımız varsa belki de bu öğleden sonra ortaya çıkar."

"Bir gün seni öldüreceğim," dedi Anthony duygusuzca.

"Ondan da hiç şüphem yok." Hâlâ suyu tarıyordu Colin. Bir anda parmağıyla işaret etti. "Orada! İşte orada!"

Pembe topun düştüğü yerde derinlik yaklaşık bir ayak. belki biraz daha fazlaydı. Anthony içinden bir küfür savurdu. Çizmelerini çıkarıp suya girmeliydi. Kate Sheffield, her defasında onu çizmelerini çıkartırıp tüm bedenini suya sokmak zorunda bırakıyordu. Hayır, Edwina'yı kurtarmak için S ğında çizmelerim çıkarmak için vakti olmamıştı. Deri çizmeleri tamamen mahvolmuştu, uşağı halini gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Çizmelerini çıkarmak için bulduğu ilk kayanın üzerine oturdu. Edwina'yi kurtarabilmek için en güzel çizmelerini feda etmişti zaten. Aptal bir pembe top için de ayaklarını ıslattığına değe çekmiş gibi görünmüyordu.

"Bu işi kendin halletmelisin sanırım," dedi Colin, "ben gidip Bayan Sheffield'a kaleleri toplamasında yardım edeceğim."

Anthony kaderine razı olarak başını salladı ve suya girdi.

"Su soğuk mu?" Ses bir kadına aitti.

Tanrım, bu oydu. Anthony arkasına dönüp baktı. Kate Sheftield gölün kenarında dikiliyordu.

"Galiba kaleleri topluyordunuz," diye terslendi vikont.

"Ben değil, Edwina."

"Ne kadar fazla Bayan Sheffield var," diye homurdandı Anthony. Kız kardeşlerin aynı sezonda Londra'ya gelmelerine karşı bir yasa çıkarılmalıydı.

Efendim?" Kate başını o tarafa uzanarak sordu.

"Dondurucu olduğunu söyledim!" diye yalan söyledi Anthony.

"Ahh. Çok üzgünüm."

Bu sözü Anthony'nin dikkatini çekmişti. "Hayır, üzgün değilsiniz."

"Tamam. Üzgün değilim. Kaybettiğiniz için üzülmedim, Ancak ayaklarınıza kadar üşümenizi de istememiştim."

Anthony aniden kızın ayak parmaklarını görebilmeyi ne kadar da çok arzu ettiğini fark etti. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Bu kadını çılgın gibi arzulaması mümkün değildi. Ondan hoşlanmıyordu bile.

İç geçirdi. Bu doğru değildi. Galiba ondan garip bir şekilde hoşlanıyordu. Dahası, Kate'in de ondan aynı şekilde hoşlanmaya başladığının farkındaydı ve bu daha da acayipti.

"Benim yerimde olsanız siz de aynı şeyi yapardınız," diye seslendi Kate.

Vikont cevap vermeden suyun içine doğru ilerlemeye devam etti.

"Yapardınız," diye ısrar etti Kate.

Anthony eğilip topu aldı, bu arada gömleğinin kolunu da ıslattı. "Biliyorum!"

"Ahh!" Kate şaşırmıştı, kabul etmesini pek beklemiyor gibiydi.

Kıyının yosun içinde olmamasına şükrederek geri çıktı Anthony.

"Buyuran," dedi Kate, elinde havluya benzer bir şey tutuyordu. "Barakada buldum. Ayaklarınızı kurulamak için gerekli olabileceğini düşündüm."

Anthony ağzını açtı ama söyleyebilecek hiçbir şey bulamadı. Sonunda, "Teşekkürler," diyebildi ve havluyu aldı.

"O kadar da kötü birisi değilim, biliyorsunuz," dedi Kate gülümseyerek.

"Ben de değilim."

"Belki de. Ama Edwina ile beraber o kadar uzun süre oyalanmamanız gerekirdi. Sırf beni incitmek için yaptığınızı biliyorum."

Ayaklarını kurulamak için bir kayanın üzerine otururken tek kaşını havaya kaldırdı. Topu da ayaklarının hemen yanına yere bıraktı.

"İleride eşim olmasını düşündüğüm kadınla vakit geçirmek istediğim için gecikmiş olabileceğimi hiç düşünmediniz mi?"

Kate'in rengi yavaşça soldu ama hemen ardından mırıltı şeklinde konuşmaya başladı: "Bu şimdiye kadar söylediğim en bencilce sözcükler ama hayır, bence tek istediğiniz beni incitmekti."

Kate haklıydı elbette fakat Anthony'nin ona haklı olduğunu söylemeye niyeti yoktu. "Edwina gecikti. Neden olduğunu biliniyorum. Odasına çıkıp nerede kaldığını sormamın ayıp olacağını düşündüğüm için hazırlanana kadar onu çalışma odamda bekledim."

Bir süre sessizlik oldu, sessizliği bozan yine Rate oldu. "Teşekkür ederim."

Anthony hafifçe gülümsedi. "O kadar da kötü birisi değilim, biliyorsunuz."

Kate iç geçirdi. "Biliyorum."

Kate'in kaderine boyun eğmiş hali, Anthony'yi gülümsetti, "Belki birazcık kötü?" diye takıldı ona.

Kate memnuniyetle gülümsedi, belli ki şakalaşırken çok daha rahat hissediyordu.

"Ahh, kesinlikle."

"Sıkıcı olmaktan nefret ederim."

Kate gülümsedi, çoraplarını ve çizmelerini giyerken vikontu izledi ve eğilip yerdeki pembe topu aldı. "Bunu barakaya kadar ben taşısam daha iyi olacak sanırım."

'Yoksa karşı konulamaz bir arzuyla topu göle mi fırlatmamdan korkuyorsunuz?"

Kate başıyla onayladı. "Onun gibi bir şey."

"Tamam." Anthony olduğu yerde doğruldu. "O halde ben de havluyu alırım."

"Adil bir anlaşma." Kate tepeye yönelip yürümeye başladı, arayı açmış gözden kaybolmak üzere olan Edwina ve Colin i gördü. "Ahh!"

Anthony hızla arkasına döndü. "Ne oldu? Anladım, Öyle görünüyor ki kız kardeşiniz ve erkek kardeşim bizi bırakıp gitmeye karar vermişler."

Kate sorumsuz kardeşlerine ters bir ifadeyle baktı, ar-

dından kaderine razı olmuş halde omuz silkip yorgun argın tepeye doğru yürümeye başladı. "Sanırım varlığınıza birkaç dakika daha tahammül edebilirim, elbette siz de benimkine tahammül edebilirseniz."

Anthony cevap vermedi, bu Kate'i daha da şaşırttı. Vikonta baktı ve hemen başını aşağı indirdi. Anthony, gözlerini dikmiş acayip bir ifadeyle ona bakıyordu...

"Şey... Her şey yolunda mı lordum?" diye sordu Kate tereddüt içinde.

Anthony başını salladı. "Yolunda." Ama sesi bir şeylerden dolayı dikkati dağılmış gibiydi.

Yolculuklarının kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Kate. pembe topu barakadaki yerine koydu. Colia ve Edwinwa. oyun alanını tamamen temizlemişler, geriye hiçbir şey bırakmamışlardı.

Kate, Anthony'ye kaçamak bir bakış attı ve gülümsemek zorunda kaldı. Canının sıkkınlığı yüzünden kaşlarını çatmıştı vikont ve o da bunun farkındaydı.

Kate tebessümünü saklamak için elinden geleni yaparak.. "Havluyu dilerseniz burada bırakalım, lordum?" dedi.

Anthony omuz silkti. "Bunu eve götüreceğim. İyice temizlenmesi lazım."

Kate başıyla onayladı ve kulübenin kapısını kapatıp oradan ayrıldılar.

b i l l u r

BOLUM 11

Bir kadının içindeki en iyi yanı - ya da bir erkeğin içindeki en kötü yanı - ortaya çıkarmak için hiraz rekabet gibisi yoktur.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 4 MAYIS 1814

Anthony eve doğru giden patikayı yavaşça yürürken ıslık çalıyor, Kate bakmadığı zamanlarda da ona kaçamak bakışlar atıyordu. Kate kendine has, oldukça etkileyici bir kadındı ve bunun, onu neden sürekli şaşırttığını bilemiyordu Anthony ama şaşmyordu işte. Ona dair anıları, yüzünün çarpıcı güzelliğiyle boy ölçüşemiyordu. Daima hareket halindeydi Kate, sürekli gülümsüyor, kaş çatıyor ve bir şeylerden ötürü dudaklarını büzüyordu. Genç hanımların takınmaya heves ettikleri dingin, sakin ifade asla onda yoktu.

Anthony de cemiyetin geri kalanlarıyla aynı hataya düşmüş, Kate'i sadece kız kardeşine göre değerlendirmişti. Edwina o kadar güzel, çekici ve öylesine hayranlık uyandırıcıydı ki yanındaki her şeyi gölgede bırakıyordu. O odadayken, başka bir şeye bakabilmek mümkün değildi.

b i l l u r

Şimdiye kadar...

Anthony kaşlarını çattı. Kriket oyunu boyunca Ed\vma'ya pek dikkat etmemişti. Aslında bu durum, anlaşılabilir bir şeydi, çünkü bu Bridgerton usulü kriketti ve adı Bridgerton olan herkesin en beter hallerini açığa çıkarıyordu. Öyle ki prens gelip oyuna katılsa Anthonv ona bile pek fazla dikkat edemezdi.

Ancak bu düşüncc Anthony'nin zihnini dolduran diğer hayalleri silip atamadı. Kate oyundayken, sopasının üzerine doğru eğilmiş ve alnı derin bir konsantrasyonla kırışmış bir halde durmuştu. Vuruşu kaçıran birileri olduğunda ise gülmek için bir an olsun tereddüt etmemişti. Kate. Edwina'mn topu kaleden geçtiğinde Bridgertonlar'mkine hiç benzemeyen, kendisine has tavrıyla neşelenmişti. Ve Anthony'nin topunu göle yollamadan hemen önceki o arsız gülümsemesi.

Her ne kadar Edwina'ya pek dikkat edememiş olsa da Kate'in her hareketini izlemişti.

Bu rahatsız edici olmalıydı. Yeniden dönüp Kate'e baktı. Bu defa yüzünü gökyüzüne doğru çevirmiş ve kaşlarını çatmıştı.

Anthony nazikçe, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kate hafifçe gözlerini kıstı. "Sadece yağmur yağacak mı diye merak ettim."

Anthony de gökyüzüne baktı. "Bence kısa süre içinde yağmayacak."

Anthony Kate'ın yüz ifadesinin hayal kırıklığına uğramış üç yaşındaki bir çocuğuıiki gibi olduğunu düşündü. "Yanlış kentte yaşıyorsunuz, Bayan Sheffield."

Kate yüzünde uykulu bir gülümsemeyle Anthoıy'ye döndü. "Sakin bir yağmuru umursamam. Şiddetli bir fırtınaya dönüştüğü zaman hoşlanmıyorum."

"Gök gürültülü fırtınalardan her zaman hoşlanmışımdır," diye mırıldandı Anthony.

Kate korku dolu bir ifadeyle Anthony'ye baktı ve ardından bakışlarım yerdeki çakıl taşlarına çevirdi.

Yürürken bir tanesini tekmeledi. Arada sırada uzun adımlarını yarıda keserek ya da taşların çok olduğu tarafa doğru yönelip tekmeleyerek havada uçmalarım izledi. Tavrında çekici bir şeyler vardı. Eteğinin altından düzenli aralıklarla çıkıp çalılara temas eden minik ayaklarının çok tatlı olduğunu düşündü Anthony.

Merak içinde Kate'in yüzüne bakıyordu, hatta kız yeniden ona bakana kadar gözlerini kaçırmayı bile unutmuştu.

"Sizce... neden bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordu Katc.

"Bence ne?" Anthony sorunun ikinci kısmını bilerek duymazdan geldi.

Kate'in dudakları inatçı bir tavırla kıvrıldı. Anthony ise içinde yükselen duyguların etkisiyle, neşe içinde gülümseme isteği duydu.

Kate şüphe içinde, "Bana mı gülüyorsunuz?" diye sordu.

Anthony başını hayır anlamında salladı.

Kate ansızın durdu. "Bence bana gülüyorsunuz."

"Sizi temin ederim ki size gülmedim." Anthony'nin sesinden gülmemek için kendisini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Yalan söylüyorsunuz!"

"Söylemiyorum-" Hemen sustu Anthony çünkü konuşmaya biraz daha devam etseydi kahkahalara boğulacaktı. Daha da garip olan ise sebebini bilmiyor oluşuydu.

"Ahh, Tanrı aşkına, sorun ne?"

Anthony, yakındaki bir karaağaç gövdesinin dibin, çömeldi. Artık kendisine hâkim olamamış kıkırdamaya başlamıştı, öyle ki gülerken tüm bedeni sarsılıyordu.

Kate gözlerinde hem merak hem de öfkeyle baktı. "Bu kadar komik olan şey nedir?"

Nihayet gülmeye bir son verdi Anthony ve omuzlarını hafifçe silkti. Nefes nefese "Bilmiyorum," diyebildi, "yüzünüzdeki ifade- "

Kate'in de gülümsediğini fark etti. gülümsemesi hoşuna gitmişti.

"Ne kadar eğlendiğiniz belli oluyordu lordum."

"Ondan şüphem yok." Birkaç derin nefes aldıktan sonra, tekrar kontrolünü sağlamıştı Anthony'Kate'in yüzüne yeniden baktığında, belli belirsiz şüphe ifadesi gördü ve bir anda kendisi hakkında neler düşündüğünü öğrenebilmeyi ne kadar çok istediğini fark etti. Bunun için ertesi güne kadar bekleyemezdi. Hatta bu akşama kadar bile bekleyemezdi.

Nasıl olmuştu bilemiyordu ama Kate'in hakkında ıvi fikirlere sahip olması Anthony için çok büyük önem arz etmişti. Elbette ki Edwina'ya uygunluğu konusunda onay vermesi de çok önemliydi fakat bu bambaşka bir konuydu.

Kate onu aşağılamıştı, Serpentine Nehri'nin sularında neredeyse sırılsıklam olmasına sebep olmuş ve kriket oyununda da onu utandırmıştı. Tüm bunlara rağmen, Anthony bu kızın onun hakkında iyi düşüncelere sahip olması için can atıyordu. En son ne zaman birilerinin takdirine gereksinim duyduğunu hatırlamıyordu ama dürüst olmak gerekirse, bu oldukça gurur kırıcı bir durumdu.

"Sanırım bana bir iyilik borçlusunuz." Ağaçtan destek alıp ayağa kalkmıştı Anthony. Zihni düşüncelerle çalkalanıyordu ama bunun üstesinden gelmesi şarttı. Kate'm ne düşündüğünü öğrenmeliydi ama aynı zamanda Kate'm bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini dc istemiyordu. Hiç değilse bunun kendi için *neden* bu denli önemli olduğunu anlayana kadar bilmemeliydi.

"Nasıl yani?"

"'Bir iyilik. Kriket oyunu için."

Kate ağaca doğru yaslanıp kollarını göğsünde birleştirirken nazik biçimde güldü. "Eğer binlerinin iyilik yapması gerekiyorsa bu ben değil sizsiniz. Neticede oyunu ben kazandım."

'Ama aşağılanan bendim."

"Doğru."

Vikont duygusuz bir ses tonuyla, "Eğer kabul etmeseydiniz karşımdakinin başkası olduğunu sanabilirdim," dedi.

Kate ölçülü bir ifadeyle baktı. "Bir hanımefendi her konuda dürüst olmalıdır." Gözlerini Anthony'nin yüzüne çevirdiği anda, adamın dudakları bilmiş bir ifadeyle kıvrıldı.

''Ben de bunu söylemenizi umut ediyordum."

Kate aniden huzursuz hissetti. "Nasıl yani?"

"Çünkü sizden yapmanızı istediğim iyilik şu Bayan Sheffield; ben size bir soru soracağım, tabii benim belirlediğim bir soru ve siz de tamamen dürüstçe cevap vereceksiniz." Tek elini ağacın gövdesine yasladı ve yüzünü Kate'in yüzüne biraz daha yaklaştırıp ileriye doğru hafifçe eğildi.

Kate onu itip uzaklaştırabileceğini bilse de tuzağa düş-

müş hissetti. Heyecanın sebep olduğu ürperme ve korkuyla, onun alev alev yanan gözlerinde kapana kısılıp kaldığını fark etti.

"Sizce bunu yapabilir misiniz Bayan Sheffieİd?" diye mırıldandı vikont.

"Sorunuz nedir?" Kate kendi sesini duyana kadar rüzgâr kadar hafif çıktığının farkında değildi.

Anthony başını yana eğdi. "Bakın dürüstçe cevap vereceğinize söz vermiştiniz.'"

Kate başıyla onayladı ya da en azından onayladığını zannetti. En azından onaylamak istemişti. İşin aslı, bedeninin kontrolünü sağlayamıyordu.

Anthony, Kate'in titrediğini hissedebilecek kadar ona yaklaştı. "Sorum şu Bayan Sheffieİd- "

Kate'in dudakları aralandı.

"Hâlâ-"

Biraz daha yaklaştı Kate'e.

"Benden-"

Bir adım daha yaklaştı Anthony.

"Nefret ediyor musunuz?"

Kate geriye doğru sendeledi, beklediği sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama bu olmadığı kesindi. Dudaklarını yalayıp konuşmaya hazırlandı fakat ne söyleyeceğine dair en ufak fikri yoktu ve acilen bir şeyler bulması gerekiyordu-

Anthony'nin dudakları, erkeksi bir tavırla yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu hayır olarak algılıyorum." Sonra da elini yasladığı ağaçtan çekti ve hızlıca konuşmaya başladı: "Çok iyi, o halde sanırım eve gidip akşam için hazırlanma zamanımız geldi, değil mi?"

Kate ağaç gövdesine çöküp kaldı, tüm enerjisi çekilmiş gibiydi.

"Bir süre daha dışarıda kalmak ister miydiniz?" Anthony ellerini beline koyup gökyüzüne baktı. Davranışları hesaplı ve etkiliydi, sadece on saniye önceki baştan çıkarıcı tavrı buhar olup uçmuştu. "Tabii ki isterdiniz. En azından hava yağacak gibi görünmüyor."

Kate, vikontun yüzüne baka kaldı. Ya Anthony aklını kavbctmişti ya da Kate ne konuştuklarım unutmuştu, belki dc her ikisi birden olmuştu.

"Pekâlâ, temiz havanın kıymetini bilen hanımları her zaman takdir etmişimdir. O halde akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Anthony.

Kate sadece, başım sallayabilmişti. Bunu bile nasıl olup da başarabildiğine kendisi de hayret etmişti.

"Harika.." Anthony, Kate'in elini tuttu ve bileğinin iç kısmına, kıyafetinin koluyla eldiveni arasından görünen tenine yakıcı bir öpücük kondurdu. "O halde bu akşama kadar elveda Bayan Sheffıeid." Hemen ardından da Kate'i karmakarışık hislerle olduğu yerde bıraktı ve eve doğru yürümeye başladı.

Aksanı saat yedi sularındayken Kate çok hasta hissediyordu. Sekize çeyrek kala felç geçirdiğine karar verdi. Ama saat sekize beş kala, akşam yemeği saatinin geldiğini ve konukların yemek salonunda toplanmalarını haber veren zil çaldığında, omuzlarını dikieştirdi ve odasından çıkıp Mary ile buluşmaya gitti. Bir korkak gibi davranmayı reddetmişti. çünkü o bir korkak değildi ve bunu bu akşam kanıtlamak zorundaydı.

Kendi kendisine, yemek masasında muhtemelen Lord Bridgerton'a yakın bir yerlerde oturmak zorunda kalmayacağım söyledi. Neticede o bir vikonttu ve bu ailenin de

reisiydi, bu durumda masanın başında oturması icap ederdi. Kendisi ise bir baronunun ikinci oğlunun kızı olarak, taşıdığı unvan gereği masanın daha ileri kısımlarında bir yere oturtulacak ve muhtemelen de vikonta bir hayli uzak mesafede kalacaktı, hatta onu görebilmek için boynunu kramp girene kadar eğmesi gerekecekti.

Kate ile aynı odayı paylaşan Edwina ise çoktan hazırlanmış ve kolye seçmesine yardımcı olmak için Mary'nin kaldığı odaya gitmişti bile. Kate onu koridorda yalnız başına buldu. Mary'nin odasına gidip diğer ikisinin de horlanmasını orada bekleyebilirdi ama pek sohbet havasında değildi ve Edwina da ondaki bu garip, düşünceli hali muhtemelen fark edecekti. Kate'in etrafında istediği son şey. Mary'nin sonu gelmez sorularıydı.

İşin aslı, Kate de canını sıkanın ne olduğunu bilmiyordu. O öğleden sonraya dair tek bildiği vikont ile arasında[1] değişen bir şeyler olduğuydu. Evet, bir şeyler değişmişti ve bunu rahatlıkla itiraf edebilirdi, en azından kendi kendisine itiraf edebilirdi. Olan biten her şey onu endişelendirmişti.

Peki. normal olan hangisiydi? insanlar anlayamadıkları şeylerden korkarlardı ve Kate de vikontu anlayamıyordu. Tam da tek başına olmaktan keyif almaya başlamıştı ki koridorun diğer ucundaki kapı açıldı ve genç bir hanım odadan dışarıya çıktı. Odadan çıkan kişinin ünlü Featherıngton kız kardeşlerden en küçüğü olan Peneiope Featherington olduğunu fark etti. Evet, üçü de cemiyete takdim edilmişlerdi, henüz okul çağında olan dördüncü bir kardeşleri daha olduğunu duymuştu.

Featherington kardeşler için ne büyük bir talihsizlikti: üçü de evlilik sezonunda başarısız olmuşlardı. Pruden-

ce ve Philippa cemiyete çıkalı üç sezon olmuştu ama her ikisi de tek bir evlilik teklifi bile almamışlardı. Penelope ise ikinci sezonunun ortalarındaydı ve herkes tarafından 'budala' olarak adlandırılan annesi ile kız kardeşlerinden uzak durmaya çalışarak cemiyette kendisine yer edinmeye çalışıyordu.

Kate, Penelope'den her daim hoşlanmıştı. Sevimsiz renklerde kıyafetler giyinip de Leydi Whistledown'vn sayfasında mimlendikleri günden beri, aralarında bir çeşit bağ oluşmuştu. Üzüntü içinde fark etti ki Penelope'nin sıklıkla giydiği limon sarısı ipek elbise, zavallı kızı fena halde solgun gösteriyordu ve yetmezmiş gibi fırfırlar ve gereksiz aksesuarlarla zevksizce süslenmişti. Penelope zaten pek uzun boylu bir kız değildi ve kıyafeti onun işini bitirmişti.

Bu ciddi bir talihsizlikti, çünkü eğer birileri annesini o kadın terzilerinden uzak tutup da Penelope'nin kendi elbiselerini seçme şansım verseydi, gerçekten de oldukça etkileyici bir genç hanım haline gelebilirdi. Açık tenli, kızıl renk saçları ve anlamlı bir yüzü vardı. Hatta kızıldan ziyade kestaneye yakın bir renkti saçları. Daha da iyimser olmak gerekirse, saç rengi için kestane değil de kahverengi denilebilirdi.

Ne şekilde adlandırılırsa adlandırılsın, diye düşündü Kate umutsuzluk içinde, limon sarısı bu kıza gitmemişti.

"Kate!" Odasının kapısını kaparken Penelope neşe içinde seslenmişti. "Bu ne sürpriz? Senin de partiye katıldığından haberim yoktu."

Başıyla selam verdi Kate. "Sanırım son dakika davetlileriyiz. Leydi Bridgerton ile daha geçen hafta tanıştık."

"Şey, şaşırdım dedim ama aslında pek de şaşırmadım.

Lord Bridgerton'un kardeşin Edwina ile bir hayli ilgilendiğini biliyorum."

Kate kıpkırmızı olarak, "Şey, evet ilgileniyor," diye kekeledi.

"En azından ortada dolanan dedikodular bu yönde fakat sadece dedikodulara güvenemezsin, değil mi?"

"Leydi Whistledown'ın yanıldığına pek tanık olmadım," dedi Kate.

Penelope omuz silkip üzerindeki elbiseye tiksintiyle baktı. "Benim hakkımda da hiç yanılmadı."

"Saçmalama," dedi Kate hemen ama her ikisi de sadece nazik olmaya çalıştığım biliyorlardı.

Penelope yavaşça başım salladı. '"Annem, sarının beni mutlu gösterdiğine ve mutlu kızların da koca bulabileceklerine ikna olmuş durumda."

"Ahh, canım" diyebildi Kate, kıkırdadığından homurtu benzeri bir ses çıkarmıştı.

Penelope sevimsiz bir tonda, "İdrak edemediği ise *mutlu sartnm* beni mutsuz gösterdiği ve beyefendileri uc geri püskürttüğü," dedi.

"Yeşil rengi önerdin mi? Bence yeşil çarpıcı bir renk"

Penelope başını iki yana salladı. "Yeşilden nefret eder. Hüzünlü olduğunu söylüyor."

"Yeşil mi hüzünlü?" Kate inanamamıştı.

"Onu anlamayı deneme bile."

Kate yeşil renk bir elbise giymişti ve elbisesinin kolunu Penelope'nin yüzüne doğru tuttu. Penelope'ye, "Tüm yüzün parladı," dedi.

"Hiç de bile. Sadece sarıyı biraz daha renklendirdi hepsi bu."

Kate şefkatli bir tavırla gülümsedi. "Benimkilerden bir tanesini ödünç verirdim ama eteği yerlerde sürünür."

Bu teklifi derhal savuşturdu Penelope. "Çok naziksin ama kaderime razı olacağım. En azından geçen sezondan daha iyi durumdayım."

Kate soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı,

"Ahh, evet doğru ya sen geçen sezon yoktun. Şimdikinden iki kata daha şişmandım."

"İki kat mı?" diye tekrar etti Kate, buna inanamamıştı.

Penelope başını sallayarak onayladı ve yüzünü buruşturdu. '"Anneme on dokuz yaşıma gelene kadar beklememizi söylemiştim ama o bir başlangıç yapmamızın benim için daha iyi olacağına karar vermişti."

Kate, bunun iyi olmadığını anlaması için Penelope'in yüzüne tekbir bakış atması yeterli olmuştu. Bu kıza gerçek bir yakınlık hissetmişti. Gerçi Penelope ondan üç yaş küçüktü ama sorun değildi. Her ikisi de odadaki en popüler kız olmamanın, balolarda yalnız kalmayı umursamıyormuş gibi davranmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Neden akşam yemeği için salona beraber gitmiyoruz? Ailelerimiz gecikecek gibi görünüyorlar," dedi Penelope.

Aslında Kate, bir an evvel yemek salonuna inip Lord Bridgerton'un varlığına katlanmak için pek de can atmıyordu ama Mary ve Edwina'yı beklemek de işkenceyi sadece birkaç dakika erteleyebilecekti. Bu sebepten arkadaşının aşağı inme teklifini kabul etti.

Her ikisi de annelerine planlanırdaki değişikliği haber verdikten sonra, kol kola girip alt kata indiler. Yemek odasında insanlar birbirleriyle kaynaşıp sohbet etmeye başlamışlar ve kalan konukların teşrifini bekliyorlardı.

Daha önce bir kır evi partisine hiç katılmamış olan Kate,

şu anda konuk olan hemen herkesin Londra'dakinden çok daha sakin görünmelerini şaşırtıcı buldu. Bunun sebebi temiz hava olmalı, diye düşündü gülümseyerek. Ya da belki de başkentin sıkıcı kurallarından uzaklaşmış olmak insanları rahatlatmıştı. Sebep her ne olursa olsun, bu havanın Londra'nın akşam yemeği partilerine tercih edilir olduğuna karar verdi.

Odanın diğer köşesinde bulunan Lord Bridgerton'u gördü. Ya da daha ziyade görmüş olduğunu zannetti. Şöminenin yanında dikildiğini fark eder etmez bakışlarını ona dikmemek için özen göstermeye çalıştı. Ama yi;ıık varlığını hissedebiliyordu. Çıldırmış olmalıydı fakat başını eğdiğini bildiğine, konuştuğunda vei güldüğünde onu duyduğuna yemin edebilirdi. Ve elbette, arkasından kuıdisine baktığı zamanlan de fark edebiliyordu. Sanki alevlerin içinde kalmış gibi hissediyordu.

"Leydi Bridgerton'un bu kadar çok kişiyi davet ettiğini fark etmemiştim" dedi Penelope.

Kate, şöminenin olduğu tarafa bakmamaya özen göstererek, kimin nerede olduğunu görebilmek için odaya bakındı.

"Hayır, olamaz," dedi Penelope yarı inler yarı bikinide. "Cressida Cowper da burada."

Kate, ihtiyatlı bir tavırla Penelope'niıı bakışlarını takip etti. Eğer Edwina 1814 yılında bir güzellik yarışmasına katılmış olsa tek rakibi bu kız olurdu; Cressida Cowper. Uzun ince bedeni, bal rengi saçları, parlak yeşil gözleri ile peşinde bir hayran kitlesi olmadan gezrnezdi. Lakin Edwina ne kadar nazik ve cömertse bu kız da o kadar kendini beğenmiş, hasta ruhlu ve diğerlerinin acı çekmesinden keyif alan birisiydi.

"Benden nefret ediyor," diye fısıldadı Penelope.

"O herkesten nefret ediyor," diye cevapladı Kate.

"Hayır. Benden *gerçekten* nefret ediyor."

"Neden?" Kate meraklı gözlerle arkadaşına döndü, "Ona ne yapmış olabilirsin ki?"

"Geçen sezon çarpıştık ve elindeki kokteyl kadehi hem kendi üzerine hem de Ashbourne Dükü'nün üzerine döküldü."

"Hepsi bu mu?"

Penelope gözlerini devirdi. "Cressida ıçin bu yeterli, kier sakır görünmeseydi, dükün ona evlenme teklifi edeceğinden emindi."

Kate pek de hanımlara yakışmayan bir homurtu koyuverdi. "Ashbourne yakın zamanda evlenmeye niyetli değil, herkes bunu biliyor. O da en az Bridgerton kadar beter bir hovarda."

"Bridgerton bu sezon evlenme ihtimali en yüksek olan kişi," diye hatırlattı Penelope. "Tüm dedikodular bu yönde."

"Daha neler," diyerek dudak büktü Kate, "vikontun bu sene içinde evlenmeyeceğini yazan bizzat whistledown'ın kendisiydi."

Penelope kibirli bir ifadeyle, "O haftalar önceydi," diye cevapladı. "Leydi Whistledown sürekli fikir değiştirir. Üstelik senin kız kardeşine kur yaptığım da bilmeyen yok."

Kate cevap vermeden önce dilini ısırdı. "Hatırlatma bile."

bna Kate'in tiksintiyle irkilmesi Penelope'nin fısıltısının içinde kayboldu. "Ahlı, hayır! Bıı tarafa geliyor."

Kate kolunu Peıielope'ye dolavıp rahatlatabilmek için hafifçe sıktı. "O kız için endişelenme, senden daha iyi de-

Penelope, alayla Kate'e baktı. "Biliyorum. Ama bu onu. daha az nahoş hale getirmiyor. Üstelik her seferinde onunla muhatap olmak zorunda lalayım diye yanıma geliyor"

Cressida titrek bir sesle, "Kate, Penelope," dedi ve saçlarını etkileyici bir tavırla savurdu. "Sizleri burada görmek ne büyük sürpriz."

"Neden acaba?" diye sordu Kate.

Cressida, Kate'ıı bu sorusune şaşırmış gibiydi. "Şey seni görmek o kadar şaşırtıcı değil elbette. Kız kardeşinin talep gören biri olduğunu ve o nereye giderse ser:"., de oraya gitmek zorunda olduğunu herkes biliyor. Ama Penelope'nin varlığı..." Cressida zarafetle omuz silkti. 'Açıkçası ben kimim ki bunu sorgulayayım?, Leydi Bndgerton çok iyi kalpli birisi."

Bu o kadar kaba bir yorumdu ki Kate'in ağzı açık kalmıştı. Şaşkınlık içinde Cressida'ya bakarken kız ölümcül darbeyi indirdi. "Ne kadar güzel bir elbise Penelope." Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Kate havada şeker tadı aldığına yemin edebilirdi. Cressida kendi elbisesinin san kumaşım düzeltirken, "Sarı renge bayılırım," diye devam etti. "sarı ten rengine bambaşka bir hava katıyor, değil mi?"

Kate dişlerim birbirine kenetlemişti. Doğal olarak Cressida kıyafetinin içinde şahane görünüyordu, çuval bile giyse şahane görünürdü zaten. Cressida yeniden gülümsedi, bu defa Kate'e bir yılanı anımsatmıştı, odanın diğer tarafına dönüp oradaki birisine seslendi: "Ahh, Grimson.' Grimson! Birazcık buraya gelebilir misiniz?"

Kate, omzunun üzerinden bakıp yaklaşmakta olan Basil Grimson'a baktı ve sızlanmasını son anda zapt etmeyibaşarabildi. Grims kaba, kibirli ve bencil. İyi kalpli Leydi Bridgerton bu adamı

ne sebeple davet etmişti ki? Kate buna bir anlam veremedi, Muhtemelen tek sebep, birçok hanımefendi davet etmiş olması ve sayıyı eşitlemek istemesiydi. Grimson, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmış halde yanlarına geldi. Kate ve Penelope'ye kısacık kibirli bir bakış attıktan sonra, "Emrinizdeyim" dedi Cressida'ya.

"Sizce de sevgili Penelope bu elbisenin içinde büyüleyici görünmüyor mu?" dedi Cressida, "sarı gerçekten bu senenin en gözde rengi olmalı."

. Grimson, Penelope'yi yavaş ve aşağılayıcı bir ifadeyle önce yukarından aşağı sonra aşağıdan yukarı süzdü. Başını neredeyse hiç oynatmamıştı, sadece gözleriyle kızın tüm bedenini inceledi. O esnada Kate de mide bulantısına sebep olan bir tiksinme duygusuyla baş etmeye çalışıyordu. Aynı anda kollanın Penelope'ye dolayıp zavallı kızcağızı oracıkta kucaklayabilmeyi her şeyden çok istedi fakat bu davranışı arkadaşım dalga geçilmeye müsait ve zayıf birisi gibi göstermekten başka bir işe yaramazdı.

Grimson nihayet kaba incelemesini bitirdiğinde, Cressida'ya dönüp sanki iltifat edecek bir şey bulamamış gibi omuz silkti.

Kate pat diye, "Sizin gidecek başka bir yeriniz yok mu?" dedi.

Cressida şaşkınlık içinde bakıyordu. "Nedensiz münasebetsizliğinizi hoş göreceğim Bayan Sheffîeld. Bay Grimson ve ben, Pcnelope'nin varlığını gerçekten takdir ediyoruz. Sarının bu tonu ten rengine çok güzel gitmiş. Üstelik kendisini geçen seneden bu yana daha da iyi görmek bizi memnun etti."

"Gerçekten öyle," dedi Grimson kelimeleri abartılı biçimde söylüyordu ve aşırı samimi ses tonu Kate'in huzur-

suz hissetmesine sebep olmuştu. Kate hemen yanı başında duran Penelope'nin titrediğini hissetti ve bunun acıdan değil sadece öfkeden olduğunu ümit etti.

Kate buz gibi bir tonla, "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi.

"Neden anlamadınız? Eminim ki sizin de haberiniz vardır," dedi Grimson, gözlerinin içi keyifle parıldıyordu. İleriye doğru eğildi ve tıslar gibi bir sesle, normalde konuştuğundan daha yüksek bir tonla ve herkes değilse bile çoğu kişinin duyabileceği şekilde, "Kendisi şişkonun tekiydi," dedi.

Kate ters bir cevapla haddini bildirmek için ağzını açmıştı ki daha fırsat bulamadan Cressida lafı devraldı. "Ne yazık ama. Geçen sene çok daha fazla sayıda beyefendi vardı davette. Gerçi çoğumuz dansta eş bulmakta güçlük çektik ama zavallı Penelope'yi en kenardaki masada, zengin dul kadınlarla oturmuş sohbet ederken gördüğüm zaman içim parçalandı.

Penclope. Cressida'nm sözünü, "Odada bulunanların içerisinde birazcık bile olsa zekâya sahip olanlar o zengin dullardı," diyerek kesti. Kate havalara zıplayıp tezahürat yapmak istedi. Cressida'dan nefes alır gibi çıkan bir. "Ahh,'" sesi duyuldu, sanki incinmesi olağanmış gibi. "Ahh, kimse yardım edemez... Ahh! Lord Bridgerton!"

Kate hafifçe kenara çekilip vikontun bu minik topluluğa katılmasına müsaade etti. Cressida'nm da münakaşa eden tavrı derhal değişmişti. Kirpiklerini kırpıştırmaya başlamış, seksi bir tavırla gülümsemişti.

Vikontun yanında, ne yaptığım bilemez hale gelmek Kate için berbat bir şeydi. Anthony, Cressida'ya sert bir bakış attı ancak hiçbir şey söylemedi. Kate ve Penelope'ye

ise isimleriyle hitap ederek selam verdi. Kate'in keyiften adeta nefesi kesilmişti. Vikont bunu Cressida Cowper'a tepki için yapmıştı.

"Bayan Sheffield," dedi vikont yumuşacık bir sesle, yemek masasına kadar Bayan Featherington'a eşlik etsem hana kızmasınız, değil mi?"

Ama ona eşlik edemezsiniz," dedi bir anda Cressida.

Bridgerton buz gibi bir ifadeyle kıza baktı. "Pardon?" Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı ama bununla yetinmedi. "Sizi sohbete dâhil etmiş miydim?"

Cressida hayretle geriye çekildi, boş boğazlığı karşılığında aldığı cevabın onu ne kadar utandırdığı her halinden belliydi. Gerçi yine de Brıdgerton'un Penelope'ye eşlik etmesi beklenmedik bir şeydi. Ev sahibi olarak, vazifesi yüksek mertebedeki hanımlara eşlik etmekti. Kate bunların kimler olduğundan pek emin değildi ama Penelope olmadığım net şekilde biliyordu. Penelope'nin babası sadece bir bey efendiydi. Vikont, Penelope'ye kolunu uzattı ve omzunun üzerinden Cressida'ya bakarak, "Zorba insanlardan nefret ederim. Ya siz?" diye sordu Penelope'ye.

iCate elleriyle ağzını kapadı ama kıkırdamasına hâkim olamamıştı. Bridgerton, Kate'e gizli bir gülücük attı ve Kate onu tam olarak anlayabildiğine dair garip bir his duydu. Ama daha da garip olanı, artık bu adamın ruhsuz, aşağılık bir hovarda olduğundan o kadar da emin olmamasıydı. Ona güvenmeye başlamak konusunda içi rahat etmeye başlamıştı.

Bridgerton sanki dünyanın en etkileyici kadınıyla konuşuyormuş gibi. başım yana eğmiş Penclopc'yle sohbet ederek yemek odasına doğru ilerlerken. Kate de şaşkınlık-

tan ağzı açık kalmış halde arkalarından bakan topluluğun arasındaydı. İçine düştüğü hayretten yanı başında beliren Edvvma'mn sorusuyla sıyrılabildi: "Şunu gördün mü?"

"Hepsini gördüm," diyebildi Kate sersemlemiş bir halde. "Hepsini duydum."

"Ne oldu?"

Kate olan biteni tam olarak nasıl ifade edebileceğini bilemiyordu. Ancak hemen ardından bunu nasıl düşündüğüne kendisi bile inanamayarak, "O bir kahraman," dedi.

b i l l u r

BOLUM 12

Yakışıklı bir adam eğlenceli bir şeydir, iyi görünümlü bir adamda dikkate değer birisidir ama onurlu bir adam, ahh sevgili okuyucu, işte o tüm kadınların etrafına üşüştüğü asıl kişidir.

LEYDİ ***WHIS*** ***TLEDOW****N'****IN***
CEMİYET GAZETESİ 2 MAYIS 1814

O gecenin geç saatlerinde, akşam yemeği bitmiş ve beyler hanımlara katılmadan önce bir şeyler içmek üzere ayrı bir odaya çekilmişti. Bu odada sanki hangi atın Royal Ascot koşusunda birinci geleceğini değil de çok daha ciddi şeylerden bahsetmişler gibi üstünlük taslayan bir surat ifadesiyle hanımların yanlarına tekrar geldiklerinde. Leydi Bridgerton'un boğazını temizleyip yatma zamanının geldiğini ilan etmişti.

Ne var ki Kate'i uyku tutmamıştı.

Aubrey Hall'ın çatısında çatlaklar yoktu aslında ama o gece 'çatıdaki çatlaklara bakma' gecelerinden birisiydi. Dışarıda ay görünmüyordu, bu sebeple perdelerin arasından hiç ışık sızmıyordu. Yanı tavanda çatlaklar olsaydı bile, ay

b i l l u r

ışığı olmadığından onları görmesi de mümkün değildi, ve…

Kate. homurdanarak üzerindeki yorganı açtı ve ayağa kalktı. Bu günlerde, zihninde sekiz faklı konuyu aynî anda düşünmesine nasıl engel olacağını öğrenmek zorundaydı Neredeyse bir saattir yatağında uzanıp zifiri karanlık, geceyi izlemiş, ne zaman gözlerini kapatıp uykuya dalmaya çalışsa başarılı olamamıştı.

Vikont yardımına yetiştiği anda, Peneiope Featherington'm yüzündeki ifade gözlerinin önünden gitmiyordu. Kendi surat ifadesinin de Penelope'ninkiyle aynı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Birazcık şaşırmış, azıcık memnun ama hemen oracıkta yere yığılacakmış gibi.

Bridgerton inanılmaz bir varlık haline gelmişti.

Kate tüm gününü Bridgertonlar'la beraber onları gözlemleyerek geçirmişti ve bir şey netlik kazanmıştı: Anthony'nin ailesine olan düşkünlüğü hakkında söylenen her şey doğruydu. Vikontun işe yaramaz bir hovarda olduğuna dair düşüncelerinden vazgeçmeye hazır değildi ve aslında onun bambaşka bir şey olduğuna karar vermişti.

Yani iyi bir şey.

Bu öyle bir şeydi ki Kate, eğer bu konu hakkında objektif olmaya çalışırsa onu Edvvina için uygun eş adayları listesinden çıkarmasını sorgulamaya başlayacaktı.

Alılı, neden nazik olmak zorundaydı ki? Onun o sığ ve rezil adam hallerine inanmak çok daha kolaydı. Maalesef artık bu davranışlarının tamamıyla gerçek olmadığını biliyordu. Kate'in korktuğu, gerçekten dikkate değer birisi haline gelmiş olmasıydı.

Yüzünün kıpkırmızı olduğunu karanlıkta bile hissedebiliyordu Kate. Anthony Bridgerton hakkında düşünmeyi

hemen kesmek zorundaydı, yoksa haftalarca uykusuz kalacaktı.

Belki de bir şeyler okumak iyi gelebilirdi. Akşamın erken saatlerinde, evin içinde oldukça büyük bir kütüphane olduğunu görmüştü. Muhtemelen Bridgertonlar'm uykusunun gelmesini sağlayacak kalırı kitapları da vardı.

Sabahlığını üzerine geçirip Edwina'yı uyandırmamak için özel çaba harcayarak parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Gerçi Edwina ölü gibi uyurdu. Mary'nin söylediğine göre. daha minik bir bebekken bile tüm geceyi uyuyarak geçirirmiş. Ayağına bir çift terlik geçirdikten sonra, hızlıca hareket ederek koridora çıktı, odanın kapısını arkasından çekip kapatmadan önce dikkatle koridora inceledi. İlk defa bir kır evine konuk olmuştu takat bu tür toplantılar hakkında daha evvelden bir-ıki şey duymuştu ve en son isteyeceği, kendi odası yerine başkasının yatak odasından çıkan birine denk gelmekti. Eğer konuklardan biri, eşi olmayan bir başkasına özel ihtimam gösteriyorsa bile Kate buıdan haberdar olmak istemediğinden oldukça emindi.

koridora yerleştirilmiş tek bir fener, titreyen aleviyle, karanlıkta cılız bir ışık sağlıyordu. Kate eline bir mum alıp yola koyuldu. Koridorda rahatça ilerleyebilmek için yağ lambasının oynaşan aleviyle elindeki mumu yaktı. Mumun alevi sabit hale gelince de merdivenlere bir göz attı. Kimsenin gelmediğine emin olabilmek için her bir köşede duraksayarak yola devam etti. Birkaç dakika sonra, kütüphaneye ulaşmıştı. Çoğu yere kıyasla devasa bir kütüphane değildi bu ama tiim duvarlar yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplanmıştı. Kate, kütüphanenin kapısı tam olarak kapanana kadar itti, böylece eğer uyanık birileri ya da etrafta dolaşanlar varsa kapı sesiyle kendi varlığını on-

lara bildirmiş olacaktı. İçeri girer girmez, derhal raflardan birine yaklaşıp kitapların isimlerine göz atmaya başladi. Raftaki kitaplardan birini eline alıp dış kapağında yazan ismine bakarak, "Hımmm. Botanik," diye mırıldandı. Bahçe işlerinden hoşlanırdı ama elindeki kitabın ismi o kadar da heyecan verici değildi.

Acaba, hayal gücünü harekete geçirecek bir roman mı bulup okumalıydı, yoksa deliksiz bir uykuya dalmasını sağlayacak düz bir yazı mı? Kate kitabı yerine bırakıp bir sonraki rafa doğru ilerledi, elindeki mumu da yakınındaki masanın üzerine yerleştirdi. Bu taraf felsefe kısmı gibiydi. "Kesinlikle hayır," diye mırıldandı. İleri doğru hareket ederken, masanın üzerinde duran mujıu da beraberinde sürükledi. Botanik uyumasını sağlayabilirdi fakat felsefe onu günlerce sürecek bir sersemlik haline sokardı.

Hiç beklemediği bir anda dışarıda şimşek çakıp odanın içini aydınlattığında, Kate mumu birazcık daha sağa doğru kaydırmış ve bir sonraki rafta yer alan kitaplara bakabilmek için öne doğru eğilmişti.

Boğazından kısacık ve kesik bir çığlık yükseldi ve bir adım geriye zıpladı Kate, hemen arka tarafında kalan masaya çarptı. "Şimdi olmaz," diyerek usulca inledi, "burada olmaz." Ama daha kelimeleri henüz söylemişti ki fırtınanın sağır edici gümlemesi tüm odada patladı. Hemen ardından oda. yeniden karardığında, Kate'in parmakları masayı o kadar büyük bir kuvvetle kavramıştı ki eklemleri kilitlendi.

Bundan nefret ediyordu. Sesten, çakan şimşeklerden ve havada çıtırtılar şeklinde yükselen gerilimden ancak hepsinden de çok, böyle hissetmekten ötürü nefret ediyordu. O kadar çok korkuyordu ki nihayet hiçbir şey hissedemez hale geliyordu.

Yaşamı boyunca bu hep böyle olmuştu ya da en azından kendini bildi bileli bu haldeydi Kate. Çocukluğunda ne zaman fırtına çıksa ya Mary ya da babası onu rahatlatmak için yanında olurdu, ikisinden birisinin yatağının kenarında oturduğu, şimşekler çakarken ona sarılıp sakinleştirici sözcükler söylediği bir sürü anısı vardı. Ama yaşı ilerledikçe etrafındaki insanları, bu korkuyla baş edebildiğine ikna etmişti.

Hâlâ fırtınalardan nefret ettiğini herkes bilirdi fakat yaşadığı korkuyu kendisine saklamayı becerebilmişti. Bu en beter zayıflıklardan birisi gibi görünüyordu, sebepsiz ve maalesef kesin bir tedavisi olmayan en beter zaafı. Cama vuran yağmur damlalarının sesini duymamıştı,- belki de o kadar da sert bir fırtına olamayacaktı. Belki de çok uzakta bir yerde patlak verecekti veya uzağa doğru yol alacaktı. Belki de… Bir diğer şimşeğin odada yankılanmasıyla, Kate ikinci bir çığlık attı. Bu defa gök gürültüsü ile şimşeğin arasındaki zaman daha da kısalmıştı. Bu fırtınanın daha da yakma geldiğinin habercisiydi.

Kate kendisini yere çökmüş halde buldu. Çok gürültülüydü. Aşırı gürültülü, aşırı parlak, aşırı...

Bom!

Masanın altına girip büzüldü. Bacaklarını kendisine çekip kollarını dizlerinin etrafına doladı ve bir sonraki korku dalgasını beklemeye koyuldu.

Ardından yağmur başladı.

Saat gece yarısını birazcık geçiyordu. Tüm konuklar yatak odalarına çekilmişlerdi ama Anthony hâlâ çalışma odasındaydı ve uyumamıştı. Yağmur başladığı sırada, parmaklarını masanın kenarına hafifçe vurarak tıklatıyordu.

Çakan şimşeklerle odanın içi aydınlanmıştı ve gök gürültüsü o kadar sesli ve beklenmedik gelmişti ki Anthony sandalyesinde sıçramıştı. Neyse ki fırtınayı severdi. Açıklaması güçtü bunu. Belki de doğanın insanoğlundan çok daha güçlü olduğunun kanıtı olduğu içindi. Ya da belki de ışığın enerjisi kalp atışlarını hızlandırdığı içindi. Sebebi ne olursa olsun. Anthony'nin yaşadığını hissetmesini sağlıyordu.

Annesi, herkesin odalarına çekilmelerini önerdiğinde, Antlıony pek yorgun değildi. Bu yüzden, Aubrey Hall'ın konukları ve uşakları odalarına çekildiklerinde yalnız kalma şansım kullanmaması saçma olurdu. Tanrı bilir annesi. ertesi gününü zarif genç bayanlarla olacak programlarla hınca hınç doldurmuştu. Son bir saattir, hatta belki de daha fazla süredir tüy kalemiyle muhasebe defteri üzerindeki her rakam üzerinde çeşitli işlemler yapmış - toplamış, çıkartmış, çarpmış, bölmüş - ama en sonunda gözleri yaşarmaya başlamıştı. Çok uzuıı bir gün olmuştu. Hesap defterini kapadı fakat kaldığı yeri kaybetmemek için bazı sayfaları işaretledi. Sabah zamanının çoğunu kiracıları ziyaret ederek ve binaları gözden geçirerek harcamıştı. Ailelerden bir tanesinin kapısı tamir edilmeliydi. Bir diğer aile. aile reisinin bacağı kırıldığı için ekinlerini hasat edememiş ve kiralarını ödeyememişti.

Anthony anlaşmazlıkları dinlemiş, yeni doğan bebekleri ziyaret etmiş, hatta akan bir çatının tamirine yardım etmişti. Tüm bunlar toprak salıbı birisinin yerine getirmesi gereken görevlerdi ama aynı zamanda yorucu işlerdi. Kriket oyunu eğlenceli bir ara olmuştu. Ancak eve döndükten sonra, annesinin verdiği partideki konukları için ev sahipliği rolüne bürünmüştü. Bu da en az kiracıları zi-

yareti kadar zahmetli bir işti. *Kız* kardeşi Eloise neredeyse on yedisine basmıştı ve birisinin ona göz kulak olması gerekiyordu. tabii bir de Penelope'ye eziyet eden o sevimsiz Cowper vardı ki ona da müdahale etmesi şart olmuştu.

Bir de Kate Sheffield vardı. Başının belası Kate Sheffield... Ve elbette arzularının odağı Kate Sheffield. Aynı anda hepsi birden olan Kate Sheffield.

Ne karmaşaydı ama. Hâlbuki kız kardeşi Edwina Sheffield'a kur yapıyor olmalıydı. Sezonun gözdesi, ablasına kıyasla bir içim su olan, tatlı, cömert ve dengeli Edwina. Oysa Kate'i düşünmeyi bırakamıyordu. Onu çileden akartan fakat yine de çaresizce alaka duyduğu Kate Sheffield. Kate'e bu denli bağlanmasına neden olan şey Anthony için de her şeyin üzerinde olan bir konuydu; ailesine olan bağlılığı.

Oturduğu sandalyeden kalktı ve kollarını esnetti. Yatma zamanı kesinlikle gelmişti. Şansı vardı, başı yastığa düştüğü anda uykuya dalması kaçınılmazdı. İsteyeceği son şey, yattığı yerden tavanı seyredip Kate'i ve ona yapmak istediklerini düşünmekti.

Eline bir mum alıp boş koridora çıktı. Bu sessiz evde huzur verici ve enteresan bir şeyler vardı. Duvarları döven yağmurun sesine rağmen, botlarının zeminde çıkardığı her bir çıtırtıyı duyabiliyordu. Çakan şimşekler sayılmazsa, elindeki mum karanlık koridorda yalnızca cılız bir ışık sağlıyordu. Yol boyunca duvarlarda ve mobilyalarda oynaşan gölgeleri izlemekten keyif aldı. Kontrol hissi garipti ama...

Tek kaşını şüpheyle yukarı kaldırdı Anthony. Kütüphanenin kapısı birkaç santim aralıktı ve içeriden mum ışığı sızıyordu. Oysa Anthony herkesin çoktan yattığından

emindi. Üstelik ışık olmasına rağmen içerden hiç ses gelmiyordu. Herhalde birileri bir kitaba bakmak için gelmiş, mumu da yanık bırakmıştı. Anthony kaşlarını çattı. Bu büyük bir sorumsuzluktu. Alevler bu evi çok hızlı yok edebilirdi. Hatta sağanak yağmurda bile, üstelik ağzına kadar kitap dolu bu odada tek bir kıvılcımın yangına dönüşmesi sadece birkaç saniye sürerdi.

Kapıyı açıp içeriye girdi. Oda büyük pencerelerle kaplı olduğu için, yağmurun sesi burada koridordakinden çok daha fazla gürültüye sebep oluyordu. Gök gürültüsünün sesi zemini sarstı, hemen ardından gelen şimşek de geceyi aydınlattı. Yaşanan anın gerilimi Anthonyyi gülümsetti Karşısında yanar halde bırakılmış muma doğru ilerledi. Eğildi, söndürmek için mumu üfledi ve hemen sonra bir ses duydu. Nefes alıp veren birisinin sesiydi bu. Korkmuş ve iniltiyle karışık bir soluma sesiydi. Anthony sesin nereden geldiğini anlayabilmek için odanın içini taradı. Kim var orada?" diye seslendi ama cevap gelmedi.

Ardından sesi yeniden duydu, aşağıdan geliyordu. Elinde tuttuğu mumla beraber eğilip masanın altına baktığı anda, tüm nefesi bedeninden çekilip almıyormuş gibi hissetti.

"Tanrım. Kate."

Masanın altında top gibi kıvrılmıştı, kollarını bacaklarının etrafına o kadar sıkı sarmıştı ki sanki her an parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu. Başını eğip yüzünü dizlerine gömmüş olduğu halde, tüm bedeni dehşet ve korku içinde titriyordu. Anthony daha önce bu hale gelmiş birini hiç görmemişti. "Kate?"

Elindeki mumu bırakıp biraz daha yaklaştı kıza ama sesini duyduğundan bile emin değildi. Sanki bir şeylerden

kaçabilmek için kendi içinde inzivaya çekilmiş gibi görünüyordu Kate. Fırtınadan mı korkmuştu acaba? Yağmurdan nefret ettiğini söylemişti fakat daha fazla bir şey söylememişti. Çoğu kişi fırtınalardan tedirgin olurdu, Anthony de buna dâhildi ancak bu derece sarsılan birisini hiç duymamıştı. Kate öyle bir bakıyordu ki Anthony eğer ona dokunursa milyonlarca parçaya ayrılacağını zannetmişti. Gök gürültüsünün etkisiyle oda yeniden sallandığında, Kate'in bedeni Anthony'nin içinde hissettiği bir acıyla kasıldı.

"Ahh, Kate!" Onu bu halde görmek Anthony'yi de çok üzmüştü. Şefkat dolu elini Kate'e uzattı ama varlığının farkında olup olmadığım hâlâ bilmiyordu. Kate'in bakışları sanki bir uyurgezere ait gibiydi. Anthony Kate'in kolunu tutup hafif ve yumuşak bir tavırla yavaşça silkeledi ve fısıldayarak, "Buradayım Kate, her şey yoluna girecek," dedi.

Gecenin karanlığım yırtıp odayı ani bir ışıkla aydınlatan bir başka şimşekle Kate daha da sıkı büzüldü. Yüzünü düzlerinin arasına saklayarak gözlerini korumaya çalışıyormuş gibiydi. Biraz daha yaklaşıp Kate'in elini kendi ellerinin araşma aldı. Parmaklan korkudan kenetlenmiş, elleri ise buz gibi soğuktu. Kollarını bacaklarının etrafından ayırmak zor olmuştu ama nihayet başardığında, kızın elini ısıtabilmek için dudaklarına kuvvetle bastırdı.

"Buradayım Kate," diye tekrar etti Anthony, başka ne söyleyebilirdi bilmiyordu. "Buradayım. Her şey yoluna girecek."

En sonunda masanın altına girdi ve Kate'in yanı başına oturmayı başardı. Kollarını titreyen omuzlarına doladı. Dokunuşuyla Kate birazcık da olsa sakinleşmiş gibi göründü. Bu durum Anthony'nin de kendisini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Kate'e yardım edebilen tek kişinin

kendisi olması sebebiyle tuhaf bir övünç ve biraz da rahatlama hissetti, çünkü onu bu şekilde acı çekerken görmek Anthony'yi mahvetmişti. Omuzlarını yavaşça okşıvarak kulağına teskin edici sözcükler fısıldamaya başlad". Sırf varlığıyla bile olsa, Kate'i bir nebze yatıştırmaya uğraştı.

Anthony kaç dakika boyunca Kate ile beraber masanın altında oturduğundan emin değildi ama kızcağızın kaslarının gevşemeye başladığını fark etti. Tenindeki soğukluk kaybolmaya başlamıştı. Nefesi hâlâ çok hızlıydı fakat en azından o kadar panik içinde değildi. Kate'in de hazır olduğunu hissettiğinde, iki parmağıyla çenesinin altına dokundu ve gözlerine bakmasını sağlayabilmek için hafitçe çekerek başını kaldırmasını sağladı. Anthony, "Bana bak Kate," diye fısıldadı yumuşak ama otoriter bir tonda, "eğer bana bakarsan güvende olduğunu göreceksin."

Kate'in kirpikleri kıpırdanmaya başladı ve hızla kapandı. Gözlerini açmaya çabaladı ama buna karşı koyan bir şeyler vardı. Anthony, bu çeşit korku hakkında birazcık bilgiye sahipti ancak gözlerini açmak istemediği mantıklı geldi. Onu korkutan şey her neyse, yeniden görmek istemediği için karşı koyuyordu. Göz kırpıştırmalarla geçen birkaç dakikadan sonra, Kate gözlerini tamamen açmayı başardı ve Anthony'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Anthony midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Eğer gözlerin ruhun penceresi olduğu doğruysa, bu akşam olan bir şeyler Kate Sheffield'ı gerçekten de mahvetmişti. Yuvalarından uğramış gözleri, ele geçirilmiş, tamamen kaybolmuş ve şaşkınlıkla doluydu. "Hatırlamıyorum" diye fısıldadı Kate, sesi zor duyuluyordu. Anthony kızın hiç bırakmadığı elini yeniden dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinden öptü. "Neyi hatırlamıyorsun?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı Kate.

"Kütüphaneye geldiğini hatırlıyor musun?"

Başıyla onayladı Kate.

"Fırtınayı hatırlıyor musun?"

Kate açık tutması çok daha fazla enerji gerektiriyormuş gibi yeniden gözlerini kapadı. "Fırtına hâlâ devam ediyor mu?"

Fırtına devam ediyordu. Yağmur aynı şiddetle camları *ve* duvarları dövüyordu ama gök gürültüsü ile şimşek dakikalar önce sona ermişti.

Kate çaresiz gözlerle Anthony'ye baktı. "Yapamıyorum... hatırlayamıyorum."

Anthony, Kate'in ellerini hatifçe sıktı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok." Kızın bedeninin gevşediğini ve sakinleştiğini fark edebiliyordu.

"Teşekkür ederim," diyebildi Kate.

"Bir şeyler anlatmamı ister misin?"

Kate başını sallayıp gözlerini kapadı fakat daha önceki gibi sımsıkı değildi.

Anthony, Kate'in onu göremeyeceğini bildiği halde gülümsedi. Göremezdi ama belki hissedebilirdi. Belki de giilümsediğini ses tonundan anlayabilirdi. "Söyle bakalım, sana ne anlatmamı istersin?"

"Bu evden bahset," diye fısıldadı Kate,

"Bu evden mi?" Anthony şaşırmıştı.

başını salladı Kate.

"Pekâlâ." Anthony kendisi için her bir tuğlası çok fazla şey ifade eden bu eve karşı Kate'in de alaka duymasından garip şekilde memnun olmuştu. "Bildiğin gibi ben burada büyüdüm."

"Biliyorum, anneniz bahsetti."

Kate konuştuğunda. Anthony göğüs kafesinde ısınan kuvvetli bir şeylerin varlığını hissetti. Kate çok daha iyiydi, bunu biliyordu. Gözlerini açabilseydi ve masanın altında oturuyor olmasalardı her şey çok daha normal gibi görünebilirdi. Kate'in iyi hissetmesini sağlayacak şu anda tek kişinin kendisi olması harikaydı.

"Erkek kardeşimin, kız kardeşimin en sevdiği oyuncak bebeğini parçaladığı zamanı anlatmamı ister misin?" diye sordu Anthony

Kate başını iki yana salladı. Rüzgârın etkisiyle, yağmur yeniden aynı hızla camlara vurmaya başladığında bir an irkildi ama yine de çenesini sertleştirerek konuşmayı başardı. "Kendin hakkında bir şeyler anlat."

Anthony göğsüne belli belirsiz yayılan rahatsızlığı göz ardı etmeye çalışarak, "Tamam," dedi. Kardeşleri hakkında hikâyeler anlatmak kendisi hakkında konuşmaktan çok daha kolay görünmüştü.

"Babandan bahset,'" dedi Kate.

Anthony birden irkildi. "Babamdan mı?"

Kate gülümsedi. "Bir baban vardı, öyle değil mi[7]"

Anthony boğazının kurumaya başladığını hissetti. Ailesiyle bile babası hakkında pek sık konuşmazdı. Kendisine sık sık bunun sebebinin köprünün altından çok sular akmış olduğunu söylemişti, çünkü çok sevdiği babası Edmund öleli on yılı geçmişti. Ama asıl sebebi bazı şeylerin çok fazla acı veriyor olmasıydı. On senede bile iyi l esenleyen kalp yaraları vardı.

"O... mükemmel bir adamdı," dedi Anthony alçak sesle, "mükemmel bir babaydı. Onu çok severdim."

Kate dönüp vikonta baktı. Anthony çenesinden tutup bakmaya zorlamasından sonra ilk defa göz göze geliyor-

lardı. "Annen de baban hakkında çok güzel şeyler söyledi. Sana sormamın sebebi de buydu."

"Hepimiz babamı çok severdik," diyebildi Anthony bakışlarım odaya çevirmişti. Sandalyenin bacağına bakarken dalıp gitmişti ama aslında gördüğü o değildi. Aslında zihnindeki hatıralardan başka hiçbir şey görmüyordu. "Bir erkek çocuğunun sahip olabileceği en mükemmel babaydı."

"Ne zaman öldü?"

"On bir sene önce. Yazın. Ben on yedi yaşımdaydım. Oxford'a gidişimin hemen öncesindeydi."

"Bir erkeğin babasını kaybetmesi için çok zorlu bir yaş," diye mırıldandı Kate.

"Her yaş bir erkeğin babasını kaybetmesi için zordur," dedi Anthony sert bir ifadeyle Kate'e bakıyordu.

"Elbette öyle. Ama bazı zamanlar diğerlerinden daha zordur bence. Bu durum kız çocukları ve erkek çocukları için farklı. Babanı beş sene önce öldü ve onu çok özlüyorum. Ama sanırım ikimizin durumu aynı değil."

Vikontun buna karşılık soracağı soruyu dile getirmesine gerek yoktu, gözlerinden ne soracağı anlaşılıyordu.

"Babam şahane bir adamdı," dedi Kate, gözleri özlemle yaşlarla dolmuştu. "Nazik ve merhametli ama yeri geldiğinde de sert. Bir erkeğe babası ona nasıl erkek olunacağını öğretir, bilirsin. Ve tam neyin ne olduğunu öğreneceğin zaman, on sekiz yaşında babanı kaybedince- " Kate içini çekti. "Bu konuda fikir yürütmem belki de biraz küstahça olacak, erkek olmadığım için kendimi senin yerine koymanı zor elbette ama bence..." Bir an duraksadı, bir şeyler düşündüğü belliydi. "Şey, yani bence bu çok zor bir şey."

"Erkek kardeşlerim on altı, on iki ve iki yaşındaydı," dedi Anthony yavaşça.

"Onlar için de çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Gerçi en küçük kardeşiniz muhtemelen babanızı pek hatırlamıyordur."

Anthony başını iki yana salladı.

Kate özlemle gülümsedi. "Ben de annemi hatırlamıyorum. Bu garip bir şey."

"Annen öldüğünde kaç yaşmdaydın?"

"Üçüncü yaş günümdü. Birkaç ay sonra babam Mary ile evlendi. Geleneksel yas süresini beklememesi komşulardan bazılarını şaşırtmıştı fakat o benim bir anneye olan ihtiyacımı kendi itibarından daha fazla düşündü."

Anthony o anda ilk defa, eğer genç yaşta kaybettiği kişi annesi olsaydı, babasını çocuklarla dolu bir evde ne yapacağını düşündü. Edmund için hiç kolay olmazdı. Hiçbirisi için kolay olmazdı. Annesi Violet için de kolay olmamıştı, neyse ki en azından küçük kardeşleri için baba rolü oynayan Anthony onun yanındaydı. Ama eğer Violet ölmüş olsaydı. Bridgerton ailesi bel kemiğini kaybetmiş olurdu. Anthony adı gibi emindi ki babası yeniden evletımczdi. Çocukları için bir anne istemesi mesele değildi ancak kendisi için yeni bir eş istemezdi. "Annen nasıl öldü"" diye sordu Anthony, merakına kendisi bile şaşırmıştı.

"Grip. Ya da en azından onlar böyle düşündüler. Bir çeşit akciğer hastalığına dönüşmüş olsa gerek." Çenesini ellerinin arasına aklı. "Bana söylenen çok hızlı olduğu. Babamın söylediğine göre beıı de hastalanmışım ancak benimki ağırlaşır ıam iş."

Anthony sırf bunun için evlenmeye karar verdiği, babası olmak için can attığı gelecekteki oğlunu düşündü."Hiç tanımadığın anneni özlüyor musun?"

Kate, sorunun üzerinde birazcık düşündü. Anthony'nin

bunu sorarkenki ses tonunda, alacağı cevabın hayati önem taşıdığını diişündürten bir tını vardı. Neden bilmiyordu ama çocukluğuna dair bir şeyler vikontun yüreğini sızlatmıştı.

"Evet," diye cevaplayabildi nihayet Kate, "ama düşündüğün şekilde değil. Onu gerçekten özleyemezsin, çünkü aslında onu tanımıyorsundur ama hayatında kocaman bir boşluk vardır -koskocaman bir boşluk. Kimin dolduracağını bilirsin ama onu hatırlayamazsın. onun neye benzediğini bile bilmezsin, bu yüzden de o koca boşluğu nasıl olup da dolduracağını kavrayamazsın." Dudakları üzgün bir ifadeyle büküldü. "Bu mantıklı mı?"

Anthony başıyla onayladı. "Bu oldukça mantıklı."

"Bir zamanlar tanıdığın ve çok sevdiğin aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyorum, çünkü her ikisini de kaybettim," diye ekledi Kate.

"Çok üzüldüm."

Kate. "Artık her şey yolunda," diye rahatlattı Anthony'yi, "zaman her yarayı iyileştirir derler, doğruymuş."

Anthony, Kate'in yüzüne büyük bir dikkatle bakıyordu ve yüzündeki ifadeden aynı fikirde olmadığı çok belliydi.

"Yaşım büyüdükçe daha zor olduğu bir gerçek. Onları tanıma imlânı bulabildiğin için şükretrnelisin ama sanırım kayıplarından duyduğun acı da daha derin oluyor."

"Bir kolumu kaybetmişim gibi," diye fısıldadı Anthony

Kate, Anthony'nin kederini fazla insanla paylaşmadığını fark etmişti. Kuruyan dudaklarını yaladı. Tüm bu olanlar gülünçtü. Dünyanın tüm yağmurları dışarıda üzerlerine yağıyordu, Kate ise masanın altında kaskatı ama bir şekilde sakince duruyordu.

"Belki de böylesi benim için daha da iyi olmuştur," dedi Kate usulca, "yani annemi küçük yaşta kaybetmiş olmam. Mary mükemmel bir insandı. Beni kendi kızı gibi sevdi." Bir anda durdu, gözleri yaşlarla nemlenmişti. Nihayet sesini yeniden bulduğunda, duygusal bir fısıltı şeklindeydi: "Aslında bana hiçbir zaman Edwina'ya davrandığından farklı davranmadı. Ben... kendi annemi belki de bu kadar çok sevemezdim."

Anthony'nin gözleri sevgiyle onun gözlerine odaklandı. "Buna çok sevindim."

Kate yutkundu. "Aslında bazen çok eğlenceli biri olabiliyor. Sırf benim neler yaptığımı anlatmak için annemin mezarını ziyaret eder. Aslında çok tatlı. Küçükken ben de onunla gidip Mary'nin yaptıklarını anlatırdım."

Anthony gülümsedi. "Raporların olumlu olur muydu?"

"Daima."

Bir süre samimi bir sessizlik içinde öylece oturdular. Her ikisi de gözlerini mum alevine dikerek, eriyen mumdan şamdana düşen damlacıkları izlediler. Dördüncü damlacık düşüp şamdanın kenarında donduğunda Kate, Anthonye dönüp konuşmaya başladı: "Eminim bu söyleyeceklerim dayanılmaz derecede iyimserce olacak ama kaderin bizim için ustaca kurguladığı planlar olduğuna inanıyorum."

Anthony de Kate'e döndü ve muzipçe tek kaşını kaldırdı.

"Her şey eninde sonunda yoluna giriyor," diye açıkladı Kate. "Annemi kaybettim ama Mary'yi kazandım. Ve canımdan çok sevdiğim bir kız kardeşim oldu. Ve- "

Dışarıda çakan şimşekle içerisi aydınlandı. Kate bur-

nundan yavaş yavaş nefes almaya çalışarak dudaklarını ısırdı. Ardından gök gürledi, buna hazırlıklı olması gerekirdi. Çıkan gürültü odayı salladı ama Kate gözlerini açık tutabilmişti. Uzun bir soluk koyuverdi. Bu çok zor olmuştu. Eğlenceli değildi elbette ama görünen o ki imkânsız da değildi. Anthony'nin hemen yanı başındaki varlığı rahatlatıcı olmuştu ya da rahatlamasının sebebi fırtınanın uzaklaştığının farkında olmasıydı. Sebebi ne olursa olsun, bu seferkini yüreği göğsünden çıkacakmış gibi olmadan atlatmayı başarabilmişti.

"İyi misin?" diye sordu Anthony.

Kate, vikontun yüzüne şöyle bir baktı ve yüzündeki ilgili ifade karşısında içinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Geçmişte ne yapmış olursa olsun, ne kadar kavga ve münakaşa etmiş de olsalar, tam şu anda Anthony onu gerçekten önemsiyordu.

"Evet. Evet, galiba iyiyim."

Anthony sevgiyle elini hafifçe sıktı. "Ne kadar süredir bu durumdasın?"

"Bu geceden mi bahsediyorsunuz, yoksa tüm hayatımdan mı?"

"Her ikisinden de."

"Bu gece ilk gök gürültüsünden bu yana böyleyim. Şimşek ve gök gürültüsü olmadığında sadece gerilirim, sadece daha fazlası olacak diye korkarım ama şimdi iyiyim." Konuşmaya devanı etmeden önce yutkundu. "Açıkçası ne zamandan beri fırtınalardan korktuğumu tam olarak hatırlamıyorum. Bu durum benim bir parçam gibi. Aptalca olduğunu biliyorum- "

"Aptalca değil." diye itiraz etti Anthony.

"Böyle düşünmeniz çok hoş ama yanılıyorsunuz," dedi

Kate yarı uykulu bir gülümsemeyle. "Sebepsiz yere bir şeylerden korkmaktan daha aptalca bir şey olamaz."

"Bazen..." diye konuşmaya başladı vikont ama tereddüt ediyordu, "bazen korkularımızın açıklayamadığımız sebepleri olur. Bazen bu sadece iliklerimize kadar hissettiğimiz bir şeydir ama dile getirdiğinizde insanlara aptalca gelir."

Kate mum ışığında Anthony'nin koyu renk gözlerine bir süre baktı, vikont gözlerini kaçırmadan hemen önce fark edebildiği acı ile nefesi kesildi. Varlığının her bir zerresiyle emindi ki soyut bir şeylerden bahsetmiyordu Anthony. Bizzat kendi korkularından bahsediyordu. Her gün ve her an aklından çıkmayan korkularından, çok özel bir şeylerden bahsediyordu. Sormasının doğru olmadığını bildiği bir şeylerden. Ancak korkularıyla yüzleşebilecek hale geldiğinde, ona yardım edebilecek tek kişinin kendisi olmasını o kadar çok isterdi ki. Oysa bu hiçbir zaman gerçekleşemeyecek bir istekti. Anthony bir başkasıyla evlenecekti, hatta belki de Edwina olacaktı bu kişi ve böylesine kişisel konuları konuşabileceği tek kişi eşi olacaktı.

"Sanırım yukarıya, odama çıkmaya hazırım," dedi Kate. Bir anda vikontun varlığı fazla gelmişti. Bir başkasına ait olduğu fikri acı vericiydi.

Anthony'nin dudakları erkeksi bir gülücükle kıvrıldı. "Yani nihayet bu masanın altından emekleyerek çıkabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Tanrım!" Elini mahcup bir ifadeyle yanağına koydu Kate. "Çok özür dilerim. Ne kadar uzun zamandır burada olduğumuzun farkında değildim. Ne kadar budalayım, değil mi?"

Anthony başını iki yana salladı. "Bir budala hiç olma-

dınız. Şu gezegendeki en katlanılmaz yaratık olduğunuzu düşünmüş olabilirim ancak zekânızdan hiç şüphe etmedim."

Masanm altından çıkmak için debelenen Kate bir an durak-sadı. "Şu durumda bunu bir iltifat mı yoksa aşağılama olarak mı kabul etmeliyim bilemiyorum."

"Muhtemelen her ikisi de," diye itiraf etti Anthony "'ama arkadaşlığımız hatırına iltifat olarak kabul etmeniz daha iyi olur."

Kate, durup vikonta bakmak için arkasına döndü. Elleri ve dizleri üzerinde tuhaf bir görüntü sergilediğinin farkındaydı ama bıı erteleyebileceği bir an değildi. "Yani artık arkadaş mıyız?"

Anthony bir yandan ayağa kalkarken bir yandan da başını sallayarak onayladı. "İnanması zor ama öyle görünüyor."

Kate, Anthony'nin yardımıyla ayağa kalkarken gülümsedi. "Buna çok memnun oldum. Siz... zannettiğim gibi kötü biri değilmişsiniz."

Anthony'nin tek kaşı kalktı ve yüzüne şeytani bir ifade yerleşti.

Kate, "Aslında muhtemelen de oldukça iyi birisiniz." diye düzeltti sözlerini.

"İyi kulağa oldukça yavan geliyor."

"İyi iyidir," dedi Kate özellikle vurgulayarak. "Üstelik önceden sizin hakkınızda ne düşündüğümü de göz önüne alırsanız, bu iltifatımdan memnun olmalısınız."

Anthony güldü. "Sizinle ilgili kesin olan tek bir şey var hanımefendi, o da kesinlikle sıkıcı olmadığınız."

Kate karşılık olarak, "Sıkıcı, kulağa oldukça yavan geliyor," diye takıldı.

Vikont gülümsedi - gerçek bir gülümsemeydi bu, görevi olarak yerine getirdiği dudak bükmelerden biri değildi.

"Maalesef odanıza kadar size eşlik edemem. Eğer gecenin bu saatinde birileriyle karşılaşırsak..."

Haklıydı. Kate başını salladı. Aralarında beklenmedik bir dostluk gelişmişti ama bu adamla evlenmek zorunda kalmak istemezdi, değil mi? Üstelik vikont söylemese de onunla evlenmek istemediğini fazlasıyla belli etmişti.

Anthony yaklaştı, "Özellikle de üzerinizde bu kıyafetler varken," diye ekledi. Kate kendisine şöyle bir bakınca nefesi kesildi, hemen sabahlığına sıkıca sarındı. Uygun kıyafetler içinde olmadığını tamamen unutmuştu. Gece kıyafetleri sıkıntılı ya da açık değildi, özellikle de kalın sabahlığı üzerindeyken ama neticede gecelikti işte.

"İyi olacağınıza eminsiniz, değil mi?" diye sordu vikont yumuşacık bir sesle. "Yağmur devam ediyor."

Kate durup yağmuru dinledi. Şiddeti azalmıştı ve artık camlara daha yumuşak vuruyordu. "Sanırım fırtına dindi."

Anthony başıyla onayladı ve koridora bir göz attı. "Tamamen boş."

"Gitmeliyim."

Kenara çekilip Kate'in geçmesi için müsaade etti.. Kız tam kapı eşiğine gelmişti ki geriye dönüp seslendi: "Lord Bridgerton?"

"Anthony. Lütfen bana Anthony diye hitap edin. Ben size Kate diye hitap etmeye başladım bile."

"Öyle mi?"

"Sizi bulduğumda mesela. Galiba söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadınız."

"Muhtemelen haklısınız." Kate tereddütle gülümsedi. 'Anthony." Bu isimi söylemek garip gelmişti.

Vikont hafifçe eğildi, gözlerinde acayip ve ahlaksız bir ifade vardı,

"Kate," diye karşılık verdi.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Yani bu gece bana yardım ettiğiniz için." Kate boğazım temizledi. "Siz olmasaydınız üstesinden gelmem çok daha zor olurdu."

"Ben hiçbir şey yapmadım ki," dedi Anthony ters bir tavırla.

"Hayır, siz çok fazla şey yaptınız," diye cevapladı Kate, ardından koridora yönelip üst kata çıktı.

BÖLÜM 13

Çoğu kişi Bridgertonlar'ın verdiği parti sebebiyle Kent'e gittiğinden dolayı, Londra'da verilecek pek fazla haber kalmadı. Ne var ki yazarınız tüm dedikoduların yakın zamanİa şehre ulaşacağından emin. Skandal olacak mı? Evet, kır partilerinde daima bir skandal patlak verir.

*LEYDİ **WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ 4 MAYIS 1814

Ertesi sabah, gökyüzüne kuvvetli fırtınaların ardından gelen o parlak ve temiz havalardan biri hâkimdi an kî nem ve sis sayesinde ferahlatıcı bir etkisi de vardı.

Anthony gecenin kalan kısmını, gözleri karanlığa dikili ve Kate'in yüzünden başka hiçbir şey göremez halde geçirdi. Günün ilk ışıkları gökyüzünden süzülmeye bağladığında ise ancak uykuya dalabilmişti. Uyandığında öğlen olmuştu ama kendisini pek de dinlenmiş hissetmiyordu. Gergin bir his ve bitkinlik bütün bedenini kaplamıştı. Gözleri baygın ve göz çukurlarında hafif bir ağrı vardı. Parmaklarını yatağın kenarlarına kenetledi ve bedenini yavaşça yataktan kal-

dırdı kalktı. Tökezleyerek ilerledi ve ropdöşambırını giydi, midesinden tavandaki sıvaları dökebilecek kadar gürültülü bir guruldama sesi geldi. Keyifle esneyerek pencereye doğru ilerledi. Amacı özellikle birini va da bir şeyi görmek değildi fakat şu anda dışarıda, odasındaki her şeyden daha düzgün bir manzara olduğu kesindi.

Aşağıya bakah çeyrek saniye geçmişti ama bir şekilde aşağıya baktığında ne göreceğini adı gibi biliyordu. Kate. Acır adımlarla çimenlikte yürüyordu. Genellikle yarıştaymış gibi hızla yürürdü ama bu defa Anthony'nin daha önce hiç görmediği kadar ağır adımlarla dolanıyordu. Yüzünü göremeyeceği kadar uzak mesafedeydi - sadece yüzünün yatıdan görüntüsünü ve yanaklarının kıvrımını seçebilmişti. Halinde büyülü bir hava vardı; yürürken kollarının yan tarafında salınması garip bir dinginlik, omuzlarının duruşu artistik bir hava içeriyordu.

Bahçeye doğru ilerlediğini fark etti.

Ve Anthony ona katılmak zorunda olduğunu biliyordu.

Hava günün çoğu kısmında güzeldi. Ev partisi neredeyse ikiye bölünmüştü; konukların bir kısmı, parlak gün ışığının tadını çıkarmak için dışarıda vakit geçirirken, bir kısmı da ıslak çimenlere ve nemli havaya çıkmak yerine oturma odasında kalmayı tercih etmişlerdi. Kate arkadaşlık edecek bir havada olmamasına rağmen ilk gruba dâhildi. Pek fazla tanımadığı insanlarla nazik sohbetler etmek için zihni fazlasıyla karışıktı ve bu yüzden de Leydi Bridgerton'un olağanüstü bahçesine kaçmış, kendisini sarmaşık güllerin hemen yatıma yerleştirilmiş bir bankta bulmuştu. Üzerine oturduğu taştan batık biraz soğuk ve

azıcık nemliydi ama önceki gece pek fazla uyuyamamış ve yorgun olduğundan, şu durum bile ayakta durmaktan daha iyi gelmişti. Üstelik burası tek başına kalabildiği tek yerdi. İç geçirdi. Eğer evde kalsaydı, oturma odasında yakınlarına ve arkadaşlarına mektup yazarken bir yandan da sohbet eden hanımların arasına katılacak ya da daha beleri cemiyetin civcivili yaşamından uzaklaşıp nakış işleyenlerin arasında sıkışıp kalacaktı.

Dışarı heveslisi olanlar da iki gruba ayrılmışlardı. Bir kısmı, alışveriş edip etrafta neler olduğuna bakmabümck için kasabaya inmişti. Diğerleri ise göle doğru yürüyüşe çıkmışlardı. Kate'in alışverişe karşı hiç ilgisi yoktu, göl yürüyüşü konusunda da pek istekli değildi. ,-Bu yüzden dc bahçede yalnız kalmıştı. Dakikalarca öylece oturdu, yakıdaki tomurcuk güllere gözlerini dikmiş halde baktı.

"Yalnız olmak güzeldi. Ağzını sıkı tutmak zorunda değildi, esnerken istediği kadar gürültü çıkarabilirdi.

Yalnız olmak güzeldi. Kimse gözlerinin altında oluşan kahverengi halkalar, hoş sohbet olmaması ya da alışılmamış sükûneti hakkında yorum yapamazdı.

Yalnız olmak güzeldi. Oturduğu yerde vikont hakkındaki karmaşık fikirlerini sakince düşünebilme şansı yakalayabiliyordu.

Bu üstünde düşündüğünde korkuya kapıldığı konulardandı ama yapılması da şarttı. Çünkü şu son birkaç gün içinde öğrendikleri tek bir şeyi işaret ediyordu; Lord Bridgerton'uıı, Edwina ile arkadaşlık etmesine daha fazla karşı çıkamazdı.

Geçen günler içerisinde Anthony hassas, özenli ve prensip sahibi birisi olduğunu kanıtlamıştı. Penelope Featherington'ı, Cressida Cowper'ın sözlü tacizlerinden

kurtardığı zaman kızcağızın gözlerindeki ışıltıyı hatırladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ne kahramanca bir davranıştı.

Vikont ailesine düşkün birisiydi. Sosyal konumunu diğer insanlara üstünlük taslamak için değil, onları diğerlerinin aşağılamalarından korumak için kullanmıştı. Geçirdiği korku ataklarından birisi boyunca, anlayış göstererek kendisine yardım etmişti. Kate, şu anda daha açık bir zihinle bunu düşündüğünde şaşkına dönmüştü. Hovarda ve çapkın bir adam olabilirdi, hatta belki de öyleydi ama tamamen böyle tanımlanamazdı. Edwina ile evlenmesi konusunda ise Kate'in tek itirazı... Acı içinde yutkundu. Sanki boğazına bir top güllesi oturmuş gibiydi. Çünkü aslında içten içe Anthony'yi kendisi için istiyordu. Bu çok bencilce bir istekti, oysa Kate hayatı boyunca fedakâr bir insan olmaya çalışmıştı ve bu yüzden de Edwina'dan Anthony ile evlenmemesini asla talep edemezdi. Eğer Edwina, ablasının vikonta karşı duyduğu hislerden azıcık bile şüphelense ilk iş, vikontun kendisine talip olmasını engellemek olurdu. Peki, bu ne işe yarardı? Bu durumda Anthony kendisine peşine düşeceği bir başka güzel ve zarif hanım bulurdu. Londra tercih edebileceği kadınlarla doluydu.

Ne yani, Kate'e evlenme teklif edecek değildi ya. O zaman Anthony ve Edwina arasında çöpçatanlık mı yapmalıydı Kate?

Edwina ve Anthony'yi evli görmekten daha acı verici bir şey olamazdı ve bu er geç ortaya serilirdi, öyle değil mi? Kendi kendisine o zamana kadar tüm yaraların iyileşeceğini söyledi, öyle olmak zorundaydı. Neticede Anthony'yi bir başka kadınla evli görmek de acı verecekti. Tek fark,

bu durumda tatillerde ve bayramlarda görüşmek zorunda olmayacak olmalarıydı.

Kate iç çekti. Akciğerlerindeki tüm havayı boşaltacak kadar derin ve üzüntülü bir iç çekişti bu. Omuzları düştü ve duruşu eğrildi. Kalbi ağrıyordu. Hemen ardından bir ses kulaklarını doldurdu. *Onun,* yumuşak ve alçak tondaki sesi, sıcacık bir girdap gibi etrafını sarmıştı. "Tanrım! Bu ne ciddiyet."*

Kate o kadar hızlı ayağa kalktı ki bacaklarının arka tarafı taş bankın köşesine çarpıp dengesini kaybetmesine sebep oldu ve bir an sendeledi.

"Lordum?"

Anthony'nin dudakları muzipçe kıvrıldı. "Sizi burada bulabileceğimi biliyordum."

Kate'in gözleri kocaman açıldı, çünkü vikontun kemlisini aradığım fark etti. Kalbi de aynı hızla atmaya başladı ama en azından bu durum Anthony'den saklayabileceği bir şeydi.

Anthony banka otururken Kate'e bir bakış attı, onun da oturmakta serbest olduğu anlamına geliyordu,

"Aslında seni penceremden gördüm. Daha iyi olduğundan emin olmak istedim," diye izah etti vikont çabucak.

Kate oturdu ama hayal kırıklığı boğazından yukarıya tırmanıyordu. Anthony sadece nazik davranıyordu, hepsi bu. Elbette sadece nazik davranacaktı. Sadece bir anlık bile olsa, Kate'in komik hayallerindeki gibi bir şeyler olacak değildi ya. Kate nihayet fark etmişti, vikont nazik bir adamdı ve nazik bir adam önceki gece olan şeylerden sonra iyi olduğundan emin olmak isterdi.

Kate, "Ben çok iyiyim," diye cevapladı, "teşekkürler."

Anthony, "Memnun oldum, dün gece sizin için çok endişelendim." dedi

Kate'in hâlihazırda deli gibi atan kalbi, şimdi daha da hızlanmıştı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Nasıl olur da endişelenmem?"

Kate yutkundu. İşte yine o şeytani nezaketi ortaya çıkmıştı. Ahh, keşke Anthony'nin bu ilgi ve alakasının gerçek olduğundan şüphe etmeye bir son verebilseydi. Onu harekete geçiren ruhundaki nezaketti, Kate'e karşı beslediği özel hisler değildi. Umut etmemenin imkânsız olduğunu fark etse de Kate'in elinden başka bir şey gelmiyordu.

Kate, '"Gecenin bir vakti sizi de rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi alçak sesle, aslında gece yanında olduğu için vikonta minnettardı.

Anthony doğrularak, "Saçmalamayın," dedi, bakışları ziyadesiyle sertleşmiş ve Kate'e yönelmişti. "Fırtına boyunca yalnız kaldığınızı düşünmesi bile korkunç. Şükürler olsun ki yanmızdaydım ve sizi birazcık olsun rahatlatabildim."

"Genelde fırtına süresince yalnız kalırım," diye itiraf etti Kate.

Anthony yüzünü buruşturdu. "Ailenizden birileri yanınızda size destek olmaz mı?"

"Hâlâ fırtınalardan korktuğumu bilmiyorlar." Konulurken mahcubiyetle gülümsemişti Kate.

başıyla onayladı Anthony. "Anladım." Duraksadı ve boğazını temizledi. Tam olarak ne söyleyeceğini bilemediğinde zaman kazanmak için uyguladığı bir taktikti bu. "Bence kız kardeşinin ya da annenin yanında olması daha rahat etmeni sağlar ama biliyorum..." Yeniden boğazını temizledi. Bir kişinin ailesini delicesine sevmesine aşinay-

dı ama aynı zamanda, onlarla en derin korkularını paylaşamamanın nasıl olduğunu da biliyordu. "Biliyorum." diye tekrarladı Anthony, sesi sakin ve alçaktı, "insanın en sevdikleriyle bile korkularını paylaşmasının ne denli zor olduğunu biliyorum."

Kate'in sıcak ve zekâ dolu kahverengi gözleri, vikontun bakışlarına kilitlenmişti. Bir an için Anthony, Kate'in kendisi hakkında, doğum anından itibaren ne zaman öleceğine kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar bildiği hissine kapıldı. Bu ürperticiydi. Aslında daha ziyade bu korkunçtu.

"Siz çok mantıklı bir adamsınız," diye fısıldadı Kate.

Sözleri Anthony'nin ne hakkında konuştuklarını hatırlamasını sağladı. Ahh, evet korkular. Korkulan bilirdi. Kate'in iltifatına karşılık gülümsemeye çalıştı. "Aslında çoğu zaman aptal bir adamımdır."

Kate başını iki yana salladı. "Hayır. Bence taşı tam gediğine oturttunuz. Elbette Edwina ve Mary'ye durumumdan bahsedemem. Onların da canını sıkmak istemiyorum." Kısacık bir an alt dudağını ısırdı ama bu minicik hareketi Anthony'ye garip şekilde baştan çıkarıcı geldi. "Tabii" diye devam etti Kate, "eğer kendime dürüst olmam gerekirse itiraf etmeliyim ki bu davranışım pek de fedakârca sayılmaz. Elbette bu konudaki isteksizliğimin bir nedeni de zayıf görünmek istememem."

"Bu o kadar da kötü bir günah değil," diye mırıldandı Anthony.

"Bence günah bile sayılmaz," dedi Kate gülümseyerek, "ama sizden birilerinin de acı çektiğine dair tahminlerini var."

Anthony cevap vermedi, sadece başım sallayarak kabul etti.

"Hepimizin hayatta oynadığı roİler olduğunu düşünüyorum" diye devam etti Kate konuşmaya, "benimki de daima güçlü ve anlayışlı olmak. Fırtınadan korkmak ve masanın altına saklanmak da buna dâhil."

"Kız kardeşin, muhtemelen sandığından çok daha güçlü bir kız," dedi Anthony alçak sesle.

Kate'in gözleri vikontun yüzünde dolaştı. Acaba Edwina'ya âşık olduğunu mu ilan etmeye çalışıyordu? Daha önce kız kardeşinin güzelliğine ve zarafetine iltifat etmişti ama kişiliğine hiç atıfta bulunmamıştı. Cesaret edebildiği kadar uzunca süre Anthony'nin yüzüne baktı Kate takat gerçek duygularına dair en ufak bir belirti bile bulamadı. "Kardeşimin cesur olmadığını ima etmedim ancak ben onun ablasıyım. Onun güçlü olması gerektiği zamanlarda bile *ben* güçlü olmak zorundayım." Kate gözlerini yeniden vikontun gözlerine dikti ama kendisine garip bir şekilde bakıyorlardı. Neredeyse tenini geçip ruhunu görüyorlardı. "Siz de en büyük kardeşsiniz. Ne demek istediğimi en iyi siz anlarsınız."

Anthony başıyla onayladı, aynı anda bakışlarında eğlenceli ve rahatlamış bir tavır belirdi. "Kesinlikle anlıyorum."

Kate'in cevabı, yüzünde beliren bir gülümseme oldu. Aynı deneyimleri yaşamış insanların arasında bir nezaket gösterisiydi bu. Kendisini Anthony'nin yanında biraz daha rahatlamış hissetti. Sanki içine dalıp bedeninin sıcaklığına gömülmüş gibiydi, Kate bu konu hakkında daha fazla konuşamayacağının farkına vardı.

Edwina ile izdivacına artık itiraz etmeyeceğini söylemesi şarttı Kate'in. Bir kişiyi kendine saklamanın adaletsiz olduğunu biliyordu fakat tam şu anda, bahçede geçirdikleri şu saniyede Anthony'yi kendisine saklamak istiyordu. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve vikonta döndü.

Anthony beklenti dolu bir ifadeyle yüzüne bakıyordu, çünkü Kate'in bir şeyler söylemeye hazırlandığı her halinden belliydi. Kate ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Evet?" dedi Anthony neşeyle.

"Lordum..."

"Anthony," diye düzeltti vikont.

"Anthony" diye tekrarladı Kate. ilk adıyla hitap etmenin neden bu kadar zor geldiğini merak etmişti, "size söylemem gereken bir şey var."

"Farkındayım." Gülümsedi Anthony."

Kate'in gözleri yerde yarım ay şekilleri çizen sağ ayağına sabitlenmişti. "Bu... şey... Edwina hakkında."

Anthony'nin kaşları kalktı, Kate'in bakışını takip ederek yerde biçimsiz çizgiler çizen sağ ayağına bakmaya başladı. "Kardeşinle ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

Kate basını iki yana salladı, yeniden vikonta baktı. "Tam olarak değil. Eminim şu anda konuk odasında oturmuş, Somerset'te yaşayan kuzenine mektup yazıyordun Hanımlar böyle şeyler yapmaya bayılırlar, bilirsiniz."

"Neye bayılırlar?"

"Mektup yazmaya. Ben bu konuda pek başarılı sayılmam." Sözcükler Kate'in ağzından garip bir hızla dökülüyordu. "Bir mektup yazmak için uzun süre masanın başında oturamayacak kadar sabırsızım. El yazımın o kadar da kötü olmasından değil tabii. Ama bayanların birçoğu, günlerinin büyük kısmını buna ayırabiliyorlar."

Anthony gülmemeye çalışarak, "Kardeşinin mektup yazmayı sevdiği konusunda beni uyarmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Hayır, elbette." diye geveledi Kate, "siz kardeşimin iyi

olup olmadığını soranca ben de elbette dedim ve size ne yaptığını anlatmaya başladım ve konudan tamamen sapmış olduk ve..."

Anthony uzanıp Kate'in elini tuttu ve sözünü kesti. "Kate, bana söylemek istediğin şey neydi?"

Kate omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdığında, Anthony ilgi dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Berbat bir şeyler söylemeye hazırlanıyormuş gibiydi Kate. Ardından da tek nefeste hepsini söyleyiverdi; "Benim, Edwina ile flört etmeniz konusundaki itirazlarım son buldu."

Anthony aniden göğüs kafesinin boşaldığını hissetti, "Anladım," diyebildi sadece. Aslında anlamamıştı ama bir şeyler söylemek zorunda olduğunu düşündüğü için konuşmuştu.

"İtiraf etmeliyim ki sizinle ilgili ön yargılarım vardı." Kate hızla konuşuyordu. "Fakat Aubrey Hall'a geldiğimden beri sizi daha iyi tanıdım ve hâlâ bu işe karşı olduğumu düşünmenize müsaade edemezdim. Bu bence... doğru olmazdı."

Anthony ona bakakalmıştı. Kız kardeşiyle evlenmesine gönüllü olmasında, Kate'in gururunu kıran bir şeyler olduğunu sezebilmişti. Anthony ise son iki gününü, Kate'i nedensiz yere öptüğüne kendisini ikna etmeye çalışarak geçirmişti.

Diğer yandan, aslında istediği bu değil miydi? Edwina onun için mükemmel bir eş olurdu ama Kate olmazdı. Edwina evlenmek için belirlediği kıstasların tümüne uyuyordu ama Kate elbette uymuyordu. Kate ona istediğini vermişti işte. Kendi kendisine hatırlattı, tam olarak istediği ablasının rızasıydı. Şimdi eğer çok istiyorsa gelecek hafta bile Edwina ile evlenebilirdi. Peki ama neden Kate'i

omuzlarından kavrayıp tüm söylediklerini geri alana kadar sarsmayı bu kadar çok istiyordu?

İşte bu o kıvılcımdı, aralarında bir türlü sönmeyen o lanet kıvılcım. Kate'in odaya girmesiyle ya da aldığı her nefesle veya tek bir parmak hareketiyle alev alan o kahrolası kıvılcım. Eğer izin verirse Kate'e âşık olmasına sebep olacak olan bu kıvılcımdı işte.

Anthony'nin en çok korktuğu şey.

Belki de aslında korktuğu tek şey.

Ne kadar da ironik bir durumdu bu, oysa Anthonv'nin korkmadığı tek şey ölümdü. Olüm tek başına bir adamı korkutamazdı. Eğer biri dünyadaki bağlarından kaçınmayı başarabilirse ebedi hayatta ona korku verebilecek hiçbir şey olmazdı.

Aşk ise gerçekten harikulade ve kutsal bir şeydi. Anthony de bunu biliyordu. Çocukluğu boyunca her gün. annesi ve babası birbirlerine her baktığında, elleri birbirlerine her dokunduğunda bu kutsallığa tanık olmuştu.

Ancak ölmekte olan bir adamın da en büyük düşmanıydı aşk. Ömrünün geri kalanını dayanılmaz hale getirecek olan yegâne şey; saadetin tadını aldıktan sonra ellerinden kayıp gideceğini bilmekti. Ve belki de Kate'in söylediklerine tepki olarak onu kendisine çekip nefessiz kalana kadar öpmemesinin, dudaklarını kulağına bastırmamasımn, tenine yaklaşan nefesiyle alevlendirmemesinin, kız kardeşi için değil sadece oıun için yanıp tutuştuğunu anlamasını sağlamamasınm sebebi de buydu.

Tüm bunları yapmak yerine Anthony kayıtsız bir ifadeyle Kate'e baktı. Gözleri yüreğine göre daha akılcı davranıyordu. "Çok rahatladım." Sanki ruhu bedeninden ayrılmış, aslında orada değilmiş de bir komedi izliyormuş gibi garip bir duygu vardı içinde.

Küte belli belirsiz gülümseyerek, "Rahatlayacağınızı tahmin etmiştim," dedi.

"Kate, ben-"

Anthony'nin ne demek istediğinden haberdar değildi Kate. Aslında, Anthony de tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Hatta Kate'in ismi dudaklarından dökülene dek konuştuğunun bile farkına varmamıştı.

Ancak Anthony'nin sözleri hiçbir zaman tamamlanamayacaktı, çünkü tam o esnada sesi duydu.

Hafifçe gelen bir vızıltı sesi. Bazı insanların eğlenceli bulduğu o ses. Anthony'yi ise başka hiçbir şeyin korkutamayacağı kadar çok korkutan o ses.

"Sakın kıpırdama," diye fısıldadı Anthony sesi nahoş ve korku doluydu.

Kate gözlerini kıstı ve eğilmeye çalışarak elbette kıpırdadı. "Neden bahsediyorsunuz? Sorun nedir?"

"Sadece kıpırdama!" diye tekrarladı Anthony.

Kate'in bakışları sola döndü. "Ahh, sadece bir arıymış!" Yüzüne rahatlamaktan kaynaklanan bir gülümseme yayıldı ve arıyı uzaklaştırmak için elini savurmaya başladı. "Tanrı aşkına, Anthony. Lütfen bir daha bunu yapmayın, beni çok korkuttunuz."

Anthony'nin eli bir anda fırlayıp Kate'i bileğinden kavradı, kızın canı yanmıştı.

'Sana kımıldama dedim," diye çıkıştı Anthony.

"Anthony," dedi Kate gülerek, "sadece bir arı."

Anthony. Kate'i hareket etmesine engel olacak biçimde tutuyordu. Gözlerini Kate'in tepesinde vızıldayan, iğrenç yaratıktan bir an olsun ayırmıyordu. Korku, öfke ve tam olarak bilmediği başka nice duygularla felç olmuş gibiydi. Sanki babası öldüğü zamandan bu yana, yani on bir sene-

den beri ilk defa arılarla temas etmek zorunda kalmış gibiydi. Oysa İngiltere'de yaşayıp da arılarla karşılaşmamak mümkün değildi.

Anthony, bu minik hayvanlarla tuhaf bir kader bağı olmuştu. Her halükarda babasının ayak izlerinden gitmeye mahkûm olduğundan şüphelenmişti. Eğer iğneli bir böcek tarafından öldürülecekse, yani Tanrı onun için böyle bir kader yazdıysa, ayakları yere basar halde durup bekleyebilirdi. Neticede ölecekti, er ya da geç. Bu yüzden etrafta uçuşan bir arı olduğunda dalga geçer, lanet okur, güler, eliyle iter ve hatta onu yakalamaya bile cesaret ederdi. Ama bugüne kadar onu hiç arı sokmamıştı.

Şimdi ise onlardan biri, Kate'e bu denli tehlikeli biçimde yaklaşınca Anthony adeta hipnotize olmuştu. Zihni hızla çalışmaya başladı, o mink yaratığın iğnesini Kate'in yumuşacık etine batırdığını ve Kate'in nefessiz kalıp yere yığıldığını görebiliyordu. Aubrey Hall'da, babasının cansız bedeni için de hazırlanan o yatakta öylece uzanmış olduğunu hayal ediyordu.

"Sadece sessiz ol," diye fısıldadı Anthony, "yavaşça ayağa kalkacağız ve sessizce uzaklaşacağız."

Anthony elini tutup hızla yürümesi için onu zorlamaya başladı ama Kate buna itiraz etti: "Sadece bir arı. Tanrı aşkına, beni öldürecek değil ya."

Sözleri her an yere düşüp her ikisini de paramparça edecek ağır bir nesne gibi havada asılı kaldı. Nihayet Anthony boğazının gevşediğini hissettiğinde, alçak ve içten bir sesle konuşabildi: "Öldürebilir."

Kate donup kaldı. Sebebi aldığı cevap değildi ama Anthony'nin söylediklerinde ve gözlerinde öyle bir şeyler vardı ki korkunun iliklerine kadar işlediğini fark etmişti.

Bakışları, sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi değişmişti.

"Anthony bileğimi bırak," dedi Kate, sesinin buyurgan bir tonda olmasını ummuştu. Bileğini çekti ama Anthony bırakmadı, arı da etrafında uçmaya devam ediyordu. 'Anthony, derhal kes- "

Kolunu Anthony'nin kavrayışından kurtarmayı başardığı anda cümlesi yarıda kaldı. Bir anda serbest kalmasıyla Kate dengesini kaybetti ve kolu boşta kalınca arıya vurdu. Öfken ve gürültülü bir vızıldamayla uçan arı, çarpmanın etkisiyle havada sendeleyip doğruca Kate'in elbisesinin dantelli yakasının üzerinde açıkta kalan çıplak tenine çarptı.

"Tanrı aşkına! Ahh!" Arı yapılan kötü muamelenin öfkesiyle, iğnesini Kate'in tenine batırdığında inledi. "Lanet olsun!" Kibarca konuşmak için hiçbir özen göstermemişti Kate. Sadece bir arı sokmasıydı ve elbette daha önce de olmuştu fakat canı yanmıştı işte.

"Hay aksi."

Kıyafetinin dantellerinin altında, kızarıp şişmeye başlayan yeri görebilmek için çenesini göğsüne yaslayıp başını eğdi Kate. "Şimdi eve gidip yaraya lapa koymam gerekecek. Tabii elbisemi de değiştirmeliyim." Mağrur bir ifadeyle eteğini silkeleyip ölü arıyı üzerinden attı. "Neyse ki arı da öldü. Sinir şey. Adalet- "

Konuşurken başını kaldırıp Anthony'nin yüzüne bakınca sözleri yarıda kaldı. Vikontun yüzü bembeyaz olmuştu. Hafifçe kanı çekilmiş ya da rengi kaçmış değildi, bembeyaz olmuştu.

"Aman Tanrım!" diye inledi Anthony.

"Anthony?" Kate bir anda göğsünde canını yakan arı iğ-

nesini unutmuştu ve Anthony'ye bakıyordu. "Sorun nedir?"

Anthony şoka girmiş gibiydi, bir anda ileriye eğilip tek eliyle Kate'in omzunu sertçe kavradı, diğer eliyle de yarasını açığa çıkartacak şekilde elbisesinin yakasını aşağıya çekip açtı.

"Lordum! Durun!" Kate haykırmaya başladı. Anthony hiçbir şey söylemedi ama nefesi düzensiz ve hızlıydı. Kate'in sırtını oturdukları banka yasladı, elbisesini hâlâ aşağıda tutuyordu. Göğüsleri ortaya serilmemişti ama ahlak kurallarının izin verdiğinden daha aşağıdaydı.

"Anthony!" Bu defa tepki alabilmeyi umarak ilk ismini kullanmıştı Kate. Daha iki dakika evvel hemen yanı başında oturan adamı tanıyamıyordu. Delirmiş gibiydi, çıldırmıştı ve Kate'in karşı koymasına hiç kulak asmamış

"Çeneni kapatacak mısın?" diye homurdandı Anthony, Kate'in yüzüne bakmamıştı bile. Gözleri kızın göğsündeki daire şeklindeki kırmızı şişliğe sabitlenmiş halde, titreyen parmaklarıyla arı iğnesini etinden çekip çıkardı.

"Anthony! Benim bir şeyim yok! Bırak- " Kate'in nefesi kesildi.

Anthony bir eliyle cebine uzanıp mendilini çıkarırken, diğeriyle kaba bir tavırla Kate'in göğsünü kavradı.

"Anthony ne yapıyorsun!" Anthony'nin elini yakalayıp çekmeye çabaladı Kate ama imkânsız gibiydi.

Anthony kavrayışını daha da sıkılaştırdı, Kate'in göğsünü neredeyse dümdüz etmişti.

"Sabit dur!" diye bağırdı Anthony bir yandan da mendili alıp iğneyi çıkardığı yere bastırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Kate hâlâ kurtulmaya çalışıyordu.

Anthony hiç yüzüne bakmadan cevap verdi. "Zehri alıyorum!"

Zehir mi var?"

"Olmalı!" diye mırıldandı Anthony. "Olmak zorunda. Bir şeyler seni öldürüyor."

Kate'in ağzı açık kaldı,

"Bir şeyler beni *öldürüyor* mu? Delirdin mi sen? Sadece bir arı iğnesi!"

Ama Anthony yarayı tedavi etmeye kendisini öyle adamıştı ki onu duymuyordu bile.

"Anthony," dedi Kate sesini sakin tutmaya çabalayarak, "ilgin için sana minnettarım ama daha önce de defalarca arı soktu beni. Hayatta kalmayı başardım ve ben- "

"Onu da daha önce arı sokmuştu," diyerek sözünü kesti Anthony.

Sesindeki bir şeyler Kate'i ürpertmişti. "Kimi?"

Anthony, şişen yerden sızan sıvıyı temizlemek için mendili daha da sert bastırdı. "Babamı," dedi dümdüz bir seslei "ve onu öldürdü."

Kate buna inanamıyordu. "Arı mı?"

"Evet, bir arı," diye terslendi Anthony, "beni dinlemiyor musun?"

"Anthony, minik bir arı koca bir adamı öldüremez."

Kısacık bir an için Kate'in yüzüne bakmak için görevine ara verdi Anthony. ifadesi sert ve öfkeliydi. "Seni temin ederim öldürebilir."

Kate bu sözlerin doğru olduğuna gerçekten inanamıyordu ama yalan olmadığını da farkındaydı. Bu yüzden bir an kıpırdamadan bekledi, çünkü Anthony'nin onu arı zehrinden kurtarmaya *ihtiyacı* olduğunu fark etmişti.

"Hâlâ şişiyor," diye homurdandı Anthony, mendili daha kuvvetli bastırdı. "Sanırım hepsi çıkmadı."

"İyileşeceğime eminim," dedi Kate kibarca, vikon-

ta karşı hissettiği öfke yerini ilgiye bırakmaya başlamıştı. Anthony yaptığı işe yoğunlaşmış ve kaşlarım çatmıştı, hâiâ aynı özenle hareket etmeye devam ediyordu. Kate oracıkta, bu bankın üzerinde, minik bir arının sokması yüzünden gerçekten de ölebileceğini fark etti. Akıl ermez görünüyordu ama doğruydu işte.

Anthony başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil Tüm zehri çıkarmak zorundayım."

Kate'in çenesini geriye itip sanki öpecekmiş gibi başını ona doğru yaklaştırmaya başladı. "Zehri emip çıkarmak zorunda kalacağım. Sakın kımıldama.'"

Kate çığlığı bastı. "Anthony! Sakın- " Daha sözünü bitirememişti ki Anthony'nın tenine değen yumuşacık ve onu içine çeken dudaklarını hissetti.

Nefesi kesilen Kate, Anthony'nin omzu üzerinden baktığında, yüzlerinde şaşkın ifadelerle dikilmiş, onlara bakan üç kişilik kadın grubunu gördü ve donup kaldı.

Mary.

Leydi Bridgerton.

Ve tartışmasız cemiyetin en dedikoducu kişisi Bayan Featherington.

Ve Kate hayatının bir daha asla aynı olamayacağını fark etti.

b i l l u r

BOLUM 14

Ve Leydi Bridgerton'un partisinde bir skandal patlak verirse, Londra'da kalan bizlerin kulaklarına o tatlı dedikoduların son hızla ulaşacağına emin olabilirsiniz. Bir sürü ilginç şeyin, tam ve detaylı bir şekilde bize ulaşacağı muhakkak.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, 4 MAYIS 1814

Bir an için herkes, sanki bir tabloya ait figürlermiş gibi donup kaldılar. Kate üç yaşlı hanıma şaşkınlıkla, diğerleri ise yüzlerinde dehşet ifadesiyle ona bakıyorlardı. Anthony ise izleyicilerinden bihaber, Kate'in göğsündeki yaradan zehri emip çıkarmanın derdinde uğraşmaya devam ediyordu.

Bu beşlinin içinden Kate nihayet kendini topladı, tüm gücünü toplayıp ilk iş olarak Anthony'yi omuzlarından itip bağırdı: "Dur artık!"

Anthony hazırlıksız yakalandığından Kate'in kurtulması kolay olmuştu. Vikont poposunun üzerine yere oturmuş ama hâlâ gözleri Kate'i bu ölümcül kaderden kurtarma kararlılığıyla doluydu.

b i l l u r

"Anthony!" Oğlunun adını söylerken Leydi Bridgerton'un nefesi kesilmiş, sesi titremişti. Gördüğüne inanamıyordu.

Anthony hemen arkasına döndü. "Anne?"

"Anthony ne yapıyorsun sen?"

Anthony üzüntü içinde, "Kate'i arı soktu!" dedi.

Kate elbisesini düzeltirken, "Ben iyiyim," diyebildi, "ona da söyledim ama beni dinlemedi."

Leydi Bridgerton'un gözleri doldu, anlamıştı. Alçak ve üzüntülü bir sesle, "Anladım" dedi. Anthony de annesinin neyi anladığını gayet iyi biliyordu. Belki de anlayabilecek tek kişiydi annesi.

"Kate," diyebildi Mary en sonunda, konuşurken neredeyse boğulacaktı, "dudakları senin... senin...."

"Göğüslerindeydi," diye yardımına yetişti Bayan Featherington. Kollarını geniş göğsünde birleştirmişti. Yüzünde onaylamaz bir ifade vardı fakat içten içe eğlendiği belli oluyordu.

Kate hararetle, "Değildi!" diye bağırdı. Ayağa kalkabilmek için debeleniyordu. Bu çok da kolay bir şey değildi, çünkü Anthony'yi ittiğinde ayaklarından birisinin üzerine oturmuştu. "İşte tam buramdan soktu arı!" Abartılı bir parmak hareketleriyle, yaka dantelinin hemen altında kalan, şiş ve kızarmış bölgeyi gösteriyordu.

Tenlerinin rengi her an bayılacaklarmış gibi kızarmış olan üç yaşlı kadın. Kate'in işaret ettiği bölgeye gözlerini dikmişlerdi.

"Göğüslerime yakın bile değil!" Şiddetle itiraz etmeye devam ediyordu Kate. ancak beden dili fazlasıyla mahcup hissettiğini saklayamıyordu.

"Pek *uzak* değilmiş," dedi Bayan Featherington.

"Birisi şunun çenesini kapatacak mı?" diye çıkıştı Anthony.

"Yok artık!" Bayan Featherington bir hayli gücenmişti.

"Ahh, kesinlikle var!" diye cevapladı Anthony.

"Ne demek istedi şimdi bu?" Featherington, vikontesi koluyla dürtükleyerek sordu ama cevap alamayınca Maryye dönüp aynı soruyu yeniden yöneltti. Mary ise tek tepki olarak kızına baktı ve, "Kate, derhal buraya gel!" dedi.

Kate kendisine söyleneni yapıp Mary'nin tarafına doğru gitti.

"Tamam, şimdi biz ne yapacağız?" Soruyu soran Bayan Featherington'dı.

Dört çift göz hayretle ona doğru döndü.

Kate cılız bir sesle, *"Biz* mi?" diyebildi.

Anthony bir kez daha çıkışarak, "Konu hakkında hâlâ nasıl yorum yapabildiğinizi anlayamıyorum." dedi.

Mayan Featherington buna karşılık gürültülü ve daha ziyade burun çekme şeklinde bir inleme koyuverdi. "Kızla evlenmek zorundasınız."

"Ne!" Kelime Kate'in boğazını adeta yırtarak çıkmıştı. "Çıldırmış olmalısınız!"

Bayan Featherington resmi bir tavırla. "Şu bahçede bulunanlar arasında, belki de en mantıklı olan kişi benim," dedi. "Küçük hanım, o adamın ağzı senin memelerindeydi ve hepimiz bunu gördük."

"Değildi," Kate artık resmen inliyordu, "beni arı soktu."

"Portia!" Leydi Bridgerton araya girdi. "Bu kadar aleni bir tasvire lüzum olmadığına eminim."

"Şu anda pek de nezakete gerek yok," diye cevapla-

dı Bayan Featherington. "Sizin bunu nasıl tarif ettiğiniz, dedikoduların sadece çok küçük bir kısmında yer tutacak. Cemiyetin en inatçı bekârı, bir arı tarafından bertaraf edildi. Söylemek zorundayım ki lordum, bu benim bile aklıma gelmezdi."

"Tek bir dedikodu bile çıkmayacak!" Anthony tehditkâr bir havayla yaşlı kadının üzerine yürüdü. "Çünkü kimse tek kelime etmeyecek. Bayan Sheffield'ın haysiyetine sürülmüş tek bir lekeye bile göz yummayacağım!"

Bayan Featherington'un gözleri yuvalarından uğramıştı. "Böyle bir şeyi gizli tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Ben hiçbir şey söylemeyeceğim. Bayan Sheffield'ın da söyleyeceğinden şüpheliyim!" Anthony..ellerini beline koymuş, kadını tepeden tırnağa süzüyordu. Yetişkin adamları bile dizleri üzerine çöktürecek cinsten bir bakıştı bu ama Bayan Featherington hem vurdumduymaz hem de tümüyle ahmak olduğu için pek alınmamıştı.

Vikont konuşmaya devam etti: "Kendi annelerimiz de bizim isimlerimizi korumakla yakından alakalı oldıklarına göre onlar da konuşmayacaklardır. Bu küçük, samimi, topluluğumuzun dedikoducu, geveze ve kaba saba bireyi olarak kendisini kanıtlamış olan geriye tek kişi siz kalıyorsunuz Bayan Featherington."

Kadın kıpkırmızı kesildi. "Evden herhangi biri de görmüş olabilir!" Böylesine mühim bir dedikoduyu yayma şansını kaybetmek istemediği çok açıktı. İnsanların konuşup bilgi alabilecekleri tek görgü tanığı kendisi olacaktı.

Leydi Bridgerton'a eve doğru bir göz attı, rengi solmuş tu. "Bayan Featherington haklı Anthony. Konukların kaldığı binadan görünüyorsunuz."

"Sadece bir arıydı." Kate belli belirsiz inliyordu artık

"Sadece bir arıydı! Bir arı yüzünden evlenmeye mecbur bırakılamayız!"

Kate'ın bu çıkışını diğerleri sessizlikle karşıladı. Kendisine anlayış ve merhamet karışımı bir ifadeyle bakan Mary'ye ve Leydi Bridgertoıı'abaktı. Ardından Aıithony'ye döndü, onun yüzündeki ifade ise sert ve anlaşılmazdı. Kate ızdırap içinde gözlerini kapadı. Böyle olmasını istememişti. Vikonta kız kardeşiyle evlenebileceğini söylerken, aslında kendisinin olmasını içten içe arzu etmişti ancak bu şekilde değildi. Tanrı aşkına, gerçekten de böyle olmasını istememişti. Anthony kendisini kapana kısılmış gibi hissetnıemeli, ömrünün Lalan kısmını Kate'e her baktığında, onunla değil de bir başkasıyla olmayı dileyerek geçirmemeliydi.

"Anthony?" diye fısıldadı Kate. Eğer Anthony ona bakar ve bir şeyler söylerse en azından ne düşündüğü hakkında utak da olsa bir ipucu yakalayabilirdi.

"Önümüzdeki hafta evleneceğiz." Açıklama Anthony'den geldi. Sesi kararlıydı ama öte yandan duygudan yoksundu.

"Ahh, şükürler olsun." Leydi Bridgerton büyük bir rahatlamayla iç geçirdi ve ellerini birbirine kenetledi. "Ben ve Bayan Sheffıeld hazırlıklara tez elden başlayacağız."

Kate fısıltıyla, ''Anthony emiıı misin?" diye sordu. Vikontu kolundan kavrayıp yaşlı kadınlardan uzaklaşmaya çalıştı. Sadece birkaç adım uzaklaşabilmişlerdi ama en azından şimdi onlarla yüz yüze değillerdi. Anthony'nin gözlerindeki ifadeden kararından dönmeyeceğini hemen anladı. Anthony, "Evleneceğiz," dedi sadece, sesine kendisine karşı çıkılmasına asla dayanamayan ve söylediğinin yapılmasını bekleyen, o aristokrat tavır hâkimdi. "Yapılacak başka bir şey yok."

"Ama benimle evlenmek istemiyorsun ki."

Bu sözleri Aıithony'nin yüzünde bir seğirmeye sebep oldu. "Sen benimle evlenmek istiyor musun?"

Kate cevap vermedi. Gururundan geriye kalanları da yitirmemek için başka seçeneği yoktu.

"Birbirimiz için yeterince uygun olduğumuzu düşünüyorum." Anthony'nin yüzündeki ifade yumuşamaya başlamıştı. "Bizim aramızda bir çeşit arkadaşlık kuruldu. Çoğu kadın ve erkek, bir birlikteliğin başlangıcında bundan fazlasını elde edemezler."

"Ama benimle evlenmek istiyor olamazsın." Kate ısrar etti. "Edwina ile evlenmek istiyordun. Şimdi ona ne diyeceksin?"

Anthony kollarını göğsünde birleştirdi. "Edwina'ya hiçbir söz vermedim. Üstelik ikimiz birlikte ona birbirimize âşık olduğumuzu açıklayabiliriz."

"Buna asla inanmayacaktır."

Vikont omuz silkti. "O zaman sen de doğruyu söyle. Bir arı tarafından sokulduğunu ve benim de seni korumaya çalıştığımı ve bu sırada müstehcen bir halde yakalandığımızı anlat. Ne istersen onu söyle. Edwina *senin* kız kardeşin."

Kate geriye doğru sendeleyip yeniden bankın çöktü. "Kimse benimle evlenmek istediğine inanmayacak. Herkes tuzağa düştüğünü zannedecek."

Anthony, gözlerini dikmiş onları ilgiyle izleyen üç kadına sert bir bakış attı. Kate'in annesi ve Leydi Bridgerton. daha fazla mahremiyet sağlayabilmek için birkaç adını daha uzaklaştılar ve diğer tarafa döndüler. Bayan Featherington peşlerinden gelmeyince ise Violet uzanıp kolundan yapıştığı gibi peşlerinden sürükledi.

"İnsanların dedikodu yapmasını engellemek için yapabileceğimiz fazla şey yok. Bilhassa da Featherington görgü tanığı olmuşken. Eve döndüğünde o kadının ağzını kapalı tutabileceğini sanmıyorum." Kate'in yanına oturan Anthony, arkasına yaslanıp bacağını onun bacağına yasladı. "Bu yüzden en doğru şeyi yapacağız. Zaten ben de bu sene içinde evlenmek zorundayım."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bu sene içinde evlenmek zorundasın?"

Anthony bir an durdu, bu soruya verebileceği net bir cevabı da yoktu aslında. "Çünkü bu sene evlenebileceğime karar verdim ve bu benim için yeterli bir sebep. Hem eninde sonunda sen de evlenmek zorundasın."

Kate, "Dürüst olmak gerekirse ben bunun gerçekleşmeyeceğini düşündüm hep," dedi.

Anthony kaslarının gerildiğini fark etti. "Ömrünün kalan kısmını, kız kurusu olarak geçirmeyi mi planlıyordun?"

Kate başıyla onaylarken gözleri nasıl da masum bakıyordu. "Evet. Bu çok büyük bir olasılıktı bence."

Anthony bir süre hareketsiz kaldı. Bu arada zihninde, Kate'i kız kardeşiyle kıyaslayan tüm o adamları ve kadınları katlediyordu. Kate gerçekten de kendisine has bir çekiciliği olduğunun farkında değildi. Bayatı Featherington evlenmek zorunda olduklarım ilan ettiğinde, onun da ilk tepkisi tıpkı Kate'ıı tepkisi gibi dehşet olmuştu. Ne olursa olsun hiçbir erkek evliliğe mecbur edilmekten memnun olmazdı, özellikle de bir *arı* yüzünden.

Ama orada dikilip de Kate'in sızlanmalarını izlerken garip bir hazzın bedenini sardığım hissetmişti.

Anthony, Kate'i istiyordu.

Anthony. Kate'i çaresizlik içinde istiyordu.

Milyonlarca yıl düşünse, bu kızı eş olarak seçeceği aklına bile gelmezdi. Bu kız akıl sağlığı için. çok ama çok fazla tehlikeliydi. Fakat kader ağlarım örmüştü ve onanla evlenmek zorundaydı artık. Hem gün boyunca şehvetle arzu edilecek, akıllı ve eğlenceli bir kadın bulmaktan çok daha beter yazgısı olan kişiler de olmalıydı. Anthony'nin yapması gereken tek şey, bu kadına âşık olmayacağını garanti altına almaktı. Buna imkân yoktu, değil mi? Tanrı bilir, ardı arkası kesilmeyen münakaşalarıyla Anthony'yi delirtecekti. Keyif dolu bir evlilik yapabilirdi bu kızla. Arkadaşlığıyla ve bedeniyle eğlenceli vakit geçirebilirdi, ve bu böyle sürer giderdi. Daha derin bir şeylere gerek yeki;;. Üstelik kendisi bu dünyadan göçüp gittikten sonra, oğlunu emanet edebileceği daha uygun bir anne de olamazdı.

Anthony otoriter biçimde, "Evliliğimiz yürüyecek. Göreceksin," dedi.

Kate'in bundan şüphe duyduğu belliydi ama yine de başıyla onayladı. Neticede yapabileceği başka bir şey yoku. Londra'nın eıı büyük skandalinin içine düşüvermişti. Eğer Anthony ona evlenme teklif etmemiş olsaydı, sonsuza dek mahvolurdu. Ve Kate eğer evlenme teklifini reddetseydi, ucuz bir kadın olarak adı çıkardı ve bir de salak damgası yerdi.

Anthony bir anda ayağa fırladı. "Anne!" diye seslendi ve Kate'i oturduğu bankta tek başına bırakıp annesine doğru ilerledi. "Benim ve nişanlımın, bahçede biraz daha mahremiyete ihtiyacımız var."

"Elbette," diye cevapladı vikontes.

Bayan Featherington. "Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

Anthony ağzını annesinin kulağına yaklaştırdı. "Eğer on saniye içinde bu kadını benden uzaklaştırmazsan onu şuracıkta öldüreceğim."

Leydi Bridgerton'dan hafif bir kahkaha yükseldi ve başını sallayarak oğlunu onayladı.

Bir dakika içinde Anthony ve Kate, bahçede tamamen baş başa kalmışlardı. Vikont ayağa kalkmış olan Kate'e baktı ve birkaç adım yaklaştı. "Bence," diye mırıldandı koluna girerken, "evin görüş alanından çıksak iyi olur."

Anthony'nin adımları uzundu, öyle ki Kate ona ayak uydurmaya çalışırken birkaç defa tökezledi. "Lordum, bunun mantıklı olduğuna emin misiniz?"

"Bayan Featherington gibi konuştun," diye cevapladı Anthony fakat adımlarında yavaşlama bile olmadan konuşmuştu.

"Tanrı korusun! Ama sorum hâlâ geçerli."

"Evet. Bence bu gayet mantıklı," diye cevapladı Anthony, bir yandan da Kate'i bir kamelyaya sürüklüyordu. Duvarları kısmen de olsa açıktı ama leylak dalları etrafını sarmıştı ve onlara az da olsa bir mahremiyet kazandırmıştı.

"Ama- "

Vikont hafifçe gülümsedi. "Çok fazla dırdır yaptığının farkında mısın?"

"Bunu söylemek için mi beni buraya getirdiniz?"

"Hayır." Anthony kelimeleri vurgulayarak konuşuyordu. "Bunun için getirdim."

Hemen ardından, Kate daha tek kelime etmeye ve hatta nefes bile almaya fırsat bulamadan, Anthony aç ve dağla-

yacak kadar sıcak bir öpücükle kızın dudaklarına çullandı. Kate'in verebileceği her şeyi almıştı ama daha fazlasını talep ediyordu. Kate'in içini kavuran bir alev tutuşmuştu ve çalışma odasındaki o akşamdan bile on kat daha fazla hararetlenmişti. Kate adeta eriyordu ve daha fazlasını istiyordu.

"Bana bunu yapmamalısın. Seninle ilgili her şey kusurlu ama yine de..."

Anthony'nin kolları Kate'i belinden kavradı ve kendisine doğru hızla çekti. "Görüyor musun?" Sesi hırpaniydi, dudakları ise yanaklarında geziniyordu. "Hissediyor musun?" Bu defada inilti gibi bir sesle kıkırdadı. "Anlayabiliyor musun?" Daha da acımasızca sıkıştırdı Kate'i, dişlerini kızın kulağındaki ince deriye geçirdi. "Elbette anlamıyorsun."

Kate Anthony'nin içine doğru kaydığını hissetti. Teni yanmaya başlamıştı ve kolları kalkıp vikontun boynuna dolanmıştı. Anthony'nin içini sanki kontrol edemeyeceği bir şey, bir yangın dolduruvordu. Kate, onun teninin kendi tenine değmesinden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan, ilkel bir dürtü tarafından ele geçirilmişti. Onu istiyordu. Ahh, hem de ne kadar çok istiyordu. Ama yanlış sebeplerden ötürü evlenmek zorunda kaldığı bu adamı istememesi, arzu etmemeliydi. Fakat yine de bu adama karşı duyduğu arzu, onu nefessiz bırakacak kadar yoğundu.

Yaptığı yanlıştı, hem de çok yanlıştı. Bu evlilikle ilgili şüphelerle doluydu ve sakin kafayla düşünmesi gerektiğini biliyordu. Kendi kendisine bunu hatırlatmaya çalıştı ama bu, Anthony'nin dudaklarının saldırısına ne de kendi dilinin utanmadan onun tadına bakmasına engel oluyordu. Bu duygu sanki Kate'in karnında toplanıyordu - hissettiği

garip karıncalanma ve kıvrılma hissinin şehvet olduğunu düşünmüştü - ve git gide büyüyordu.

"Ben korkunç birisi miyim?" diye fısıldadı Kate, kendi kendisine mırıldanmıştı daha çok. "Tüm bu olanlar benim bayağı bir kadın olduğumu mu gösterir?"

Oysa Anthony de söylediklerini duymuştu, sıcak ve yanaklarında nemli izler bırakarak cevap verdi: "Hayır."

Daha rahat duyabilmesini sağlamak için Kate'in kulağına doğru hareket etti ve tekrarladı: "Hayır."

Dudaklarına doğru ilerleyip sözcükleri yutmasını sağladı: "Hayır."

Kate başının arkaya düştüğünü hissetti. Anthony'nin sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Anthony, "Sen mükemmelsin," dedi fısıldayarak. Geniş çileri bedeninin her bir yerinde gezindi ve sonunda biri Kate'in belinde durdu, diğeri ise göğüslerinin narin şişkinliğine doğru ilerledi. "Burada, bu bahçede ve tam olarak şu anda mükemmelsin."

Kate bu sözlerde huzursuz edici bir şeyler olduğunu hissetti. Sanki Kate'e ve elbette ki kendisine de yarın mükemmel olamayacağını ve ondan sonraki gün de bundan daha bile az olacağım anlatmaya çalışır gibiydi. Oysa dudakları. ve elleri gayet ikna ediciydi. Kate bu tatsız fikirleri kafasından uzaklaştırmak ve anın tadını çıkarmak için kendini zorladı.

Güzel hissediyordu, hatta kusursuz hissediyordu Kate. O anda böyle hissetmesini sağlayan bu adama adeta tapıyordu.

Anthony. tek eliyle Kate'in elbisesinin kumaşı içinden göğsünü bulup yavaşça sıkıştırırken, diğer elini de belinden hafifçe aşağıya doğru kaydırdı. Parmakları kontrolümün ötesinde haşin ve becerikliydi.

Kate, sanki uçurumun kenarına sürüklenmiş de tam düşecekken son dakikada Anthony'nin elini sımsıkı tutmuş gibi hissediyordu.

Anthony'nin avcunun içindeki göğsü sert ve gergindi. Vikont sırtına uzanıp elbisesinin her bir düğmesini teker teker açamamış, göğüslerini hapsedildikleri yerden kurtaramamıştı ama Kate'in elbisesinin üzerinden bile her şeyini, hatta son kalan sağduyu kırıntılarını dahi alıp götürmüştü.

Dudakları Kate'in dudaklarıyla, aynı yakıcı öpüşlerden birisinde daha buluşurken, zihninde olup biteni görebiliyordu. Elbisesi omuzlarından aşağı kayıp iniyor, göğüsleri tamamen çıplak kalana kadar teninde oyalanıp eziyet ediyordu. Tüm bunları zihninde resmedebiliyordu Anthony ve her nasılsa ne kadar mükemmel olduklarını da biliyordu. Birisini kavrayıp gün ışığına çıkarabilir ve diliyle göğü ucuna dilediğince dokunabilirdi.

Kate çılgıncasına inler ve bu Anthony'nin daha da hoşuna giderdi. Uzaklaşamaması için biraz daha sıkı kavrar ve başı geri yatmış olduğu halde zar zor nefes alırken, dilinin yerine dudaklarını koyar ve çığlık atmasını sağlayana kadar o tomurcuk göğüs uçlarını emebilirdi.

Bunları gerçekleştirmeyi öyle çok istiyordu ki Anthony.

Ama şu an ne yeri ne de zamanıydı. Evlilik yeminini edene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu. Herkesin içinde bu yemini ettiği andan itibaren Kate onun olacaktı. Ama burada, annesinin bahçesindeki bu kamelyada ona sahip olmayacaktı. Bu kıza karşı bundan çok daha fazlı saygı ve sevgi besliyordu.

Büyük bir isteksizlikle Kate'ten uzaklaştı, elleriyle mi-

nik omuzlarından tutup onu kendinden uzak mesafede tuttu. Böylece, bıraktığı yerden devam etme eğilimine de karşı koyabilirdi.

Ancak cazibe tam olarak karşısındaydı. Anthony Kate'in yüzüne bakmakla olabilecek en büyük hatayı işlemişti. O anda Kate Sheffîeld'ın en az kız kardeşi kadar güzel olduğuna yemin edebilirdi. Ondaki değişik bir tür çekicilikti. Dudakları dolgundu ve öpülesiydi. Kirpiklerinin bu kadar uzun olduklarım daha önce nasıl fark etmemiş olabilirdi? Teni ise arzunun pembesine boyanmış, adeta tutuşmuştu.

Anthony, Kate'in yüzüne her baktığında, güneşin gökyüzünü şeftali rengi ve pembenin tonlarına boyadığı gün doğumu anını düşünmekten kendisini alamıyordu.

Tam bir dakika boyunca, nefesleri kesilmiş kaldılar ve ikisi de birer adım geri çekildi.

Kate, "Bunu yapmamalıydık," diye fısıldadı.

Anthony sırtını kamelyanın direklerinden birisine yasladı. memnuniyet içinde kaderi olan kadına bakıyordu. "Neden yapmayalım? Nişanlandık biz."

"Nişanlanmadık. Yani gerçek anlamda nişanlanmadık."

Anthony anlamadığını belli ederek kaşlarını kaldırdı.

"Herhangi bir söz verilmedi," diye izah etti Kate aceleyle. "Ya da herhangi bir kâğıt imzalamadık. Çeyizim bile yok!"

Bu sözleri Anthony'yı gülümsetti. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Kate endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Anthony bir adım daha yaklaştı Kate'e. "Herhangi bir sebeple senden vazgeçmememi sağlamak için de böyle konuşmuyorsundur? "

Kate'in yüzü kızardı, "Hayır," diye yalan söyledi, oysa yapmaya çalıştığı tam olarak da buydu. Elbette bu yaptığı büyük aptallıktı. Eğer Anthony bu evlilikten vazgeçecek olursa Kate ömrünün sonuna dek rezil olduğuyla kalacaktı. Üstelik sadece Londra'da da değil, kendi yaşadığı küçük kasaba Somerset'te bile bilinecekti bu. Günahkâr bir kadının haberi çok hızlı yayılırdı.

Ne var ki ikinci tercih olmak hiç kolay değildi. Kate'in bir yanı, Anthony'nin eşi olarak kendisini değil kız kardeşi Edwina'yı istediğini ama mecbur kaldığı için kendisiyle evlendiğini haykırıyordu. Bu öldürecek kadar acı verebilirdi ama eğer vikont durumu dile getirirse Kate de gerçeği bilmiş olacaktı ve ne kadar acı olursa olsun bilmek bilmemekten daha iyiydi. En azından nerede durması gerektiğini anlayacaktı Kate. Bu durumda da bataklık üzerinde de olsa ayaklarının yere sapasağlam bastığını hissedecekti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım" dedi Anthony sesindeki kararlı ton Kate'in dikkatini çekmişti. Gözleri, gözlerini yakaladı fakat öylesine içten bir alevle yanıyordu ki Kate uzun süre bakamadı. "Seninle evleneceğimi söyledim ve ben sözünün eri bir adamım."

Kate başıyla onayladı ama düşüncelerine hâkini olamıyordu. *Ne dilediğine dikkat et.*

Âşık olduğu adamla evlenmeyi kabul etmişti Kate ama yine de düşünceler kafasında dolanıp duruyordu: *Beni öperken Edwina'yı düşünür mü? Ne dilediğine dikkat et. Ne dilediğine dikkat et.*

b i l l u r

BOLUM 15

Yazarınız bir kez daha haklı çıktı. Her zaman en şaşırtıcı nişan haberleri kır evi partilerinin sonucunda gelir.

Evet, sevgili okuyucular, bu haberi ilk defa bu satırlarda okuduğunuza eminim; Vikont Bridgerton ile Katharine Sheffield evleniyor. Herkesin sandığı gibi Edwina Sheffield ile değil, Katharine Sheffield ile.

Nişan haberinin gelişi gibi, detayları öğrenmek de oldukça güç oldu ama yazarınız, yeni çiftimizin uygunsuz bir şekilde yakalandığını Bayatı Featherington'ın görgü tanığı olması sayesinde öğrendi. Oysa Bayan F, kişiliğine aykırı şekilde bu büyük aşk hikâyesi hakkında ağzını tamamen kapalı tutacaktı. Hanımefendinin dedikodu eğilimi bilinen bir durum olduğundan, yazarınız vikontun - ki kendisinin asla cesaret yoksunu olduğu düşünülemez - Bayan F'i bu konuda, ağzını açması ihtimaline karşı ona fiziksel hasar vermekle tehdit etmiş olabileceğinden neredeyse emin.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, 11 MAYIS 1814

Kate, adı çıkmış olmanın kesinlikle korkunç olacağını fark etmişti.

b i l l u r

Kent'te geçirmek zorunda kaldığı iki gün de yeterince berbattı zaten; Anthony, alelacele nişanlanmalarının ardından akşam yemeğinde ilan etmiş, Kate gelen tebrikler, sorular ve Leydi Bridgerton'un konukları tarafından yapılan iğnelemeler arasında nefes alacak zamanı ancak bulabilmişti.

Rahat hissedebildiği tek zaman, Anthony'tün nişanlarını ilan etmesinden sadece birkaç saat önce, kollarını ablasına dolayıp bunun 'heyecan verici', 'çok sevindirici' ve 'hiç şaşırtıcı olmadığını' söyleyen kız kardeşiyle baş başa konuşma fırsatı bulduğu andı.

Kate'i şaşırtan, kardeşinin hiç şaşırmamış olmasıydı. Sadece omuz silkiniş ve, "Sana vurgun olduğu baştan beri belliydi bence. Diğerlerinin bunu nasıl göremediğini bilmiyorum," demişti. Anthony'nin evlenme niyetiyle tüm ilgisini Edwina'ya yönelttiğinden eminken, böyle bir tepki Kate'i daha da şaşırtmıştı.

Kate Londra'ya döndüğünde, haklarında yapılan tahminler daha da beter bir hal aldı. Cemiyetin her bekâr üyesi, geleceğin vikontesi olan Kate'i tebrik etmek için Sheffıeldlar'ın Miller Sokağı'ndaki kiralık evini ziyaret etmeyi mecburiyet olarak görüyor gibiydi. Gelenlerin çoğu, tebriklerini pek de övücü olmayan imalarıyla birlikte sunuyorlardı. Kimse vikontun Kate ile kendi rızası ile evlenmek istemiş olabileceğine inanmıyordu ve hiçbirisi bunu bir şekilde dile getirmelerinin ne kadar kaba bir davranış olduğunun farkında değil gibiydi.

"Tanrını, ne kadar şanslısın!" dedi Leydi Covvper. iğrenç Cressida Covvper'm annesiydi. Cressida ise kendi adına Kate'i tebrik etmek için tek kelime etmemiş, sadece bir köşede durup gözlerini ona dikmekle yetinmişp

"Seninle ilgilendiği hiç aklıma gelmemişti," dedi büyük bir coşkuyla Bayan Gertrude Knight. Hâlâ da buna inanamadığını belirten bir ifade vardı yüzünde. Hatta *Landon* Times'ta ilan edilmiş bile olsa, bu nisanın palavradan olduğunu söylemesini ister gibiydi.

Sözlerini yumuşatmadan, doğrudan söylemesiyle nam salmış olan Leydi Danbury, "Vikontu nasıl kafeslediğini bilmiyorum ama muazzam bir numara çevirmiş olmalısın. Dışarıda senden ders almak isteyecek kızlar var," dedi.

Kate buna karşılık sadece gülümsedi (ya da en azından gülümsemeye çalıştı) ve başını sallayarak onayladı. Mary onu dürtünce de, "Ben çok talihli bir kızım," diye mırıldandı.

Anthony ise Kate'in dayanmak zorunda kaldığı tüm bu saldırgan imalardan kendisini koruyabildiği için şanslıydı. Düğünden önce Aubrey Hall'da kalıp birkaç işle ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Düğüne dokuz gün kalmıştı ve bahçede hazırlık yapılması şarttı.

Mary bu kadar aceleye getirildiği içiıı çeşitli konuşmaların olacağından endişeliydi ama Leydi Bridgerton, gayet gerçekçi bir tavırla söylentilerin daima olacağını ama Kate'in Bridgerton soy ismini almasından sonra, kinayelerin. odağı olmayacağını izah etmişti.

Kate, yetişkin çocuklarım evlendirme konusundaki sabit fikirliliği dillerde olan Leydi Bridgcrtotı'un, oğlu Anthony'nin pederin önüne çıkmadan önce fikrini değiştireceğinden korktuğunu anlamıştı. Aynı korkuyu o da duyuyordu. Öncelikle bir karar vermişti - ya da bu durumda onun için birileri karar vermişti - ve ertelemek için hiçbir sebep yoktu.

Söylentilere gelince, acele yapılmış bir düğün söylenti-

lere tabii ki sebep olacaktı ama Kate, Anthony ile ne kadar kısa süre içinde evlenirlerse bu söylentilerin sona ereceğini ve eski normal yaşantısına dönebileceğini umuyordu.

Elbette Kate'in hayatı artık kendi kontrolünde olmayacaktı. Buna alışmak zorunda kalacaktı.

Şimdi bile kendi kontrolünde değil gibiydi aslında. Günleri bir faaliyet kasırgası halinde geçiyordu. Leydi Bridgerton, onu dükkândan dükkâna sürüklüyor, çeyiz alışverişi için Anthony'nin servetinin hatırı sayılır miktarını harcıyordu.

Kate, kısa zaman içinde itirazın bir işe yaramayacağını anlamıştı. Leydi Bridgerton - ya da Violet, kendisine ismiyle hitap etmesini salık vermişti - aklına bir şey koyduğu zaman yoluna çıkacak akılsızın vay halinevdi. Mary ve Edwina. birkaç parça alışverişte onlara eşlik etmişler ama Violet'in bitmek bilmeyen enerjisinin kendilerini bitkin düşürdüğünü ve Gunterde soğuk bir şeyler içeceklerini söyleyerek yanlarından ayrılmışlardı.

Nihayet düğünden tam iki gün önce Kate, Anthony'den gelen ve o gün öğleden sonra saat dörtte evde olmasını, kendisini ziyaret edeceğini bildiren bir not aldı. Kate, vikontu yeniden görecek olması sebebiyle biraz gerildi.

Ama yine de Kate bu durumu, Violet'le beraber Oxford Sokağı'ndaki elbiseciler, şapkacılar, eldivenciler ve daha kim bilir necilerde sürüklenerek geçireceği bir öğlede.ı sonra faslından kurtulma fırsatı olarak düşünmüştü. Mary ve Edwina, siparişleri almak için çıktıklarında -vikontun geleceğinden bahsetmeyi unutmuştu onlara - Kate oturma odasında bir koltuğa yerleşti ve Newton ayaklarının dibinde uyur haldeyken beklemeye koyuldu.

Anthony, haftanın büyük kısmını düşünerek geçirmişti. Düşündüklerinin Kate Sheffield ve gelecekte kurmaya hazırlandıkları aile üzerine olması hiç şaşırtıcı değildi.

Eğer kendisine izin verirse Kate'e âşık olacağından endişeleniyordu.

Öyle görünüyordu ki asıl mesele, kendisine bu konuda müsamaha göstermemesiydi ve üzerinde ne kadar çok düşünürse bu durumu çözebileceğinden o kadar emin oluyordu. Her şeyden öte o bir erkekti ve hem hareketleri hem de hisleri kendi kontrolündeydi. Üstelik aptal da değildi, âşık olursa farkına varırdı. Akim gücüne inanıyordu, ve belki de daha da önemli olan özgür iradenin gücüydü. Açıkçası, aşkıtı istem dışı bir olgu olmadığına çoktan inanmıştı.

Kahretsin, eğer âşık olmak istemezse olmazdı. İşte bu kadar basitti. Bu kadar basit olmak zorundaydı. Öyle olmasaydı kendisi de erkek olamazdı, değil mi?

Yine de düğünden evvel, Kate ile konuşması gerekiyordu. Evlilikleri konusunda açıklığa kavuşturmaları gereken hususlar vardı. Kurallar değil elbette... ama... uzlaşma noktaları vardı. Evet, doğrusu buydu; uzlaşma noktaları.

Kate, ondan ne isteyeceğini ve karşılığında kendisinden ne bekleneceğini tam olarak bilmeliydi. Onlarınki bir aşk evliliği değildi ve aşk evliliğine dönüşmevecekti. Anthony, K.ıte'in bu konuda kuruntulara kapılacağını düşünmüyordu ancak yine de yanlış anlamalar sonucu bir felakete dönüşmemesi için her şeyi netleştirmek istiyordu. Daha sonra nahoş sürprizlerle karşılaşmamak için, en baştan her şeyi masaya yatırmak en iyisiydi. Kate'in de aynı fikirde olacağı kesindi. Akıllı bir kızdı Kate. Nerede durması gerektiğim bilmek isterdi elbette.

Saat dörde tanı iki dakika kala, Anthony neler olup bittiğini öğrenmek için can atan ve Miller Sokağı'nda gezinip duran neredeyse yarım düzine kişiyi görmezden gelmeye çalışarak Sheffieldlar'ın evinin ön kapısını iki defa tıkadı. Anthony gördüğü bu kişilerin, normalde müdavimi oldukları yerlerden bir hayli uzakta olduklarını düşündü. Ama buna şaşırmamıştı. Londra'ya döneli birkaç gün olmuştu ama günün dedikodusunun nişanlanma haberi olduğunun farkındaydı. Whistledown'ın tüy kalemi Kent'e kadar uzanmış, haberleri buralara taşımıştı.

Sheffieldlar'ın uşağı kapıyı hızla açıp onu içeriye buyur etti ve hemen ardından yakında bulunan oturma odasını gösterdi.

Kate koltukta oturmuş bekliyordu. Saçları bir şeylerle düzgünce toplanmıştı - Anthony kadınların gözdesi gibi görünen bu acayip nesnelerin isimlerini asla hatırlayamazdı - tepesine de elbisesinin beyaz dantellerine uyumlu minik, gülünç bir şapka yerleştirilmişti.

Şapka, evlendikten sonra hayatlarından çıkarılması en öncelikli şeydi. Kate çok güzel, parlak ve gür saçlara sahipti. Adabı muaşeret kurallarının, dışarıya çıkarken şapka takmasını şart koştuğunu biliyordu ama Anthony, o güzelim saçları bir şeylerin altına saklamasını sıiç olarak görüyordu.

Anthony daha selam vermek için bile ağzını açmaya fırsat bulamadan, Kate hemen önünde duran gümüş çay takımına doğru ilerledi. "Dışarısı çok soğuk ve çay içmekten memnun olacağınızı düşünerek hazırlamalarını istenliftim ama eğer istemezseniz başka bir şeyler getirmelerini de söyleyebilirim."

Dışarıda o kadarda fazla soğuk yoktu aslında ya da Ant-

hony fark etmemişti ama yine de itiraz etmedi. "Çay iyi olur. Teşekkürler."

Kate başını sallayarak onayladı, fincanı doldurmak için demliği aldı. Kaşlarını çatarak demliği biraz eğdi, çayı doldururken bir yandan da sohbete devam ediyordu. "Çayınızı nasıl içtiğinizi bile bilmiyorum."

"Sütlü ve şekersiz." Anthony dudağının kenarında hafif bir seğirme hissetti.

Kate başıyla onayladı ve demliği bırakıp süt kabına uzandı. "Bunlar bir eşin bilmesi gereken şeyler."

Vikont koltuğun hemen karşısına yerleştirilmiş olan sandalyeye oturdu. "Artık sizs de biliyorsunuz o zaman."

Kate derin bir nefes çekti ve bıraktı. Mırıltıyla, "Artık biliyorum," dedi.

Anthony, çayını dolduran Kate'i izlerken boğazını temizledi. Kate'in elinde eldivenleri yoktu ve çalışırken ellerini izlemek hoşuna gitmişti. Kate'in uzun ve inanılmaz derecede zarif parmakları vardı, bir o kadar da becerikliydiler, Dans ettiklerinde ayağına kaç defa bastığını düşününce. bunu şaşırtıcı buldu Anthony. Yanlışlıkla ayağına bastığından o kadar emin değildi artık.

Kate çayı uzatırken, "Buyurun," dedi. "Dikkatli olun sıcaktır. Asla ılık çay hazırlayan biri olmadım ben."

Hayır, yanlışlıkla yapmış olamazdı elbette. Kate bir şeyi yarım yamalak yapan kişilerden değildi, Anthony'nın onda en çok sevdiği özelliklerden biri de buydu.

"Lordum?" dedi Kate kibarca, çayı birkaç santim daha ileriye uzattı.

Anthony çay tabağını kavrarken, kendi eldivenli parmakları Kate'in çıplak parmaklarına değdi. Utandığı için kızın yanaklarına yayılan pembeliği gördü.

Bir sebepten bu hoşuna gitmişti.

"Bana söylemek istediğiniz özel bir şeyler mi var lordum?" diye sordu Kate. Elini yavaşça Anthony'nin elinden çekmiş, kendi çay fincanının sapını kavramıştı,

"Anthony. Daha önce de sana ilk adımı kullanmar: Eylemiştim. Sadece keyif için nişanlımı görmek istemiş olamaz mıyım?"

Kate fincanın üzerinden muzip bir ifadeyle baktı. "Elbette isteyebilirsiniz ama geliş sebebinizin bu olduğunu sanmıyorum."

Anthony tek kaşını kaldırdı. "Madem öyle, haklısın,"

Kate bir şeyler mırıldandı ama Anthony ne olduğunu anlayamadı. Ancak, "Hep haklıyımdır," diye söylendiğini tahmin etmişti.

"Evliliğimiz hakkında konuşabileceğimizi düşündüm."

"Anlamadım?"

Anthony. oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. "Her ikimiz de akıllı kişileriz. Bence birbirimizden ne gibi beklentilerimiz olduğu konusunda anlaşabilirsek, işimiz daha kolay olur."

"Elbet... elbette."

"Güzel." Anthony elindeki fincanı tabağına yerleştirip önündeki masaya bıraktı. "Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim."

Kate başıyla onayladı ama bir şey söylemek yerine, Anthony boğazını temizlerken gözlerini dikip yüzünü inceledi. Meclis konuşması yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Biz bu işe pek romantik bir başlangıç yapmadık." Kate de aynı fikirde olduğunu ifade etmek için başını salladığında ansızın yüzü asıldı. "Ancak umuyorum ki - sen de hissediyorsun sanırım - özel bir arkadaşlık bağı kurduk."

Kate yeniden basıyla onayladı, yaptıkları bu konuşmanın bir yere varmadığım düşünmesine rağmen yine de başını sallamıştı.

"Karı koca arasındaki arkadaşlık her şeyden önemlidir," diye devam etti Anthony konuşmaya, "hatta bana sorarsan aşktan bile daha mühim."

Bu defa başını sallamadı Kate.

"Bizim evliliğimiz ise karşılıklı saygı ve dostluğa dayanacak, bana kalırsa bundan daha iyisi olamaz."

"Saygı," diye tekrarladı Kate ama bunun tek sebebi Anthony'nin beklenti dolu bir ifadeyle ona bakıyor olmasıydı.

"Sana iyi bir koca olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ve beni yatağından men etmemeni sağlayacağım. Hem sana hem de nikâh yeminimize sadık olacağım."

"Bu bir hayli aydınlatıcı oldu," diye mırıldandı Kate, ummadığı sözlerdi bunlar.

Anthony gözlerini kısarak konuşmaya devam etti: "Umarım beni ciddiye alıyorsundur Kate."

"Ahh, elbette, hem de çok ciddiye alıyorum."

"Güzel." Fakat vikont o kadar muzip bir bakış attı ki Kate kendisine inandığından emin olamadı. "Ve senin de ailemin adını lekeleyecek hiçbir şey yapmayacağını düşünüyorum."

Kate bir ürperdiğini hissetti. "'Bunu aklımdan bile geçirmem."

"Ben de öyle düşünüyorum. Evliliğimizden böylesine mutlu olmamın sebeplerinden biri de bu. Sen harika bir vikontes olacaksın."

Kate bunun bir iltifat olduğunu biliyordu ama biraz içi

boş olduğunu hissetti, hatta belki de küçümseme içeriyordu.

"Dost olacağız ve karşılıklı saygımızı koruyacağız. Ve Tanrıya şükür, akıllı çocuklarımız olacak, çünkü şimdiye dek tanıştığım en akıllı kadınsın."

Bu defa kendisini küçümsemişti Anthony ama Kate önceki iltifat sebebiyle zar zor gülüıuseyebildi. Vikont konuşmaya ara vermeden devam ediyordu: "Ama benden aşk beklememelisin. Bu bir aşk evliliği değil."

Kate'in gırtlağına korkunç bir yumru oturdu, canı yansa da kendisini başını sallayarak onaylar halde buldu.

"Elbette sana veremeyeceğim şeyler de var ve korkarını ki bunlardan bir tanesi de aşk," dedi Anthony.

"Anladım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Becerikli bir tavırla terslendi Kate. "Boş bir kâğıda yazsaydınız daha açık ifade edemezdiniz."

"Hiçbir zaman aşk evliliği yapmayı düşünmedim."

"Edwina'ya kur yaparken bana bundan hiç bahsetmemiştiniz."

"Edwina'ya kur yaparken seni etkilemeye çalışıyordum." diye cevapladı Anthony.

Kate gözlerini kıstı. "Beni şu anda hiç etkilemiyorsunuz."

Anthony uzunca bir soluk koyuverdi. "Kate, buraya tartışmak için gelmedim. Sadece düğünümüzden evvel, birbirimize karşı dürüst olmamızın ikimiz için de en iyisi olduğunu düşündüğüm için geldim."

"Tabii ki." Kate iç geçirdi ve onaylamak için kendisini zorladı. Anthonv'nin amacı onu aşağılamak değildi ve aşırı tepki vermemeliydi. Vikont, Kate'e hiçbir zaman âşık

olmayacağının farkındaydı ve daha en baştan bunu netleştirmek istemişti.

Ama yine de acıtıyordu işte. Kate de ona âşık olup olmayacağını bilmiyordu ama *olabileceği* kesindi ve evliliklerinin daha ilk haftalarında bunun başına gelmesinden ölesiye korkuyordu. Keşke Anthony de onu sevebilecek olsaydı, ne kadar güzel olurdu.

Anthony nazikçe, "Birbirimizi anlayabilmiş olmamız çok iyi," dedi.

Kate ise sadece başını sallamaya çalıştı. Bedeni hareket etmeye devam etti, çünkü durduğu anda ağlamak gibi aptalca bir şeyler yapmaktan korkuyordu.

Anthony, masanın karşı tarafından uzanıp Kate'in elini tuttu. "Bu evliliğe yanılgılarla başlamamızı istemedim," dedi Anthony, "eminim sen de istemezsin."

"Elbette istemem lordum."

Anthony kaşlarını çattı. "Sanırım bana Anthony diye hitap etmeni söylemiştim."

'"Söylediniz lordum," dedi Kate.

Anthony elini geri çekti. Kate, Anthony elini kucağına yerleştirirken onu izledi ve bir anda garip biçimde yoksun hissetti.

Anthony bakışlarını Kate'in yüzünden ayırmadan, "Ayrılmadan önce, senin için getirdiğim bir şeyi vermek istiyorum," dedi. Elini cebine sokup minik bir mücevher kutusu çıkardı. Kate'e kutuyu uzatırken, "Nişan yüzüğünü bu kadar geciktirdiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Anthony.

Kate kutunun kapağını açmadan önce, elini üzerini kaplayan mavi kadifede gezdirdi. İçinde tek taşlı elmas bir altın yüzük vardı.

"Bu Bridgerton ailesinin yadigârlarından biri. Koleksiyonda çeşitli nişan yüzükleri vardı ama ben en güzelinin bu olduğunu düşündüm. Diğerleri fazla ağır ve süslüydü."

"Çok güzel," diyebildi Kate, gözlerini yüzükten alamıyordu.

Anthony uzanıp kutuyu Kate'ten aldı ve. "Müsaade eder misin?" diye fısıldadı, yüzüğü kadife yatağından çıkardı. Kate elini uzattı, titrediğini fark ettiğinde kendi kendisi kızdı. Çok önemli değildi ama muhtemelen Anthony de fark etmişti. Vikont tek kelime etmeden, elini kendi avcuna aldı ve yüzüğü diğer eliyle Kate'in parmağına taktı.

"Şimdi daha da güzel görünüyor, değil mi?" diye sordu Anthony, Kate'in eli hâlâ avucundaydı.

Kate başını sallayarak onayladı, gözlerini yüzükten alamıyordu. Bu onun belli bir amaç için taktığı ilk yüzüktü. Parmağında garip bir his uyandırdı; ağır. soğuk ve çok sertti. Ama her nasılsa, son bir hafta içinde olup bitenlerin çok daha gerçekçi görünmesini sağlamıştı. Yüzüğe bakarken, evlilik yeminlerini etmelerinden önce cennetten bir şimşeğin inip her şeyi sona erdireceğini sandığını fark etti.

Anthony, Kate"e biraz daha yaklaştı ve yeni nişanlısının parmaklarım dudaklarına götürdü. "Belki de anlaşmamızı bir öpiicüklc mühürlemeliyiz?"

"Ben pek emin değilim."

"Ama ben eminim." Anthony onu kucağına çekti, yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti.

Kate, Anthony'nin kucağına devrildiği anda yerde yatan Newton'ı tekmeledi. Hayvan gürültülü, mızmız bir havlamayla karşılık verdi. Uykusunun böyle kabaca bölünmesinden hiç memnun olmadığı belliydi. Anthony şaşırdı, bakışlarını Kate'ten Newton'a çevirdi,

b i l l u r

"Orada olduğunu görmedim bile."

Ama bir defa uyanmıştı Newton ve şimdi hareketsiz kalmayı kesinlikle kabul etmiyordu. Daha az gürültülü bir havlamayla sandalyenin üzerine zıplayıp Kate'in kucağına yerleşti.

"Newton!" Kate resmen ciyaklarmıştı.

"Ahh. Tanrı- " Anthony'nin homurdanması da Newton'dan gelen kocaman ve ıslak bir öpücükle yarıda kesildi.

"Bence sizden hoşlandı," dedi Kate, Ânthony'nin yüzündeki tiksinti ifadesini o kadar eğlenceli bulmuştu ki vikontun kucağındaki uygunsuz halini bir an olsun unutmuştu.

"Köpek, derhal yere in!" diye emretti Anthony.

Newton başını kaldırıp memnuniyetsizce yüzüne baktı.

"Hemen!" diye bağırdı Anthony.

Newton derin bir soluk alıp döndü ve yere atladı.

"Tanrım." Kate kucağından inip üzüntüyle masanın altına giden ve burnunu hüzünle halının üzerine yerleştiren köpeği izledi. "Çok etkilendim."

Anthony keyifli bir tavırla, "Ses tonuyla ilgili," dedi, bir yandan da kolunu Kate'in beline dolamış ve ayağa kalkmasını engellemişti. Kate önce vikontun koluna, sonra da yüzüne baktı. "Bu ses tonunun kadınlar üzerinde de etkili olduğunu düşündüğünüze eminim."

Anthony omuz silkti ve ağırlaşmış göz kapaklarıyla Kate'e doğru eğildi. "Genelde etkili olur da ondan."

"Bu defa değil," dedi Kate, ellerini sandalyenin kollarına yaslayıp ayağa kalkmaya çalıştı ama Anthony çok güçlüydü.

b i l l u r

"Özellikle de şu an," dedi Anthony, sesi bir mırıltı şeklinde çıkmıştı.

Boşta kalan eliyle Kate'in çenesini kavrayıp yüzünü kendine çevirdi. Dudakları yumuşak ama istekliydi. Kate'in ağzını o kadar hünerli biçimde keşfetti ki kız nefessiz kaldı. Dudakları boynuna doğru inen hat boyunca ilerledi, sadece bir fısıltı için duraksadı: "Annen nerede?"

Kate soluk soluğa, "Dışarıda," dedi.

Dişleriyle kızın kıyafetinin üst kısmını hafifçe çekiştirdi. "Ne kadar süre dışarıda kalır?"

"Bilmiyorum." Anthony, dilini elbisesinin içine doğru kaydırıp teninde gezdirince Kate, "Tanrı aşkına Anthony ne yapıyorsun?" diye inledi.

"Ne kadar süre?" Anthony tekrar sordu.

"Bir saat. Belki de iki."

Anthony odanın kapısını kapadığından emin olmak için girişe bir göz attı. Gülümserken, "Demek iki saat," diye mırıldandı.

"Belki de sadece bir saat."

Anthony parmağını, Kate'in elbisesinin omzundan kanca gibi yakalayarak çekiştirdi.

"Bir saat. Yine de mükemmel."

Elbisesini ve kombinezonunu aşağı doğru hafifçe çekerken, karşı koymasın diye dudaklarını Kate'in dudaklarına mühürlemek için sadece bir an durakladı. Kızın soluğunu ağzının içinde hissetti. Göğsünün yuvarlak dolgunluğunu avuçlarken öpücüğünü daha da derinleştirdi. Parmaklarının altındaki yumuşacık Kate kusursuzdu. Sanki onun için yaratılmış gibi avuçlarını dolduruvordu.

Anthony, Kate'in son direnişlerinin de eriyip yok olduğunu fark ettiğinde, öpüşlerini kulağına doğru ilerletip

kulak memesini hafifçe dişledi. Eliyle bedenini hafifçe sıkıştırırken, "Bu hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

Kate sarsıntılı hareketlerle başıyla onayladı.

''Hımm, güzel," diye mırıldandı Anthony ve dilini Kate'in kulağının etrafında yavaşça gezdirdi. "Eğer öyle değilse bu bazı şeyleri güçleştirebilir."

"Na... Nasıl?"

Anthony boğazında yükselen gülme isteğini güçlükle zapt etti. Şu an kesinlikle gülünecek zaman değildi ama Kate o kadar masumdu ki. Anthony daha önce onun gibi bir kadınla beraber olmamıştı. Bunu şaşırtıcı şekilde keyifli buldu bir anda. "Haydi, bundan ne kadar çok hoşlandığını söyle."

"Ahh!" Kate'in yüzünde en belirsiz gülücüklerinden biri vardı.

Anthony nefesinin kulağını okşamasını sağlayarak, "Daha da fazla, biliyorsun." diye fısıldadı.

"Öyle olduğuna eminim." Kate'in sesi şimdi sadece soluktan ibaret gibiydi.

Anthony, Kate'in bedenini yeniden sıkıştırırken eğlenceli bir ifadeyle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Bebeklerin bizim bu yaptıklarımızla meydana geldiklerini bilmeyecek kadar toy değilim."

"Sana daha fazlasını da göstermekten memnun olurdum."

"Hayır... Ahh!"

Anthony, bu defa parmaklarının tenini hafifçe gıdıklamasına izin vermişti. Kate'in göğüslerine dokunmasına düşünmeden izin vermesi hoşuna gitmişti.

"Ne diyordun?" Kate'in boynunu hafifçe dişledi Anthony.

"Ben... ben mı?"

Anthony başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Hafifçe uzamış olan kirli sakalları Kate'in boynuna sürtünüyordu.

"Bir şeyler söylüyordun ama duyamadım. Hayır, demiştin en son." Anthony dilini çenesinin hemen alt tarafında gezdirdi. Dili boyun hattı üzerinden aşağı doğru ilerleyip elbisenin yaka kısmından aşağıya indi. "Sanırım ben konuyu dağıtıyorum."

"Öyle mi?"

Anthony yeniden başını aşağı yukarı salladı. "Ben de tıpkı iyi bir eşin yapması gerektiği gibi, nelerden zevk aldığını öğrenmeye çalışıyordum."

Kate cevap vermedi ama soluk alıp vermesi hızlanmıştı.

Anthony keyifle gülümsedi. "Mesela bu hoşuna gitti mi?" Kate'in göğsünü kavrayan parmaklarını açtı ve göğüs ucunda yavaşça dolaştırmaya başladı.

"Anthony!" Kate zorlukla yutkundu. -

"Güzel," dedi Anthony, Kate'in boynuna doğru hareket edip çenesinin hafifçe yukarıya kaldırdı. "Yeniden Anthony demeye başladığın için çok memnunum. Lordum kelimesi aşırı resmi, sence de öyle değil mi? Özellikle de *bunun* için aşırı resmi."

Ve Anthony haftalardır hayalini kurduğu şeyi yapmaya başladı. Başını eğip göğsünü ağzına aldı. Anthony ısırıkları ve oyunbaz dil darbeleriyle onun tadına varırken, Kate bedeninin tutku dolu kasılmalarına gem vurmaya çalıştı.

Kate'in bu şekilde karşılık vermesinden memnun olan Anthony. "Çok güzel," diye mırıldandı. Kate'in tenine vuran nefesi nemli ve sıcaktı. "Tadın çok güzel."

"Anthony," dedi Kate boğuk bir sesle, "bundan gerçekten emin mi- "

Anthony yüzüne bakmak için bile başını kaldırmadı ve elini dudaklarına koyup susmasını sağladı. Bir göğsünden diğerine geçerken, "Ne soracağına dair en ufak bir fikrim bile yok ama eminim," dedi.

Yumuşacık bir inleme sesi geldi Kate'ten. Gırtlağının çok derinlerinden gelen bir inleme sesiydi bu. Bedeni yenilenen bir tutkuyla Anthony'nin yoğun ilgisi altında gerilirken, Anthony de göğüs ucunu dişleri arasına almış oynuyordu.

"Tanrım! Ahh! Anthony!"

Anthony dilini göğüs halesinin etrafında gezdiriyordu. Kate kusursuzdu. Arzudan boğulmuş olan nefes nefese sesi Anthony'nin hoşuna gitmişti. Düğün gecelerinde. Kate'in zevk ve tutku içinde çığlıklar atacağını düşününce tüm bedeni karıncalandı. Kate altında bir cehennem olacaktı ve Anthony de onu göğe ulaştırmanın tadını çıkaracaktı.

Anthony yüzüne bakabilmek için geriye çekildi. Kate'in yüzü kızarmış ve gözleri hem sersemlemiş hem de hayretle açılmıştı. Saçları ise saklandıkları şapkanın altından dağılmıştı.

"Bu," kızın şapkasını başından çekip aldı ve attı, "gidecek."

"Lordum!"

"Bunu bir daha takmayacağına dair bana söz ver."

Kate yukarı bakmak için oturduğu yerde, yani Anthony'nin kucağında kıpırdandı fakat bu vikontun kasığındaki hareketlenmeyi daha da arttırdı. "Böyle bir şey yapmayacağım" diye itiraz etti Kate, "şapka takmayı çok seviyorum."

"Ciddi olamazsın?" Anthony büyük bir resmiyetle cevap vermişti.

"Ciddiyim... Newton!"

Kate'in baktığı tarafa doğru baktığında Anthony. her ikisini de oturdukları yerde sarsan gürültülü bir kahkaha attı. NeWton. Kate'in şapkasını kapmış afiyetle kemiriyordu,

"Akıllı köpek!" dedi Anthony keyifle.

"Size yenisini aldırırdım." diye homurdandı Kate, bir yandan da elbisesini yeniden yukarıya çekip düzeltmeye çabalıyordu, "tabii bu hafta benim için bir servet harcamış olmasaydınız."

"Harcadım mı?" Bu sözler Anthony'nin hoşuna gitmişti.

Kate başım sallayarak onayladı. "Annenizle alışverişe gittim."

"Ahh, çok iyi. Eminim o böyle şeyler almana asla müsaade etmemiştir." Anthony ileriye doğru uzanıp Newton'ın ağzından ezilmiş şapkayı kurtardı. Yeniden Kate'e baktığında dudaklarının küskün bir ifadeyle kıvrıldığını gördü, daha da çekici görünüyordu. Kendisine hâkim olamadı ve gülümsedi.

Kate'in yüz ifadesini çözmek o kadar kolaydı ki. Violet, böylesine çirkin bir şeyi satın almasına asla izin vermiş olamazdı ve bu duruma itiraz edememek Kate'i mahvetmiş olmalıydı. Hoşnut bir tavırla iç geçirdi Anthony. Kate ile beraber geçireceği ömür asla sıkıcı olmayacaktı.

, Ancak saat geç oluyordu ve muhtemelen gitmesi şarttı. Kate, annesinin en az bir saat içinde geleceğini tahmin etmediğini söylemişti ama Anthony kadınların zaman konusundaki hislerine güvenmemesi gerektiğini iyi bilirdi. Kate yanılmış olabilir ya da annesi fikir değiştirebilirdi

veya daha başka yığınla şey olabilirdi. Neticede Kate ve o, iki gün sonra evleneceklerdi ve oturma odasında uygunsuz bir şekilde yakalanmaları hiç iyi olmazdı.

Sadece hiçbir şey yapmadan öylece oturup Kate'e sarılmak bile şaşırtıcı derecede keyifliydi ama gönülsüz de olsa ayağa kalkerken kollarıyla Kate'i de kaldırdı. Anthony eğilip alnına bir öpücük kondururken. "Bu muhteşemdi," diye mırıldandı. "Ama korkarım annen erken dönebilir. Seni cumartesi göremeyeceğim sanırım."

"Cumartesi mı?"

"Annemin batıl inancı işte." Anthony mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Gelin ve damadın düğünden önceki gün birbirlerini görmelerinin uğursuzluk getireceğine inanıyor."

Kate üzerini ve saçlarını düzeltmeye çalışarak. "Sen buna inanıyor musun?" dedi.

"Tam olarak değil."

"Annene karşı müsamaha göstermen çok hoş."

Anthony bir an duraksadı, onun namına sahip adamların annelerine bağımlı görünmek istemediklerini çok iyi bilirdi. Ama karşısındaki kişi Kate'ti ve onun da aileye olan sadakati ne kadar önemsediğini biliyordu. "Annemin sözünden çıktığım pek nadirdir."

Kate utangaç biçimde gülümsedi. "Hakkında en sevdiğim şeylerden biri de bu zaten."

Anthony konuyu değiştirmek için bir jest yaptı ama Kate sözünü kesti: "Hayır. Bu doğru. İnsanları inandırmak istediğinden çok daha özenli birisin."

Kate'le girişilen bir tartışmada asla haklı çıkılamazdı ve bir bayanın övgü anlamında söylediklerinin aksini iddia etmenin de bir yararı olmazdı. Anthony işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şişşt! Kimseye söyleme sakın."

Anthony, Kate'in eline son bir öpücük kondurdu ve veda etti.

Atını şehrin diğer ucunda kalan evine doğru sürerken, yaptığı ziyarete zihninde değer biçiyordu. Kate evliliklerindeki sınırları anlamış gibi görünüyordu, ayrıca ona arzulu ve güzel tepkiler vermişti. Sonuçta gelecek parlak görünüyor, diye düşündü gülümseyerek. Evliliği olacaktı. Önceki endişelerini düşününce - aslında endişelenecek hiçbir şey olmadığına karar vermişti.

Kate ise endişeliydi. Anthony, o kadar yolu kendisini asla sevmeyeceğini kesin olarak anlamasını sağlamak için gelmişti. Belli ki Kate'in de onu sevmesini istemiyordu.

Sonrasında daha da ileriye gitmiş, Kate'i sanki yarın yokmuş ve sanki o dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissettirerek öpmüştü. Erkekler ve onların tutkuları hakkında azıcık deneyimi olduğunu kabul etmek zorımdaydı Kate ama Anthony gerçekten arzu ediyormuş gibiydi. Yoksa sadece herhangi birini mi istiyordu? Anthony'nin ilk tercihi olmadığını anımsadı Kate.

Anthony'ye âşık bile olsa, bunu pekâlâ kendisine saklayabilirdi. Zaten yapabileceği başka da bir şey yoktu.

BÖLÜM 16

Yazarınıza gelen haberlere bakılırsa, Lord Bridgerton ve Kate Shefftеld'ın düğün töreni, küçük ve aile arasında bir olay olacak.

Diğer bir değişle, yazarınız davetli değil.

Ancak sakın endişe etmeyin sevgili okuyucu, yazarınız böyle durumlarda gayet beceriklidir ve sizlere düğün merasiminin en banal, en ilginç ve en gizli ayrıntılarını bile bildirecek. Londra 'nın en gözde ve en seçkin bekârının düğünü, tüm ayrıntılarıyla sevgili yazarınızın tüy kaleminden aktarılmalı, siz de öyle düşünmüyor musunuz?

LEYDİ WHISTLEDOWN'İN CEMİYET GAZETESİ 13 MAYIS 1814

Düğünden önceki gece Kate, en sevdiği geceliğini giymiş halde yatağında oturmuş, zemine konmuş yığınla sandığa şaşkınlıkla bakıyordu. Tüm çeyizleri paketlenmiş, her biri kutulanmış ve yeni evine taşınmak üzere hazırlanmışlardı. Yıkanmış ve boynuna yem bir yakalık takılmış olan en gözde bebeği ise çantasına koyulup koridora, Kate'in bebekliğinden beri sahip olduğu oyulmuş sandığın hemen

yanına yerleştirilmişti. Sandık. Kate'in çocukluğundan kalma oyuncakları ve kıymetli eşyalarıyla doluydu. Kate oyuncakların burada, Londra'da olmasını inanılmaz şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Çocukça ve fazlaca duygusalca bir şeydi ama yine de Kate'in yakın zamanda gerçekleşecek olan düğününü daha az korkutucu hale getiriyordu.Ondan başka kimseye hiçbir şey ifade etmeyen bu eğlenceli minik nesneleri, Anthony'nin evine taşınırken yanına alması, gittiği yerin gerçekten de kendi evine benzemesini sağlayacaktı.

Daha kendisi neye ihtiyacı olduğunu anlayamadan evvel Kate'in neye ihtiyacı olduğunu bilen yegâne kişi olan Mary, kızı nişanlanır nişanlanmaz Somerset'teki arkadaşlarına mektup yazmış ve sandıklarını gemiyle Londra'ya yollamalarını rica etmişti.

Kate ayağa kalkıp odanın içinde yürüdü. Masanın **üze**rinde katlanmış halde duran, sandığına yerleştirilmek için bekleyen geceliği üzerinde parmaklarını dolaştırdı. Leydi Bridgerton'un - artık onu Violet olarak düşünüyordu - aldığı modern kesimli, ince bir kumaştan dikilmişti gecelik. İç çamaşırlarını da diken terzide, ziyaretlerinin başından sonuna mahcup şekilde oturmuştu. O nişanlısının annesiydi ve düğün gecesi malzemelerini de o seçmişti.

Masanın üzerinde duran katlanmış geceliği özenle alıp sandığına yerleştirirken kapının tıklandığım duydu. İçeri girmeleri için müsaade ettiğinde ise Edwina kafasını içeriye uzattı. O da yatak kıyafetlerini giymiş, parlak saçlarını ensesinde topuz yapmıştı.

"Sıcak süt istersin diye düşündüm," dedi Edwina.

"Harika fikir," diye cevapladı Kate, memnuniyetle gülümsüyordu.

Edwina uzanıp yere bıraktığı seramik fincanı aldı. "Aynı anda hem iki tane fincanı taşıyıp hem de kapının kolunu çeviremedim," diye açıkladı gülümseyerek. İçeri girince kapıyı arkasından kapatıp fincanlardan birini uzattı. Gözleriyle Kate'in. yüzünü incelerken, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Kate sütten yavaşça bir yudum aldı, kafaya dikmeden önce sıcaklığını kontrol ediyordu. Sıcaktı ama yakacak kadar değildi. Çocukluğundan beri sıcak süt içerdi. Tadı ve verdiği his sıcak ve güvende olmasını sağlardı.

"Tam olarak korku değil." Kate nihayet cevap verdiğinde yatağının kenarına yerleşiyordu. "Tabii gerginlik var. Kesinlikle gerginim."

"Elbette gergin olursun," dedi Edwina, bir yandan konuşurken bir yandan da boşta kalan elini salladı. "Ancak bir ahmak gergin olmazdı. Tüm hayatın değişecek. Tepeden tırnağa! Hatta adın bile değişecek. Evli bir kadın, bir vikontes olacaksın. Yarından itibaren, bambaşka bir kadın olacaksın Kate ve yarın geceden sonra- "

"Bu kadar yeter Edwina!" Kate kardeşinin sözünü kesti.

"Ama- "

"Beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Ahh. Özür dilerim." Edwina mahcubiyetle gülümsedi.

Fakat Edwina yeni. bir soru sormadan önce çenesini sadece iki dakika kadar kapalı tıtabilmişti. "Annem seninle konuştu mu?"

"Henüz değil."

"Konuşmalı, sence de öyle değil mi? Yarın senin düğün günün ve *her şeyi* en ince ayrıntısına kadar bilmen şart."

Sütünden koca bir yudum aldı Edwina, üst dudağında gülünç beyaz bir bıyık kalmıştı. Yatağın kenarına be

Atehin yanma iliş iverdi. "Bilmediğim birçok şey olduğunun farkında bunları nasıl öğrenebilirdin bilemiyorum."

Kate, Leydi Bridgerton'un aldığı geceliği kız kardeşinin ağzına tıkasa kabalık etmiş olur muydu?

"Kate?" dedi Edwina, gözleri merak içinde parıldıyordu. "Kate? Neden bana öyle garip bakıyorsun?"

Kate can atarak geceliğe baktı. "Bilmek istemezsin,

"Hmm, pekâlâ- "

Edwina'nın sözü kapının yavaşça tıklandığını duymalarıyla yarıda kaldı.

"Annem olmalı," dedi Edwina muzip bir gülümsemeyle, "bekleyemeyeceğim."

Kız kardeşi kapıyı açmak için ayağa fırlarken, Kate gözlerini devirdi. Mary'nin de elinde iki tane buharı tüten fincanla koridorda dikildiğinden emindi.

Mary hafifçe gülümseyerek, "Sıcak süt içmek isteyeceğini düşündüm," dedi.

Kate elindeki fincanlardan birisini aldı. "Edwina da getirmişti."

Mary içeriye girerken, "Edwina'nın burada ne işi var?" diye sordu.

"Ablamla sohbet etmek için ne zamandan beri sebebe ihtiyacım var?" diye homurdandı Edwina.

Mary, dikkatini yeniden Kate'e yöneltmeden önce Edwina'ya huysuz bir bakış attı. "Demek ki süt içmekten çatlayacağız bu akşam."

"Ötekisi soğumaya başlamıştı zaten," dedi Kate, fincanını kapalı olan sandığının üzerine bırakıp Mary'nin ge-

tirdiğini aldı. "Edwina da giderken öbür fincanı mutfağa bırakır."

"Nasıl yani?" dedi Edwina şaşkınlıkla. "Ahh, elbette. Yardım etmekten memnun olurum." Tabii hâlâ ayağa kalkmış falan değildi.

"Kate ile konuşmam gerek." dedi Mary.

Edvvina hevesle başını sallayarak onayladı.

'Yalnız."

Edvvina gözlerini kırpıştırdı. "Çıkmam mı gerek?"

Mary evet dercesine başını salladı ve kızının eline ılık süt fincanını tutuşturdu.

"Hemen mi?"

Mary yeniden başını salladı.

Edvvina alıngan bir ifadeyle baktı, sonra ifadesi kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Kalabilirim, değil mi?"

"Değil," diye cevapladı Mary.

Edwina yalvaran gözlerle Kate'e döndü. "Bana bakma," dedi Kate, bastırmaya çalıştığı her halinden belli olan bir gülümseme yüzüne yerleşmişti. "Bu onun kararı. Neticede o konuşacak ben sadece dinleyeceğim."

"Ve sorular soracaksın," diye üsteledi Edvvina. "Benim dc sorularım var ama!" Annesine döndü yeniden. "Hem de bir sürü sorum var."

"Eminim vardır," dedi Mary, "ve ben de sorularını memnuniyetle cevaplarını, tabii düğününden önceki gece."

Edvvina ayağa kalktı, Mary'nin elinden fincanı çekip alırken. "Ama bu hiç adil değil," diye sızlandı.

Mary gülümseyerek, "Hayatın kendisi adil değil," dedi.

"Tabii, tabii," dedi Edwina ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti.

Mary arkasından, "Kapı dinlemek de yok!" diye seslendi.

Edwina kelimelerin üzerine basa basa, "Aklımdan bile geçmedi," dedi. "Siz zaten duyamamam için alçak sesle konuşursunuz."

Edwina çıkıp kapıyı kapattığında Mary iç geçirerek, "Alçak sesle konuşmalıyız," dedi Kate'e.

Kate başını sallayarak onayladı fakat kız kardeşine destek olacak kadar sadıktı. "Kulak misafiri olmayacaktır."

Mary bu lafına karşılık şüpheli bir bakış attı Kate'e. "Kapıyı açıp bakmak ister misin?"

Kate gülümseyerek, "Anlaşıldı," dedi.

Mary. az önce Edwina'nın kalktığı yere oturup doğruca Kate'e baktı. "Eminim neden buraya geldiğimi biliyorsundur."

Kate başını evet anlamında salladı.

Mary sütten bir yudum aldı. Hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre sessizce bekledi,

"Ben evlendiğimde - babanla değil, ilk evliliğimde yani - düğün gecemde ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyordum. Bu durum," gözlerini kapattı Mary, bir süre acı çekiyormuş gibi öylece bekledi, "yani benim hiçbir şeyi bilmiyor oluşum her şeyi... *zorlaştırdı."* Zorlaştırdı sözcüğünü yavaşça telaffuz edişi, üstü kapalı bir şeyler ima ettiğinin göstergesiydi.

"Anladım," diye mırıldandı Kate.

Mary'nin bakışları sertleşti. "Hayır anlamadın. Umarım hiçbir zaman da anlamak zorunda kalmazsın. Neyse, bu konumuz dışında zaten. Kızlarımdan hiçbirinin, karı koca arasında neler olduğunu öğrenmeden dünya evine girmeyeceklerine dair yemin ettim."

"Bu şeylerin temelde ne olduklarının farkındayım," diye itiraf etti Kate.

Mary'nin şaşırdığı her halinden belliydi. "Öyle mi?"

Kate başını salladı. "Hayvanlarınkinden pek de farklı değil."

Mary başını iki yana salladı, ağzı bir gülümseme ifadesiyle açık kalmıştı. "Hayır. Pek öyle değil"

Kate sorusunu nasıl soracağını iyice düşündü. Somerset'in arka kısımlarında, bir komşularının çiftliğinde şahit olduğu üreme süreci, bunun pek de eğlenceli bir iş olmadığını düşündürmüştü. Ancak Anthony onu ilk kez öptüğünde aklını kaybediyor gibi hissetmişti. Anthony onu ikinci defa öptüğünde ise ne yapacağından emin değildi. Tüm bedeni karıncalanmıştı. Eğer son birkaç seferde daha müsait yerlerde olsaydılar, Anthony'nin ona istediği şeyleri yapabilmesine itiraz etmeyeceğinden kuşkulanıyordu.

Ama diğer yandan da çiftlikteki o korkunç çığlıklar vardı. Aslında bulmacanın parçaları pek de yerine oturnıuyordu.

Kate birkaç defa boğazını temizledikten sonra nihayet konuşabildi: "Pek keyifli bir şey değil gibi."

Mary gözlerini yeniden kapadı, sanki zihninin karanlık yerlerinde hapis halde tutmayı, unutmayı tercih ettiği şeyleri yeniden hatırlıyor gibiydi. Cevap vermeden hemen önce gözlerini açtı. "Bir kadının bundan keyif alabilmesi sadece kocasına bağlıdır."

"Peki ya bir erkeğin?"

"Aşkın etkisi." dedi Mary yüzü kızararak, "hem kadın hem de erkek için bunun şahane bir deneyim haline getirebilir, getirmelidir de." Kısa bir öksürükle sözü kesildi, sütten bir yudum aldı. "Ama bir kadının sadece cinsellikle mutlu olacağını söylersem, yalan söylemiş olurum."

"Ancak erkekler mutluluğu sadece cinsellikte bulurlar, değil mi?"

Mary başını sallayarak onayladı.

"Bu pek de adil değil."

Mary hafifçe gülümsedi. "Edwina'ya da soylemiştim. hayatın kendisi adil değil."

Kate kaşlarını çatarak elindeki süt dolu fincana gözlerini dikti. "Tamam işte, bu da adil değil."

"Ama bu deneyimin kadınlar için nahoş bir şey olduğu anlamına gelmez," diye ekledi Mary hemen. "Ve eminini ki senin için de tatsız bir şey olmayacaktır. Vikontun seni çoktan öptüğünü düşünüyorum, yanılıyor muyum?"

Kate gözlerini yerden ayırmadan başını salladı. Mary konuşmaya başladığında ise sesinin tonundan gülümsediğini fark etti. "Kızarmandan belli zaten, eğlenceliydi değil mı?"

Kate yeniden başını salladı, şimdi yanakları yanıyordu.

"Eğer seni öpmesi hoşuna gittiyse daha sonra göstereceği alakadan rahatsız olmayacaksın demektir. Eminim ki sana karşı nazik ve özenli olacaktır."

Nazik. Anthony'nin öpücüğünü tanı olarak karşılayan sözcük bu değildi ama Kate böyle şeylerin annelerle paylaşılabilecek şeylerden olmadığını düşündü. Zaten bu konuşma faslı yeterince yüz kızartıcıydı.

"Kadınlar ve erkekler çok farklıdırlar." diye devam etti Mary. "karısına sadık olan erkekler bile - vikontun sana sadık kalacağından eminim - herhangi bir kadınla da memnun olabilirler."

Bu huzursuz edici bir şeydi ve Kate'in şu anda duymak isteyebileceği türden bir şey değildi. Kate konuyu değiştirmek için, "Peki ya kadınlar?" diye sordu.

"Kadınlar için durum farklıdır. Erkekler gibi farklı kişilerle hazza ulaşan kadınları duymuştum ama buna inanmadım."

Kate bir süre sessiz kaldı ama sonra, "İlk eşine âşıktın. Jeğil rni?" diye sordu.

Mary başını evet dercesine salladı. "Bu her şeyi daha tatlı hale getirir, yani bir kocanın karısına gösterdiği ihtimam. Ben sizin birlikteliğinizde bunu gördüm. Münasebetiniz beklenmedik ve ani olabilir fakat vikontun sana büyük bir özen ve saygıyla davranacağına inanıyorum. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmayacak eminim."

Konuşması bittikten sonra Mary; kızının alnına bir öpücük kondurdu ve iyi geceler dileyip iki boş süt fincanını da alıp odadan çıktı. Kate ise yatağında oturup uzunca bir süre duvarları seyretti. Mary yamlıyordu, buna emindi. Korkmasını gerektirecek şeyler mutlaka olacaktı.

Anthony'nin kendisini eş adayı olarak hiç düşünmediğini biliyor olmaktan nefret ediyordu ancak akıllı ve gerçekçi birisiydi Kate ve hayatta bazı şeyleri olduğu gibi kabul etmek gerektiğini biliyordu. Vikontun kollarında olduğu zaman hissettiği ve Anthony'nin de hissettiğine inandığı arzuyu düşünerek kendisini avuttu.

Bu arzu Kate içiıı gerekli bile değildi ama bir erkeğin her kadına aynı şeyi hissedebil meşini fazlasıyla ilkel buldu.

Anthony'nin mumları üfleyip kendisini yatağa aldığında, gözlerini kapatıp başka bir kadının yüzünü hayal edip etmeyeceğini asla bilemeyecekti Kate.

Bridgertonlar'm evinin yemek odasında, küçük ve aile içinde bir düğün yapıldı. Tabii Anthony'nin tüm ailesinin

katılımıyla yapılabilecek en küçük düğün töreni ancak bu kadar olabilirdi. Ailenin en küçüğü olan Hyacinth, çiçekçi kız olarak üstlendiği rolü büyük bir ciddiyetle yerine getirdi. On üç yaşındaki ağabeyi Gregory, elinde tuttuğu içi gül dolu sepeti dökmeye çalıştığında ise çenesine sağlam bir tane geçirip herkesi kahkahalara boğarak törenin tam on dakika aksamasına sebep oldu.

Hyacinth herkes için kolayca dikkat çeken biriydi (sesi o kadar gürdü ki kimsenin onu dinlemekten başka seçeneği yoktu) ve töreni açmak da ona düşmüştü.

Kate tüm bu olup biteni salonun üst kısmında, kapının aralığından izlemiş ve keyifle gülmüştü. Bir saatten fazladır dizleri titrediğinden gördükleri çok iyi gelmişti. Şansı vardı ki Leydi Bridgerton, büyük ve kalabalık bir düğün töreni düzenlemeye niyetlenmemişti. Kate kendisini önceden hiç asabi biri olarak değerlendirmemişti ama bu geceden itibaren muhtemelen öyle olacaktı.

Aslında Violet, çok büyük bir düğünün. Kate ve Anthony'nin apar topar nişanlanması hakkında çıkan dedikoduların kökünü kazıyacağını düşünmüştü. Bayan Featherington sözünü tutmuş ve olayın ayrıntıları hakkında sessiz kalmıştı ancak yaptığı kinayelerle herkese nişanın olağan şartlarda gerçekleşmediğini belli etmişti. Artık herkes bunu konuşuyordu. Bayan Featherigton'ın daha uzun süre sessiz kalamayacağı ve herkesin gerçek hikâyeyi öğreneceği belliydi. Sonunda Violet, en iyisinin tez elden bir düğün yapmak olduğuna karar vermişti ve bir hatta içinde herkesi bir araya getiremeyeceğini bildiğinden davetli listesini aile bireylerinden oluşturmuştu. Kate'in nedimesi Edwina, Anthony'nin sağdıcı ise kardeşi Benedıct oldu karı koca ilan edildiler.

Kate gün öğleden sonra, sol elinin parmağına geçirilen pırlanta taşlı altın yüzüğe bakarken insanın hayatındaki her şeyin bir aıda nasılda değiştiğini düşünüyordu. Bu çok garipti. Tören çılgın bir koşuşturma içinde geçmiş ve kısa sürmüştü. Ve artık tüm hayatı değişmişti. Edwina. haklıydi Her şey farklıydı artık. Kate evli bir kadındı. Bir vikontesti.

Leydi Bridgerton.

Üst dudağını ısırdı Kate. Sanki başka, birisinden bahsediliyormuş gibiydi.

Birikti Leydi Bridgerton diye seslendiğinde, kendisinden mi yoksa Anthony'nin annesinden mi bahsettiğini anlayabilmesi ne kadar zaman alacaktı?

Kate artık bir adamın karısıydı ve bunun sorumluluklarını omzunda taşıyordu.

Çok korktu.

Artık düğün sona ermişti ve bir önceki gece Mary'nin söylediklerim kelimesi kelimesine anımsadı. Mary haklıydı. Birçok açıdan, dünyadaki en şanslı kadınlardan birisiydi. Anthony kendisine iyi davranacaktı. Başka kadınlara da *iyi davranabilirdi* elbette ve bu sorun değildi.

Şu anda Kate bir faytonun içinde, davetin düzenlendiği Bridgertonlar'm evinden ayrılmış ve yakın mesafede bulunan Anthony'nin kendi evine doğru gidiyordu. Artık orası bir 'bekâr evi' değildi.

Kocasına bir bakış attı. Doğruca karşıya bakıyordu Anthony ve yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Kate. "Artık evlendiğimize göre. Bridgerton Malikânesi'ne mi taşınmayı planlıyorsun?" diye sordu vikonta.

Anthony, sanki Kate'in yanında olduğunu unutmuş gi-

biydi ve bir anda dönüp baktı. Hemen değil ama bir süre sonra, "Evet, tabii birkaç ay sonra," diye cevapladı. "Evliliğimizin daha başındayız, biraz mahremiyete ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki," diye mırıldandı Kate, başını eğip kucağında kımıldanan ellerine baktı. Ellerini sabit tutmaya çalışıyordu ancak başaramıyordu. Eldivenlerinin içinden bir anda fırlayıverecek gibiydiler.

Anthony. Kate'in bakışını takip edince ellerini gördü ve kendi kocaman eliyle kızın iki elini birden kavradı. Kate bir anda sakinleşti.

"Gergin misin?" diye sordu Anthony. .

"Nasıl olmam?" dedi Kate, sesini hissiz tutmaya çalışmıştı.

Anthony gülümseyerek, "Korkacak bir şey yok," dedi.

Kate neredeyse gergin sayılacak bir kahkaha attı. Bu lafı tekrar ve tekrar duyacağa benziyordu. "Olabilir ama hâlâ gerilecek çok şey var."

Anthony'nin yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Tam üstüne bastın sevgili karıcığım."

Kate bir an sarsıldığını hissetti. Birisinin, hatta bilhassa da bu adamın karısı olmak çok acayipti. "Peki ya sen gergin misin?"

Anthony, Kate'e doğru eğildi, koyu renk gözleri ve olacak şeylerin vaadiyle koyulaşmıştı. Kate'in kulağına doğru yaklaşıp, "Ahh, hem de nasıl," dedi ve aralarında kalan boşluğu hepten kapadı. Dudakları şimdi Kate'in kulak memesine değiyordu. "Kalbim deli gibi çarpıyor," dedi fısıldayarak.

Aynı anda Kate tüm bedeninin karıncalandığını ve hatta eridiğini zannetti. Fakat hemen ardından bir anda konuşuverdi: "Bence beklemeliyiz."

Anthony ise kulağını dişliyordu. "Neyi beklemeliyiz?"

Kate kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştı ama Anthony anlamadı. Eğer anlasaydı öfkelenebilirdi.

"Düğün." diye açıkladı Kate.

Bu söylediği onu eğlendirmiş gibi görünüyordu, eldivenin altında kalan yüzüğüyle oynamaya başladı Anthony. "Bunun için biraz geç kalmadık mı?"

"Yani düğün gecesini," diye açıkladı Kate.

Vikont geriye çekildi. Koyu renk gözlerinden, garip hatta belki biraz da sinirli bir ifade belirdi. "Hayır," dedi kısaca ama yeniden Kate'e sarılmak için harekete de geçmedi.

Kate, Anthony'nin kendisini anlayabilmesi için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı fakat pek de kolay değildi bu. Daha kendisi bile anlayabildiğinden emin değildi Kate. En başından beri içinde olduğu halde, o dakikaya kadar farkına varmadığı bu korku hissinin bir anda büyüyüp tüm bedenini sardığını söylese Anthony'nin kendisine inanmayacağını düşündü.

"Sonsuza dek bekleyelim demiyorum," diyebildi ama kelimelerin zar zor ağzından dökülmesine sınır olmuştu. "Sadece bir hafta."

Söylediği Anthony'nin dikkatini çekmiş, alaycı ve sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşı kalkmıştı. "Lütfen söyler misin bir hafta sana ne kazandıracak?"

"Bilmiyorum." Kate bunu tüm samimiyetiyle cevaplamıştı.

Anthony'nin sıcak ve alaylı gözleri, Kate'in gözlerine odaklandı. "Bundan çok daha iyisini yapmak zorundasın."

Kate, Anthony'ye bakmak istemedi, bunu şu anda kal-

dıramazdı. Omuzlarına ya da çenesine odaklanarak neler hissettiğini saklaması daha kolaydı ama gözlerinin içine bakınca...

Anthony'nin ruhunu görebilmesinden korktu.

"Bir hafta içinde hayatımda büyük değişiklikler oldu," dedi Kate alelacele.

'Benim için de aynı şey geçerli," dedi Anthony kibarca.

"Sizin için o kadar da değil," diye cevapladı Kate, "evlilikteki cinsellik sizin için yeni bir şey değil."

Anthony'nin ağzının bir köşesi, hafifçe ama kibirli bir tavırla kıvrıldı. "Sizi temin ederim leydim daha önce **hiç** evlenmedim."

"Onu demek istemediğimi gayet iyi biliyorsunuz.'

Anthony karşı çıkmadı.

"Hazırlanabilmek için birazcık zamana ihtiyacım var**."** Ellerini kucağında birleştirdi yeniden. Ama hâlâ başparmaklarına hâkim olamıyor, birbirleri etrafında çevirip duruyordu ve bu gerginliğinin en büyük kanıtıydı.

Anthony uzunca bir süre gözlerini Kate'e dikip sadece baktı. Ardından arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"Pekâlâ."

"Gerçekten mi?" Kate şaşkınlıkla bir anda dikleşti. Bu kadar kolay razı olacağını tahmin etmemişti.

"Bir şartla."

Kate yeniden çöktü. Mutlaka bir koşulu olacağını bilmeliydi.

"Beni bir konuda aydınlatacaksın."

Kate yutkundu. "Nedir o konu lordum?"

Anthony yeniden öne doğru eğildi, gözlerine o şeytanı bakış yerleşmişti. "Tam olarak hazırlanma planın ne?"

Kate camdan dışarıya doğru döndü. Anthony'nin evinin olduğu sokağa daha yaklaşmamışlardı bile. Sessizce kendi kendisine söylendi. Sorduğu sorudan kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu, en az beş dakika daha bu faytonda kalacaktı.

"Aslını isterseniz tam olarak ne dernek istediğinizi anlayamadım."

Anthony kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

Kate ona bakakaldı. Bir insanın başına bundan daha beteri gelemezdi, birine alay malzemesi olmak yetmezmiş gibi bu düğün gününde alay konusu olmuştu.

"Benimle alay ediyorsunuz."

"Hayır," dedi Anthony pis pis sırıtarak, "seninle şakalaşıyorum. İkisi arasında dağlar kadar fark var."

"Keşke yapmasaydınız," diye sızlandı Kate.

Anthony diliyle dudaklarını ıslatırken gözleri Kate'in dudaklarına takıldı. "Saçma isteğiniz sebebiyle elimden bu kadarı geliyor."

Kate burnunu çekerek, "Hor görülen ben olduğumda hiç de eğlenceli olmuyor," dedi.

"Ben de haklarımdan mahrum edilmekten hiç hoşlanmıyorum." Vikontun gözleri alev almıştı sanki. Sesi buz gibiydi ve yüzü de mesafeli bir hal almıştı.

"Seni hiçbir şeyden mahrum ettiğim falan yok," diye karşı çıktı Kate.

"Ahh, gerçekten mı?"Anthouy'nin ses tonu oldukça ciddiydi.

"Ben sadece bir erteleme istemiştim. Kısacık, geçici bir süreliğine, kısacık." Anthony'nin sabit fikirli, gurur dolu beyni iyice arılayabilsin diye tekrarladı: "Bir erteleme. Bunu istediğim için beni kesinlikle suçlayamazsınız."

"İkimizden biri suçlamada bulunacaksa şayet, emin olun bu kişi değilim."

Lanet olası adam haklıydı ve Kate'in başka ne söyleyebileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kendisi de gayet iyi biliyordu ki Anthony eğer isterse daha ayak diremeye fırsat bulamadan onu yatağa atar ve bir hafta boyunca odadan çıkmasına müsaade bile etmeyebilirdi.

Aptal gibi davranıyordu, kendi özgüvensizliği içine mahkûm olmuş bir aptal gibi. Üstelik Anthony ile tanışana dek bu kadar güvensiz olduğunun farkında da değildi

Ömrü boyunca hep ikinci bakışa nail olmuş, ikinci takdiri almış ve ikinci öpücüğün sahibi olmuştu. Büyük kız kardeş olarak hak onundu ama Edwina'nın güzelliği o kadar çarpıcı, mavi gözleri o kadar etkileyiciydi ki etraftaki diğer insanlar onun yanında kendi varlıklarını bile unutuyorlardı. Gözlerini Edwina'nm kusursuz güzelliğinden sıyrılabildiklerinde ise Kate'e mahcup birkaç kelime ancak kalabiliyordu.

Kate bunu hiçbir zaman fazla umursamamıştı. Eğer kız kardeşi kötü huylu ya da şımarık bir kız olsaydı durum daha zor olabilirdi. Aslında işin aslı şuydu; Kate'in o zamana kadar tanıştığı tüm adamlar sığ kişilerdi ve onları kardeşiyle ilgilenmeleri Kate için pek de sorun olmamıştı.

Şimdiye kadar olmamıştı.

O odaya girdiği anda Anthony'nin gözleri parlasın istiyordu. Kalabalık bir yerdeyken Anthony onu görene dek etrafına bakıısm istiyordu. Kendisini sevmesine gerek yoktu ya da en azından kendi kendisine söylediği buydu ancak ilgisinin ve arzusunun ilk muhatabı olmayı öylesine çok istiyordu ki. Tüm bunların âşık olduğu anlamına gelmesi ise Kate'in başlı başına berbat hissetmesine sebep

oluyordu. Kocasına âşık olmasının bir felaket olduğunu ondan başka kim düşünürdü acaba?

"Görüyorum ki hiçbir yanıtın yok," dedi Anthony usulca.

Neyse ki faytonun kısa bir mola vermesi Kate'i cevap verme mecburiyetinden kurtardı. Ama bir uşak koşarak gelip faytonun kapısını açtığında, Anthony gözlerini Kate'in yüzünden ayırmadan adamı azarladı ve kapıyı kapatmasını emretti.

"Nasıl leydim?" diye tekrarlardı vikont.

"Nasıl..." Kate de tekrarladı, sorunun ne olduğunu bile hatırlamıyordu.

"Düğün geceniz için kendinizi nasıl hazırlamayı planlıyorsunuz?" Anthony'nin sesi hem buz gibi soğuk hem de alev gibi sıcaktı.

"Ben... üzerinde düşünmedim," diye cevap verdi Kate.

"Ben de öyle sanmıştım." Anthony kapı kolunu bırakıp açılmasına izin verdi. Dışarıda meraklı görünmemeye çalışarak bekleyen iki uşakla yüz yüze geldiler. Vikont inmesine yardım edip eve kadar yolu gösterirken Kate sessiz kaldı.

Evin çalışanları koridora dizilmiş kendilerini takdim ediyordu, bir yandan da Kate'i selamlıyorlardı. Çalışanlar çok kalabalık değillerdi, ev de o kadar da büyük değildi ama tanışma faslı en az yirmi dakika sürdü. Ne var ki bu upuzun yirmi dakika. Kate'in sinirlerinde en ufak bir gevşemeye neden olmadı.

Anthony elini sırtına koyup yavaşça onu merdivenlere doğru yönlendirdiğinde ise kalp atışları o kadar hızlandı ki ilk defa öleceğini sandı.

Korktuğu şey düğün yatağı değildi.

Korktuğu şey kocasını memnun edememek de değildi. Onun kadar masum bir bakire bile, öpüştükîerindeki tepkinin adamın arzusunun en büyük kanıtı olduğunu anlayabilirdi. Anthony ne yapacağını ona gösterecekti zaten, bundan şüphesi yoktu.

Onun korktuğu...

Onun korktuğu...

Kate boğazının kuruduğunu hissetti, boğulacak gibiydi. Elini yumruk yapıp ağzına götürdü. Sanki mıdesindeki çalkalanmayı bastırmasına yardımı olacakmış gibi dişlerini parmaklarına geçirdi.

Son basamağa ulaştıklarında, "Tanrım," diye fısıldadı Anthony. "çok kötü görünüyorsunuz!"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Kate.

Anthony, omuzlarını kavrayıp kendisine bakması için Kate'in yüzünü yukarıya kaldırdı. Gözleri Kate'in gözlerindeydi. İçinden lanetler savurarak Kate'in elini yakaladı ve yatak odalarına doğru çekti. Fısıldayarak. "Biraz mahremiyete ihtiyacımız var." dedi.

Şarap ve altın sarısı renklerinde süslenmiş yatağına ulaştıklarında, Anthony'nin şaşkınlıkla elini dudaklarına götürdü. "Yoksa annen seninle konuşmadı mı? Yani şey hakkında..."

Kate eğer bu denli gergin olmasaydı Anthony'nin bu şaşkınlığı karşısında gülebilirdi. "Elbette konuştu. Mary bana her şeyi anlattı."

"O halde sorun ne?" Anthony yeniden öfkelendi fakat hemen ardından da özür diledi. "Seni rahatlatmanın yolu kesinlikle bu değil elbette."

"Söyleyemem," diye fısıldadı Kate. Gözleri etrafta ge-

zindi ve dolan yaşlardan bulanana dek halını karmaşık desenlerini takip etti.

Anthony'nin boğazında bir şey düğümlendi. "Birisi... yani bir adam... istemediğin bir şeylere mi zorladı seni?"

Kate başını kaldırıp Anthony'ye baktı. Yaşadığı korku ve dehşet yüzüne yansımıştı, yüreği eriyecek zannetti. Çığlık atarcasma, "Hayır!" dedi. "Hayır, öyle bir şey olmadı. Bana öyle bakmayın ne olur. Buna dayanamam."

Anthony yaklaşıp elini tuttu ve, "Asıl *ben* buna dayanamam," dedi ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Bana söylemelisiniz, benden mi korkuyorsunuz? Sizi inciteceğimden mi korkuyorsunuz?"

Kate başını hızla iki yana salladı. Herhangi bir kadın, nasıl olur da Anthony'nin kendisini incitebileceğim düşünebilirdi ki?

"Anlatın bana," diye fısıldadı vikont, dudakları Kate'in kulağında dolaşmaya başlamıştı. "Nasıl doğru hale getirebileceğimizi anlatın bana. Başka türlü içini rahatlatabileceğimi sanmıyorum." Anthony kuvvetli kollarıyla onu çekti ve bedenini Kate'inkine yasladı. "Bir hafta bekleyemem Kate. Bekleyemem."

"Ben..." Kate Anthony'nin gözlerine bakmakla olabilecek en büyük hatayı yapmıştı. Söylemeyi tasarladığı her şeyi bir anda unuttu. Anthony öylesine bir içtenlikle bakıyordu ki. İçleri öyle yakıcı bir tutkuyla doluydu ki Kate kendi varlığını unutmuş, nefesi kesilmişti. Aslında o da bekleyemeyeceğini biliyordu. Kendi iç sesini dinlerse, dürüst ve açık yürekli olursa beklemek istemediğini o da anlayacaktı.

Ne olacaktı ki? Anthony belki de hiçbir zaman onu sevmeyecekti. Belki de Kate'in aksine asla arzuladığı tek kişi o olmayacaktı.

Kate rol yapabilirdi. Üstelik Anthony onu kollarına alıp dudaklarını tenine değdirdiğinde, işi çok daha kolay olabilirdi.

Kate, "Anthony," diye fısıldadı, ismi bir çeşit kutsama, bir dua, bir ilahi gibiydi.

"Ne istersen," dedi Anthony kulak tırmalayan bir sesle, Kate'in önünde diz çökmüş hızlı hareketlerle üzerindeki elbisenin düğmelerini açıyor ve dudakları onun bedeninde dolanıyordu, "ne istersen, gücümün yettiği her şeyi senin için yaparım."

Kate başının arkaya düştüğünü hissetti. Son direnci de yavaşça eriyip gitmişti. "Sadece sev beni," diye fısıldadı

Anthony'nin cevabı istekli bir inleme oldu.

b i l l u r

BÖLÜM 17

Sonunda beklenen oldu! Bayan Sheffield, yani Katharine artık Vikontes Bridgerton.

Yazarınız yeni evli çiftimize mutluluk dileklerini yolluyor. Onurlu ve mantıklı kişiler cemiyette çok fazla değiller ve bunlardan iki tanesinin ***yakın*** *zamanda evlilik bağıyla bir araya geldiklerini görmek çok hoş.*

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, *16 MAYIS* ***1814***

O ana dek, Anthony, Kate'e ne kadar ihtiyacı olduğunu ve onu ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

Kate'i kavrayıp kendisine çekmiş, yüzünü onun karnına bastırmıştı. Düğün elbisesinin üzerinden bile, haftalardır etikisinden kurtulamadığı delirtici zambak ve sabun karışımı kokuyu alabiliyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi Anthony. "Seni hemen şimdi istiyorum."

Ayağa kalkıp Kate'i kollarına aldı ve dört direkli yatağı-

b i l l u r

na ulaşabilmek için birkaç adım attı. Kendi yatağına daha önce hiçbir kadını almamıştı. Sevgilileriyle başka yerlerde buluşmayı tercih etmişti hep. Bir anda bunu yaptığı için garip bir memnuniyet duydu.

Kate ise başkaydı, o özeldi, karısıydı. Bu gece ya da herhangi başka bir gece, olmadık anıların kendilerini rahatsız etmesini istemedi.

Kate'i yorganın üzerine yatırdı. Kendi kıyafetlerini üzerinden ustalıkla sıyırıp atarken gözlerini Kate'in kıvrımlarını örten elbisesinden alamıyordu. Önce sırasıyla eldivenlerini. ardından da ceketini çıkardı Anthony. O kadar hevesliydi ki ceketi buruş buruş etti.

O ara gözleri Kate'in gözlerine kaydı, kocaman kahverengi gözleri endişeyle doluydu. Anthony yavaşça ve keyifle gülümseyerek, "Daha önce hiç çıplak bir adam görmedin, değil mi?" diye mırıldandı.

Kate başını iki yana salladı.

"Güzel." İleriye uzanıp Kate'in ayakkabılarından birini çıkardı. "Bir başkasını görmeyeceksin de." Ardından kendi gömleğinin düğmelerine döndü yeniden. Her birini teker teker açmaya başladı. Bu arada Kate'in biraz nemlendirmek için dudaklarını yaladığını görmek arzusunu daha da arttırmıştı.

Kate de onu istiyordu. Bunu biliyordu Anthony ve bu geceden itibaren Kate'in o olmadan yaşayamayacağı aşikârdı. Aıithony'nin Kate olmadan yaşayamayacağı ise göz ardı etmek istediği bir gerçekti. Odanın ortasında alev alev yanan gerçekle, zihninde yankılanan farklı şeylerdi. Anthony bunları birbirlerinden ayrı tuttuğunu sanıyordu.

Karısına âşık olmak istememişti ama bu yatakta birbirlerini eğlendiremeyecekleri anlamına gelmezdi.

Eli pantolonunun düğmesine uzandı, düğmeyi açtı ama ardından durdu. Kate'in tüm kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ve aynı masumiyetle bekliyordu. Dahası, Anthony'nin şehvetinin kanıtını görmeye hazır değildi.

Yatağın üzerine tırmanıp, vahşi bir kedi gibi Kate'in yanına kıvrıldı. Sırtı yatağa yapışana kadar Kate'e yaklaştı.

Kate ise ona baka kalmış, aralık dudaklarından alıp verdiği nefesi hızlanmıştı.

Anthony, Kate'in şehvetle kızaran yüzünden daha nefes kesici bir şeyin var olmadığına karar verdi. Düğün günü için toplanmış gür saçları, tokalarından kurtulmuş yastığın üzerine saçılmıştı. Geleneksel güzellik kavramına göre biraz fazla dolgun dudakları, öğleden sonranın ışıklarıyla pembeye boyanmıştı. Ve o teni - böylesine kusursuz, böylesine ışıltılı bir başka ten yoktu. Pespembe yanakları ise kanı çekilmiş kadar beyaz bir tene sahip olmayı tercih eden modern kadınlardan onu ayırıyordu. Ne var ki Anthony renkleri daha çekici bulurdu. Kate gerçekti, insandı ve şehvetle titriyordu. Bundan daha fazlasını isteyemezdi Anthony.

Parmaklarıyla Kate'in yanaklarını okşadı, sonra yavaşça aşağıya, boynuna ve oradan da elbisesinin üst kısmından görünen tenine indi. Kıyafetinin sırtı baştan aşağı düğmelerle kaplıydı, çıldırtıcı bir düğme silsilesi. Fakat Anthony bunlardan ilk üçünü hemencecik çözüverdi, böylece elbisenin Kate'in göğüslerine kadar olan kısmı sıyrılabilecek kadar gevşemişti.

İki gün öncesinden bugüne daha da güzelleşmiş görünüyorlardı. Meme uçları gül pembesiydi ve göğüsleri avuçlarına tam olarak uyumluydu. Anthony minnettarlıkla, "Kombinezon yok mu?" diye mırıldandı ve parmaklarını yaka dantelinden görünen teninde gezdirdi.

Kate başım iki yana salladı, nefes nefese, "Elbisenin modeli uygun değildi," diye cevapladı.

Anthony'nin dudakları erkeksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana hatırlat da terzine bahşiş yollayayım."

Eli biraz daha aşağıya kaydı ve Kate'in tek göğsünü avuçlayıp hafifçe sıkıştırdı, içinden arzu dolu bir haykırış yükseldiğini hissetti, aynı anda Kate'in dudaklarından çıkan hafif iniltiyi duydu.

Gözlerini Kate'in bedeninde gezdirirken, "Çok tatlı, diye mırıldandı. Bir kadını izlemekten bu kadar keyif almamıştı daha önce. Sevişmek her zaman dokunmak ve tadına bakmaktan ibaretti, görüntü ilk defa bu kadar baştan çıkartıcı olmuştu.

Anthony için Kate o kadar mükemmel ve o kadar güzeldi ki. Diğer erkeklerin onun bu güzelliğine karşı kör kalmaları ilkel ve garip bir memnuniyet hissi uyandırdı. Sanki sadece onun için görünür hale gelmişti Kate. Bu güzelliğin dünyanın geri kalanından saklanmış olmasına şükretti.

Bu durum Kate'i ona daha da ait kılıyordu.

Hâlihazırda Kate'e dokunduğu halde, daha fazla dokunmak için büyük bir heves duydu. Uzun saten eldiven içindeki ellerinden birini tutup kendi yanağına koydu. Kumaşın üzerinden bile Kate'in teninin sıcağını hissedebiliyordu ama bu yeterli değildi.

Anthony "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı ve Kate'in yüzüklerini eldivenli parmağından çıkarıp sırt üstü yattığı için göğüslerinin arasında oluşan hafif boşluğa bıraktı. Kate tenine değen metalin serinlığiyle hafifçe ürperdi. Eldivenleriyle uğraşan Anthony'ye baktı, neferi kesilmişti. Vikont, Kate'in her bir parmağını sırayla eldi-

yeninden kurtardı ve kolundan aşağıya yavaşça sıyırmaya başladı. Satenin dokunuşu, tüm bedeni kaplayan ve bitmeyen bir öpücük gibiydi. Ardından Kate'in gözlerini yaşartan bir şefkatle yüzükleri bıraktığı yerden alıp yeniden sırayla parmağına geçirdi. Sadece, avuç içini öpmek için bir an durakladı.

Anthony nazik bir emirle, "Diğer elini ver," dedi.

Kate elini uzattı ve Anthony saten eldiveni sıyırarak aynı zarif işkenceyi bu defa diğer eline uyguladı. Ama btı defa, serçe parmağını ağzına götürdü, dudaklarının arasında gezdirip hafifçe emdi ve dilini parmağının ucunda hafifçe gezdirdi.

Kate göğüs kafesinde karıncalanma ve bacaklarının arasında gizemli, sıcak bir hissin toplandığım fark etti.

Anthony de Kate'in içinde yükselen karanlık, belki de biraz da tehlikeli bir şeylerin varlığını fark etti. Yıllardır hareketsiz olan ve sadece bu adamdan gelecek basit bir öpücükle harekete geçmeyi bekleyen bir şeyler...

Kate tüm ömrü boyunca bu an için hazırlanmıştı ve ne umduğunu bile bilmiyordu.

Anthony, dilini Kate'in parmaklarının iç tarafında gezdirip avuç içine kadar indi. "Çok güzel ellerin var." Bir yandan eliyle Kate'in sol elini sabitlerken, diğer yandan da diğer elinin başparmağını hafifçe dişliyordu. "Güçlü ama aynı zamanda çok zarif ve hassas."

"Mantıksız konuşuyorsunuz," dedi Kate kendi haline üzülerek, "benim ellerim- "

Ama Anthony tek parmağını Kate'in dudaklarına yerleştirip susmasını sağladı. "İltifat ederken kocanın sözünü kesmemen gerektiğini öğretmediler mi sana?"

Kate keyifle ürperdi.

"Mesela," diye devam etti vikont şeytani bir ses tonuyla, "eğer sadece bileğinin iç kısmını bir saat boyunca izlemek istersem." neredeyse ışık hızıyla dişleri bileğinin iç kısmındaki narin tende dolaştırmaya başlamıştı, "bu benim hakkımdır, öyle düşünmüyor musun?"

Kate cevap vermedi. Anthony ise kıkırdadı, sesi sıcacık ve alçak tondaydı.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun yoksa?" Anthony parmağını teninin altında atan mavi damarına yerleştirdi. "Belki de bileklerinle iki saat boyunca ilgilenmeye karar veririm."

Kate büyülenmiş gibi, tenine her değişinde karıncalanma hissi yaratan Anthony'nin parmaklarını izliyordu. Parmakları, Kate'in dirseklerine doğru ilerledi ve teninde daireler çizmeye başladı. Anthony yumuşacık bir sesle. "İki saat boyunca bileklerinle ilgilenip de güzel bulmamam mümkün değil." dedi.

Başparmağını Kate'in göğüs ucunda yavaşça gezdirdi. 'Aynı fikirde olmazsan dünyanın en mağdur kişisi olurum." Eğilip Kate'in dudaklarını öptü. kısacık ama yeterince baştan çıkarıcıydı. "Bir kadın yatak odasında eşiyle, her konuda aynı fikirde olmalı, değil mi?"

Söyledikleri o kadar saçma geldi ki Kate'e, sonunda. "Eğer fikirleri kabul edilebilir şeylerse elbette lordum," dedi gülümseyerek.

Anthony'nin kaşlarından biri buyurgan bir tavırlı hafıfçe kalktı. "Bana karşı mı çıkıyorsunuz leydim? Hem de düğün gecemde? Daha neler!"

"Bu benim de düğün gecem," diye cevapladı Kate.

Anthony kıkırdamayla karışık bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. "Seni cezalandırmak zorundayım ama na-

sil? Acaba dokunarak mı cezalandırsam?" Eli bir göğüsten diğerine geçti. "Yoksa dokunmayarak mı?" Elini teninden çekip başını eğdi ve dudaklarım aralayıp sıcak nefesini göğüs uçlarında gezdirdi.

"Dokunarak," dedi Kate nefesi kesilerek. Yattığı yerde geriye doğru esnedi. "Kesinlikle dokunarak."

"Öyle mi dersin?" Anthony hafifçe gülümsedi. "Bunu söyleyeceğimi hiç zannetmezdim ama dokunamamak daha cazip."

Kate, öldürücü son darbesini yapmak üzere olan ilkel bir avcı gibi yükselen Anthony'ye baktı. Vahşi, muzaffer ve sahipleniri görünüyordu. Gür kestane rengi saçlarından. bir tutam alnına düşmüş, yüzüne genç delikanlılara has bir hava vermişti lakin gözleri yetişkinlere has arzularla parlıyor, adeta yanıyordu.

Anthony onu istiyordu. Bu heyecan vericiydi. O bir erkek olabilir ve arzularını herhangi bir kadınla tatmin edebilirdi fakat tam şu anda onu istiyordu ve Kate de bundan adı gibi emindi. İşte bu, Kate'in kendisini dünyanın en güzel kadını gibi hissetmesini sağlamıştı.

Kate farkına vardığı gerçeğin verdiği cesaretle uzanıp elini Anthony'nin başının arkasına koydu ve kendisine çekti. "Öp beni." Kate'in sesindeki otorite şaşırtıcıydı. "Hemen şimdi öp beni."

Anthony belli belirsiz bir inanmazlık içinde gülümsedi. "Nasıl isterseniz Leydi Bridgerton. Siz nasıl isterseniz." Dudakları birbirine değmeden önce söylenen son sözcükler bunlar oldu.

Ellerinin yardımıyla Kate'i oturur duruma getirirken diğer yandan da dudaklarını yiyip bitiriyordu. Parmakları çevik hareketler işliyor, düğmelerini açıyordu. Kate, ku-

maş kaburgalarını ve karnını açıkta bırakarak üzerinden santim santim kayarken tenine değen serin havanın etkisiyle ürperdi.

Ardından Anthony'nin elleri, Kate'in kalçalarına doğru kaydı. Kate'in hafifçe yükselmesinin sağlarken, diğer yandan da altında kalan elbisesini bir çırpıda çekip sıyırdı. Aralarındaki yakınlık Kate'in nefesini kesmişti. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları, çorapları ve jartiyeri kalmıştı. Anthony'nin bakışları bedeninde dolaştığı her an ürperiyordu. Ömründe hiç bu denli savunmasız hissetmemişti Kate.

Anthony yumuşacık bir tonla, "Bacağını kaldır," diye emretti.

Kate söyleneni yaptı. Anthony zarif ama bir o kadarda kıvrandıran bir yavaşlıkla hareket ederek ipek çorabını Kate'in bacağından aşağıya, ayak parmağına kadar yuvarlayarak indirdi. Hemen ardından diğerine geçti. Sonra da sıra külotuna geldi. Eli Kate'in pürüzsüz karnının üzerinde yavaşça gezinirken. "Sanırım ben birazcık fazla giyiniğim. değil mi?" diye sordu Anthony

Yataktan inip kalan kıyafetlerini çıkardığı esnada, Kate'in gözleri kocaman açıldı. Anthony'nin bedeninin mükemmelliği. göğsünün muazzam kaslı hali, adaleli kolları ve bacakları. Ve şeyi...

Kate, "Aman Tanrım!" dedi soluk soluğa.

Anthony gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kate güçlükle yutkundu. Komşularının çiftliğinin arkasında gördüğü hayvanların neden eğlenemiyor oldukları şimdi açığa kavuşmuştu. En azından dişi olanın. *Bunun* imkânsız olduğundan emindi. Ama aptal ve tecrübesiz gö-

riinmek istemediği için hiçbir şey söylemedi Kate, sadece yutkundu ve gülümsemeye çalıştı.

Anthony gözlerindeki korku dolu ifadeyi fark etti ve şefkatle gülümsedi. Yeniden yatağa, Kate'in yanına gelirken, "Bana güven," diye mırıldandı. Ellerini yerleştirip kalçalarını kavradı ve Kate'e doğru sokuldu. "Sadece bana güven."

Kate'in başı ile onayladığını hissetti ve dirseklerinden birisinin üzerinde yükseldi, serbest kalan eliyle kızın karnının üzerinde sakince gezdirerek daireler çizdi ve daha aşağılara kaydırmaya başladı. En sonunda bacaklarının arasındaki tüylü bölgenin sınırına kadar geldi.

Kate'in tüm kasları titredi ve tek yapabildiği derin bir soluk vermek oldu.

"Şişşt," dedi Anthony yatıştırıcı bir şekilde, eğildi ve öperek Kate'in dikkatini dağıttı. Kate'in ilk birleşmesinin mükemmel olmasını istiyordu. Mükemmel olmasa bile ne azından *çok iyi* olmasında kararlıydı.

Anthony'nın dili ve dudakları Kate'in ağzında gezinirken, elleri kadınlığının nemli sıcaklığına ulaşana dek ilerledi. Kate bir kez daha soluksuz kaldı ama Anthony tüm gaddarlığıyla devam ediyor, Kate'in her inlemesinden ve kıvranmasından keyif alıyordu.

Kate zorlukla, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Anthony, parmaklarından biri daha da içeriye kayarken çarpık bir gülümsemeyle cevapladı: "Kendini iyi hissetmeni sağlamadı mı?"

Kate, Anthony'yi memnun ederek inledi. Eğer mantıklı konuşmalar yapamıyorsa Anthony işini doğru şekilde gerçekleştiriyor demekti. Kalçasıyla iterek Kate'in bacaklarını biraz daha araladı ve Anthony inleyerek onun kasıklarına yerleşti.

Kate daha şimdiden harika hissediyordu ve Anthony onun içinde olma fikriyle bile rahatlamak üzereydi. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor, bir yandan da Kate'e karşı nazik olduğundan emin olmaya çalışıyordu fakat ihtiyaçları git gide daha ağır basıyor, soluk alıp verişi hızlanıyor ve düzensizleşiyordu.

Kate onun için hazırdı, yani en azından olabileceği kadar. Anthony ilk seferin ona birazcık acı verebileceğini biliyordu ama bunun sadece bir an sürmesi için dua etti Bedenini Kate'e göre ayarladı, kollarından destek alırak, bedenini birazcık yükseltti. Kate'in adını fısıldadı ve koyu renk gözleri tutkuyla parıldarken onun gözlerine odaklandı.

"Şu anda sana sahip oluyorum." Anthony konuşurken bir yandan da ileriye doğru hareket etti. Kate'in bedeni bir anda kasıldı. Anthony'nin kendisine hâkim olması gerekliydi. Tam o anda tutkularına savrulup kendini kaybetmesi o kadar kolaydı ki.

Anthony "Eğer canın yanarsa söyle," diye fısıldadı nefes nefese, birazcık daha ileriye doğru hareket etti. Kate tamamen tahrik olmuştu Anthony'nin bu yaptığına alışabilmesi için biraz zamana gerek duyduğunu biliyordu.

Başını sallayarak onayladı Kate.

Anthony durdu, göğsündeki acıyı zar zor fark edebilmişti. "Canın mı yandı?"

Kate başım iki yana salladı. "Hayır. Yani, eğer canım yanarsa sana haber verecektim ama bu çok şey bir his... şey... garip."

Anthony gülmesine engel olmaya çalışarak eğildi ve Kate'i burnunun ucundan öptü. "Bir kadının bunu *garip* olarak isimlendirdiğini daha önce hiç duymamıştım."

Bir an için Kate'in bu söylediğinden alınacağından, kendisini aşağıladığını zannedeceğinden korktu ama Kate'in dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de yanlış kadınlarla sevişmişsindir."

Anthony birkaç santim daha ileriye hareket ederek, "Belki de öyledir," diye cevapladı.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu Kate.

Anthony az daha ilerleyerek, "Elbette," diye mırıldandı.

"Seni ilk gördüğümde, yani bu gece demek istiyorum-"

Anthony tek kaşını kibirli bir tavırla kaldırırken, "Tüm ihtişamımla mı?" diye takıldı.

"Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşündüm," dedi Kate, akıl çelici güzellikte bir kaş çatmayla Anthony'yi vurmuştu.

Anthony biraz daha ilerledi. O kadar yakınlaşmıştı ki neredeyse tamamen Kate'in içindeydi,

"Ben de sana bir sır verebilir miyim?" diye cevapladı.

"Elbette."

"Senin sırrın," minik bir ilerleme daha, sonra neredeyse Kate'in kızlığına ulaşmış olacaktı, "gerçek bir sır değil."

Kate'in kaşları soran bir ifadeyle kalktı, Anthony ise gülümsüyordu. "Yüzünden olduğu gibi okunuyordu bu."

Kate yeniden kaşlarını çattı ama bu defa Anthony'nin içinde kahkahalar atma isteği uyandırmıştı. "Ama şimdi," Anthony yüzünü sabit tutmaya çalışarak konuşuyordu, "sana bir soru soracağım."

Kate cevaben Anthony'nin yüzüne baktı, ifadesinden daha fazla izalı beklediği belliydi.

Anthony eğildi, dudaklarını Kate'in kulağında gezdirdi ve fısıldayarak sordu: "Şu anda ne düşünüyorsun?"

Bir an hiçbir cevap veremedi Kate, ardından sorduğu sorunun ne anlama geldiğini anlayınca şaşırmaya başladı. Kate inanamaz bir ifadeyle, "Yaptık mı?" diye sordu.

Bu defa kahkahalarına hâkim olamadı Anthony. 'Yakınından bile geçmedik sevgili karıcığım." Tek eliyle alnını silmeye çalışırken diğer eliyle de destek almaya çalışıyordu Anthony. "Çok ama çok uzağındayız." Ancak gözlerindeki ifade daha da ciddileşti. "İşte şimdi canın biraz yanabilir Kate fakat sana söz veriyorum, bir daha asla canın yanmayacak."

Anthony, Kate'in tüm bedenim gerildiğini fark etti ve bu işini daha da zorlaştırırdı.

"Şişşt," diye fısıldadı Anthony, "sakinleş."

Kate başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. "Sakinleştim."

Gülümsediğini görmediği için memnun oldu Anthony "Sakınleşmediğin o kadar belli ki."

Kate hemen gözlerini açtı. "Evet. sakinleştim!"

"Buna inanabiliyor musunuz?" dedi Anthony, sanki odanın içinde başkaları varmış da onları dinliyormuş gibi konuşuyordu. "Düğün gecemizde benimle münakaşa ediyor."

"Ben-"

Anthony tek parmağını Kate'in dudağına koyarak onu susturdu. "Gıdıklandın mı?"

"Gıdıklandım mı?"

Anthony başını sallayarak onayladı. "Gıdıklandın."

Kate şüphe içinde gözlerini kıstı. "İyi ama neden?"

Anthony sırıtarak, "Sanırım bu evet demek." dedi.

"Tanı olarak... aaahh!" Anthony'nin elleri. Kate'in ko-

lunun altında oldukça hassas bir nokta bulmuştu. "Anthony dur!" Anthony'nin altında çaresizce kıvranıyordu. "Dayanamıyorum! Ben..."

Anthony içinde biraz daha ilerledi.

"Ahh!" Kate'in nefesi kesiliyordu. "Ahh! Yüce Tanrım!"

Anthony inledi, Kate'in içinde olmanın nasıl olup da böylesine güzel olduğuna inanamıyordu.

"Şu anda da yapmıyoruz, değil mi?"

Anthony, ileri geri ritmik şekilde hareket ederken başını iki yana salladı, "Yaklaşmadık bile." diye mırıldandı.

Tek eliyle Kate'in göğsünü sıkıştırırken, bir yandan da dudaklarının tadına bakmak için eğildi. Kate'in dudakları Anthony'nin dudaklarıyla buluşabilmek için önce tereddütle kımıldandı, ardından tutkuyla beraber canlandı.

Anthony inleyerek, "Tanrım, Kate." dedi. Cümle kurma yeteneği, içinde oldukları anın ilkel ateşi içinde yok olup gitmişti. "Çok iyisin. Çok ama çok iyisin."

Kate'in nefesi git gide hızlanıyordu ve verdiği her bir soluk, Anthony'nin tutkusunu daha da alevlendiriyordu. Anthony, Kate'e sahip olmak ve onu sonsuza kadar tutmak istedi. Zihni, bunun Kate'in ilk seferi olduğunu, özenli olması gerektiğini haykırıyordu ama bedeni daha fazlasını istiyordu. İnlemeler eşliğinde, temposunu düşürmek ve nefesini düzene sokabilmek için kendisini zorladı. "Kate?" dedi Anthony, sesini kendisi bile zar zor duyabilmişti. Hırıltılı ve çaresizdi sesi.

Kate, başını bir o yana bir diğer yana savururken, bir an için sıkı sıkıya kapalı tuttuğu gözlerini açtı. "Sakın durma! Bir şeylerin eşiğine geldim. Ne olduğunu bilmiyorum ama sakın durma!"

"Ahh, Tanrım! Çok güzelsin, inanılmaz derecede güzelsin Kate!"

Kate hemen altında kaskatı kesilmişti ama sebebi orgazm olması değildi. Anthony birdenbire durdu ve, "Sorun ne?" diye fısıldadı. Kate'in yüzünde acı emaresi görmüştü. Fiziksel bir acı değildi bu, duygusal bir acıydı. Saklamadan hemen önce yüzünden gelip geçen bir acı...

Kate, "Hiçbir şey" diye fısıldadı cevaben.

"Bu doğru değil." dedi Anthony alçak sesle. Kate saklamak için uğraşsa da Anthony allak bullak olmuş acı dolu yüzüne odaklanmıştı.

"Bana güzel olduğumu söyledin," dedi Kate usulca.

Anthony yüzüne bir müddet bakakaldı. Bunda ne kötülük olduğunu anlayamamıştı. Fakat zaten kadın beyni hakkında hiçbir zaman usta olamamıştı. Bu olay da mevcut durumu doğrulamaktan öteye geçmiyordu. Kate güzeldi fakat bunu dile getirmekte ne sıkıntı vardı ki? İçinden bir ses söylediği şeyin ne olduğunun herhangi bir önemi olmadığını, sadece yanlış şeyi söylemiş olduğu konusunda onu uyarmaya başladı. Bu yüzden, çok ama çok özenli davranmaya karar verdi. Fısıltıyla adını tekrarladı, tek bir sözcükle sorunu çözemeyeceğini hissetmişti.

Kate gözleri Anthony'ninı gözleriyle buluştuğunda "Ben güzel değilim," diye fısıldadı. Darmadağın ve kırgın görünüyordu ancak Anthony ne olduğunu idrak edemeden Kate onu allak bullak edecek soruyu sordu: "Kimi hayal ediyordun?"

Anthony gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Benimle sevişirken kimi hayal ediyordun?"

Anthony, midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Kate," diyebildi yavaşça, "sen çıldırmışsın, sen- "

"Bir erkeğin sırf zevk aldığı için bir kadını arzu etmek zorunda olmadığını biliyorum!" Kate ağlamaya başladı.

"Seni arzu etmediğimi mi düşünüyorsun?" Anthony neredeyse Kate'in içinde patlamak üzereydi ama son otuz saniyedir kımıldayamamıştı bile. Kate dudağını ısırdı, boynundaki kaslar gerilmişti. "Sen... Edwina'yı mı düşünüyordun?"

Anthony donup kaldı. "İkinizi karıştırmış olmam nasıl mümkün olabilir?"

Kate gözlerinden yaşların boşaldığını hissediyordu, hemen başını çevirdi. Anthony'nin önünde ağlamak istememişti, üstelik de böyle bir anda ama acı çekiyordu, çok fazla hem de.

Anthony'nin eli büyük bir kuvvetle yanaklarını kavrayıp yüzüne bakması için onu zorladı. "Beni dinle," dedi, sesi sakin ve içtendi, "çok iyi dinle, çünkü bunu sana sadece bir defa söyleyeceğim. Seni arzuluyorum. Senin için yanıp tutuşuyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki uyuyamıyorum bile. Senden hoşlanmadığım zaman bile senin için deli oluyordum. Bu olabilecek en saçma, en lanet, en anlamsız şey ama öyle işte. Ve eğer senden tek bir saçma şey daha duyarsam, seni şu yatağa bağlar ve İngiltere'deki en güzel kadın olduğunu kafana sokana kadar istediğimi yaparım. Eğer diğer erkekler bu özelliğini göremedilerse bu onların aptallığı."

Kate ağzı şaşkınlıktan açık kalmış halde bunun nasıl olabileceğini düşünüyordu ama olmuştu işte. Anthony'nin yüzüne ise olabilecek en kibirli ifade yerleşmişti. "Anlaşıldı mı?"

Kate öylece yüzüne bakıyordu, cevap verebilmek bir yana tek bir ses bile çıkaramadı. Burunları arasında sadece

bir milimlik mesafe kalana dek Anthony eğildi. "Anlaşıldı mı dedim?"

Kate başını salladı.

Anthony "Güzel," diye homurdandı ve Kate daha nefesini düzenlemeye fırsat bulamadan dudaklarını kavrayıp büyük bir iştahla onu öpmeye başladı. Kate çığlık atmamak için yatağın çarşaflarını kavradı. Anthony'nin dudakları çılgınca bir kuvvetle dudaklarına abanmış, sıkıştırıyor ve çekiyordu.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye inledi Kate, paramparça olduğunu hissediyordu. Kasları kasılmış ve nefesi kesilmişti. Ama Anthony Kate'in söylediğini duymamıştı bile, duysa da umursayabilecek halde değildi. Yüzü hırs dolu bir ifadeye bürünmüş, kaşlarının üzerinden terler akıyordu.

"Anthony, ben- " Kate nefes nefese kalmıştı.

Anthony, ileriye doğru son kez hamle yaptığında Kate'in sözcükleri de uçup gitti. Kasıldı, titredi ve düşüyor olduğunu sandı. Kate nefes alamıyor, oksijen yetmiyordu. Gırtlağı kapanmış olmalıydı ve başı arkaya doğru düşerken, elleri kuvvetle çarşafları kavradı. Anthony'nin ona sahip olduğuna inanamıyordu.

Anthony ise üzerinde hareketsizdi, ağzı sessiz bir çığlıkla açık kalmış ve ardından da çökmüştü. Bedeninin ağırlığı, Kate"i çarşaflara daha da fazla gömdü.

Anthony; "Tanrım!" diyebildi soluk soluğa, tüm bedeni titriyordu artık. "Asla... bu kadar... iyi... olmamıştı."

Olan biteni anlayabilmesi için birkaç saniyeye ihtiyaç duyan Kate, Anthony saçlarını okşarken gülümsedi. Arsız bir his kapladı içini, inanılmaz ama delice bir his.

Kate. "Anthony?" diye mırıldandı.

Anthony başını kaldırmasını asla beklemiyordu, çünkü gözlerini açarken bile büyük bir güç harcamıştı.

Kate gülümsedi, yavaşça ve kadınlara has bir cazibeyle, tıpkı bu gece öğrendiği gibi. Parmağını Anthony'nin çenesinde gezdirdi. "Bitti mi?"

Anthony bir süre cevap vermedi, ardından keyifle gülümsedi. Akıl çelici bir gülümsemeydi bu. Anthony. "Şimdilik," dedi soluk soluğa, Kate'in yan tarafına doğru yuvarlandı. "Ama sadece şimdilik."

BÖLÜM 18

Her ne kadar, Lord ve Leydi Bridgerton (ki geçtiğimiz birkaç hafta içinde kış uykusunda olanlar onu Bayan Katharine Sheffield olarak tanıyordur) arasında alelacele yapılan evlilikle alakalı dedikodular etrafı sarmış da olsa, yazarınız bunun bir aşk izdivacı olduğuna inanıyor. Vikont Bridgerton, tüm sosyal faaliyetlerde karısına eşlik etmiyor (zaten hangi koca ediyor ki) ama eşinin yanında olduğu zamanlarda, sürekli olarak Leydi Bridgerton 'un kulağına bir şeyler fısıldıyor ve söyledikleri her neyse karısını fazlasıyla gülümsetiyor, hatta yüzünü kızartıyor.

Dahası, eşini bir defadan fazla dansa kaldırıyor, tabii bu görgü gereği olarak farz edilebilir. Ancak birçok kocanın karısıyla dans etmekten nefret ettiğini de hesaba katarsanız, bence bunlar kesinlikle romantik jestler.

*LEYDİ **WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, 10 HAZİRAN İ814

Sonraki birkaç hafta çılgınca bir koşuşturmayla geçti. Aubrey Hall'da kısa bir konaklamanın ardından, yeni evli çift sezonun son sürat devam ettiği Londra'ya geri döndü.

Kate, öğleden sonralarını yeniden flüt derslerine başlaya rak geçirebileceğini umuyordu fakat büyük bir belanı içine düştüğünü hemen anladı. Günleri soysal davetler le, ailesiyle çıktığı alışveriş turlarıyla ve parkta yaptıkla at gezileriyle geçiyordu. Akşamları ise balolar ve partile arasında savruluyordu. Anthony ile ancak geceleri baş başa kalabiliyorlardı.

Evliliğe alıştığına karar vermişti Kate. Anthony'yi istediği kadar sık göremiyordu ama çok meşgul bir adam olduğunu anlamış ve bunu kabullenmişti. Hem resmi mecliste hem de evinde ilgilenmesi gereken çok fazla işi vardı *ve* bunlar zamanının çoğunu alıyordu. Ne var ki gece olup da eve döndüğünde Kate'le yatak odalarına (yatak odaları ayrı değildi) kapanıyor, günün nasıl geçtiğini soruyor, kendi gününden bahsediyor ve gecenin geç saatlerine kadar sevişiyorlardı.

Anthony, Kate'in flüt alıştırmalarının nasıl geçtiğini dinlemek için daima zaman ayırıyordu. Kate haftada iki sabah kendisine ders verebilecek bir müzisyen tutmuştu - pek iyi çalamıyordu - ve Anthony bir keresinde yarım saat boyunca oturup dersi izlemek için ısrar etmişti. Elbette bu sadece büyük bir alakanın göstergesi olarak açıklanabilirdi.

Tabii Anthony'nin bu jestini bir daha tekrarlamadığı Kate'in gözünden kaçmamıştı.

Kendi durumundaki kadınların umut edebileceklerinden çok daha iyi bir evlilik yapmıştı. Kocası ona âşık olmasa bile - hatta hiçbir zaman sevmeyecek olsa da - en azından kendisini önemli ve takdire layık hissetmesini sağlamakta oldukça başarılıydı. Üstelik Anthony gündüzleri uzak kalsa bile geceleri kesinlikle *uzak* kalamıyordu.

Sosyetenin geri kalanı - Edwina'da buna dâhil olmak üzere - Lord ve Leydi Bridgerton'un aşk evliliği yaptıklarına inanıyorlardı.

Edwina, her gün öğleden sonra onu ziyaret ediyordu ve bugün de aksi olmamıştı. Kate en sonunda bitmek bilmeyen ziyaretçilerini yolcu etti, sonra kız kardeşiyle baş başa kalıp çaylarını yudumlayarak kendilerine kalan özel zamanın tadını çıkarmaya başladı.

Öyle görünüyordu ki herkes yeni vikontesle arayı iyi tutmak istiyordu, çünkü Kate'in evi misafirlerle dolup taşıyordu.

Newton. Edwina'nın koltuğuna zıpladı. Edwina bir yandan konuşurken, diğer yandan da yavaşça Newton'ı okşuyordu. "Herkes senin hakkında konuşuyor."

Kate çayını dudaklarına götürürken duraksamadı bile. bir yudum aldı. Omuz silkerek, "Kısa zamanda yeni bir konu bulurlar nasılsa," dedi.

"Bulmazlar," diye cevapladı Edwina. "Kocan sana geçen gece baktığı gibi bakmaya devam ettiği sürece mümkün değil."

Kate yanaklarının yandığını hissetti, mırıltıyla, "Sıra dışı hiçbir şey yapmıyor ki," dedi.

"Kate, adamın için için yandığı her halinden belli." Newton. karnını okşatmak için hafifçe esneyerek doğru kayarken Edwina da ona göre oturma şeklini değiştirdi. "Senin yanına gelebilmek için Lord Haveride'ı nasıl ittiğine bizzat şahit oldum."

"Ayrı ayrı gelmiştik davete," diye açıkladı Kate ama yüreği her ne kadar saçma olduğunu bilse de mutlulukla dolmuştu. "Eminim bana söylemesi gereken bir şeyleri vardı."

"Söyledi mi peki?" Edwina şüphe dolu bir ifadeyle baktı.

"Ne söyledi mi?"

"Sana söylemesi gereken bir şeyleri olduğundan emin olduğunu söyledin ya, bu durumda her ne idiyse söylemiş olmalı. Öyle değil mi?"

Kate gözlerini kırpıştırdı. "Edwina, başımı döndürdün."

Edwina'nın dudakları keyifsiz bir ifadeyle büzüldü, kaşları çatıldı. "Sen de bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Edwina anlatacak bir şey yok ki!" Kate uzanıp bir bisküviyi aldı ve ısırdı. Ağzı şimdi konuşamayacak kadar doluydu. Kız kardeşi ondan ne anlatmasını bekliyordu ki? Evlenmeden önce kocasının gelip kendisini sevmesinin asla mümkün olmayacağım söylediğini mi? Çay ve bisküvi eşliğinde ne de hoş bir sohbet olurdu bu.

"Pekâlâ," dedi Edwina, ablasına baktığında, ağzına tıkıştırdıklarını bir süre daha çiğneyeceği belli oluyordu. "Aslında buraya gelişimin başka bir sebebi var. Sana anlatmak istediğini şeyler var."

Kate memnuniyet dolu bir tavırla yutkundu. "Gerçekten mi?"

Edwina başını salladı, yüzü kızarmıştı.

Kate çayından bir yudum alırken, "Neymiş o?" diye sordu.

"Sanırım âşık oldum," dedi Edvvina.

Kate ağzındaki çayı neredeyse püskürüyordu. "Kime?"

"Bay Bagwell."

Çok uğraşmasına rağmen Kate, Bay Bagwell'in kim olduğunu hatırlayamadı.

"Bir bilim adamı," dedi Edwina hülyalı bir iç çekişle. "Leydi Bridgerton'un kır evi partisinde tanıştık."

"Davette kendisine denk gelmedim," dedi Kate, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Davet boyunca nişan işlerinle ve diğerleriyle o kadar meşguldün ki." Edwina'nın sesi alaycıydı.

Kate yüzündeki ifadeyi düzeltti ve hemen o bildik abla ifadesine büründü. "Bay Bagwell'den bahsetsene bana."

Edwina'nın gözleri sıcacık bir ifadeyle parladı. "Ailesinin ikinci oğlu, korkarım bu sebeple fazla bir gelir beklentisi içinde olamaz ama zaten sen iyi bir evlilik yaptığın için bu konuda endişelenmeye gerek yok."

Kate hiç beklemediği bir anda gözlerine hücum eden yaşlan hissetti. Geçen sezon boyunca Edwina'nın nasıl baskı altında olduğunu hiç mi hiç tark edememişti. O ve Mary, Edwina'nın hoşlandığı birisiyle evlenmesi konusunda çok özenli davranmışlardı fakat hepsi de maddi durumlarının ne kadar kötü olduğunun farkındaydı. Edwina'nın yüzüne sadece kısa bir bakış atmak bile omuzlarında taşıdığı o ağır yükten kurtulduğunu fark etmek için yeter de artardı bile.

"Kendine uygun birilerini bulduğuna o kadar sevindim ki," diye mırıldandı Kate.

"Ahh, evet öyle. Çok rahat bir hayat yaşayamayacağımızı biliyorum ama aslım istersen ipeklere, mücevherlere o kadar da ihtiyacım yok." Gözü Kate'in elindeki pırlanta yüzüğe takılmıştı. "Seni kastetmiyorum elbette!" divc düzeltti sözlerini hemencecik, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sadece şey demek istedim- "

"Annene ve bana destek olma zorunluluğundan kurtulmuş olman harika," dedi Kate.

Edwina büyük bir rahatlamayla iç geçirdi. "Tam olarak öyle."

Kate masanın diğer tarafından uzanıp, karşısında oturan kız kardeşinin elini kendi ellerinin arasına aldı. "Benim için endişelenmene kesinlikle gerek yok. Ben ve Anthony de ne zaman ihtiyaç duysa Mary'ye destek sağlayabiliriz."

Edwina'nın dudakları kararsız bir gülümsemeyle büküldü.

"Sana gelince" diye devanı etti Kate. "bana kalırsa, artık sadece kendini düşünmenin zamanı geldi de geçiyor bile."

Edwina elini ablasının ellerinden çekip gözlerine biriken yaşları sildi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"O halde eminim ki ben de ondan hoşlanacağım," dedi Kate içtenlikle. "Bizi ne zaman tanıştıracaksın?"

"Önümüzdeki on beş gün boyunca Oxford'da olacak maalesef Önceden verilmiş sözleri vardı ve benim yüzümden iptal etmesini istemedim."

"Elbette istemezsin," diye mırıldandı Kate, "sen sözünde durmayan bir adamla evlenmek isteyecek biri değilsin."

Edwina da aynı fikirde olduğu için başını salladı. "Bu sabah ondan bir mektup aldım. Ay sonuna kadar Londra'ya dönemeyeceğini fakat döner dönmez beni arayacağını yazmış."

Kate gülümsedi. "Demek mektuplaşıyorsunuz da."

Edwina başıyla onayladı, yüzü tekrar kızarmıştı, "Haftada birkaç defa," diye itirafetti.

"Çalışma alanı nedir?"

"Arkeoloji. Alanında oldukça parlak biri. Üstelik Yunanistan'da da bulunmuş. Hem de iki defa."

Güzelliğiyle nam salmış kız kardeşim konuşurken izledi Kate. Edwına, Bay Bagwel!'den bahsederken daha da güzelleşmişti. Yüzüne yayılan parlaklık görenin kalbini durduracak cinstendi.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Kate. "Geldiğinde şerefkonuğu olarak kendisini davet edeceğimiz bir yemek düzenlemeliyiz."

"Bu harika olur."

"Hem sonra, üçümüz beraber at binmeye de gidebiliriz. Böylece aramızdaki samimiyet daha da ilerlemiş olur Artık evli bir kadın olduğuma göre, benden daha iyi bir nedime olamaz senin için." Bir kıkırdama koyuverdi Kate. "Ne kadar eğlenceli, değil mi?"

Keyifli olduğu her halinden belli bir erkek sesi kapının eşiğinden duyuldu. "Eğlenceli olan nedir?"

"Anthony!" Kate günün ortasında kocasını görmüş olmanın şaşkınlığıyla haykırmıştı. Her zaman günün bu vaktinde evinden uzak durmasını gerektirecek randevuları ve görüşmeleri olurdu. "Seni görmek ne kadar güzel!"

Anthony' başıyla Edwina'yı selamlarken gülümsedi. "Kendime ayırabileceğim boş zaman bulunca hemen değerlendirdim."

"Bize katılıp çay içmek ister misin?"

"Zevkle," diye mırıldandı Anthony, odanın diğer ucunda bulunan, üzerinde kristal takımların durduğu maun rengi dolaba doğru ilerledi. "Fakat çay yerine brendi içsem daha iyi olacak."

Anthony içkisini doldurup kadehini hafifçe sallarken Kate de onu izliyordu. Böyle zamanlarda Kate, yüreğinin gözlerine yansımasını engelleyebilmek için çok uğraşıyordu. Anthony o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Kate bu-

nun sebebinin ne olduğunu tam olarak anlamadı; belki yanaklarına yayılmış olan kirli sakallarıydı sebebi, belki de günün bu saatinde alışkın olmadığı halde Anthony'yi görmekten duyduğu memnuniyettendi. Kırmızı kapaklı bir kitapta, beklenmedik anlarda olan şeylerin çok daha keyif verici olduğunu okumuştu. Şimdi kocasını izlerken okuduklarının ne kadar da doğru olduğunu düşündü.

Anthony içkisinden bir yudum aldıktan hemen sonra, "Eee, siz iki hanım ne hakkında konuşuyordunuz?" dedi.

Kate, aldığı haberleri eşiyle paylaşabilmek için kız kardeşine baktı, Edwina ise bir baş hareketiyle müsaade etti.

"Edwina hoşlanabileceği bir beyefendi ile tanışmış."

Anthony beklenmedik derecede babacan bir tavırla, "Gerçekten mi?" dedi. Kolunu Kate'in oturduğu rahat sandalyenin kenarına yasladı. "Onunla tanışmayı çok isterim."

Edwina gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak, "İster misiniz?" diye tekrarladı.

"Elbette. Hatta bu konuda ısrar ediyorum." Daha hanımlar herhangi bir yorum yapma imkânı bulamadan Anthony kaşlarını çatarak konuşmaya devanı etti: "Her şeyden öte, ben bu ailenin reisiyim. Bu benim görevim."

Edwina'nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Ben... bana karşı kendinizi sorumlu hissettiğinizi fark etmemiştim."

Anthony, kız bir an çıldırmış gibi baktı ve sanki bu her şeyi açıklamaya yetermiş gibi. "Sen Kate'in kız kardeşisin," dedi.

Edwina'nın yüzüne yerleşen boş ifade bir süre yüzünde öylece kaldı, ardından da büyük bir memnuniyetin içerisinde eriyip gitti. "Ağabey sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim."

"Umarım sınavı geçebilirim," dedi Anthony. Ne hissettiğini tam olarak ifade edecek kadar rahat değildi, boğazını temizleyerek konuşmuştu.

Edwina, Anthony'ye şöyle bir baktı. "Kesinlikle geçersiniz. Eloise'in neden bu kadar çok şikâyet ettiğini inanın anlayamıyorum."

"Biz evlendiğimizden beri Edwina ve kız kardeşin yakın arkadaş oldular," diye açıklama yaptı Kate.

"Tanrı yardımcımız olsun," diye homurdandı Anthony. "Eloise'in tam olarak ne ile ilgili şikâyet ettiğini sorabilir miyim?"

Edwina safça gülümsedi. "Ahh, aslında pek fazla bir şey değil. Sadece bazen fazla korumacı olduğunuzu söyledi."

Anthony küçümseyerek, "Bu çok saçma," dedi.

Kate çayından bir yudum alırken kıkırdadı. Kendi kızları evlilik çağına geldiklerinde, Anthony'nin onları bir manastıra kapatacağından adı gibi emindi.

Anthony gözlerini kısarak eşine bir bakış attı. "Sen neye gülüyorsun?"

Kate elindeki peçeteyle hemen ağzım kapadı ve peçetenin altından. "Hiçbir şeye," diyebildi.

"Hmmm."

"Eloise, kardeşiniz Daphne ve Simon görüşürken sizin bir canavara dönüştüğünüzü anlattı," dedi Edwina.

"Ahh. öyle mi dedi?"

Başını sallayarak onayladı kız. "Hatta ikiniz düello yapmışsınız."

"Eloise çok fazla konuşmuş." diye homurdandı Anthony.

Edwina yeniden başıyla onayladı keyifiçinde. "Her şey-

den haberi var. Her şeyden! Leydi Whistledown'dan bile fazlasını biliyor."

Anthony Kate'e döndü, yüzünde hem alay hem de kızgınlık vardı.

"Daha sonra bana hatırlat da kız kardeşim için bir ağız tıkayıcı alayım. Tabii bir tane de senin kız kardeşin için almalıyım."

Edwina keyifli bir kahkaha attı. "Bir kız kardeş olarak, ağabey sahibi olmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim, iyi ki onunla evlenmeye karar vermişsin Kate. "

Kate kuru bir gülümsemeyle, "Bu konuda pek fazla seçme hakkım yoktu," diye cevapladı, "ama olayların benim lehine dönmüş olmasına memnunum."

Edwina, koltuğun üzerinde hemen yanı başında derin bir uykuya dalan Newton'ı da uyandırarak ayağa kalktı. Köpek havlayarak masanın altına gitti ve Edwina köpeğe bakıp kıkırdadı, ardından Kate ve Anthony'ye döndü. "Gitmeliyim ve beni geçirmenize gerek yok, tek başıma gidebilirim."

"Saçmalama," dedi Kate kız kardeşinin koluna girerek, "Anthony, ben hemen dönerim."

"Saniyeleri sayıyor olacağım," diye cevapladı Anthony. O içkisine kaldığı yerden devam ederken, iki genç hanım odadan çıktılar. Newton da heyecanla havlayarak hemen peşlerinden gitti. Birilerinin onu yürüyüşe çıkaracağını zannetmiş olmalıydı.

Hanımlar odadan çıktıktan sonra, Anthony yerini değiştirip az önce Kate'in oturduğu rahat koltuğa geçti. Karısının bedeninin sıcaklığı hâlâ koltuktaydı, üzerindeki elbisesinden taşan kokusunu da alabiliyordu. Bu defa sabun

kokusu, zambak kokusundan daha baskındı. Muhtemelen zambak kokusu parfümünden ya da geceleri kullandığı bir şeyden kaynaklanıyordu.

Aslında o gün öğleden sonra eve uğramaya hiç niyeti olmadığı halde, neden fikrini değiştirip geldiğini kendisi de bilmiyordu. Kate'e söylediğinin aksine, aslında toplantıları ve sorumlulukları tüm gün evden uzak kalmasını gerektirmiyordu, randevularını ise evden idare edebilirdi Bu kadar meşgul bir adamken - ki cemiyetin çoğu ferdi gibi tembellik onun hayat tarzı değildi - son zamanlarda öğleden sonralarını White'da gazete okuyup arkadaşlarıyla kâğıt oynayarak geçirmişti.

Bunun en iyisi olduğuna karar vermişti Aıithonv. Bir adamın karısıyla araşma belirli bir mesafe koyması önemliydi. Hayat ya da en azından onun hayatı, bölümlere ayrılmış durumdaydı ve eşi bu bölümlerden sosyal etkinlik ve yatak kısmını tamamlıyordu.

Ancak o gün öğleden sonra White'a gittiğinde, etrafta sohbet etmek için sabırsızlandığı kimse yoktu. Gazetelerin arasına gömüldü fakat güncel konuların içinden de ilgisini çeken hiçbir şey bulamadı. Pencerenin kenarına oturup kendi kendisine iyi vakit geçirmeye çalışırken, bir anda evt gidip Kate'in nasıl olduğuna bakmak için saçma sapan bu heves hissetti. Hem tek bir öğleden sonrasının ne zarar: olacaktı ki?

Tekbir öğleden sonrasını eşiyle geçirdi diye karısına âşık olacak değildi ya. Ama bu, karısına âşık olmasının tehlikearz etmeyeceğini düşündüğü anlamına gelmezdi elbette. Evlenelı neredeyse bir ay olmuştu ve eşiyle arasında bu tip gönül işlerine mahal vermemeyi becerebilmişti. Bunu sonsuza dek böyle tutamaması için de hiçbir sebep yoktu ortada.

İçkisinden bir yudum daha alıp kendisini daha da keyifli hissetmeye başlamıştı ki Kate'in sesini işitti ve geldiği tarafa baktı.

"Bana kalırsa Edwina gerçekten âşık olmuş," dedi Kate, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

Cevaben Anthony'nin tüm bedeni gerilmişti. Gülümsemesine böylesi bir tepki vermesi gerçekten de çok saçmaydı. Bu her zaman aynı şekilde oluyordu, tam bir karnı ağrısıydı.

Tamam, aslında birçok zaman bir karın ağrısıydı Kate. Fakat Anthony onu yatak odalarına sürükleyebildiği sürece bunu pek de fazla umursamıyordu.

Oysa kendisine oturmak için bir yer seçmek için bakınan Kate'in aklı, eşiyle aynı şeylere takılıp kalmamıştı. Anthony'nin oturduğu koltukta ikisine de yetecek kadar yer olmasına rağmen, Kate'in başka bir yere oturması onun üzerinde baskı kurmak istemediğinin en büyük kanıtıydı.

Tabii Kate'in oturduğu koltuğun, onun karşısında kalmış olması Anthony için daha da iyiydi, çünkü bu durumda Kate'e uzanıp kucağına oturtabilirdi. Anthony böyle bir manevra yaparsa muhtemelen Kate masanın üzerindeki çay takımına çarpıp devirebilirdi.

Durumu değerlendirirken gözlerini kısmıştı Anthony. Halının üzerine ne kadar çay dağılırdı ve ardından halıları değiştirmek ona kaç paraya mal olurdu? Ancak Anthony lanet olası parayı hiçbir zaman dert etmezdi ki her neyse-

"Anthony? Beni dinliyor musun?"

Anthony başını kaldırıp baktı. Kate kollarını dizlerine dayamış, konuşurken öne doğru eğilmişti. Hevesli görünüyordu fakat biraz da alınmış gibiydi.

Kate bu defa azarlayarak, "Dinliyor musun?" dedi ye-

Anthony gözlerini bir an kırpıştırdı.

Kate bu defa da homurtuya benzer bir ses çıkararak "Beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Ahh," Anthony sırıttı, "Hayır."

Kate gözlerini devirdi ama Anthony'ye işkence etmek için daha fazlasını yapmadı. "Diyordum ki Edwina ve o genç arkadaşını bir akşam yemeğe davet etmeliyiz. Kız kardeşimin daha önce bir adamla bu kadar ilgili olduğuna tanık olmamıştım. Ahh. Edwina'nın mutlu olmasını o kadar çok istiyorum ki."

Anthony uzanıp bir bisküvi aldı. Karnı acıkmıştı ve karısının kucağına oturması ihtimali keyif vericiydi. Diğer yandan, fincanları ve fincan tabaklarını ortadan kaldırmayı başarabilirse. Kate'i masanın üzerine yatırabilir ve o kadar da fazla dağınıklığa sebep vermeyebilirdi.

Çay takımın olduğu tepsiyi belli etmeden kenara doğru azıcık ittirdi. "Hımm?" Bisküvileri çiğnerken bir yandan da mırıldamnıştı. "Ahh, evet. Edwına. Elbette Edwina mutlu olmalı."

Kate şüphe içinde kocasına baktı. "Bisküvilerin yanında bir parça çay istemediğinden emin misin? Brendiden pek anlamam ama kurabiyenin yanında bence çay daha iyi gider."

Aslında brendinin kurabiyelerin yanında gayet iyi gittiğini düşündü Anthony ama çaydanlığı birazcık daha boşaltmak iyi olurdu, ne olur ne olmaz devrilebilirdi.

"Harika fikir." Fincanı Kate'e doğru itti. "Çay tabii ya. Neden daha önce aklıma gelmediğini anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Kate huysuzca, bu ince alayını duyduktan sonra huysuzca homurdanacak birisi varsa bu kişi Anthony'den başkası değildi. Oysa Anthony sadece keyifli bir gülümsemeyle uzanıp kendisine uzatılan çayı aldı.

Karısının çayına süt koymasını seyrederken, "Teşekkürler," dedi Anthony. Kate onu yine şaşırtmamıştı, bu gibi detayları hatırlamak konusunda üzerine yoktu.

Kate, "Hâlâ yeterince sıcak mı?" diye nazikçe sordu.

Anthony çayından büyük bir yudum aldı ve, "Mükemmel,'" diye cevapladı, derinden bir iç çekti. "Senden bir şey daha isteyebilir miyim?"

"Çayı tatlandırmak için bir şeyler isteyeceksin gibi görünüyor," dedi Kate ifadesizce.

Anthony çaydanlığa bir göz attı ve fincanından bir yudum daha aldı. Kendisini rahatlatmak için sabırsızlanarak, kalan çayı bitirip bitiremeyeceğini merak etti. "Bence sen de kendine bir çay almalısın. Biraz susamış görünüyorsun."

"Öyle mi dersin?" Kate'in kaşları merakla kalktı.

Anthony ileriye gitmiş olabileceğini düşündü ve hızla elindeki fincanın dibine ulaşarak bir büyük yudum daha aldı. "Elbette sen bilirsin."

"Canım pek istemiyor gibi."

"Ben bir fincan çay daha alabilir miyim acaba?" diye sordu Anthony, mümkün olduğu kadar soğukkanlı olmayı çalışıyordu.

"Kalmadıysa bile hizmetçiye söyleriz, hemen tazeler."

"Ahh, Hayır! Gerek kalacağını sanmam." Bir anda heyecanla haykırmıştı Anthony, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

içindeki son damla da fincana dolana dek çaydanlığı devirdi Kate. Üzerine az bir miktar da süt ekledi. Anthony'ye fincanı uzatırken sessizdi ama kaşları asıl hislerini belli edercesine havadaydı. Anthony, midesi son içtiği çaydan sonra tamamen şişmiş olduğu halde, bu fincandan da bir

yudum aldı. Kate ise boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Edwina'nın genç arkadaşını tanıyor musun?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ki."

"Ahh, affedersin. Adını söylemeyi unutmuş olmalıyım. Bay Bagwell. İlk ismini bilmiyorum ama Edwina ailesinin ikinci oğlu olduğunu söyledi. Belki bunun yardımı olur. Annenin düzenlediği ev partisinde tanışmışlar."

Anthony başını iki yana salladı. "Adını hiç duymadım. Annemin çağırdığı yığınla insandan birisi olmalı. Partilerine o kadar çok bayan davet eder ki. içimizden birisinin onlardan birisine âşık olacağını ümit eder durur. Ama sonra da sadece sayıyı eşitleyebilmek için bir dolu meziyetsi adam bulmak zorunda kalırdı."

Kate, "Meziyetsiz?" diyerek tekrar etti.

Anthony çarpık bir gülümsemeyle, "Davet ettiği kadınlar bizlerden birisi yerine o adamlara âşık olmasınlar diye," dedi.

"Sizi evlendirmeyi çok istiyordu, değil mi?"

"Tek bildiğim," dedi Anthony omuz silkerek, "annemin son seferinde çok sayıda zarif bayan davet ettiği ve bunun sonucunda on altı yaşındaki oğlunun yemeğe iştirak etmesi için papaza yalvarmak zorunda kaldığı."

Kate ırkıldi. "Sanırım onunla tanıştım."

"Evet. Oldukça sıkıcı ve utangaç biri. Papaz, oğlunun akşam yemeğinde Cressıda Cowper'ın yanında oturduktan sonra tam bir hafta kurdeşen döktüğünü anlattı."

"Doğrudur. Onun yanında kim otursa kurdeşen dökerdi zaten."

Anthony gülümsedi. "Her zaman huysuz bir tarafın olduğunu biliyordum zaten."

"Ben huysuz değilim." diye itiraz etti Kate ama o da

utangaç biçimde gülümsüyordu, "sadece doğruyu söyledim."

"Kendini savunma boş yere." Artık çayını bitirmişti Anthony. Uzun süre beklediğinden çayın tadı acılaşmış ama süt biraz olsun yumuşamasını sağlamıştı. Fincanı yerine bırakırken konuşmaya devanı etti: "Huysuzluğun senin en hoşuma giden yanlarından biri. Neyse ama Edwina ve şu Bay Bugvvell'e- "

"Bagwell."

"Ahh, zavallı."

"Anthony!"

Anthony duymazlıktan geldi. "Bence Edwina'nın çeyizine yardım etmem şart."

Cömert teklifindeki ironi göz ardı edilecek gibi değildi. Eğer Edwina ile evlenmiş olsaydı, şimdi çeyiz yardımını Kate için yapmayı planlıyor olacaktı.

Anthony tepkisini görebilmek için Kate'e bir göz attı. Elbette ki bu teklifi yapmasının sebebi sadece Kate'in takdirini kazanmak değildi fakat onu daha fazla şaşırtacağını ummuştu. Ne var ki Kate'in gözlerinde birikmeye başlayan yaşları fark etti.

"Kate?" Anthony bunun sebebinin mutluluk mu yoksa üzüntü mü olduğunu kestiremiyordu.

Kate, zarif olmayan bir tavır sergileyerek elinin tersiyle burnunu sildi. Burnunu çekerek, "Bu şimdiye dek birilerinin benim için yaptığı en harika şey," diyebildi.

"Aslında ben Edwina için yapıyordum," diye mırıldandı Anthony ağlayan bayanların yanında kendisini pek rahat hissetmiyordu. Ama Kate'in bu tavrı içten içe çok iyi hissetmesini sağlamıştı.

Kate, "Ahh, Anthony!" diye inledi. Hemen ardında da

asıl şaşırtıcı olan şeyi yaptı ve yerinden kalkıp Anthony'nin kollarına atıldı. Bu arada elbisesinin ağır eteklikleri de üç çay fincanını, iki çay tabağını ve çay kaşıklarını yere savurmuştu. Kate bir yandan gözlerini silip diğer yandan Anthony'nin kucağına yerleşirken, "Çok tatlısın!" dedi. "ingiltere'deki en iyi adam sensin."

Anthony kolunu Kate'in beline dolarken, "Bundan hiç haberim yoktu işte," dedi. "En tehlikeli ya da en yakışıklı-"

Kate başını Anthony'nin omzuna yaslayarak, *"En iyisi, "* dedi, "kesinlikle en iyisi sensin."

Anthony konuşmanın gidişatından memnun halde, "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun," diye mırıldandı.

Kate yerlere saçılan çay takımına göz atarak, "Çayı bitirdiğimiz iyi olmuş. Ortalık fena halde batacakmış," dedi.

"Kesinlikle haklısın." Anthony eşini kendisine doğru çekerek gülümsedi. Kate'e sarılırken garip ve rahatlatıcı bir şeyler hissediyordu. Kate'in kolları sandalyenin kolçaklarından aşağı sarkarken, bedeni koçansın bedenine göre şekil almıştı. Birbirlerini tamamladıklarını fark etti Anthony. Onun boyutlarında bir adam için çok uygundu Kate. Aslında onunla ilgili uygun olan başka birçok şey vardı. Her ne kadar kabul etmekten deli gibi korksa da şu anda kucağında Kate ile oturmuş olmak bile Anthony'yi çok memnun ediyordu. Yalnızca gelecek hakkında düşünmeyi reddediyordu.

"Benim için fazla iyisin," diye mırıldadı Kate.

Anthony kasten uzak kaldığı tüm o vakitleri düşündü. Kate'i her daim kendi uğraşlarıyla baş başa bırakmıştı fakat suçluluk hissini derhal başından def etti. Aralarına bir mesafe koymak için çabası kesinlikle Kate'in kendi iyiliği

içindi. Kate'in ona âşık olmasını istemiyordu, çünkü Anthony öldüğünde bu işleri daha da zorlaştıracaktı.

Eğer o Kate'e âşık olursa da...

Durumun kendisi için ne kadar zor olacağını düşünmek bile istemedi.

Kate'in kulağına, "Bu akşam için herhangi bir planımız var mıydı?" diye fısıldadı.

Kate başını sallayarak onayladı, saçları Anthony'nin yanaklarına değerek gıdıklamıştı. "Leydi Mottram'ın evinde bir balo var."

Anthony saçlarının yumuşaklığına dayanamadı. İki parmağını Kate'in saçlarının arasından geçirdi ve oradan bileklerini tuttu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye mırıldandı Anthony.

Kate'in cevaplarken bir yandan da gülümsediğini duyabiliyordu. "Ne?"

"Leydi Mottram'ın balosunu zerre kadar önemsemediğimi. Başka ne düşünüyorum biliyor musun?"

Kate'in artık kıkırdamaya başladığını duyabiliyordu. "Ne?" ,

"Bana kalırsa üst kata çıkmalıyız."

"Öyle mi?" Kate durumu fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Ahh, evet kesinlikle. Hatta hemen şimdi."

Kate poposunu hafifçe hareket ettirip Anthony'nin yukarıya çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu kendince sınadı. Mırıltıyla karışık bir keyifle, "Anladım," diye mırıldandı Kate.

Anthony karısının kalçalarını yavaşça okşayarak. "Bence sen de öyle *hissediyorsun*," dedi.

"Evet, durum gayet açık."

"Eminim öyledir,'" diye mırıldandı Anthony. Ahlaksızca bir gülümseyerek, neredeyse Kate'le burun buruna gelene dek yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bir de ne düşünüyorum biliyor musun?"

Kate'in gözleri kocaman açılarak, "Eminim aklıma bile gelmeyecek bir şeydir," dedi.

"Bence," elini Kate'in elbisesinin altına yavaşça sokup bacaklarından yukarıya doğru kaydırdı, "hemen şu anda üst kata çıkmazsak burada da devam edebiliriz."

Kate ciyaklarcasına. "Burada mı?" diye sordu.

Anthony'nin eli, Kate'in iç çamaşırlarına ulaştı. "Burada."

"Şimdi mi?"

Anthony'nin parmakları daha derinlere ilerledi. Kate sıcacık ve nemliydi. "Ahh, evet, tam olarak şu anda."

"Burada mı?"

Anthony Kate'in dudaklarını hafifçe dişledi. "Bu soruya az önce cevap vermemiş miydim?"

Her ne kadar, Kate'in başka soruları varsa da bunları sonraki saatte dile getirmedi.

Belki de sebebi Anthony'nin onun sorularına mani olacak biçimde meşgul görünmesiydi.

Tabii bir adam, dudaklardan dökülen inlemelere ve çığlıklara göre yargılanacaksa Anthony'nin iyi iş çıkardığı ortadaydı.

BÖLÜM 19

Leydi Mottram'ın balosu, her zamanki gibi izdihamdan farksızdı ama sosyetenin yılmaz takipçileri, Lord ve Leydi Bridgerton'un baloya katılımına şahitlik edemediler. Leydi Mottram, katılacaklarına dair söz verdikleri konusunda ısrarcı oldu ama yazarınız yeni evlileri bu davetten mahrum bırakarak onları eve hapseden şeyin ne olduğuna dair ancak bir tahminde bulunabilir...

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, 13 HAZİRAN 1814

O gecenin oldukça geç saatlerinde Anthony, yatağın kendisine ait kısmında olsa da yanı başında sırtı ona dönük halde uyuyan eşine sokulmuş haldeydi. Yağmur yağmaya başladığından, Kate'in uyuyor olması büyük şanstı. Pencereye vuran yağmur damlalarının sesini duymaması için yoganı kulaklarına kadar çekmeye çalıştı fakat Kate aynı uyanık olduğu zamanlarda olduğu gibi uykusunda da hareket halindeydi; yorganları savurup atmadan önce ancak boynuna kadar çekebilmişti.

Anthony şimşekler konusunda emin değildi ama yağmurun şiddeti artmıştı. Rüzgâr kuvvetlenmiş, uğuldamaya ve evin etrafındaki ağaçların dallarını sarsmaya başlamıştı.

Yınında yatan Kate de huzursuzlaşmaya başladığında, Anthony saçlarını okşadı. Fırtına Kate'i uyandırmamıştı fakat uykusuna davetsiz bir misafir gibi sızmıştı. Kate uykusunda mırıldanmaya başladı, kımıldanıp Anthony'nın tarafına doğru döndü.

"Yağmurdan bu kadar nefret etmene sebep olan şey nedir?" diye fısıldadı Anthony koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Ancak niyeti korkularından dolayı onu yargılamak değildi.

Sebebi bilinmeyen korkuların ve önsezilerin nasıl can sıkıcı olduğunu iyi bilirdi - kendisinin gerçekleşmesi pek yakın olan ölümü mesela. Babasının hareketsiz göğsünün üzerine elini koyduğundan günden beri. bu onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu izah edemediği fakat bildiği bir şeydi bu.

Ölümden gerçek anlamda hiçbir zaman korkmamıştı. Bu onun öyle bir parçası haline gelmişti ki zaman içinde kabullenmişti. Tıpkı diğer insanların, bunu hayat döngüsü olarak kabul etmeleri gibiydi. Kışın ardından ilkbahar gelir, ondan sonra da yaz. Anthony için de ölüm aynı bunun gibiydi.

Ta ki şu ana kadar öyleydi, ikircikli düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışmış, göz ardı etmeyi denemişti ama ölüm korkutucu yüzünü göstermeye başlamıştı işte. Katı ile yaptığı evlilik, hayatını bambaşka bir yöne çevirmişti. Kendisini bunun sadece cinsellik ve arkadaşlık içeren bir birleşme olduğuna ikna etmek için ne kadar uğraştığının hiçbir önemi yoktu. Kate'i önemsiyordu. Kate'i çok fazla

önemsiyordu. Uzağında kaldığı zamanlarda kendisini bir tabutun içindeymiş gibi hissediyor, geceleri yanında uyurken ona sarıldığında bile hayalini kuruyordu. Buna aşk demek için henüz hazır değildi ama adı ne olursa olsun, en az aşk kadar korkutucuydu. Aralarında tutuşan şey her neyse, Anthony bunun asla sona ermemesini istiyordu.

Anthony gözlerini kapadı ve derin bir nefes alıp iç geçirdi. Bu durumla ilgili ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ama gözleri kapalıyken bile, dışarıda çakan şimşeklerin gecenin içinde sebep olduğu aydınlanmayı fark etti. Gözlerini açtığında, erken saatlerde yatağa girdikleri için açık bıraktıkları kalın perdeleri gördü. Kapatsa iyi olurdu, belki de şimşeklerin sebep olduğu aydınlığı az da olsa engelleyebilirdi. Fakat yataktan kalkmak için üzerindeki yorganları kaldırmayı denediği anda, Kate'in eli koluna yapıştı ve parmakları delicesine bir kuvvetle sıktı.

"Şişşt! Her şey yolunda," diye fısıldadı Anthony, "sadece perdeleri çekmeye gidiyorum."

Ne var ki Kate gitmesine müsaade etmedi. Dışarıdan neredeyse Anthony'nin bile kalbini tekleten bir gök gürültüsü sesi geldi ve Kate'in ağzından bir inilti çıktı. Pencereden içeri sızan gümüşi ay ışığı, yüzündeki gerilim dolu ifadeyi görünür hale getirdi. Anthony, Kate'in hâlâ uykuda olduğundan emin olabilmek için bir göz attı ve kolunu ondan kurtarıp perdeleri kapamak için yataktan çıktı. Bir mum yaktı ve odayı aydınlatmak için başuçlarna koydu. Perdeler kapalı olsa bile, şimşeklerin odanın içinde parlayacağını düşünmüştü. Mumun ışığı Kate'i uyandıracak kadar güçlü değildi - ya da en azından öyle ummuştu - ama böylece odayı zifiri karanlıktan kurtarmıştı. Karanlıkta çakan şimşekler kadar korkutucu başka bir şey olamazdı.

Yenden yatağa **kıvrılıp** dikkatle Kate'e baktı. **Hâlâ** uyuyordu ama **huzurlu değildi.** Yatakta büzülmüş, nefes alıp **verişi** düzensizleşmişti. Şimşeklerden pek **etkileniyor gibi** değildi ama odanın içinde yankılanan her gök gürültüsünde **tüm bedeni geriliyordu.**

Anthony Kate'in **elini tutup saçlarını okşadı. Uykusunda** rahat **edebilmesini sağlayabilmek için dakikalarca yanında öylece uzandı. Ama fırtına birbirini izleyen gök gürültüleri** ve **şimşeklerle daha da şiddetlenmeye başlamıştı.** Bir **başka şimşekle** Kate **daha** da **huzursuzlandı** ve ardından **gök gürültüsiiyle gözlerini tamamen açtı. Yüzünden yaşadığı panik rahatça okunuyordu.**

Anthony fısıldayarak, "Kate?" dedi.

Kate **doğruldu** ve **sert yatak başına yaslanana dek çırpındı.** Dehşeti **anlatan bir heykel gibi görünüyordu. Bedeni** kaskatı **olmuş** ve **olduğu** yerde **donup kalmıştı. Gözleri hâlâ açıktı** ve **kırpışıp duruyordu.** Başını **hiç** hareket ettirmeden **ileri** geri sallanmaya ve **odanın içini gözleriyle taramaya** başladı.

Anthony 'Ahh, Kate," diye fısıldadı. Hali, Aubrey Hall'daki o geceden çok ama **çok daha beterdi.** Yüreğini **lime lime doğrayan ızdırabı hissedebildi Anthony. Hiç kimse bu kadar korkmamalıydı, özellikle de onun** karısı. **Yavaşça hareket edip Kate'in** yanına **doğru biraz daha yaklaştı.** Dikkatle **karısına baktı. Tek kolunu hafifçe** omzuna **doladı. Titriyordu** Kate fakat **Anthony**'yi **itip** uzaklaştırmadı.

Anthony fısıltıyla, "Sabah olduğunda bunları hatırlayacak mısın?" diye sordu.

Kate hiçbir cevap vermedi ama Anthony de herhangi bir cevap beklemiyordu.

"Tamam, tamam..." Annesinin kardeşlerinden birisi üzüldüğünde, onları teselli etmek için kullandığı sözcükleri anımsamaya çalıştı. "Her şey yolunda. İyi olacaksın."

Kate'in sarsıntısı biraz hafiflemişti ancak hâlâ huzursuz olduğu belliydi. Ardından yeni bir gök gürültüsü duyulduğunda, bedeni kasıldı ve başını boynuna doğru biraz daha gömdü. Kate inlemeye başladı: "Hayır... Hayır... Hayır..."

'"Kate?" Anthony daha içten bir halde Kate'e baktı. Sesi çok farklı gelmişti. Uyanık değildi ama aklı başında gibiydi - tabii eğer böyle bir şey mümkün olabilirse.

"Hayır... Hayır..."

Sesi çok şeydi...

"Hayır... Hayır... Sakın gitme!"

Sesi çok gençti?

"Kate?" Anthony daha da sıkı sarıldı ona. Ne yapması gerektiğinden emin olamıyordu. Kate'i uyandırmak mıydı? Gözleri açık olabilirdi fakat hâlâ uyku halindeydi ve düş görüyordu. Bir tarafı Kate'i bu kâbustan kurtarması gerekktiğini söylüyordu ama uyansa bile aynı yerde, bu yatağın içinde, dışarıda kopan fırtınanın tam ortasında kalacaktı. Daha iyi hissedecek miydi peki kendisini?

Yoksa böyle kalmasına izin mi vermeliydi? Belki de Kate kâbusu sonuna kadar yaşardı ve Anthony de bu korkuya sebep olanın ne olduğu hakkında fikir edinebilirdi.

Kate?" Anthony sanki ne yapması gerektiği hakkında o fikir verebiiecekmiş gibi fısıldadı.

"Hayır..." ikinci gürlemeyle tedirginliği artmaya başlamıştı. "Hayıırrr!"

Anthony varlığıyla Kate'i yatıştırmaya çalışıyordu. Dudaklarını karısının şakağına bastırdı.

"Hayır, lütfen..." Şimdi de hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Nefes almakta o kadar zorlanıyordu ki bedeni sarsılıyordu. Gözlerinden akan yaşlar Anthony'nin omuzlarına damlıyordu. "Hayır... Ahh, hayır... *Anneciğim"*

Anthony donup kaldı. Kate üvey annesine daima adıyla hitap ederdi. Gerçekten de öz annesi hakkında konuşuyor olabilir miydi?

O bunları kendi kendisine sorarken, Kate'in bedeni kasıldı ve tiz, yüksek tonda bir çığlık attı. Gencecik bir kıza ait olan bir çığlık. Ardından bir an için Anthony'ye baktı ve omuzlarını kavradı, korkunç bir çaresizlik içinde kocasına sarılıp kollarında yığılıp kaldı, "Anne! Hayır!" Kate ağlarken bir yandan da Anthony'yı şiddetle sarsıyordu. "Anne Hayır gidemezsin! Anne! Anne! Anne! Anne!"

Kate dehşet haliyle o kadar güçlenmişti ki Anthony eğer sırtını yatağın başına yaslamış olmasaydı ikisi birden yere devrilebilirlerdi.

"Kate?" Anthony haykırmıştı ve sesindeki endişe kendisini bile şaşırtmıştı. "Kate? Her şey yolunda! Kimsenir bir yere gittiği yok. Beni duyuyor musun? Hiç kimse br yere gitmiyor!" Ama söyledikleri eriyip gitti. Geriye sadece Kate'in ruhunun derinliklerinden gelen sessiz çığlıklar kalmıştı. Kate'e sarıldı, böylece biraz daha sakinleşmesine yardımcı oldu. Yeniden uzanmasını sağladı ve tekrar uykuya dalana dek sarılmaya devam etti.

Ertesi sabah Kate uyanıp da kocasını yanında oturmuş, endişe, merak ve hatta biraz da acıma karışımı garip bi~ ifadeyle kendisini seyrederken bulduğunda oldukça şaşırdı. Anthony ona hiçbir şey söylemedi. Sadece içtenlikle yüzünü izlemeye devam etti. Kate, kocasının ne yaptığını

anlayabilmek için bir süre baktı ve ardından, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Çok iyi uyuyamadım."

"Öyle mi?"

Anthony başını salladı. "Gece yağmur yağdı."

"Öyle mı?"

Başını sallayarak onayladı Anthony. "Gök de gürledi."

Kate gergin biçimde yutkundu. "Eminim şimşek de çakmıştır."

"Çaktı," dedi Anthony yeniden başıyla onaylarken, "oldukça sert bir fırtınaydı."

Böyle kısa ve öz cümlelerle konuşmasının altında derin bir mana yatıyordu, Kate ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. "Neyse ki bana denk gelmedi. Biliyorsun fırtınalarla baş etmekte pek başarılı değilim."

"Biliyorum," dedi Anthony sadece. Kate kalp atışlarının yavaşça hızlanmaya başladığını hissetti.

Kate, "Anthony, dün gece ne oldu?" diye sordu. Aslında tam olarak neyi öğrenmek istediğini kendisi de bilmiyordu.

"Bir kâbus gördün."

Kate bir an için gözlerini kapadı ve cevap vermedi.

"Kâbusların olduğunu fark etmemiştim."

Kate derin bir iç geçirdi ve yatakta doğruldu. "Küçükken görürdüm. Fırtına olduğu zaman. Sana bahsetmiştim. Neden olduğunu bilmiyorum ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Bence, ben- " Bir an Kate, boğazı şişmiş ve kelimeler onu boğuyormış gibi hissetmişti.

Anthony uzanıp elini tuttu. Gayet basit bir jestti bu belki ama her nasılsa dokunuşu, Kate'in yüreğini bir sözcükten çok daha fazla ferahlattı.

"Kate? Şimdi iyi misin?"

Kate başını salladı. "Sadece artık sona erdiğini sanıyordum."

Anthony bir süre hiçbir şey söylemedi. Oda o kadar sessizleşmişti ki Kate bu sessizlikte her ikisinin de kalp çarpıntılarını duyabileceğini sandı. En sonunda Anthony, "Uykunda konuştuğundan haberin var mı?" diye sordu.

Kate o esnada Anthony'nin yüzüne bakmıyordu ama gelen sorunun etkisiyle hızla başını çevirdi ve gözleri kocasının gözlerine kilitlendi. "Konuşuyor muyum?"

"Dün gece konuştun."

Kate'in parmakları yorganı kenarından kavradı. "Ne dedim?"

Anthony tereddüt etti ama sözcükleri hazırdı. "Annene seslendin."

"Mary'ye mi?"

Başını iki yana salladı Anthony. "Sanmam. Mary'ye sadece adıyla hitap edersin sen. Dün gece anne diye ağladın." Bir an duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Küçük bir çocuk gibi seslendin."

Kate dudaklarını yaladı ve alt dudağım ısırmaya başladı. "Ne söyledim bilmiyorum." Kate hafızasının en derin yerlerine attığı anıların ortaya serilmesinden huzursuzdu. "Anneme neden seslendiğim hakkında da hiçbir fikrim yok."

Anthony şefkatle, "Bence Mary'ye sorsan iyi olur," dedi.

"Annem öldüğünde Mary'yi tanımıyordum bile. Ve babam da öyle. Anneme neden seslendiğimi nereden bilebilir ki?"

"Belki baban ona bir şeyler anlatmıştır," diye cevapladı

Anthony, **Kate'in elini alıp dudaklarına götürdü** ve iç **rahatlatan** bir öpücük kondurdu.

Kate'in bakışları kucağında sabidendi. Fırtınalardan neden bu kadar çok korktuğunu anlayabilmek istiyordu ama bazen korkuların nedenini irdelemek korkunun kendisi kadar dehşet verici olabilirdi. *Ya,* bilmek istemeyeceği şeyler öğrenirse ne olacaktı?

Anthony, Kate'in düşüncelerini bölerek, "Ben de seninle **gelirim," dedi. Ve böylece** nasıl **olduysa her** şey **bir** anda yoluna girdi. Kate gözlerinde yaşlarla Anthony'ye baktı, fısıltıyla,

"Teşekkür ederim," diyebildi.

Ertesi gün, ikisi beraber Mary'nin şehirdeki **küçük** evine **gittiler.** Uşak **onları oturma odasına aldı ve Anthony** dışarıya bakmak için pencereye doğru ilerlerken, Kate de her zaman **oturduğu** mavi **koltuğa yeniden oturdu.**

"İlginç bir şeyler görüyor musun?"

Başını iki yana **salladı Anthony dönüp baktığında** yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. "Sadece pencereden dışarıya **bakmayı seviyorum, hepsi bu."**

Kate ona ne olduğunu anlayamamasına rağmen, bu halinde son derece sevimli bir şeyler olduğunu düşündü. Her gün sevimli alışkanlıklar, kişiliğindeki yeni özellikler ortaya **çıkıyor gibiydi. Anthony hakkında öğrendiği bu** şeyler **çok hoşuna gidiyordu. Mesela, yatmadan önce yastığını** iyice kabartıyordu ya da portakal reçelinden nefret **ettiği halde, limon marmeladına bayılıyordu.**

"Düşünceli görünüyorsun."

Kate'in dikkati soran bir ifadeyle bakan kocasına yöneldi.

Anthony, "Daldın," dedi neşeli bir tavırla, "yüzüne de en hülyalı ifaden yerleşti."

Kate'in yanakları kızardı, başım iki yana salladı ve mırıldanarak, "Önemli bir şey değil," dedi.

Anthony mavi koltuğa ilerlerken, "Ne düşündüğünü öğrenebilmek için yüz pound verirdim," dedi. Ama Mary'nin odaya girişi Kate'i cevap verme mecburiyetinden kurtardı.

Mary **neşeyle,** "Kate! **Lord Bridgerton!** Sizleri **görmek** ne **hoş," dedi.**

Anthony boğuk **bir** sesle, "Bana artık **Anthony diye** hitap etmelisiniz," dedi.

Mary ellerini sıkarken **bir yandan da gülümsüyordu.** "Bunu aklımda tutmaya çalışırım." Kate'in karşısındaki koltuğa **oturup** söze başlamadan **evvel Anthony'nin** de yerini almasını bekledi. "Maalesef Edwina dışarıda. Bay Bag**well** hiç beklenmedik bir zamanda kasabaya **geldi,** beraber **parkta** yürüyüşe çıktılar."

Anthony içten bir ifadeyle, "Newton'ı da onlarla yollamalıydınız. Ondan daha iyi bir şaperon düşünemiyorum.' dedi.

"Aslında biz seni görmeye gelmiştik Mary," dedi Kate. sesi belli belirsiz ciddiydi.

Mary hemen, "Mesele nedir?" diye sordu. Gözleri Kate ve Anthony'nin üzerinde gidip geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Kate başım aşağı yukarı sallayarak onayladı. Yutkunmaya çalışırken bir yandan da doğru sözcükleri bulmaya uğraşıyordu. Ne komik, sabah söyleyeceklerinin hepsini prova etmişti ama şimdi ağzını açamıyordu bile.

Ardından elinin üzerinde Anthony'nin elinin ağırlığını

ve **sıcaklığım** hissetti, şaşırtıcı derecede rahatlamıştı. Başını **kaldırıp** Mary'ye baktı. "Sana annem hakkında bir şeyler sormak istiyorum."

Mary tedirgin **gözlerle** baktı. "Elbette. Ama sen de biliyorsun ki kendisini şahsen tanımadım. Sadece babanın anlattığı kadarını biliyorum."

Kate yeniden başıyla onayladı. "Biliyorum. Belki de sorularımın hiçbirine cevap veremezsin ama başka kime soracağımı da bilemedim."

Mary yerinde kıpırdanıp biraz daha yerleşti. Ellerini kucağında kenetledi fakat Kate eklemlerinin beyazlamaya başladığını fark etti.

"Pekâlâ." dedi **Mary,** "ne öğrenmek istiyorsun? Gerçi tüm bildiklerimi sana anlattığımı biliyorsun..."

Bir defa daha başıyla onayladı ve yutkundu Kate, ağzının kuruduğunu hissediyordu. "Annem nasıl öldü Mary?"

Mary'nin hafifçe omuzları aşağı düştü. "Bunu zaten biliyorsun. Sebebi grip ya da bir çeşit akciğer hastalığı. Ama doktorlar hiçbir zaman tam olarak ne olduğunu anlayamadılar."

"Biliyorum ama..." Kate. Anthony'ye baktı **ve o** güven verici bir baş hareketiyle karşılık verince derin bir nefes aldı. "Fırtına **çıktığı** zaman **hâlâ korkuyorum** Mary. Se**bebini** bilmek istiyorum. Daha fazla korkmak istemiyorum."

Mary'nin dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemeden, bir süre öylece üvey kızma baktı. Yüzü git gide soluyordu, saydam garip bir renk almıştı. "Ben fark edemedim," diye **fısıldadı** Mary, **"bilmiyordum..."**

Kate **sakince. "Çok iyi** sakladım," dedi.

Mary ellerini kaldırıp şakağına dayadı, titriyordu. "Eğer

haberim olsaydı, eğer..." Parmakları alnına kaydı. Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, parmakları da endişeyle kırışan alnında geziniyordu. "Sanırım sana anlatmam gerekirdi."

"Bana neyi anlatmalıydın?" Kate kalbinin duracağını sandı.

Mary derin bir iç geçirdi, her iki elini de yüzüne götürüp parmaklarıyla göz kapaklarına bastırdı. Felaket bir baş ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu. Tüm dünya **başına** yıkılmış, o ise altında kalmıştı sanki. "Sadece bilmeni isterim ki sana anlatmadım, çünkü hatırlamadığını düşünmüştüm. Hazır **hatırlamıyorken,** sana yeniden hatırlatmamın anlamsız olacağım düşündüm." Başını kaldırıp baktı, Mary'nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ama belli ki hatırlıyorsun. **Hatırlamasaydın** bu kadar korkmazdın. **Ahh,** Kate çok üzgünüm."

Anthony kibarca, "Eminim üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yoktur," dedi.

Mary bakışlarını **Anthony'ye** çevirdi. Sanki onun odada olduğunu unutmuş gibiydi, bir an sadece bakıp kaldı.

Mary, "Hayır var," dedi. "Kate'in hâlâ aynı korkulardan dolayı sıkıntı çektiğini bilmiyordum. Oysa bilmem gerekirdi. Bu bir annenin fark etmesi gereken şeylerden biri. Kate'e hayat veren ben değilim belki fakat ona gerçek bir anne olabilmek için çabaladım."

"Oldun da zaten!" dedi Kate hararetle, "hem de en iyi şekilde."

Mary yeniden Kate'e döndü, bir süre sessiz kaldıktan sonra ancak konuşmaya başlayabildi.

"Annen öldüğünde üç yaşındaymışsın. Aslında, tam doğum gününmüş."

Kate başım sallayarak onayladı, hipnotize olmuş gibiydi.

"Babanla **evlendiğimde, ona üç şey** için **yemin** etmiştim. Şahitlerin ve Tanrının huzurunda babana eş olmak için yemin etmem bunların ilkiydi. Ama yüreğimden iki yemin daha etmiştim. Başka konularda. Onlardan bir tanesi de senin hakkındaydı Kate, Tamamen kaybolmuş, mahzun kocaman kahverengi gözlerine baktığım zamandı. O kadar üzgündün ki hiçbir çocuk böylesine üzülmemeliydi. O **anda,** seni **kendi öz** kızım kadar **çok seveceğime ve** seni büyüteceğime yemin ettim." Gözlerini silmek için bir ara durakladı. Bu arada Anthony'nin kendisine uzattığı mendili minnetle kabul etti. Konuşmasına kaldığı yerden devam etmeye başladığında sesi neredeyse fısıltı halindeydi: **"Diğer yeminim** ise **anneneydi. Biliyorsun onun mezarına** ziyarete gitmiştim."

Kate hüzün dolu bir gülümseme ifadesiyle başını yeniden salladı. "Biliyorum. Ben de defalarca seninle beraber geldim"

Mary başını iki yana salladı. "Hayır. Babanla **evlenmeden** önce demek istedim. Orada diz çöküp üçüncü yemini ettim. **Sana iyi bir anne olmuştu, herkes bunu söylerdi** ve bir aptal bile senin onu ölümüyle beraber yüreğindeki **her** şeyi **yitirdiğini** anlayabilirdi. **Bu** yüzden, **sana** söz **verdiğim** her şey için ona da söz verdim. Sana iyi bir anne olacağıma, kendi kanımdanmışsm gibi seni seveceğime **ve koruyacağıma dair yemin ettim."** Başım **kaldırdı,** sevgi ve kararlılıkla bakıyordu. "Ruhunu biraz da olsa huzura erdirebileceğimi düşünmüştüm. Hiçbir annenin, ardında küçük bir çocuk bırakıp göçtüğü zaman huzur içinde uyuyabileceğini sanmıyorum."

Kate fısıltıyla, 'Alıh, Mary," dedi.

Mary kızına bakıp hüzünle gülümsedi, ardından Anthony'ye döndü. "İşte bu yüzden üzgünüm, lordum. Bilmem gerekirdi. Kate'in bu sebeple acı çektiğini fark etmeliydim."

"Ama senin bilmeni istemedim," diye itiraz etti Kate. "Odamda saklandım. Her şeyi senden saklayan bendim."

"Tamam ama neden canım benim?"

Kate de gözyaşlarını sildi. "Bilmiyorum. Sanırım endişelenmeni istemedim. Ya da belki de zayıf görünmekten çekindim."

"Daima güçlü olmaya çalıştın. Küçük bir çocukken bile," dedi Mary usulca.

Anthony Kate'in elini tuttu ama Mary'ye bakıyordu. "O zaten güçlü birisi. Sen de öylesin."

Mary uzunca sayılabilecek bir süre Kate'in yüzüne baktı. Gözleri üzgün ve özlem doluydu, alçak sesle konuşmaya devam etti: 'Annen öldüğünde ben... orada değildim ama babanla evlendiğimde bana her şeyi anlattı. Onu sevdiğimi biliyordu ve bunun seni anlamama az da olsa faydası olabileceğini düşünmüştü. Annenin ölümü çok hızlı olmuş. Babanın anlattığına göre, perşembe günü kendisini hasta hissettiğini söylemiş ve pazartesi günü vefat etmiş. O korkunç fırtınaların bir türlü dinmek bilmediği günlerden biriymiş. Tüm bu süre boyunca yağmur yağmış. Nehirler taşana, yollar geçilemez hale gelene dek toprağı dövmüş yağmur. Baban ise ancak yağmur dinerse annenin de iyileşeceğine inamyormuş. Bunun ne kadar saçma olduğunun o da farkmdaymış ama yine de güneşin bulutlar arasından görünmesi için her gece yatağında dualar etmiş. Ona ümit verecek herhangi bir şeyin olması için dua edip durmuş."

"Ahh, babacığım." Sözcükler **Kat e'in** dudaklarından usulca dökülmüştü.

"Elbette sen de eve hapsolmuşsun ve bu acı hiç sona ermemiş." Mary, Kate'e bakıp yılların azaltmadığı bir şefkatle gülümsedi. "Dışarıda olmayı her zaman severdin.. Baban, annenin seni beşiğinle dışarıya çıkarıp açık hava da salladığını anlatmıştı."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı Kate.

Mary başını sallayarak onayladı ve hikâyesine kaldığı yerden devam etti: 'Annenin rahatsızlandığını bir süre fark edememişsin fakat bir şeylerin ters gittiğini anlamışsın. Çocuklar hep böyledir zaten. Annenin öldüğü gece yağmurun şiddeti daha da artmış. Ama o geceki şimşeklerin ve gök gürültülerinin dehşete düşürecek cinsten olduğunu söyleyebilirim sana." Bir an duraksadı ve başını Kate'e doğru uzattı. "Arka bahçedeki yaşlı, yamru yumru ağacı anımsıyor musun? Hani Edwina ile beraber üzerine tırmandığınız ağaç?"

"İkiye bölünmüş olan mı?" diye sordu Kate.

Mary **başıyla** onayladı. "O gece **o** hale gelmiş. Baban **o** güne kadar duyduğu en korkutucu ses olduğunu söylemişti. Gök gürültüsü ve şimşekler birbirini izlerken, düşen bir yıldırım ağacı ikiye bölmüş. Sanırım o gece uyuyamamışsın. Başka bir kentte olamama rağmen, ben bile o fırtınayı hatırlıyorum. Gece boyunca insanların nasıl uyuyabildiklerini Tanrı bilir. Baban annenin yanındaymış. Annen ölüyormuş ve herkes bunun farkmdaymış. O anki kederin içinde de herkes seni unutmuş. O güne kadar seni odanın dışında tutmaya özen göstermişler ama işte o gece dikkatleri dağılmış. Baban, tam o anda yani annen ölürken yanma oturup elini tutmaya çalıştığını anlatmıştı. Kolay bir

ölüm olmamış maalesef. Akciğer rahatsızlıklarında bu süreç zorlu geçer. Ben de annemi aynı şekilde kaybetmiştim, nasıl olduğunu bilirim." Mary zar zor yutkundu, Kate'in gözlerine zorlukla baktı. "Sanırım sen de bu deneyimi yaşamışsın."

Anthony Kate'in elini daha da sıkı tuttu.

"Ama annem öldüğünde ben yirmi beş yaşındaydım. Sen ise sadece üç yaşındaydım Bu bir çocuğun tanık olması gereken türden bir şey. Seni uzaklaştırmaya çalışmışlar ama gitmemişsin. Çığlıklar atmışsın ve ardından da..."

Mary durdu, kelimeler boğazında düğümlenmişti. Anthony'nin verdiği mendili yüzüne kapadı. Ancak dakikalar sonra yeniden konuşabilecek duruma gelmişti.

"Annen ölümün eşiğindevmiş." Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. "Ve birden şiddeti i bir şimşek çakmış ve odayı aydınlatmış." Mary- yeniden yutkundu. "Babanın anlattığı kadarıyla... demişti ki ömründe duyduğu en korkutucu, sağır edici gürültüymüş. Şimşek odanın içini sanki gündüz gibi aydınlatmış. Sadece bir an sürmüş ama gökyüzünde asılı kalmış. O anda baban sana baktığında donup kaldığını görmüş, kaptığı benzetmeyi asla unutmayacağım. Minik bir heykel gibi öylece kaldığını anlatmıştı."

Anthony aniden ürperdi.

Kate eşine dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

Anthony inanamayan bir tavırla başını iki yana salladı. "Dün gece de o haldeydin. Tam olarak bir heykel gibi görünüyordun."

"Ben..." Kate bakışlarını Anthony'den Mary'ye çevirdi fakat tek kelime bile edemedi.

Anthony de Mary'ye bakıp devam etmesini isterken **Kate'in** eîini biraz daha sıktı.

Mary önce **başıyla** onayladı ve ardından da konuşmasını sürdürdü: "Gözlerin annene sabitlenip kalmış. Baban da seni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğuna bakmak için döndüğünde... o anda..."

Kate elini yavaşça Anthony'nin elinden kurtarıp **Marv'nin hemen yanı** başındaki **sandalyeye oturdu. Üvey** annesinin elini kendi ellerinin arasına aldı. "Her şey yolunda Mary. Anlatabilirsin. Bunu bilmem şart."

Mary başını salladı. "Tam ölüm **anıymış.** yani annen ölmek **üzereymiş.** Yatakta **oturuyormıış.** Oysa baban **günlerce** başını yastıktan kaldıramadığım söylemişti fakat o anda kalkmış. Tüm bedeni kasılmış ve ağzı sanki çığlık atıyormuş **gibi açıkmış ama hiç** ses **çıkmamış.** Tam **o** anda **gök gürlediğindeıı,** sanırım sen dışarıdan gelen sesin annenin ağzından çıktığını sanmışsın. O güne kadar kimsenin **duymadığı** korkunç bir çığlık atarak yatağa tırmanmışsın ve kollarını annene dolamışsın. Seni annenden ayırmaya çalışmışlar, ne var ki başaramamışlar. Sadece çığlıklar atıp ismini **haykırıyormuşsun.** Ardından korkunç bir çarpma sesi duyulmuş, cam kırılması sesi. Şimşeğin etkisiyle ağaçtan kopan bir dal camdan içeriye girmiş. Her taraf cam parçalarıyla kaplanmış. Cam kırıkları, rüzgârın uğultusu, gök gürültüsü, şimşekler... Hiçbir şey senin çığlıklarını bastıramamış. **Annen** öldüğünde başı **yeniden** yastığa düşmüş ama minik kolların boynuna dolanmış halde öylece kalmış. Çığlıklar atıp hıçkırıklarla ağlayarak uyanması ve seni bırakıp gitmemesi için yalvarmışsın. Ama onu bırakmamışsın." **Son sözcükleri** fısıltı **halinde söyledi** Mary. "Sen kendinden geçip uyuyana kadar beklemek zorunda **kalmışlar."**

Odada bir süre kimse tek kelime etmedi, sessizliği bozan ise Kate oldu. "Bilmiyordum. Buna tanık olduğumu bilmiyordum."

"Baban bundan hiç bahsetmediğini söylemişti. Hemen iyileşememişsin de. Uyumuşsun. Saatlerce ve saatlerce uyumuşsun. Uyandığında ise annenin hastalığının sana bulaştığını anlamışlar, neyse ki aynı şiddette geçirmemişsin. Hayati tehliken olmamış. Sen de hasta olduğundan, annenin ölümü hakkında seninle konuşma şansları olmamış. İyileştiğin zaman da bu konudan hiç bahsetmemişsin. Baban seninle bunu konuşmayı denemiş ama her defasında başını sallayıp ellerinle kulaklarını örtmüşsün. Sonunda baban da denemekten vazgeçmiş."

Mary, Kate'e içten bir bakış attı. "Baban, bu konu hakkında konuşmaktan vazgeçtiğinde daha mutlu göründüğünü söylemişti. Bu yüzden en iyisinin bu olduğuna karar vermiş ve bir daha konuşma girişiminde bulunmamış."

"Belki de o an için en iyisi oydu," dedi Kate fısıldayarak ve Anthony'ye döndü. "Fakat öğrenme zamanım gelmişti."

"Şimdi ıasıl hissediyorsun?" Anthony'nin sesi yumuşacık ve içtendi.

Kate bir an düşündü. "Bilmiyorum. İyiyim. Yani sanırım iyiyim." Ardından ne yaptığını tam olarak emin olamayarak gülümsedi. Şaşkın gözlerle yeniden Anthony'ye baktı. "Omuzlarımdan tonlarca yük kalkmış gibi hissediyorum."

"Peki. şimdi hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Mary

Kate başını iki yana salladı. "Hayır ama daha iyi hissediyorum. Her ne kadar lıatırlayamasam da iyi hissediyorum."

Mary bir an için yine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve **Kate'i** tüm içtenliğiyle kucakladı. Artık her ikisi de ağlıyorlardı. Ama değişik bir ağlamaydı bu. Acı dolu hıçkırıkları kahkahalara karışıyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu fakat bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Kate sonunda kendisini toparlayıp **Anthony Ve** baktığında, onun da gözlerinin kenarlarını sildiğini fark etti. Kendisine bakan karışım gördüğünde tabii ki elini hemen gözlerinden çekti ve vakur duruşuna geri döndü. Tam o anda Kate, **Anthony'ye** âşık olduğunu anladı. Varlığının her zerresi, her düşüncesi ve her duygusuyla seviyordu onu. Kocası kendisini asla sevmeyecek olduğundan bunu düşünmek istemiyordu aslında. Muhtemelen onu hiçbir zaman sevmeyecekti de ama olsun, Kate **yine de seviyordu** eşini.

BÖLÜM 20

Son zamanlarda, Bayan Edwina Sheffield'ın dikkatinin dağınık olduğunu yazarınızdan başka fark eden kimse var mı? Dedikodular kalbini birisine kaptırdığı yönünde ama bu şanslı beyefendinin kim olduğunu bilen yok.

Bayan Sheffield'in katıldığı davetlerdeki davranışlarını değerlendirdiğimizde, yazarınız bu gizli beyefendinin Londra'da ikamet eden kişilerden biri olmadığı sonucuna ulaşıyor. Cuma akşamı, Leydi Mottram'ın düzenlediği baloda her ne kadar birileriyle dans etmiş de olsa, orada bulunan bir beye karşı gerçek bir alaka içerisinde değildi.

Acaba talibi geçen ay içinde tanıştığı bir kimse olabilir mî? Yazarınız elbette birazcık hafiyelik yaparak üstü kapalı gerçekleri açığa çıkaracak.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, *13* *HAZİRAN* ***1814***

Kate kocasına, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu, aynı gecenin geç saatlerinde aynasının karşısında oturmuş saçlarını fırçalıyordu.

"Hımm?" Anthony elini pencerenin pervazına dayamış, dışarıyı izlerken kendi düşüncelerinin içine öylesine gömülmüştü ki verecek başka mantıklı bir cevap bulamamıştı.

"Bence," diye devam etti Kate konuşmaya, sesinde ekşi bir ton vardı, "bir sonraki fırtınada çok daha iyi olacağım."

Yavaşça ona doğru döndü Anthony. "Gerçekten mi?"

Kate başını sallayarak onayladı. "Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum, galiba sadece bir sezgi."

"Sezgiler genellikle doğru çıkar." Anthony'nin sesi kendisine bile garip biçimde tepkisiz gelmişti.

"İçimde değişik bir iyimserlik var." Kate bir yandan konuşurken bir yandan da elindeki gümüş saplı saç fırçasını havada sallıyordu. "Hayatım boyunca, o korkunç şeyler kafamın içindeydi. Sana anlatamadım. Hiç kimseye anlatamadım aslında. Her fırtına çıkışında parçalara ayrılıyor gibi hissettim. Düşündüm ki... şey, yani aslında düşünemiyordum da..."

"Nedir,o Kate?" diye sordu Anthony, bir fikri yoktu ama alacağı cevaptan korkuyordu.

"Bir şekilde," diye konuşmaya devam etti düşünceli bir tavırla, "titrerken ve hıçkırarak ağlarken öyle öleceğimi sanıyordum. Aptalca ama böyle işte." Kate başını hafifçe yana doğru eğdi, yüzüne belirsiz bir ifade yerleşmişti. Sanki aklından geçenleri nasıl anlatacağını bilemez gibiydi. Ama Anthony bunları anlıyordu ve bu durum kanını donduruyordu.

"Eminim akla gelebilecek en saçma sapan şey olduğunu düşünüyorsundur." Kate'in omuzları mahcup bir silkinmeyle yükselip indi. "Sen gayet gerçekçi ve açık sözlü

birisisin. Bunun gibi şeyleri anlayabileceğini zannetmiyorum."

Eğer Kate bilseydi... Anthony gözlerini ovuşturdu. Garip bir sarhoşluk hissi vardı üzerinde. Sandalyeye çöktü, Kate'in dengesini nasıl kaybettiğini fark etmesinden korkmuştu. Neyse ki Kate'in dikkati yeniden tuvalet masasının üzerindeki çeşit çeşit tokalara kaymıştı. Ya da belki de kocasının onun korkularıyla alay etmesinden çekindiği için bakmaya utanmıştı. "Fırtına ne zaman dinse," Kate tuvalet masasına bakarak konuşmaya devam etti, "bunun ne kadar aptalca olduğunu ve saçmaladığımı düşünüyordum. Böylece beni öldürmeden önce fırtınalara dayanmış olacaktım. Ama bunun mantıksız olduğunu bilmek hiçbir zaman yardımcı olmuyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Anthony başını sallayarak onaylamaya çalıştı fakat gerçekten anlayabildiğinden emin değildi.

"Yağmur yağdığında fırtınadan başka hiçbir şey olmuyordu," dedi Kate. "Ve bir de elbette benim korkularım vardı. Ardından güneş açtığında, ne kadar saçma şeyler düşündüğümü fark ediyordum. Yeniden fırtına çıktığında da bir öncekinden farklı olmuyordu. Bir defa daha öldüğümü zannediyordum. Sadece biliyordum işte."

Anthony kendisini hasta hissetti. Bedeninde garip bir hal vardı, sanki ona ait değildi. Uğraştı ama herhangi bir şey söyleyemedi.

"Aslında," Kate başını kaldırıp Anthony'ye baktı, "ertesi günü görebilecek kadar yaşayabileceğimi düşündüğüm tek an, Aubrey Hall'daki geceydi." Ayağa kalkıp Anthony'nin yanma yürüdü, kocasının ellerini tutup avuçlarını kendi

yanaklarına yerleştirdi ve dizlerinin üzerine çöküp başını kucağına yasladı. "Senin yanında olduğum zaman."

Anthony, karısının saçlarını okşamak için elini uzattı. Bu hareketi refleksten başka bir şey değildi, yaptığının bilincinde değildi.

Kate'in de kendi eceline dair düşünceleri olabileceği hiç aklına gelmemişti. Çoğu kişinin olmazdı. Bu Anthony'ye yıllar boyunca dışlanmış hissetmesine sebep olan şeydi. Cemiyetin geriye kalan çoğunluğunun aklına bile gelmeyen, sadece onun anlayabileceği bir gerçek gibiydi. Kate'in kötü akıbetine dair düşündükleri onunkilerden farklıydı; geçiciydi, bir süre için patlak veren yağmur, rüzgâr ve fırtına boyunca süren, bunlar bittiği zaman da yok olan cinstendi. Oysa Anthony öleceği gürıe kadar sürecek olan bir korkuya sahipti. Kate ondan farklı olarak bu korkularından kurtulmuştu.

Kate onlarla savaşmış ve kazanmıştı.

Ve lanet olsun ki Anthony onu şu anda deli gibi kıskanıyordu.

Bu asil bir tepki değildi, Anthony de bunun farkındaydı. Kate'e karşı akla gelebilecek eıı güzel şeyleri hissediyor, yanında heyecanlanıyor, ferahlıyor, sevinç duyuyor ama bir yandan da kıskanmaya devam ediyordu.

Kate kazanmıştı.

Oysa şeytanlarını tanıyan ve onlardan korkmayı reddeden Anthony, içine düştüğü dehşetten dolayı şimdi taş kesilmişti. Sebebi ise asla olmayacağına yemin ettiği bir şeydi.

Anthony karısına âşık olmuştu.

Karısına âşık olmuştu ve şimdi de ölümü düşünüyordu. Karısını yalnız bırakıp gideceğini düşünüyordu. Bera-

ber geçirdikleri zamanların parlak bir roman kadar uzun değil, kısa bir şiir gibi olduğunu biliyordu ama yine de bu katlanabileceği türden bir şey değildi.

Kimi suçlamak bilemiyordu. Parmağını, genç yaşta ölüp onu bu korkunç deneyimlere mahkûm eden babasına doğrultmayı istedi. Hayatına girip kendi sonundan korkmasına sebep olan Kate'i suçlamak istedi. Kahretsin, eğer işe yarayacağını bilse suçu, sokaktan geçen herhangi birisinin üzerine bile atabilirdi.

Ama Anthony'nin kendisi de dâhil, suçlanabilecek kimse yoktu. İşin aslı tam olarak buydu. Eğer birine parmağım doğrultup, "Bu senin suçun!" diyebilseydi, çok daha iyi hissedeceği kesindi. Birilerini suçlamak çok çocukçaydı, bunun kendisi de farkındaydı fakat herkes zaman zaman çocukça arzulara kapılabilirdi, öyle değil mi?

"Çok mutlum," diye mırıldandı Kate, başı hâlâ Anthony'nin kucağındaydı.

Anthony de mutlu olmak istiyordu. Tüm bu lanet şeylerin, bu kadar karmaşık olmasını o da istemezdi. Mutluluk, sadece mutluluk olmalıydı. Kendi endişeleri olmadan, karısının zaferlerinden keyif alabilmeyi o da isterdi. Anın içinde kendisini kaybedebilmek ve geleceği düşünmemek, Kate'i kollarına alabilmek...

Beklenmedik, apansız bir hareketle ayağa kalktı Anthony. Her ikisinin de ayağa kalkmasına sebep olmuştu.

"Anthony?" Kate şaşırmış halde ona bakıyordu.

Cevap olarak karısını öptü Anthony, dudakları tutku dolu bir patlamayla birleşti. Zihninin, yalnızca bedeninin talimatları altında davranana kadar uyuşmasını istemişti. Düşünmek istemiyordu. Tek istediği içinde bulundukları o andı. Ve o anın sonsuza dek sürmesi.

Kate'i kollarına alıp yatağa sürükledi. Bedeni karısının bedenini kaplamadan önce, onu yorganların altına alması sadece otuz saniyesini almıştı. Kate hemen altında o kadar yumuşak ve tatlıydı ki. Bir anda vuku bulan bu rahatlama ihtiyacının neden kaynaklandığını Kate anlayamamış olabilirdi ama kocasıyla aynı ruh halini paylaşıyordu.

Kate yatak için hâlâ fazla giyinikti ama Anthony'nin deneyimli parmakları düğmelerini bir çırpıda açıverdi.

Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Tam yanında, sevişmek için orada olduğundan emin olmaya ihtiyacı vardı.

Kate'in üzerinde, omuzlarından bağlı ve bedeninin kıvrımlarını ortaya seren, buz mavisi minik iç çamaşırları kaldı. Her erkeği baştan çıkarıp eritecek cinsten şeylerdi ve Anthony de bu konuda bir istisna değildi. İpekli kumaşın üzerinden Kate'in sıcaklığını hissetmenin, ellerini bedeninde gezdirip okşamanın, sıkıştırmanın ve istediği diğer şeyleri yapmanın dayanılmaz ihtiyacı onu kavuruyordu. Eğer Kate'i içine hapsetmenin bir yolu olsaydı, Anthony onu sonsuza dek orada tutardı.

"Anthony, her şey yolunda mı?" Kate dudaklarını bir an için onunkilerden zar zor ayırabildi.

"Seni istiyorum!" diye homurdandı Anthony ve geceliğinin eteklerini bacaklarının üstüne kadar sıyırdı. "Hemen şimdi seni istiyorum."

Sözcükleri Kate'i hararetlendirmişti. Ellerini Anthony'nin yüzüne uzatıp parmaklarını, sakalları henüz çıkmaya başlayan yanaklarında dolaştırdı. Anthony elini tutup avuç içini öpmek için çevirdi. Bu arada Kate'in diğer eli, Anthony'nin boynunda geziniyordu.

Anthony'nin parmakları, karısının omuzları üzerinde gevşekçe düğümlenmiş askıları buldu. Onları çözmek

için çekiştirdi ama ipekli kumaş Kate'in göğüslerine indiği anda, Anthony kalan sabrını da kaybetti. Kate'in ayaklarına yığılan giysileri de çekip çıkardı ve karısını tamamen soydu.

Bir iniltiyle kendi gömleğini de yırtarcasma çıkardı. Açarken düğmeleri sağa sola uçuştu. Tüm kıyafetlerinden kurtulup kor halindeki iki bedenden başka bir şey kalmadıklarında ise Anthony güçlü bir hareketle Kate'in bacaklarını araladı.

"Yapamam," dedi Anthony soluk soluğa, "senin için güzel hale getirecek kadar bekleyemem."

Kate, bacaklarıyla Anthony'yi kavrayıp bedenini ona yasladı ve ateşli bir inleme koyuverdi. "Böylesi benim için de çok daha iyi. Beklemeni istemiyorum."

O anda kelimeler sona erdi. Anthony, Kate'in içine bütün azametiyle dalarken, ilkel ve boğuk bir inleme sesi çıkardı. Uzun ve kuvvetli bir darbeyle tamamen gömüldü.

Kate'in gözleri kocaman açıldı. Anthony'nin bu ani hamlesi karşısında, aralık dudaklarında sadece bir nefes çıkabildi.

Kate onun için hazırdı. Nefesi kesilene dek Anthony'yi arzu etmesine sebep olan, içindeki o derin tutku ateşlenmişti.

Birbirlerine karşı duyarlı ya da nazik değillerdi. Her ikisi de sıcak, terli ve arzuluydular, isteklerine ulaştıkları o anı sonsuza dek sürdürmek istermiş gibi sarılmışlardı. Zevkin doruğuna ulaştıkları an ise sıcacık ve öyle doğaldı ki. Her ikisinin de bedenleri kasılmış, rahatlarken attıkları çığlıklar geceye karışmıştı.

Birleşmelerinin ardından birbirlerinin kollarında kıvrıldıklarında, düzensiz nefeslerini kontrol etmeye çalışı-

yorlardı. Kate saadet içinde gözlerini kapadı ve karşı konulmaz rehavete teslim oldu.

Anthony ise bambaşka bir ruh halindeydi.

Kate yanı başında uykuya dalarken, o ise karısını seyrediyordu. Kapalı gözkapaklarınm altında, arada bir hareket eden gözbebeklerini izledi. Nefes alırken nazik hareketlerle yükselip alçalan göğüs kafesinden, ne kadar huzurlu olduğunu anlamıştı. Her bir iç çekişini, her bir mırıltısını dinledi.

Bir erkeğin zihnine kazımak isteyeceği anlardan biriydi.

Tam onun derin uykuya daldığına kanaat getirmişti ki Kate gözlerini açtı.

"Sen hâlâ uyanıksın," diye mırıldandı Kate, sesi uykunun etkisiyle boğuktu.

Anthony başını salladı ama Kate'e fazla sıkı sarıldığını düşünerek endişelendi. Çok sıkı sarılıyordu, çünkü hiçbir zaman yanından gitmesini istemiyordu. Asla da istememişti.

"Uyusan iyi olur," dedi Kate.

Anthony yeniden başını salladı ama aslında gözlerini kapatamıyordu.

Kate esnedi. "Bu çok güzel."

Anthony karısının alnına bir öpücük kondurdu, bu onunla aynı fikirde olduğunun göstergesiydi.

Kate başını kaldırıp Anthony'yi dudaklarından öptü ve yeniden yastığına yerleşti. "Umarım daima böyle oluruz," diye mırıldandı Kate ve yeniden esnedi. Uyku onu kollarına tekrar alıyordu. "Daima ve ebediyen."

Anthony donup kaldı.

Daima.

Bu sözcüğün Anthony için ne anlama geldiğine dair Kate'in en ufak bir fikri bile yoktu. Beş yıl mı? Altı mı? Yedi ya da sekiz mi?

Ebediyen.

Anlamı olmayan bir sözcük. Anlamını tam olarak idrak edemediği bir kelime.

Bir anda nefesi kesildi Anthony'nin. Üzerlerindeki yorgan tuğla gibi ağırlaşmış, odanın havası bunaltıcı bir hal almıştı. Buradan hemen çıkmalıydı. Gitmek zorundaydı. Mecburdu...

Kayarak ve tökezleyerek apar topar yataktan çıktı. Uzanıp hemen kıyafetlerini alıp dikkatsizce giyinmeye başladı.

"Anthony?"

Anthony dönüp baktı, Kate yatağın içinde hafifçe doğrulmuş esniyordu. Zifiri karanlıkta bile gözlerindeki incinmiş ve kafası karışmış ifadeyi fark edebilmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Anthony, tek ve kısa bir baş hareketiyle sorusunu cevapladı.

"O halde neden bacaklarını gömleğinin koluna sokmaya çalışıyorsun?"

Anthony kendi haline bakıp küfretti. Pantolonunu hızla giyerken arkasına bir defa göz attığında ise çarşafları peşi sıra sürüklediğini fark edip bir küfür daha savurdu.

Kate endişe içinde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Dışarı çıkmak zorundayım," diye homurdandı Anthony.

"Şimdi mı?"

Anthony cevap vermedi, çünkü ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Anthony?" Kate yataktan kalkıp kocasına uzandı ama daha eli yanağına temas etmeden önce Anthony irkildi ve sırtı yatağın kenarına çarpana dek geriledi. Geri çekilmesinden dolayı Kate'in yüzüne yerleşen incinmiş ifadeyi fark etmişti fakat şu anda, o şefkat dolu elleriyle kendisine dokunmasına müsaade ederse her şeyi kaybetmiş olurdu.

"Allah kahretsin!" diye bir küfür daha savurdu Anthony. "Gömleklerim nerede?"

"Elbise odanda, her zaman oldukları yerdeler," diye cevapladı Kate, gerilmişti.

Anthony temiz gömlek almak için, uzun adımlarla elbise odasına doğru yürüdü. Ayakkabılarını ve ceketini de giyindi. Bu arada Kate de kalkmış, mavi sabahlığının kalın kuşağını huzursuz bir tavırla bağlıyordu.

"Gitmek zorundayım," dedi Anthony yenıden, sesi duygusuzdu.

Kate, Anthony'nin beklediğinin aksine cevap vermedi. Oysa Anthony konuşmasını bekleyerek öylece dikiliyordu.

Kate en sonunda, "Ne zaman dönersin?" diye sordu

"Yarın."

"Pekâlâ."

Anthony başını sallayarak onayladı ve, "Burada duramam," dedi bir anda, "gitmem gerek."

Kate güçlükle yutkundu ve, "Evet," dedi, sesi acı verici derecede alçaktı. "Bunu söylemiştin."

Anthony arkasına bakmadan ve hatta nereye gittiğine bir ipucu bile vermeden çıkıp gitti.

Kate ise yavaşça yatağa doğru ilerledi. Tek başına yatmak ve yorganları üzerine çekip kıvrılmak yanlış gelmişti. Ağlayacağını zannetti fakat gözünde hiç yaş birikmemişti.

En sonunda pencereye doğru ilerledi, perdeleri açtı ve dışarıya bir göz attı. Kendi kendisine küçük de olsa bir fırtına çıkması için dua ettiğini fark ettiğinde ise şaşırdı.

Anthony gitmişti. Kate bedenen geri döneceğinden emindi ama ruhu konusunda şüpheleri vardı. Bir şeylere, bir fırtınaya ihtiyaç duydu. Kendi kendisine yeterince kuvvetli olduğunu kanıtlayabilmek için bir fırtınaya ihtiyacı vardı.

Aslında yalnız kalmak istemiyordu fakat bu konuda pek de fazla seçeneği yoktu. Anthony mesafeli olma konusunda kararlı gibi görünüyordu. Anthony'nin de kendi içerisinde korkuları vardı. Kate'in varlığıyla yüzleşmeyi kabul etmediği korkulardı bunlar.

Ancak Kate'in kaderi, yanında kocası varken bile yalnız olmaksa o halde o da yalnız ve güçlü olurdu.

Alnını pencerenin pürüzsüz ve serin yüzeyine yaslarken düşündü; zayıflık kimseye hiçbir yerde sahip olmazdı.

Anthony evden koşar adım çıktığında, kaybettiği dengesini bulamamıştı ama bir şekilde dış kapının merdivenlerine kadar ulaşabilmişti. Havada hafif bir sis vardı. Anthony sokağın karşısına geçti, nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, uzakta olmaya ihtiyacı olduğuydu. Fakat karşı kaldırıma geçtiğinde, içindeki şeytan başını kaldırıp yatak odalarının penceresine bakması için onu dürttü.

Pencerede gördüğü kişi Kate olamazdı, o çoktan yatmış olmalıydı. Ne var ki oydu işte. Kate'i görmek göğüs kafesindeki sızıyı daha da keskinleştirdi. Yüreği adeta dilimleniyordu. Üstelik bıçağı tutan elin bizzat kendisine ait olması, o güne dek hissettiği en ürkütücü şeydi.

Bir dakika boyunca durup Kate'i izledi veya belki de bir saat. Onun kendisini gördüğünden emin değildi. Tavırlarındaki hiçbir şey, Anthony'nin varlığının farkına vardığım göstermiyordu. Yüzünü göremeyeceği kadar uzak mesafede değildi, Anthony onun gözlerinin kapalı olduğunu düşündü.

Muhtemelen, fırtına çıkmaması için dua ediyordur, diye düşündü kendi kendisine. Bulutlu gökyüzüne bir göz attı. Kate'in pek şansı yok gibiydi. Sis ve pus, Anthony'nin tenini nem tanecikleriyle kaplıyordu ve bu bile başlı başına yağmura işaretti. Gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama sanki görünmez ipler onu tam olarak o anda durduğu yere bağlıyordu. Kate camın önünde durduğu yerden ayrıldıktan sonra bile yerinden kımıldamadı, gözlerini eve dikip olduğu yerde kaldı.

Yeniden eve girme arzusu karşı koyulamayacak cinstendi. Hemen o anda eve koşup düzlerinin üzerine çökmeli ve Kate'ten af dilemeliydi. Karısını kollarına alıp sevişmek istiyordu ama bu istediklerinin hiçbirini yapamayacağını, daha doğrusu yapmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Anthony neredeyse bir saat boyunca orada dikildi. Yağmur yağmaya, soğuk rüzgâr sokakta delicesine esmeye başlayınca ancak oradan ayrılabildi. Aslında ne soğuğu hissetmiş, ne de inanılmaz bir kuvvetle bastıran yağmurun farkına varmıştı. Hiçbir şey hissetmeden, öylece çekip gitmişti.

BÖLÜM 21

Etrafta dolaşan söylentilere göre, Lord ve Leydi Bridgerton, aslında evlilik için mecbur edilmişler ama bu doğru olsa bile yazarınız buna inanmayı kesinlikle reddediyor. Onlarınki aşk izdivacından başka bir şey olamaz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 13 HAZİRAN 1814

Kate küçük yemek odasındaki masaya hazırlanmış olan sabah kahvaltısına bakıyordu, bir insanın aynı anda hem aç olup hem de canının hiçbir şey istememesinin ne kadar acayip olduğunu düşünmekteydi. Midesi gurulduyor ve kazınıyordu. Bir şeyler yemek için can atıyordu ama masadaki her şey - yumurtadan çöreğe, tütsülenmiş balıktan jambona kadar her şey - gözüne berbat görünmüştü.

Karamsarlıkla iç geçirdi. Uzanıp tabakta tek başına duran tosta uzandı ve bir fincan çayla sandalyesine gömüldü.

Anthony dün gece geri- dönmemişti. Kate tostundan bir ısırık aldı ve zorla yuttu. Kocasının hiç değilse kahvaltı

masasında olacağını ümit etmişti. Elinden geldiğince uzun bir süre kahvaltı hazırlığını ertelemisti. Normalde sabah dokuzda kahvaltı ederlerdi ama o gün masa hazır edildiğinde saat neredeyse on bire geliyordu. Ne var ki kocası hâlâ ortada yoktu.

"Leydi Bridgerton?"

Kate başını kaldırıp baktığında, kapının eşiğinde elinde krem rengi bir zarfla bekleyen uşağı görünce şaşırdı.

"Bu mektup birkaç dakika önce size geldi efendim."

Kate mırıldarcasına teşekkür etti ve uzanıp zarfı aldı. Zarfın kapağı, pembe renkli bir mumla mühürlenmişti. Üzerinde yazan yazıyı okuyabilmek için yaklaştırdığında, EOB harflerini fark etti. Anthony'nin akrabalarından birisi mi? E, Eloise olabilirdi elbette.

Kate, zarfın üzerindeki mührü dikkatlice kırıp, ikiye katlanmış tek sayfa kâğıdı yavaşça içinden çıkardı.

Kate,

Anthony burada. Harap halde. Tabii ki bu benim üzerime vazife değil ama bilmek isteyebileceğini düşündüm.

Eloise

Kate elindeki kâğıda birkaç dakika baktıktan sonra, sandalyesini geriye doğru çekip ayağa kalktı. Bridgerton Malikânesi'ni ziyaret etme zamanı gelmişti.

Bridgerton Malikânesi'nin kapısını çaldığında, kapıyı açanın uşaklardan biri değil de Eloise olması Kate'i bir hayli şaşırttı.

Eloise, "Bu ne hız?" dedi.

Kate hole bir göz attı, diğer Bridgerton kızlarının da kapıda onu karşılayacaklarını sanmıştı. "Sen beni mi bekliyordun?"

Eloise başım sallayarak onayladı. "Ve sen de kapıyı çalmak zorunda olmadığını biliyordun, değil mi? Bridgerton Malikânesi Atıthony'ye ait ve sen de onun eşisin."

Kate hafifçe gülümsedi, bu sabah kendisini pek de eşi gibi hissetmemişti.

"Umarım ümitsiz bir işgüzar olduğumu düşünmüyorsundur?" Eloise konuşmaya devam ederken Kate'in koluna girdi ve holde ilerlerlerken ona eşlik etti. "Fakat Anthony berbat görünüyordu. Ben de nerede olduğunu bilmediğini düşündüm."

"Neden öyle düşündün?" Kate kendisine hâkim olamayıp sormuştu.

"Şey... bizimle paylaşamayacağı kadar büyük acılar içinde olmasaydı, burada olmazdı."

Kate, şüphe dolu bir ifadeyle baktı. "Yani?"

Eloise'in yüzü kızarıp pembeye döndü. "Anthony'nin burada olduğunu bilmemin tek sebebi, onu gizlice gözetlemiş olmam. Sanırım annemin onun burada olduğundan haberi yok."

Kate kirpiklerinin hızla açılıp kapandığım hissetti.

"Ahh, elbette gözetleme huyum yok. Ama bu sabah çok erken saatte uyandım ve birilerinin geldiğini duydum. Kimin geldiğine bakmak için indiğimde, çalışma odasının kapısının altından sızan ışığı fark ettim."

"O halde berbat göründüğünü nereden biliyorsun?"

Eloise omuz silkti. "En sonunda yiyecek ve içecek bir şeyler istemek için kapıyı açacağını düşündüm. Bunun

için birkaç saat boyunca merdivenlerde beklemek zorunda kaldım."

"Birkaç saat mi?"

"Uç saat," diye itiraf etti Eloise. "Başka birinin sıkıntısıyla alakadar olan birisi için üç saat çok da uzun bir süre değil. Hem yanımda kitabım vardı, beklerken onu okudum."

Kate gönülsüz bir beğeni ifadesiyle başım salladı. "Dün gece saat kaçta geldi Anthony?"

"Dört civarında."

"O kadar geç saatte sen ne yapıyordun?"

"Uyuyamadım." Eloise yeniden omuz silkti. "Genelde uyuyamıyorum zaten. Kütüphaneye inip okuyabileceğim bir kitap aldım. Sonuçta yedi civarında, tamam belki de yediden biraz daha geç saatte, pekâlâ tam olarak üç saat bekledim diyemem..."

Kate başının döndüğünü hissetti.

"Anthony ortaya çıktı. Kahvaltı odasına doğru gitmedi, bu yüzden ben de başka bir sebebi olabileceğini düşündüm. Bir ya da iki dakika sonra, yeniden ortaya çıktı ve çalışma odasına geri geldi. O zamandan beri de odasından çıkmadı." Eloise abartılı jestlerle konuşmasını bitirmişti.

Kate, yaklaşık on saniye boyunca Eloise'e baktı. "Savunma Bakanlığı'na başvuruda bulunmayı düşündün mü hiç?"

Eloise gülümsedi, nasıl da Anthony ye benziyordu. "Casus olarak mı?"

Kate başını sallayarak onayladı.

"Çok başarılı olurdum, değil mi?"

"Kesinlikle olurdun."

Eloise içten gelen bir tavırla Kate'i kucakladı. "İyi ki

ağabeyimle evlenmişsin. Haydi, şimdi git de yolunda gitmeyen neymiş öğren."

Kate başıyla onayladı, omuzlarını dikleştirdi ve Anthony'nin çalışma odasına doğru bir adım attı. Tam o anda, geriye dönüp parmağını Eloise doğru sallayarak, "Kapıdan bizi dinlemek yok ama!" dedi.

"Aklımdan bile geçirmem."

"Ciddiyim Eloise!"

Eloise iç geçirdi. "Neyse. Sanırım yatağa gitme vakti geldi. Zaten bütün gece ayakta kaldım, uyumam şart."

Genç kız merdivenlerin tepesinde gözden kaybolana dek bekledi Kate. Ardından da Anthony'nin çalışma odasının kapısına yöneldi. Elini kapının tokmağına, koydu ve, "Kilitli olmasın," diye fısıldadı kendi kendisine. Kapının kolunu çevirdi. Açılmasıyla, içine büyük bir rahatlık çöktü.

"Anthony?" Kate içeriye seslendi, sesi yumuşak ve hevesliydi. Hevesli ve yumuşak başlı olmaya alışık olmadığından rahatsız oldu.

içeriden cevap alamayınca, bir adım daha ilerledi. Kalın kadife kumaştan yapılmış perdeler sıkıca kapatılmıştı, içeriye çok az ışık sızıyordu. Kate'in bakışları odada gezindi. Sonunda başını masaya yaslamış uyuyan kocasının silüetini fark etti.

Hızlı adımlarla, odanın diğer tarafındaki pencereye ilerleyip kalın perdeleri çekerek açtı. Niyeti, Anthony'nin uyandığında kör olmasına sebep olmak değildi fakat bu önemli konuşmayı karanlık bir odada yapmak istemiyordu. Perdeleri açtıktan sonra, kocasının çalışma masasına doğru yürüdü ve omzundan hafifçe dürttü.

'Anthony?" dedi Kate fısıldayarak.

Cevap olarak ise derin bir homurtudan başka bir şey alamadı. Kate, sabırsızlıkla kaşlarını çattı ve kocasını daha sert şekilde dürttü. "Anthony? Anthony?"

"Ne... ne... ne var?" Anthony ani bir hareketle sıçradı. Bedeni bir anda dikleşirken, ağzından saçma sapan ve aceleyle söylenmeye çalışılan sözcükler çıkmıştı. Kocasının gözlerini defalarca kırpıştırıp kendisine sabitlenmesini izledi.

"Kate?" dedi Anthony. Sesi ya uykudan ya da başka bir sebepten - alkol gibi mesela - hırıltılı ve boğuktu. "Burada ne işin var?"

"Senin burada ne işin var?" diye karşılık verdi Kate. "Bildiğim kadarıyla biz buradan uzakta oturuyoruz."

"Sana rahatsızlık vermek istemedim," diye mırıldandı Anthony.

Kate buna bir an için olsun inanmadı ancak münakaşa etmek niyetinde de değildi. Bunun yerine derhal konuya girdi. "Dün gece neden çekip gittin?"

Yorgun ve bıkkın bir iç çekiş ile gergin bir sessizlik cevabı oldu.

Anthony nihayet konuşmaya başladığında, "Bu karmaşık bir konu," dedi.

Kate kollarını göğsünde kenetlememek için büyük çaba sarf ederek konuşmasını sürdürdü: "Ben akıllı bir kadınım. Karmaşık konuları da anlayabilirim."

Anthony, karısının sesindeki alaycı tavrı fark etmemiş gibi davrandı. "Şu anda bunun üzerine konuşmak istemiyorum."

"Ne zaman bunun üzerine konuşmak istersin?"

Anthony yumuşak bir tonla, "Eve dön Kate," dedi.

"Sen de benimle gelmeyi düşünüyor musun?"

Anthony elini saçlarının içinden geçirirken bir homurtu koyuverdi. Kate kemiğin başında nöbet tutan bir köpek kadar inatçıydı. Konuşmadan gitmeye niyeti yoktu. Anthony'nin başı zonkluyordu ve ağzı metalik bir tatla kaplıydı. Tek istediği yüzüne soğuk su çarpıp dişlerini temizlemekti. Karısı ise orada durmuş, kendisini sorguya çekiyordu.

"Anthony?" Kate bu defa aksice sormuştu.

Bu kadarı da fazlaydı. Anthony o kadar ani bir hareketle ayağa kalktı ki oturduğu sandalye ileri geri sallandı ve gürültüyle yere devrildi. "Soru sormayı derhal kes!"

Kate'in ağzı dümdüz ve asabi bir çizgi halinde kaldı ama gözleri...

Anthony ise içine dolan acı suçluluk hissiyle yutkundu.

Çünkü Kate'in gözleri acıyla dolmuştu ve Anthony'nin yüreğindeki ızdırap on katına çıkmıştı.

Hazır değildi Anthony. Hayır, henüz değildi. Onunla ne yapacağını bilemiyordu. Ömrü boyunca ya da en azından babasının ölümünden bu yana, kesinlikle doğru olması gereken şeylerin doğru olduğuna inanmıştı. Şimdi ise Kate hayatına girmiş ve her şeyi tepe taklak etmişti.

Karısına âşık olmak istemiyordu. Lanet olsun, kimseye âşık olmak istemiyordu. Onu korkutan tek ve yegâne şey kendi eceliydi. Peki ama Kate ne olacaktı? Onu seveceğine ve koruyacağına dair söz vermişti. Karısını bırakıp öleceğinden eminken bunu nasıl yapabilirdi? Kendisinin inandığı şeylerden ona bahsedemezdi. Her şeyden önce Kate, muhtemelen kocasının aklını kaçırdığını düşünürdü. En iyisi, Kate'i her şeyden habersiz halde huzurlu bırakmaktı.

Yoksa Kate'in onu hiç sevmemesi daha mı doğruydu?

Anthony de cevabın ne olduğunu bilmiyordu ve biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Oysa Kate orada dikilmiş, acı dolu gözlerle kendisine bakarken düşünemiyordu bile. Dahası...

"Git buradan," Anthony zorlukla konuşuyordu, "sadece git buradan."

Kate kararlılıkla, "Hayır," diye cevapladı. Bu hali Anthony'nin onu daha da çok sevmesini sağlıyordu. "Seni üzen şeyin ne olduğunu bana söyleyene dek olmaz."

Anthony hışımla masanın arka tarafında ayakta durduğu yerden çıktı ve Kate'i kolundan yakaladı. Kate'le göz göze gelmemeye özen göstererek, "Şu anda zamanı değil," dedi homurtuyla. "Yırın... seninle yarın görüşürüm... ya da sonraki gün."

"Anthony- "

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Ne hakkında düşünmek için?"

"Durumu daha da zorlaştırma- "

"Nasıl daha da zorlaştırabilirim ki? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum!"

"Sadece birkaç gün düşünmem gerek!" Hayatının nasıl olacağını, ne yapacağını düşünebilmek için birkaç gün istiyordu sadece.

Kate ise kocasının yüzünü görebilmek için eğildi, ellerini yanaklarına koyup kendisine bakmasını sağladı. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki Anthony'nin yüreği sızladı.

"Anthony," diye fısıldadı Kate, "lütfen..."

Anthony tek bir sözcük söyleyemiyor, ses bile çıkaramıyordu.

Kate'in elleri kocasının yanaklarından başının arkasına

doğru kaydı, yüzü Anthony'nin yüzüne yaklaştı... yaklaştı... yaklaştı... Anthony kendine hâkim olamıyordu. Kate'i o kadar çok istiyordu ki bedenini bedenine bastırmayı, tuzlu tenini tatmayı öyle çok istiyordu ki. Karısını koklayabilmek, ona dokunabilmek, nefesinin sıcaklığım kulaklarında hissetmek...

Kate'in dudakları Anthony'nin dudaklarına dokundu. Anthony'nin kendini Kate'in bedeninde kaybetmesi, içinde yok olması ve halının üzerinde ona sahip olması o kadar kolaydı ki.

"Hayır!" Sözcük Anthony'nin ağzından güçlükle dökülmüştü. Kate'i itip kendisinden uzaklaştırdı. "Şimdi değil"

"Fakat- "

Onu hak etmiyordu Anthony. Şu anda değil, henüz değil. Hayatının kalan kısmına nasıl bir anlam katacağını anlayana dek olmazdı.

"Git." Anthony'nin sesi umduğundan daha sert çıkmıştı. "Hemen, şimdi git. Seninle daha sonra görüşeceğim."

Bu defa kendisine söyleneni yaptı Kate ve gitti. Arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Anthony ise sevmenin ve kendi içinde ölmenin ne demek olduğunu o anda öğrendi.

Ertesi sabah Anthony sarhoştu, öğleden sonra ise küfelik olmuştu.

Beyni zonkluvor. kulakları çınlıyor ve onu kulüpte bu halde bulduklarından dolayı şaşkına dönen erkek kardeşleri *çok yüksek* sesle konuşuyorlardı.

Anthony elleriyle kulaklarını kapadı ve sızlandı. Herkes ne kadar çok gürültü yapıyordu.

"Kate seni kapı dışarı mı etti?" diye sordu Colin, bir yarıdan da elindeki cevizi kırmış yemeye çalışıyordu.

Anthony kardeşine bakabilmek için başını birazcık kaldırdı.

Benedict ise kaşlarını kaldırmış, yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle ağabeylerini izliyordu. "Evet, kesinlikle Kate onu evden atmış. Bana da o cevizlerden verir misin?"

Colin cevizlerden birini masanın diğer tarafına fırlattı. "Kıracağı da ister misin?"

Benedict başını iki yana salladı ve sırıtarak elindeki kalın, deri bağlı kitabı havaya kaldırdı. "Ezmek daha keyifli oluyor."

"Sakın! Aklından bile geçirme!" Anthony bir anda bağırıp kardeşinin elindeki kitabı kapmak için ileri atıldı.

"Kulakların bugün biraz hassas, değil mi?"

Eğer Anthony'nin yanında bir tabanca olsaydı, çıkacak gürültüye hiç aldırmadan hemen oracıkta her ikisini de vurabilirdi.

"Sana bir nasihat vermemi ister misin?" diye sordu Colin.

"Vermesen daha iyi olur," diye cevapladı Anthony, başını kaldırıp baktı. Colin cevizleri ağzı açık biçimde çiğniyordu. Çocuklukları boyunca yasak olan şeylerden biriydi bu ama kardeşinin sırf daha fazla gürültü yapmak için böyle davrandığını biliyordu. "O lanet ağzını kapat," diye terslendi Anthony.

Colin ağzını kapadı ve yutmak için çayından bir yudum aldı. "Bence her ne yaptınsa özür dile. Seni tanıyorum, Kate'i de tanıyorum ve biliyorum ki- "

"Bu hergele neden bahsediyor?" diye homurdandı Anthony.

"Bence," Benedict oturduğu .sandalyede arkasına yaslandı, "senin ahmak herifin teki olduğunu söylüyor."

Colin heyecanla, "Tam üstüne bastın!" dedi.

Anthony bıkkın bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Durum düşündüğünüzden daha karmaşık."

"Her zaman öyledir." dedi Benedict. sesine katmaya çalıştığı samimiyet o kadar sahteydi ki.

"Siz iki geri zekâlı, sizinle evlenecek kadar salak birer kadın bulduğunuz zaman bana nasihat edersiniz! O zamana kadar çenenizi kapatın!"

Colin, Benedict'e baktı. "Sence kızdı mı?"

"Ya çok kızdı ya da sarhoş."

Colin başını iki yana salladı. "Hayır. Sarhoş değil. Yanı, daha fazla sarhoş olamaz. Zaten küfelik olmuş halde."

"Bu durum neden kızdığını da açıklıyor." Benedict elinden geldiğince mantıklı görünmeye çabaladı.

Anthony tek elini şakağına götürüp işaret ve orta parmaklarıyla kuvvetle bastırdı. "Tanrı aşkına. Beni yalnız bırakmanız için ne yapmam gerek?"

"Evine git Anthony." Benedict'in sesi şaşırtıcı derecede şefkat doluydu.

Anthony gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bundan, daha fazla istediği hiçbir şey yoktu ancak gidip Kate'e ne diyeceğini bilemiyordu. Ayrıca daha da önemlisi, eve gittiğinde kendisini nasıl hissedeceğiydi.

"Evet." Colin de aynı fikirdeydi. "Eve git ve karına onu sevdiğini söyle. Bundan daha kolay ne olabilir ki?"

Her şey bir anda basitleşmişti. Eve gidip Kate'e onu ne kadar çok sevdiğini söylemesi şarttı. Hemen şimdi. Bugün. Bilmesini sağlamalıydı ve sefil ömründen geriye ka-

lan kısacık zaman diliminin her bir saniyesini Kate'e bunu kanıtlamakla geçirmeliydi.

Kaderini değiştirmek için çok geç kalmıştı Anthony. Karısına âşık olmamak için uğraşmış ve başarısız olmuştu. Bu durumu geri çeviremeyeceğine göre. yapabileceği tek şey tadını çıkarmak olacaktı. Hem şu son birkaç yılında, Kate'e olan aşkını dürüstçe yaşasa kendisi de daha mutlu olmaz mıydı?

Karısının kendisine âşık olduğunu çok iyi biliyordu. Anthony'nin de aynı şeyleri hissettiğini bilse çok sevinirdi Kate. Bir kadın bir adamı sevdiğinde, ruhunun her bir zerresiyle. tepeden tırnağa severdi. Bu durumda, onu mutlu etmek Tanrı tarafından Anthony'ye verilmiş bir görev değil miydi?

Kendi korkularından, düşüncelerinden Kate'e bahsedemezdi. Ne olacaktı ki? Beraber geçirecekleri zamanın kısa sürecek olması ona zaten acı veriyordu. Neden bir de Kate'in üzülmesine sebep olsundu ki. Ölümüyle beraber gelen ani acıyı yaşaması, önceden haberdar olmasından çok daha iyiydi.

Anthony ölecekti. Herkes ölecek, diye anımsattı kendi kendisine. Sadece o daha erken ölecekti. Fakat ömrünün kalan her anında, aldığı her nefesin tadını çıkaracaktı. Eğer Kate'e âşık olmasaydı, işi daha kolay olacaktı belki ama artık yapılacak bir şey yoktu, olan olmuştu ve daha fazla saklamasının bir anlamı yoktu.

Gayet basitti. Kate'e bir söz vermişti. Eğer bunu inkâr edecekse nefes almayı o anda bırakması gerekirdi.

Anthony birdenbire, "Gitmem gerek," dedi. Ayağa o kadar ani kalkmıştı ki masanın köşesine çarpıp yığın halinde duran ceviz kabuklarını yere döktü.

"Bence de," dedi Colin.

Benedict ise sadece gülümsedi ve, "Git," demekle yetindi.

Kardeşlerinin göründüklerinden daha akıllı olduklarına karar verdi Anthony.

"Bir hafta sonra görüşürüz sanırım. Yoksa daha mı uzun zaman alır?" diye sordu Colin.

Anthony de gülümsedi. O ve kardeşleri geçen iki hafta boyunca her gün kulüpte buluşmuşlardı. Colin'in bu samimi sorusu, tek bir şeyi ima ediyordu; Anthony'nin yüreğini eşine kaptırdığının aşikâr olduğu ve sonraki günleri bunu karısına da kanıtlamakla geçireceği.

"İki hafta," diye cevapladı Anthony ceketini giyerken. "Belki de üç."

Kardeşleri ise yanıt olarak sadece gülümsediler.

Anthony evinin dış merdivenlerini nefesi nefese çıkıp kapıyı açtığında, Kate'in evde olmadığını fark etti.

"Nereye gitti?" diye sordu uşağa, saf gibi evde olmama ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamıştı.

"At binmeye parka gittiler efendim," diye cevapladı uşak. "Kız kardeşi ve Bay Bagwell ile beraberlerdi."

"Edwina'nın talibi," diye mırıldandı Anthony kendi kendisine. Kahretsin. Anthony elbette baldızının müstakbel eşiyle tanışmaktan memnun olurdu ama zamanlama o kadar yanlıştı ki. Karısını da ilgilendiren, hayatlarını etkileyecek bazı kararlar almıştı.

"*Yaratığını* da yanında götürdü elbette." diye ekledi uşak, tüylerinin ürperdiği belliydi. Evdeki Korgi istilasından hiç hoşlanmadığı belliydi.

"DemekNewton'ı da yanında götürdü," diye mırıldandı Anthony.

"Sanırım bir ya da iki saate dönerler."

Anthony, ayakkabısının ucunu mermer zeminde hafifçe tıkırdattı. Bir saat boyunca beklemek istemiyordu. Kahretsin, aslında bir dakika bile beklemek istemiyordu. "Ben de onları kendim bulurum," dedi sabırsızca, "çok da zor olamaz herhalde."

Uşak bir baş hareketiyle onayladıktan sonra, Anthony'nin gelirken kullandığı faytona doğru yöneldi. "Yeni bir fayton ister misiniz?"

Anthony keskin bir baş hareketiyle teklifi reddetti. "Atla gideceğim. Daha hızlı olur."

"Emredersiniz. Hemen bir tane eyerletirim."

Anthony ağır hareketlerle iş yapan uşağı izledi ama onu bekleyecek sabrı yoktu. "Ben kendim ilgilenirim," diye seslendi adama ve kapıdan hızla çıktı.

I lyde Park'a vardığında, Anthony kaygısız bir ruh hali içindeydi. Karısını bulmak onu kollarına alıp aşkını itiraf etmek için sabırsızlanıyordu. O da aynı hislerle karşılık versin diye de dua ediyordu. Aslında öyle de olacağına inanıyordu, çünkü karısının yüreğini defalarca kez gözlerinde görmüştü. Belki de bir şeyler söylemek için önce Anthony'nin açılmasını bekliyordu. Eğer öyleyse onu bunun için suçlayamazdı. Nikâhlarından önce birbirlerine âşık olmayacaklarına dair o saçma konuşmayı yapan kendisiydi neticede.

Ne kadar da aptaldı.

Parka girdiği anda, atının başını çevirip Rotten Row'a doğru gitmeye karar verdi. Kalabalık yerler gezintiye çıkan

bu üçlü için daha uygundu. Kate'in de daha tenha bir yol izlemek için sebebi yoktu.

Anthony atını mahmuzlayıp hızla parkın sınırlarına doğru sürmeye başladı. Bu arada etraftan kendisini selamlayan yaya ve atlı tanıdıklarım görmezden geliyordu. Aslında -amacı hiç gecikmeden yoluna devam etmekti fakat yaşlı ve tanıdık bir kadın sesinin kendisine seslendiğini duydu: "Bridgerton! Hey! Sana sesleniyorum, Bridgerton!"

Geriye dönüp seslenenin kim olduğuna bakarken homurdandı. Leydi Danbury. Sosyetenin ejderhası. Bu kadını görmezden gelmesini mümkün değildi.

Kadının kaç yaşında olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Altmış mı? Yetmiş mi? Ne kadar yaşlı olursa olsun, bu kadında öyle bir güç vardı ki kimsenin onu göz ardı etmesi mümkün değildi.

"Leydi Danbury," dedi Anthony. Kaderine boyun eğmişti ve durması için atının dizginlerini çekmeye çalıştı. "Sizi görmek ne hoş."

"Güzel bir hava, değil mi? Ne bu halin, uyukluyor gibisin. Canlan biraz!"

Anthony utanarak gülümsedi.

"Eşin nerede?"

"Ben de onu arıyorum," diye cevapladı Anthony "yani en azından az önceye kadar arıyordum."

Leydi Danbury, Anthony'nin bu kinayeli sözlerini anlayabilecek keskin zekâya sahipti ama Anthony aldığı cevaba bakarak kadının kendisini bilerek anlamazdan geldiği sonucunu çıkardı.

"Karını çok sevdim."

"Ben de karımı çok seviyorum."

"Neden başta onun kız kardeşine kur yaptığını hiç an-

layamamıştım. Hoş bir kız ama sana hiç uygun değildi." Yaşlı kadın gözlerini devirdi, "insanlar evlenmeden önce benim söylediklerime kulak verseler dünya çok daha güzel bir yer olurdu."

"Eminim öyle olurdu."

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Leydi Danbury kızmıştı.

"Aklımdan bile geçmedi," dedi Anthony dürüstçe.

"Güzel. Sen her zaman anlayışlı bir çocuk oldun zaten. Ben... " Kadının konuşması yarıda kesildi, ağzı açık kalmıştı. "Kahretsin, bu da ne?"

Anthony'nin bakışları, kadının korku dolu gözlerinin dikildiği tarafa doğru döndü ve kontrolden çıkmış üstü açık bir faytonun, iki tekerleğinin üzerine kalkmış halde yuvarlanmak üzere olduğunu gördü, içindekilerin yüzünü göremeyeceği kadar uzaktaydı fayton ama korku dolu bir çığlık hemen ardından da bir köpek havlaması duydu.

Anthony'nin kalbi bir anlığına durdu.

Karısı o yuvarlanan faytonun içindeydi.

Leydi Danbury'ye tek kelime etmeden atını mahmuzlayıp hızla yanından uzaklaştı. Faytona yetişince ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Herhalde talihsiz sürücünün elinden dizginleri kapardı ama ne olursa olsun olduğu yerde bekleyip faytonun gözlerinin önünde parçalanmasını izleyemezdi.

Ama o anda olan oldu.

Anthony daha yolu yarılamıştı ki yalpalayan fayton bir kayanın üzerinden sekti, araç dengesini kaybetti ve yuvarlandı.

Anthony'nin ise yapabildiği tek şey eşinin gözleri önünde ölümünü izlemek oldu...

BÖLÜM 22

Toplumun genel görüşüne karşı olan yazarınız, kötümser olarak değerlendirildiğinin farkında.

Aslında sevgili okur, bu kesinlikle gerçek dışı. Yazarınız mutlu sonları sevdiği kadar başka hiçbir şeyi sevmiyor. Ve bu, yazarınızı romantik bir aptal yapacaksa da varsın olsun.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN*** *CEMİYET GAZETESİ 15* ***HAZİRAN*** ***1814***

Anthony ters dönen faytonun yanma ulaştığında Edwina'yı gördü. Genç kız faytonun yan tarafındaki ezilen tahtaların arasından çıkmayı başarmıştı, elbisesinin kolu yırtılmış, yakası dağılmış ve kirlenmişti. .Ama bunun farkında olmaksızın faytonun kapısını açmak için mücadele ediyordu, sanki çıldırmış gibiydi. Newton ise ayaklarının dibinde zıplıyor, kıpırdanıyor, keskin ve öfkeli bir sesle havlıyordu.

Anthony'nin sesi endişeli ve tersti. "Ne oldu?" Âtının üzerinden aşağı atladı.

"Bilmiyorum." Nefes nefese kalmıştı Edwina. gözyaş-

lan durmuyordu. "Bay Bagweli pek deneyimli bir şoför değildi ve sonra Newton serbest kaldı. Sonra ne olduğunu bilmiyorum. Bir anda yuvarlanmaya başladık, sonra da- "

"Bagvweli nerede?"

Edwina faytonun diğer tarafına dolandı. "Dışarı savruldu. Kafasını çarptı ama iyi olacak. Ancak Kate- "

"Kate'e ne oldu?" Anthony dizlerinin üzerine çöküp enkazının içine bakmaya çalıştı. Fayton tamamen ters dönmüştü. Yuvarlanırken de sağ tarafı paramparça olmuştu. "O nerede?"

Edwina zar zor yutkundu. Konuşmaya başladığında sesi fısıltı halindeydi ama her bir kelimeyle yükselmeye başladı. "Galiba faytonun altında sıkışıp kaldı."

Anthony tam o anda ölümün tadına vardı işte. Boğazından yükselen bir acılık, metalik ve sert bir tattı bu. Etini bıçak gibi kesiyor, akciğerlerindeki havayı emiyor, Anthony'yi sıkıştırıyor ve adeta boğuyordu. Kapıyı açabilmek için hızla asıldı ama olmuyordu, daha geniş bir boşluk bulmalıydı. Kaza anında göründüğü kadar kötü değildi durum ancak yine de Anthony sakinleşemiyordu.

"Kate!" Sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Kate! Beni duyabiliyor musun?"

Cevaben duyduğu tek ses atların hummalı kişnemesi oldu. Kahretsin! Hayvanlar korkudan çıldırmadan evvel dizginlerini gevşetmeliydi.

Anthony omzunun üzerinden bakarak seslendi kıza. "Edwina?"

"Evet?" Edwina hemen yatına koştu.

"Atları nasıl serbest bırakacağını biliyor musun?"

Edwina başını sallayarak onayladı. "Çok hızlı yapamam belki ama becerebilirim."

Anthony hızlı bir baş hareketiyle etrafta kendilerine doğru koşuşturanları işaret etti. "Sana yardımcı olabilecek birilerini bulabilecek misin bir bak bakalım!"

Edwina yeniden başıyla onu onayladı ve işe koyuldu.

"Kate!" Anthony tekrar seslendi, kimseyi göremiyordu. Yerinden kopan koltuk kısmı önünde duruyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

Hâlâ cevap yoktu.

"Diğer tarafı dene!" Edwina'nın heyecan dolu sesini işitti Anthony. "Yan tarafı o kadar da kötü durumda değil."

Anthony hemen ayağa fırlayıp faytonun arkasından dolaşarak diğer tarafına geçti. Aracın kapısı menteşelerinden neredeyse tamamen kurtulmuş ve geriye Anthony'nin üst bedeninin sığacağı genişlikte bir boşluk bırakmıştı.

"Kate?" Anthony sesindeki endişeyi gizlemeye çalışıyordu. Dudaklarından çıkan her bir nefes fazlaca gürültülüydü ancak dar boşlukta hâlâ Kate'in sesini işitemiyordu.

Yan dönmüş bir koltuk minderini dikkatlice kenara çekince karısını görebildi. Kate korkutucu şekilde hareketsizdi ama etrafta kan yoktu. Bu iyiye işaret olmalıydı. Tıp biliminden anlamazdı Anthony ama bu düşünceye tutunmak istiyordu.

Anthony, "Ölemezsin Kate," diyebildi korkuyla, bir yandan da enkazın içinden karısını çıkarabilecek kadar geniş bir boşluk oluşturmaya çalışıyordu. "Ölemezsin! Beni duydun mu? Ölemezsin!" Sivri uçlu tahta parçalarından biri elinin arka tarafını çizdi ama Anthony kırık bir tahtayı çekiştirirken akan kanın farkına bile varmadı. "Derhal nefes almaya başlasan iyi edersin!" Sesi titriyordu, neredeyse hıçkırarak ağlamaya başlayacaktı. "Sıra sende değil! Sıra

daha sana gelmedi! Anladın mı?" Başka bir kırık tahtayı kenara fırlattı. Kate'in eline uzanabileceği kadar geniş bir boşluk oluşmuştu. Hemen uzanıp nabzına baktı. Kalp atışı düzenliydi ama hâlâ kafasına darbe aldı mı, iç kanaması var mı ya da boynunu veya belini kırdı mı bilemiyordu.

Anthony'nin kalbi deli gibi atıyordu. Ölmek için o kadar çok yol vardı ki. Ufacık bir arı koskoca bir adamın canını alabiliyorsa eğer, bu kaza da ufak tefek bir kadının canım alabilirdi pekâlâ.

Bir tahta parçasını daha kenara fırlattıktan sonra, devam edip karısına ulaştı ama Kate kımıldamıyordu.

"Şimdi olmaz! Onun vakti gelmedi daha! Duydun mu? Onun vakti gelmedi daha!" "Yanaklarındaki ıslaklığı hissettiğinde ağladığını fark etti Anthony. "Sıradaki ben olmalıydım! Ben!"

Tam son kalan parçayı çekmek için uzanmıştı ki Kate'in kıpırdanan parmaklarım fark etti. Yüzüne baktığında, Kate'in gözlerini açtığını ve kendisini izlediğini gördü.

"Ne hakkında konuşuyorsun sen?" dedi Kate, sesi anlaşılır ve kendinde gibiydi.

Ferahlama hissi Anthony'nin göğüs kafesine o kadar büyük bir hızla dolmuştu ki neredeyse bayılacaktı.

Anthony'nin ağzından çıkan her bir hecede sesi titriyordu. "İyi misin?"

"İyi olacağım." Yüzünü buruşturdu Kate.

Anthony, sözcüklerini itinayla seçebilmek için birkaç saniye tereddüt etti. "Şu anda iyi değil misin?"

Kate hafifçe öksürdü, Anthony karısının acıyla irkıldiğini hissetti.

"Galiba bacağıma bir şeyler oldu. Ama kanamam olduğunu sanmıyorum."

"Bitkin misin? Başın dönüyor mu? Fena mısın?"

Kate başını iki yana salladı. "Sadece ağrı var. Sen burada ne yapıyorsun?"

Anthony gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Seni bulmak için gelmiştim."

Kate, "Öyle mi?" diye fısıldadı.

Anthony başını sallayarak onayladı. "Sana bir şey söylemek için geldim. Şey demek için..." Güçlükle yutkunabildi Anthony. Bir kadına bu sözcükleri söyleme zamanı geldiğinde, sözcüklerin yüreğinde bu kadar büyüyeceğini ve onu bu denli sıkıştıracağını hiç düşünmemişti. Boğulurcasma, "Seni seviyorum Kate," diyebildi Anthony. "Adını koyabilmem biraz zaman aldı ama öyle işte. Sana hemen bugün söylemek zorundaydım."

Kate'in dudakları titrek bir gülümsemeyle hareketlendi. "Bunları söylemek için harika bir zamanlama."

Anthony de gülümsedi, keyfi yerine gelmişti.

"Belki de söylemek için bu kadar süre beklemem iyi olmuştur, ne dersin? Eğer geçen hafta konuşmuş olsaydık bugün senin peşinden parka gelmezdim."

Kate dilini çıkardı. İçinde bulundukları koşullar göz önüne alınınca, bu kadar eğlenebilmesi Anthony'nin ona olan aşkını daha da artırıyordu.

"Hadi beni buradan çıkar," dedi Kate.

"Sonra sen de beni sevdiğini mi söyleyeceksin?" diye takıldı Anthony.

Kate hüzünlü ama sıcacık bir ifadeyle gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

Her ne kadar, ters dönmüş bir faytonun enkazında iki büklüm eğilmiş durumda ve hatta Kate faytonun içinde kırık bir bacakla sıkışmış da olsa, Anthony o anda huzurlu

ve mutluydu. Bundan yirmi yıl evvel ebeveynlerinin odasındaki yatakta babasının cansız ve soğuk bedenini gördüğü o andan beri böyle hissetmediğini fark etti.

"Seni buradan çıkaracağım ama bu biraz canım yakacak."

"Bacağıma olan oldu zaten," dedi Kate cesaret dolu bir gülümsemeyle, "tek istediğim şu enkazdan çıkmak."

Anthony tek bir baş hareketiyle karısını onayladı ve ellerini sırtının altına yerleştirip karısını dışarıya doğru çekmeye başladı.

Anthony, "Canın acıyor mu?" diye sordu, Kate yüzünü çektiği acıdan dolayı her buruşturduğunda kalbinin duracağını sanıyordu.

"iyiyim," dedi Kate ama Anthony sadece cesur olmaya çalıştığının farkındaydı.

"Seni çevirmek zorunda kalacağım." Tepelerinden sarkan kırık tahta parçasına bir göz attı Anthony. Etrafından manevra yapması güç olacaktı. Eğer dikkat etmezse Kate'e zarar verebilirdi.

Karısının teninde tek bir çizik bile görmeye katlanamazdı, zaten yeterince hırpalanmıştı. Daha fazlasına gerek yoktu.

"Hemen buradan çıkmanı sağlamalıyım. Kendi etrafında dönebilir misin? Sadece kollarından tutabileceğim kadar kımıldasan yeter."

Kate başını sallayarak onayladı. Milim milim dönmeye çabalayarak acıyla dişlerini sıktı. Dönmeye çalışırken ellerinin üzerinde hafifçe yükseldi.

"İşte oldu." Anthony Kate'e cesaret vermeye çalışıyordu. "Şimdi seni oradan- "

"Ne yapacaksan yap!" diye inledi Kate. "Açıklama yapmana gerek yok!"

"Tamam, tamam," diye cevapladı Anthony, dizleri çimenlere değene kadar geriye doğru hareket etti. Zihninden üçe kadar sayıp olanca gücüyle Kate'i dışarıya çekti ama kız öyle bir çığlık attı ki durmak zorunda kaldı.

Anthony, "İyi misin?" diye sordu alelacele.

"iyiyim," diye ısrar etti Kate, oysa güçlükle nefes alabiliyordu ve yüzü acıdan gerilmişti.

Faytonun dışından gelen bir ses işittiler: "Ne oldu?" Edwina'nın sesiydi bu. Atları halletmişti ancak sesi heyecan doluydu. "Kate'in çığlık attığını duydum."

"Edwina?" Kate dışarıyı görebilmek için boynunun çevirmeye çalışıyordu. "Sen iyi misin?" Anthony'nin omzuna sıkıca tutundu. "Edwina iyi mi? Yaralandı mı? Doktora ihtiyacı var mı?"

"Edwina iyi. Doktora ihtiyacı olan sensin," diye cevapladı Anthony.

"Bagvvell nasıl?" diye sordu Anthony. Sesi gergindi ve o an tek düşündüğü, Kate'i nasıl hareket ettirip enkazın içinden çıkarabileceğiydi.

"Başında bir şişlik var ama ayakta durabiliyor."

Bir erkek sesi işittiler. "Önemli bir şey değil. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Anthony, kazada Bagwell'in hatası olduğu kadar Newton'ın da hatası olduğunu düşünüyordu ama yine de bu genç adam dizginleri kontrol edebilmeliydi. Anthony şu anda ona karşı merhametli olmaya hiç niyetli değildi, ters bir ifadeyle, "Sana fayton sürmeyi de daha sonra öğreteceğim," dedi ve sonra da Kate"e doğru dönüp seslendi: "Bagwell iyi!"

"Sağlık durumlarını sormayı unuttuğuma inanamıyorum."

"Şartlar göz önüne alınınca, bu hatanı görmezden geleceklerine eminim." Anthony neredeyse tamamen çıkmıştı. Kate ise çıkışa oldukça yaklaşmıştı, son bir hamle gerekliydi ama bunun bir hayli can yakacağı kesindi.

"Edwina? Edwina? "Yaralanmadığına emin misin?" diye sordu Kate ısrarla.

Edwina yüzünü faytonun açık olan kısmına yasladı ve ablasını rahatlatmak için, "Ben iyiyim!" diye seslendi. "Bay Bagvvell faytondan dışarı savruldu ama ben..."

"Dişini sık Kate!" Anthony Kate'e seslendi.

"Ne? Ben ne? AAAAA!"

Tek bir hareketle enkazın içinden çekip çıkardı Kate'i. İkisi birden çimenlerin üzerinde yığılıp kaldılar, güçlükle nefes alıyorlardı. Anthony, sarfettiği çaba sonucunda uzun soluklar alıp verirken Kate'in çektiği acıdan soluğu kesiliyordu.

"Tanrım!" Edwina korkuyla bağırdı. "Bacağının haline bak!"

Anthony baktığında kusacağını sandı. Bacağının üst kısmı şeklini yitirmiş ve dönmüştü. Kırıldığı belliydi. Endişesini belli etmemeye çalışarak zorlukla yutkundu Anthony. Kırık iyileştirilebilirdi elbette fakat yanlış müdahale ya da iltihap sonucunda bacağını kaybeden insanlar olduğunu duymuştu.

"Bacağıma ne olmuş? Canım yanıyor ama... Tanrım!"

Anthony Kate'in çenesinden tutup başını diğer tarafa çevirmeye çalışarak, "Bakmasan daha iyi olur," dedi.

Çektiği acıyı hafifletmek için hızla nefes alıp veren Kate'in soluklan bir anda yaşadığı korkuyla daha da düzensizleşti. "Tanrım. Canım acıyor. Görene kadar ne kadar acıdığını..."

"Sakın bakma!"

"Tanrım! Tanrım!"

"Kate?" Edwina endişeyle ablasına yaklaştı. "Kate, iyi misin?"

"Bacağıma bak! İyi durumda mı sence?" Kate çığlıklar atıyordu.

"Ben' yüzünden bahsediyorum. Solgun görünüyorsun."

Ama Kate cevap veremedi, zorlanarak derin derin solumaya başlamıştı. Sonra Edwina, Anthony Bay Bagvvell ve Nevvtou'ın bakışları ona döndüğünde gözleri devrildi ve kendinden geçti.

Üç saat sonra Kate yatağına yerleştirilmişti. Çok rahat değildi ama eve gelir gelmez Anthony'nin zorla içirdiği afyon ruhunun etkisiyle ağrısı dinmişti.

Kocasının getirdiği üç farklı hekim bacağına müdahale etmişti - üçü de kemiği düzeltebilmek için bir kişinin yeteceğine dikkat çekmiş ama Anthony, karşılarında kollarını göğsünde birleştirip susmalarını sağlayana kadar gözlerini dikip onlara bakmıştı. Anthony bir anne kaz gibi karısının üzerine titremiş, sonunda hekimlerden biri, lisansını üniversiteden aldığını söyleyene kadar hepsinin her hareketini dikkatle sorgulamıştı.

Tabii bu sözleri Anthony'ye hiç güven vermemişti.

Ama uzun bir nutuk faslından sonra, Kate'in bacağı yerine oturtulmuştu. İki tahta plaka ile desteklenmiş ve en az bir ay boyunca yatak istirahatının şart olduğu söylenmişti.

"Yatakta kalmak mı?" Kate hekim gider gitmez Anthony'ye sızlanmaya başladı. "Buna nasıl dayanabilirim kı?"

"Bu zaman içinde okumaktan geri kaldığın kitaplarınla ilgilenebilirsin," dedi Anthony.

Kate burnundan derin bir nefes aldı. Dişlerini kenetlemişketı ağzından nefes alabilmesi biraz güç oluyordu tabii. "Okuma konusunda geri kaldığımın farkında değildim."

Anthony gülmemek için kendisini zor tutmuştu ve kahkahasını saklamakla gayet iyi bir iş yapmıştı. "Belki nakış yapabilirsin."

Kate gözlerini dikip Anthony'ye baktı.

Anthony büyük bir itinayla karısının yatmakta olduğu yatağın yanına oturup elini tuttu. "Ben de sana eşlik ederim." Anthony cesaret verici bir gülümsemeyle ekledi: "Zaten kulüpte zaman geçirmeyi bırakmaya karar vermiştim."

Kate iç geçirdi. Yorulmuştu, huysuzluğu üzerindeydi ve ağrısı vardı ama bunların acısını kocasından çıkarıyordu.

Kate ellerinin birleşmesi için kendi elini çevirdi ve parmaklarını Anthony'nin parmaklarına doladı. Yumuşacık bir sesle, "Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Kate.

Anthony başını sallayarak bildiğini onayladı. Buluşan sıcacık gözleri, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Sevmememi söylemiştin ama," dedi Kate.

"Ben eşeğin tekiyim."

Kate münakaşaya girmedi, Anthony'nin dudaklarından dökülenler fazlasıyla yeterdi.

Her ikisi de bir süre sessiz kaldılar ve bu durumu bozan Kate oldu.

"Parktayken garip bir şeyler söylüyordun bana."

Anthony'nin eli karısının elinde kaldı ama bedeni hafifçe irkildi.

"Neden bahsettiğim bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Bir an gözlerini kapadı Anthony ve ardından ayağa kalktı. Elini Kate'in elinden yavaşça çekti, artık parmaklan değiniyordu. Uzun yıllar boyunca, bu tuhaf içgüdülerini kendisine saklamayı başarabilmişti ve bu en iyisi gibi görünmüştü. İnsanlar ona inanıp endişelenebilirlerdi ya da inanmaz ve delirdiğini sanabilirlerdi. Her iki seçenek de pek iç açıcı değildi.

Şimdi ise böylesine korkunç olayların tam ortasında kaldığı sırada, çenesini tutamamış karısına söyleyivermişti işte. Aslında tam olarak ne dediğini kendisi bile hatırlamıyordu. Fakat ne söylediyse Kate'in merakını cezbetmeyi başarmıştı ve Kate bu işin peşini bırakacak biri değildi. Ondan daha inatçısı bu dünyaya gelmemişti herhalde.

Anthony pencereye doğru yürüyüp pervaza yaslandı. Sıkıca kapatılmış şarap rengi kalın perdelerin arkasından, sokak manzarasını görebilecekmiş gibi dışarıya baktı.

Anthony "Benimle ilgili bilmen gereken şeyler var," dedi usulca.

Kate hiçbir şey söylemedi ama Anthony kendisini duyduğunun farkındaydı. Belki yataktaki şeklini değiştirmiş olmasından, belki de ortamdaki gerilimden ama bir şekilde Kate'in kendisini duyduğunun farkındaydı.

Anthony yüzünü yeniden karısına döndü. Esasen perdelere bakarak konuşmak daha kolay olurdu ama karısı çok daha fazlasını hak ediyordu. Kate, bacağı yastıklarla desteklenmiş yatağında oturuyor, gözlerinde merak, kırgınlık ve ilgi. karışımı bir ifadeyle kocasını izliyordu.

"Tüm bunları sana saçmalamadan nasıl anlatabilirim bilemiyorum," dedi Anthony.

"Bazen lafı dolandırmadan konuşmak en kolayıdır," diye mırıldadı Kate ve eliyle yatağın boş kısmını gösterdi. "Oturmak ister misin?"

Anthony başını iki yana salladı. Kate'in yakınında olmak durumu daha da zorlaştıracaktı.

"Babanı öldüğünde bana bir şeyler oldu," diye konuşmaya devam etti Anthony.

"Birbirinize çok yakındınız, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı Anthony. "Seni tanıyana kadar, ondan daha yakın olduğum kimse olmadı."

"Peki, ne oldu sana?" Kate'in gözlerinde, sanki bir anda bir ışık parlayıp sönmüştü.

"Babamın ölümü beklenmedik bir şeydi," dedi Anthony, sanki hayatından kendisini inciten bir olaydan bahsediyormuş gibi değil de bir gazete haberi okuyormuş gibiydi. "Onun ölümüne bir arı sebep oldu. Sana daha önce anlatmıştım."

Bu defa da Kate başını sallayarak onayladı.

"Minicik bir arının bir adamı öldürebileceği kimin aklına gelirdi ki." Acı bir gülücük süzüldü Anthony'nin dudaklarından. "Hatta komik bile gelebilirdi insanlara... tabii bu kadar trajik olmasaydı."

Kate hiçbir şey söylemedi, sadece şefkat dolu bir ifadeyle Anthony'nin yüzüne baktı.

"Gece boyunca babamın yanında kaldım." Konuşurken Kate'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için hafifçe yan döndü Anthony. "Ölmüştü tabii ki ama benim biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Öylece yanında oturup yüzünü seyrettim." Bu defa daha gergince gülümsedi Anthony. "Tanrım..,, ne kadar da aptaldım. Aslında her an gözlerini açacağını umuyordum."

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum," dedi Kate sakince. "Ben de ölmüş insanlar gördüm. Gayet normal ve huzur içinde görünen birinin, aslında ölmüş olduğuna inanmanın ne kadar zor olduğunu bilirim."

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama sabah olduğunda ben emin olmuştum."

"Öldüğüne mi emin olmuştun?" diye sordu Kate.

"Hayır," diye cevap verdi Anthony sert bir tavırla, "onun yerinde benim olabileceğime emin olmuştum."

Kate'in bir yorumda bulunmasını bekledi Anthony. Ağlamaya başlamasını ya da herhangi başka bir şey yapmasını bekliyordu ama karısı sadece gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Yüzündeki ifadede en ufak bir değişme olmamıştı. En sonunda Anthony yeniden konuşmaya başladı: "Ben babam kadar mükemmel bir adam değilim."

"Belki o aynı fikirde değildi." dedi Kate alçak sesle.

"Tamam ama bunu belirtmek için burada bulunmuyor, değil mi?"

Kate sessiz kaldı ve Anthony yeniden kendisini cehennemde gibi hissetti.

Anthony içinden bir dizi küfür savurup parmaklarını şakaklarına dayadı. Başı zonklayarak ağrımaya başlamıştı. Başının döndüğünü fark etti. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Anthony, "Buna karar verecek olan benim," dedi karısına, "sen onu tanımıyordun." Güçlükle soluyarak duvara yaslandı. "Müsaade et de sana anlatayım. Yorum yapma, yargılama ve söylediklerimi yarıda kesme. Bu şartlarda anlatmam zaten yeterince güç... Bunu benim için yapabilir misin?"

Kate başını salladı.

Anthony titrek bir soluk aldı. "Babam benim ömrüm-

ce tanıdığım en mükemmel adamdı. Benim istediğim her şeye sahipti o. Babamın kusursuzluğuna erişebilmem elbette mümkün değildi fakat sadece yaklaşabilsern, bu bile benim için yeterliydi. Tek istediğim buydu. Ona yaklaşabilmek."

Bir an duraksayıp Kate'e baktı, nedenini kendisi de bilmiyordu. Belki içini rahatlatmak, şefkat bulmak istediği veya sadece karısının yüzünü görmek istediği için...

Anthony bakışlarını Kate'in gözlerine sabitleyebilecek cesareti bir şekilde içinde buldu. "Bildiğim tek bir şey varsa o da yıllar geçse bile babamın yerini asla dolduramayacağımdır." -

Kate fısıldayarak, "Bana söylemeye çalıştığın şey nedir?" diye sordu.

Anthony çaresizce omuz silkti. "Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama gerçekçi bir açıklaması yok işte. Babamın cansız bedeniyle oturduğum gece boyunca, onun yaşadığından daha uzun süre yaşayamayacağımı anladım."

"Anladım," dedi Kate yavaşça.

"Öyle mı?"

Sözcükler, sanki önünde kurulmuş olan baraj yıkılmış gibi Anthony'nin ağzından dökülmek istiyorlardı. Neden bir aşk evliliği yapmaktansa ölmeyi tercih etmesi, Kate'in kendi korkularıyla savaşıp kazandığı zaman hissettiği kıskançlık... Hepsi şimdi içinden taşıyordu.

Dudağını hafifçe ısıran karısını izledi. Daha önce de bunu yaptığını görmüştü. Kate ne zaman derin düşünceler dalsa ya da huzursuz olsa bu hareketi yapardı.

Kate, "Baban öldüğünde kaç yaşındaydı?" diye sordu Anthony'ye.

"Otuz sekiz."

"Sen şu anda kaç yaşındasın?"

Kate'in bunu bildiği halde yeniden sorması Anthony'ye garip gelmişti ama yine de cevap verdi.

"Yirmi dokuz."

"Yani senin varsayımına göre önünde dokuz yılın var?"

'Yaklaşık- "

"Ve sen gerçekten buna inanıyorsun?"

Anthony başını sallayarak onayladı.

Kate dudağını ısırdı ve burnundan derin bir soluk koyuverdi. Ortamdaki sessizlik hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başladığı anda, Kate samimi ve aydınlık gözlerle kocasına baktı ve sessizliği bozan o oldu. "Ama yanılıyorsun."

Sesindeki teklifsizlik şaşırtıcı derecede huzur vericiydi. Anthony dudağının kenarının istemsizce kıvrıldığını hissetti. "Tüm bu söylediklerimin, kulağa ne kadar gülünç geldiğini farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Aslında tam olarak gülünç olduklarını düşünmemiştim. Bence tüm bu anlattıkların normal bir tepkinin sonucu. Bilhassa da babana ne kadar düşkün olduğunu göz önünde bulunduracak olursak... Ancak tespitin hâlâ yanlış." Kate farkında olmadan omuz silkiniş, başını da hafifçe yana eğmişti.

Anthony cevaben herhangi bir şey söylemedi.

"Babanın ölümü bir kazaydı," diye konuşmaya devam etti Kate. "Bir kaza. Kaderin korkunç oyunlarından biri. Hiç kimsenin tahmin edemeyeceği dehşet verici bir oyun."

"Muhtemelen bana da aynısı olacak." Anthony kaderci bir tavırla konuşuyordu.

"Off Tanrı aşkına... " Kate tam ağzından olmadık söz-

ler çıkacakken son anda kendine hâkim olabilmeyi başardı. "Anthony, yarın ölebilirim. Bugün fayton devrildiğinde de ölebilirdim."

Anthony'nin yüzü bembeyaz oldu. "Sakın bunu bir daha hatırlatma."

Kate, "Annem benim yaşımdayken öldü," diyerek kendi başına geleni anımsattı. "Bunu hiç düşündün mü? Senin düşünce şekline göre, bir sonraki yaş günümde ölü olmam gerek."

"Saçma- "

Kate, "Saçmalama mı diyecektin?" diye lafını tamamladı.

Sessizlik ortama yeniden hâkim oldu, bir süre hiç konuşmadılar. Sonunda Anthony'nin fısıltı halinde çıkan sesi sessizliği bozdu: "Bunu geçmişte bırakabildiğimi sanmıyorum."

"Hiçbir şeyi geçmişte bırakmak zorunda değilsin," dedi Kate. "Buraya gelir misin? Elini tutmak istiyorum."

Anthony karısının kendisine söylediği şeyi yapıp yanma oturdu. Kate'in dokunuşundaki sıcaklık içine su serpmiş, ruhunu okşamaya başlayana dek bedenine sızmıştı sanki. Tam o anda bunun aşktan çok daha fazlası olduğunu fark etti Anthony. Bu kadın onu çok daha iyi biri haline getirmişti. Önceden de iyi, nazik ve güçlü biriydi ama Kate'in varlığı ona. başka şeyler de katmıştı.

Beraber oldukları sürece her şeyin altından kalkabilirlerdi.

Kırk yaşını görebilmek artık Anthony için bir hayal olmaktan çıkmıştı.

"Hiçbir şeyi geçmişte bırakmak zorunda değilsin," dedi Kate yeniden. "Dürüst olmam gerekirse, otuz sekiz yaşı-

na gelene dek tüm bunları nasıl geçmişte bırakabileceğini ben de bilmiyorum. Ama yapabileceğin başka bir şey var; bunun hayatını ele geçirmesine izin vermemek." Kate, Anthony'nin elini sıktı, bu bir şekilde kendisini daha kuvvetli hissettirdi.

"Bu sabah fark ettim bunu," diye fısıldadı Anthony, "seni çok sevdiğimi söylemek zorunda olduğumu biliyordum."

Kate onaylarcasma başını salladı, Anthony'nin gözünde biriken yaşları görmüştü. "Her bir dakikam ömrünün son anıymış gibi yaşamalısın. Ve her gününü hiç ölmeyecek gibi geçirmelisin. Babam hastalandığında bir sürü pişmanlığı vardı. Yapmak isteyip de yapamadığı yüzlerce şey olduğunu anlattı bana. Hep daha fazla zamanı olduğunu zannetmişti. Şu yaşımda flüt dersleri almaya neden karar verdiğimi anladın mı şimdi? Herkes çok yaşlı olduğumu söylemişti ve haklıydılar da. Ders almaya çocuk yaşta başlamış olmam gerekirdi aslında. Ancak gerçek mesele bu değildi işte. Gerçek olana ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan eğlenceydi. Ve bir de denediğimi bilmekti elbette."

Anthony gülümsedi. Kate berbat flüt çalıyordu, Newton bile dinlemeye dayanamıyordu.

"Ama tam tersi de doğru." Kate sakince konuşmaya devam etti: "Yeni mücadeleler vermek istemeyebilirsin veya öleceğini düşündüğün için aşktan saklanabilirsin. Tamamlamak istediğin şeylerin hayalini kurarak geçirebilirsin ömrünü. Fakat sonunda, senin de tıpkı babam gibi bir sürü pişmanlığın olur."

"Seni sevmek istememiştim," diye fısıldadı Anthony. "En çok korktuklarımdan birisi buydu. Hayata dair, değişik bir bakış açısı geliştirmiştim. Bana kendimi rahatı hissettiren bir bakış açışıydı. Oysa aşk..." Sesi çatlamıştı

Anthony'nin, savunmasız haldeydi ama umurunda bile değildi, çünkü karşısındaki kişi Kate'ti.

En derin korkularım bile görmesi mesele değildi, çünkü Kate'in onu eleştirmeden, kıyaslamadan, olduğu gibi sevdiğini biliyordu. Bu muhteşem bir özgürlük hissi veriyordu Anthony'ye.

Anthony "Oysa ben gerçek aşkı buldum," diye devam etti konuşmasına, "cemiyetin düşündüğü gibi insanlıktan çıkmış bir ahlaksız değilim ben. Gerçek aşkın varlığını biliyordum. Annemle babam arasında gördüm gerçek aşkı." Yeniden durdu ve derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar yaptığı en zor konuşmaydı bu ama söylemesi gereken şeyler olduğunu da biliyordu Anthony. Ne kadar zor olursa olsun, konuşmasının sonunda yüreğinin hafifleyeceğini biliyordu.

"Bu şeyi dayanılmaz hale getirebilecek olan tek bir şey olduğundan o kadar emindim ki. Bu şey... nasıl isimlendireceğimi bilemediğim bir şey. Kendi ecelinin zamanını bilmek işte... Bunu katlanılmaz hale getirebilecek olan tek şey aşktı." Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı, kelimelerle savaşıyordu sanki. "Aşk. Ölüme mahkûm olmuşken, birini gerçekten ve derinden nasıl sevebilirdim ki?"

"Ama sen ölüm mahkûmu değilsin ki."

"Biliyorum. Sana âşık oldum ve sonra da bunu öğrendim. Ben haklı olsam bile - kaderim ancak babamın yaşadığı kadar yaşamak olsa bile - ölüm mahkûmu değilim." Anthony eğildi ve karısının dudaklarına tüy kadar hafif, minicik bir öpücük kondurdu. "Sen varsın ve ben her bir dakikamı senin yanında geçireceğim."

Kate'in dudakları bir gülücükle kıvrıldı. "Bu ne demek?"

"Bu şu demek; aşk korkulacak ve uzakta tutulacak bir

şey değil. Aşk, yüreğini tamamlayacak kişiyi bulabilmektir. Aşk seni hayal bile edemeyeceğin kadar iyi bir insan haline getirebilecek kişiyi bulabilmektir. Aşk, eşinin gözlerinin içine bakıp şimdiye kadar tanıdığın en mükemmel kişinin o olduğunu iliklerine kadar hissetmektir."

"Ahh, Anthony," Kate'in gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu, "benim de senin için hissettiklerim bunlar."

"Ölebileceğim düşündüğümde- "

"Sakın söyleme!" Kate zorlukla yutkundu. "O anı yeniden yaşamana gerek yok."

"Hayır, gerek var. Sana söylemek zorundayım. Bunca yıl kendi ölümümün gerçekleşmesini beklerken, ölümün aslında ne olduğunu bir anda öğrendim. Çünkü senin gidişinle benim için yaşamaya değer hiçbir şey kalmayacaktı. Babamın ölümünden sonra annem nasıl hayatta kalabildi bilemiyorum."

"Çocukları vardı. Seni geride bırakamazdı," dedi Kate.

"Biliyorum." diye fısıldadı Anthony, "çektiği acıya katlanmak zorunda kaldı."

"Bence insan kalbi, bizim tahmin bile edemeyeceğimiz kadar kuvvetli."

Anthony uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden Kate'e baktı, ikisinin tek yürek olduklarını hissedecekleri kadar uzun bir süre gözleri kenetlendi ve öylece beklediler. Ardından, Anthony titreyen elleriyle Kate'in başım tuttu ve eğilip çok sevdiği karısını öptü. Dudakları Kate'e tapıyordu adeta. Ruhunda hissettiği tüm aşkı, sadakati ve hürmeti sunuyordu karısına.

Zorlukla ayrılarak, "Seni seviyorum Kate," diyebildi, "seni çok seviyorum."

Kate hiç ses çıkaramadı ama başını sallayarak karşılık verdi kocasına.

"Ve seni istiyorum... hemen şimdi istiyorum."

Ardından çok garip bir şey oldu; Anthony kahkahalarına hâkim olamadı. İçinde bulundukları anın keyfine kendisini o kadar kaptırmıştı ki Kate'i kucağına alıp havaya kaldırdı.

"Anthony?" Kate'in sesinde hem şaşkınlık hem de keyif vardı.

"Aşk başka ne anlama gelir biliyor musun?" diye mırıldadı Anthony, elleri Kate'in bedenini her iki yanından sıkıca kavramış ve burnu karısının burnuna değiyordu.

Kate başını iki yana salladı. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Aşk, şu kırık bacağını can sıkıcı bir bela olarak görmemdir."

Kate sarılı bacağına acıklı bir bakış atarak, "Benim yarım kadar bile can sıkıcı buluyor olamazsın," dedi.

"Önümüzdeki iki ay boyunca kendini zorlayacak işler yapmak yok." Anthony kaşlarını çattı.

"En az iki ay." Anthony birden gülümsedi, o anda Kate'in ilk başta hakkında düşündüğü zampara havasına bürünmüş gibi görünüyordu. "Bu zaman içinde sana karşı çok ama çok nazik davranmalıyım."

"Bu geceden itibaren mi?" Kate keyifle kıkırdadı.

Anthony başını salladı. "Hafif dokunuşlar konusunda ne kadar da yetenekli olduğumu anlatamadım galiba."

Kate yeniden kıkırdadı, buna mani olamıyordu. Karşısındaki adamı o kadar çok seviyordu ki... O da kendisini seviyordu. İster kabul etsin ister etmesin, birlikte uzun yıllar yaşayacaklar ve beraber yaşlanacaklardı. Bu durum

bir kızı - yani kırık bacaklı bir kızı - kıkırdatmaya yeter de artardı bile.

"Sen bana mı gülüyorsun?" Tek kaşım kaldırmış, kibirli bir ifade takınmıştı Anthony ve bedeni Kate'in bedenine yaslanmıştı.

"Aklımdan bile geçmedi."

"Güzel, çünkü sana söylemem gereken çok önemli şeyler var."

"Gerçekten mi?"

Anthony başım salladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi bu gece gösteremeyecek olabilirim ama yiıe de anlatabilirim."

"Bunu duymaktan asla bıkmam."

"Çok güzel, çünkü sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylerken bir yandan nasıl sevgimi *göstereceğimi* de anlatacağım."

"Anthony!" Kate bu defa tiz bir sesle haykırmıştı.

"Sanırım kulak memenden başlayabilirim. Evet... Evet... Kesinlikle kulak memenden başlamalıyım. Kulak memeni öpebilirim... dişleyebilirim... Sonra da..."

Kate soluk soluğa kaldı, hafifçe kımıldandı. Yeniden ve yeniden Aıithony'ye âşık oluyordu.

Anthony kulağına tatlı sözcükler fısıldarken, Kate garip bir hisse kapıldı. Geleceği görüyordu sanki. Her günü bir öncekinden dolu, her günü bir öncekinden zevkli, her gün kocasına bir önceki günden daha fazla âşık olduğu güzel bir gelecek uzanıyordu önünde.

Aynı erkeğe her gün yeniden âşık olmak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Kocası onu yeniden yastığının üzerine yerleştirip söylediği sözlerle tüm bedenini titretirken iç geçirdi Kate.

Tanrının izniyle bunu deneyecekti.

b i l l u r

SONSÖZ

Lord Brigerton ailesiyle beraber evinde doğum gününü kutladı - eğer yazarınız yanlış bilmiyorsa bu onun otuz dokuzuncu yaş günü.

Yazarınız partiye davet edilmemişti.

Yine de yazarınızın her daim açık olan kulaklarına, bu olağanüstü kutlamanın ayrıntılarıyla ilgili son haberler elbette ulaştı. Gün kısa bir konserle başlamış; Lord Bridgerton trompet, Leydi Bridgerton ise flüt çalmış. Bayan Bagwell (Leydi Bridgerton'un kız kardeşi) piyano çalmayı teklif etmiş ama geri çevrilmiş.

Vikontes Leydi Bridgerton'a göre, bundan daha uyumsuz bir konser olamazmış ve bize söylenenlere bakılırsa minik Miles Bridgerton sandalyesinde ayağa kalkıp anne ve babasına konseri kesmeleri için yalvarmış.

Yine söylenenlere bakacak olursanız, küçük çocuğu hu kabalığından ötürü kimsecikler azarlamamış hatta Lord ve Leydi Bridgerton müzik aletlerini ortadan kaldırdıklarında herkes derin bir soluk almış.

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN*** *CEMİYET GAZETESİ, 17 EYLÜL 1823*

b i l l u r

Anthony başını iki yana sallayarak, "Ailenin içinde bir casusu olmalı bu kadının," dedi.

Yatmaya hazırlanan Kate, aynasının karşısında saçlarını fırçalarken bir kahkaha attı. "Doğum gününün dün değil bugün olduğunu öğrenememiş ama."

"Bu çok da önemli bir ayrıntı .değil," diye homurdandı Anthony, "kesinlikle bir casusu var, bunun başka açıklaması olamaz."

"Bunun dışındaki her şeyi eksiksiz öğrenmeyi başarmış. Bu kadın takdir ettiğimi sana daha önce de söylemiştim."

"O kadar da kötü değildik," diyerek karşı çıktı Anthony.

"Berbattık." Kate elindeki fırçayı bırakıp yatağa doğru yürüdü. "Her zaman olduğu gibi berbattık. Tabii en azından denedik."

Anthony kolunu uzatıp karısının beline doladı ve çenesini başına yasladı. Kate'i sadece kollarına almak bile o kadar huzur vericiydi ki... ona daha iyi hissettiren bir şey yoktu. Hayatında sevecekleri bir kadın olamayan adamlar nasıl yaşayabiliyorlardı acaba?

"Gece yarısı oldu neredeyse. Doğum günün sona ermek üzere."

Anthony başını salladı. Otuz dokuz. Bu yaşa gelebileceği aklından bile geçmezdi oysa.

Hayır, bu doğru değildi. Kate'in kalbine girmesine müsaade ettiğinden beri, korkuları eriyip gitmişti. Otuz dokuz yaşında olmak güzeldi. Otuz dokuz.

Gününün büyük kısmını çalışma odasında babasının portresine bakarak geçirmişti ve kendi kendisini konuşurken bulmuştu. Babasının portresiyle saatlerce konuşmuştu.

Ona üç çocuğundan, kardeşlerinin evliliklerinden, an-

nesinden, annesinin yaptığı yağlı boya tablolardan ve bu konuda ne kadar başarılı olduğundan bahsetmişti. Kate'ten de bahsetmişti babasına. Kate'in ruhunu nasıl özgür bıraktığını ve onu ne kadar çok sevdiğini anlatmıştı.

Babasının, onun için daima isteyeceği şeyin bu olduğunu o anda fark etmişti.

Şömine rafının üzerindeki saat çalmaya başladı fakat ne Kate ne de Anthony saat on ikinci defa zile vurana dek konuşmadılar.

"İşte bitti," dedi Kate.

Anthony de onayladı. "Hadi bakalım yatma zamanı."

Kate birazcık uzaklaştığında, Anthony karısının giilünisediğini fark etti.

"Pekâlâ, şimdi nasıl bir kutlama yapmak istersin?" diye sordu Kate.

"Daha iyi bir kutlama şekli düşünemiyorum. Sen düşünebiliyor musun?" Karısının elini tutup dudaklarına götürdü Anthony.

Kate başını iki yana salladı ve kıkırdayarak yatağa koştu. "Başka neler yazmış okudun mu?"

"Whistledown denen kadın mı?"

"Evet."

Anthony karısına doğru eğildi. "Bizim hakkımızda mıydı?"

Kate başını iki yana salladı.

"O halde umurumda değil."

"Ama Colin hakkında."

Anthony yavaşça iç geçirdi. "Colin'i yazmaya değer bir konu olarak görüyor olmalı."

"Belki de Colin'e karşı yakınlık hissetmiştir."

"Leydi Whistledown mı?" Anthony gözlerini devirdi. "O yaşlı tavuk mu?"

"Belki de o kadar da yaşlı değildir."

Alay eder gibi güldü Anthony. "O buruşuk, yaşlı bir kadın ve sen de bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum." Anthony'nin kendisini kavrayan kollarından kurtulup yorganların altına girdi Kate. "Bence genç bir kadın o."

"Bence şu anda bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok."

Kate gülümsedi. "Öyle mi sence?"

Anthony, Kate'in yanına sokulup parmaklarını hafifçe karısının kalçalarında dolaştırdı. "Bence yapacak çok daha iyi şeyler var."

"Öyle mi?"

"Çok," Anthony'nin dudakları Kate'in kulağını buldu, "çok, çok, çok, çok daha iyi şeyler..."

Aynı anda, Bridgerton Malikânesi'nden çok da uzakta olamayan, zarif mobilyalarla döşenmiş bir odada, yaşlılıktan buruş buruş olmamış ama o kadar da genç olmayan bir hanımefendi, tüy kalemini mürekkebin içine batırdı ve bir top kâğıdı önüne çekti.

Boynunu sağa ve sola eğerek esnettikten sonra yazmaya başladı:

LEYDİ ***WHISTLEDOWN'IN***
CEMİYET GAZETESİ, ***19 EYLÜL*** *1823*

Evet, sevgili okur. Yazarınıza ulaşan haberlere göre...